Giới thiệu Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương

Editor: *Táo nhỏ*

Nàng vốn là đích nữ phủ thừa tướng bị phụ thân ném vào ôn dịch cốc tự sinh tự diệt;

Nàng là bác sĩ ở thế kỷ 21, xuyên đến cổ đại phá án báo thù.

Một khi xuyên qua, đem nàng trở thành đích nữ tướng phủ - nàng sẽ làm mình trở nên cường đại gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1

Mở đầu

Chuyện kể rằng, một ngày này chính là sinh nhật hai tuổi của Sở bảo bối.

Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ đặc biệt bày tiệc rượu tại Vương phủ, mở tiệc chiêu đãi tân khách, vì ái tử Sở bảo bối mở tiệc sinh nhật.

Một hồi yến hội, Mộc Thất bỏ lại vò rượu, nghiêng thân rót vào ngực Sở Vân Mộ, hoàn toàn uống say.

Sở Vân Mộ sủng nịch nhìn người trong lòng, cởi xuống ngoại bào, ở trên người nàng, nhẹ nhàng đem nàng ôm trở về phòng.

Đi tới góc hoa viên, Mộc Thất đột nhiên từ trong ngực hắn nhảy xuống, hai má phiếm hồng áp sát lại gần Sở Vân Mộ, dồn ép hắn tới góc giả sơn, một chân đạp trên thạch bích, hai tay ôm lấy Sở Vân Mộ, nở nụ cười giảo hoạt.

Sở Vân Mộ nhìn thấy Mộc Thất một thân váy dài thanh sắc, bày ra dáng điệu thô lỗ, khẽ nhíu mày, phượng mâu hơi nheo lại.

Cũng may bộ dáng của Tiểu Thất cho tới bây giờ chỉ có mình hắn nhìn thấy...

"A Sở!" Mộc Thất trên mình mang theo mùi rượu nhàn nhạt kêu.

"Uh?"Sở Vân Mộ dựa vào tường, hai tay vòng quanh ngực, tựa tiếu phi tiếu đáp.

"A Sở, chúng ta thành thân đã bao lâu rồi?" Mộc Thất "Đông" một tiếng, lòng bàn tay đánh vào tường, hỏi.

"Một vạn bảy nghìn sáu trăm hai mươi lăm thời thần, nàng trước tiên xuống dưới, đây là giả sơn do ba ngàn công tượng dùng Nam Hải Lưu Ly kiến tạo nên, đây là vương phủ lệnh, không thể đạp chân lên." Sở Vân Mộ thản nhiên nói.

Núi Lưu Ly quan trọng hay là ta quan trọng hơn? Nói! Chàng yêu nó hay là yêu ta?" Mộc Thất nhìn chằm chằm Sở mỹ nhân trước mặt, kề sát chóp mũi hắn, hung hăng nói.

Sở Vân Mộ cảm thấy lúc say rượu Tiểu Thất thật hào phóng, quả thực rất hợp với khẩu vị của hắn.

"Đương nhiên là..." Sở Vân Mộ chậm rãi mở miệng, lại bị đôi bàn tay mềm mại của Mộc Thất che kín môi.

"Không được, để cho ta chuẩn bị một chút. A Sở, Hôm nay là ngày sinh nhật tiểu bảo bối, chàng sẽ đem mấy chữ này tặng ta làm lễ vật, nhớ kỹ, phải nghiêm túc nói cho ta biết!" Mộc Thất khấy rượu một cái, chặn ngang lời nói của Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ khóe miệng nhếch lên, trong mắt ánh lên vẻ nhu tình.

Tiểu Thất vì hắn hoài thai 10 tháng, lại cửu tử nhất sinh sinh hạ Lân nhi, lại chỉ vì muốn hắn nói ra hai chữ "yêu nàng", liền có thể thỏa mãn như vậy.

Bất kể trước đây như thế nào, nàng ở trước mặt hắn là một nữ tử kỳ diệu, nàng vĩnh viễn là ái thê của hắn, là trân bảo trong tay hắn.

Sở Vân Mộ ôm chặt người trong lòng, dịu dàng nói:" Tiểu Thất là người quan trọng nhất trong lòng ta, bất luận là ai cũng không thể thay thế vị trí của nàng trong lòng ta. Nàng nghĩ muốn cái gì, làm cái gì, ta đều thỏa mãn nàng."

"Thật sao?" Mắt Mộc Thất sáng lên, lại tiếp tục nói:"Kia...Kia đêm nay ta muốn, ở, trên!"

Sở Vân Mộ sắc mặt tối sầm lại, cười giảo hoạt nói:" Tốt, lúc này vi phu nên đáp ứng nàng."

Xuân sa trướng ấm, một phòng kiều diễm.

Hai canh giờ sau, đại mỹ nhân trên giường nìn Mộc Thất trong lòng mềm như nước, câu môi nói:"Tiểu Thất, còn có khí lực sao? Còn muốn nghĩ....đến ở trên?"

Mộc Thất hoàn toàn không còn chút hơi sức, hoảng hốt hướng về phía cuối giường bò đi:"Không, ta không....không có khí lực..."

Một cánh tay khỏe mạnh đem nàng một lần nữa kéo vào trong màn..."

Đại Lịch Quốc, phủ thừa tướng.

Trong sài phòng, Mộc Thất đang nằm hôn mê bỗng mở to hai mắt, đuổi chuột đang gặm bánh màn thầu bên chân, cố gắng cử động thân thể, thế nhưng hai tay hai chân đều bị trói, cả người vô lực ...

Mộc Thất cuối cùng cũng tiếp nhận sự thật là mình đã bị xuyên qua thành tướng phủ đích nữ vô dụng tay trói gà không chặt, chỉ có điều nhìn tình trạng hiện tại, nàng có còn sống để đi ra ngoài hay không còn là một ẩn số.

Cửa phòng chứa củi bỗng nhiên mở ra, một nữ tử dung mạo xinh đẹp, một thân áo tơ vàng lộng lẫy mang theo mấy nha hoàn tiến tới, ánh mắt liếc nhìn Mộc Thất.

Nàng một tay che mũi, vẻ mặt có vẻ ghét bỏ phân phó nha hoàn:" Đem nàng mang đi, không cần cố kỵ thân phận, nàng bây giờ chỉ là một người câm, sẽ không nháo loạn ra trò trống gì!"

"Vâng, nhị tiểu thư." Nhóm nha hoàn cởi trói cho Mộc Thất thô bạo kéo nàng đi ra khỏi phòng chứa củi.

Mộc Thất hừ lạnh một tiếng, địa vị thấp kém, đến hạ nhân cũng có thể khi dễ, đây là vận mệnh của nàng sao? Nhưng nàng sẽ không thừa nhận số mệnh!

Ánh mắt sắc bén của nàng rơi trên người Mộc Nguyệt một thân hoa lệ, tưởng muốn hãm hại nàng, mượn cơ hội diệt trừ nàng đúng không? Muốn hại quỷ y Mộc Thất nàng, nàng ngược lại muốn nhìn xem hươu chết về tay ai!

Phù phù!

Mộc Thất bị để trên nền đá trong từ đường, toàn thân bị dây trói xé rách miệng vết thương, máu tươi nhiễm đỏ cả nền đất, nàng cố nén đau xót, trên mặt không lộ ra nửa điểm thống khổ.

"Nguyệt Lương, ngươi có biết tội của ngươi không?" Mộc Tướng quốc đứng trước toàn bộ mọi người trong phủ lạnh lùng nói.

Mộc Thất tay nắm chặt ngồi dậy, tra hỏi nàng biết tội hay không? Lúc này, chủ nhân của khối thân thể xui xẻo này bị kế mẫu cùng muội muội liên thủ hãm hại cùng với một nam tử có quan hệ bất chính, cổ họng lại bị độc câm, trước bị đánh bằng roi, sau đó nhốt tại phòng chứa củi một ngày một đêm...

Nàng hiện tại vừa hư thoát vô lực lại vừa không thể nói chuyện, đây rõ ràng là bức nàng nhận tội! Nàng còn có cơ hội phản bác sao?

"Tướng gia, Nguyệt Lương nàng phản bội lại hôn ước với Tề vương, cùng nam tử y sam không chỉnh tề ở chung một phòng, bị thiếp thân cùng nha hoàn bắt gặp, bằng chứng rõ ràng, việc này làm dơ bản danh dự tổ tiên Mộc gia, theo lý nên đem nàng buộc vào đá dìm xuống hồ, chiêu cáo thiên hạ!" Đại phu nhân Vân Hồng Mai liếc nhìn Mộc Thất, gằn từng tiếng hung hăng nói.

Vân Hồng Mai ngầm mừng thầm, trừ bỏ cái đinh trong mắt Mộc Nguyệt Lương, thì con gái nàng mới có thể gả cho Tề vương làm phi, toàn bộ phủ thừa tướng cũng thuộc về các nàng.

Mộc Thất không nói gì, hồi tưởng lại ký ức của thân thể này, sau khi uống bát canh của đại phu nhân thì nàng hôn mê, lúc tỉnh dậy liền thấy cùng một nam nhân xa lạ nằm ở trên giường, mà đại phu nhân lại vừa khéo mang theo nha hoàn đi qua, đây không phải giá họa thì là cái gì?

"Cha, hôm nay chuyện của đại tỷ đã muốn truyền khắp kinh thành, thể diện của phủ thừa tướng chúng ta đã mất sạch! Những lời đồn đại khó mà nghe lọt tai, từ nay con về sau con và nhị tỷ khó có thể gả đi!" Tam tiểu thư Mộc Nguyệt che ống tay áo vừa khóc vừa nói.

"Việc này bổn tướng tự sẽ cấp cho mọi người một cái công đạo, Nguyệt Lương, niệm tình ngươi là con gái lớn nhất của bổn tướng, bổn tướng có thể miễn ngươi tội chết." Mộc tướng quốc lạnh lùng nói với Mộc Thất đang quỳ trên nền đất lạnh.

Mộc Thất nhìn cái người được gọi là phụ thân đang đứng trước mặt, nàng xem trong mắt hắn không có một tia thương yêu cùng quan tâm chăm sóc.

Nếu hắn thật sự quan tâm đến tình nghĩa với mẫu thân, như thế nào mẫu thân vừa qua đời bảy ngày đã đem Vân Hồng Mai tiến vào phủ! Hắn nếu như thật sự quan tâm đến mẫu thân, như thế nào mười năm qua cuộc sống của nàng ngay đến cả hạ nhân cũng không bằng!

Khóe miệng Mộc Thất lạnh lùng nhếch lên, uổng cho nàng tài hoa hơn người thế nhưng lại suy bại tại phủ thừa tướng thối nát này!

"Nguyệt Lương thế nhưng lại làm ra chuyện đồi phong bại tục, bổn tướng tha cho nàng một mạng. Bất quá, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, hiện tại sai người đem nàng đưa vào ôn dịch cốc, sinh tử do trời, từ nay về sau nàng cùng phủ thừa tướng không còn nửa phần quan hệ!" Mộc tướng quốc phất tay áo xoay người không thèm nhìn Mộc Thất lần nào, bỏ lại một câu:" Chấp hành ngay lập tức, chiêu cáo thế nhân!"

"Vốn là việc này lão gia không cần phí tâm." Đại phu nhân vẻ mặt tiếu ý nói.

Mộc Tướng quốc đi rồi, đại phu nhân đắc ý phân phó: " Quản gia, lập tức cho người đem nàng đến ngoại ô ôn dịch cốc, đem nơi này tẩy trừ sạch sẽ, đồ dùng của nàng thiêu đốt toàn bộ, bản phu nhân nhìn đến là thấy xui xẻo".

"Vâng, thưa phu nhân." Quản gia đem theo hai gia đinh thô lỗ mang Mộc Thất đứng lên, cắt dây thừng trên người nàng, không hề cố kỵ đến vết thương trên người nàng.

"Đợi chút, ta còn có chuyện muốn nói cùng với nàng." Mộc Nguyệt Tinh nói.

Nàng ta tiến lên, dùng tay nâng cằm Mộc Thất cười nói: "Đại tỷ, đây chính là lần cuối cùng ta gọi ngươi là đại tỷ. Nghĩ đến tình nghĩa tỷ muội giữa ta và ngươi, ta liền nhắc nhở ngươi một câu, cốc ôn dịch kia bệnh sốt rét lan tràn khắp nơi, người đi vào cũng không có còn sống sót mà đi ra, không biết ngươi có phúc có thể còn sống quá một kiếp này không?

Tiếng cười chói tai của Mộc Nguyệt vang dội bên tai Mộc Thất, thế nhưng Mộc Thất không có một chút khí lực nào, bằng không nàng đã cắn đứt tay của nàng ta.

Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, muốn trách thì trách chính ngươi, Tề vương điện hạ hướng Tướng phủ cầu hôn, muốn lấy đích nữ ngươi, lòng của ta hướng về Tề vương điện hạ nhiều năm như vậy, ngươi cũng biết ngươi là trở ngại kế hoạch gả cho Tề vương của ta! Chỉ có ta mới xứng trở thành Tề vương phi mà thôi, mà ngươi chỉ có một con đường chết! Hiện giờ Tề vương phủ đã muốn từ bỏ hôn ước, Mộc Nguyệt, ngươi lấy gì để cùng ta tranh đoạt hắn?"Mộc Nguyệt Tinh hả hê cười nói.

Mộc Thất chậm rãi nâng tay lên, khóe miệng thoáng hiện chút tiếu ý, thừa dịp Mộc Nguyệt Tinh cười, nàng vận đủ khí lực, rất nhanh mở miệng của nàng ta, cầm vật trong tay nhét vào trong miệng nàng, vừa nhẹ nhàng điểm yết hầu của nàng ta một cái, bắt buộc nàng ta nuốt xuống.

Mộc Nguyệt Tinh chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngứa, như là nuốt phải một vật còn sống vào.

Nàng ta che miệng hoảng hốt hỏi:" Mộc Nguyệt Lương, ngươi cho ta ăn cái gì vậy?"

Mộc Thất dùng khẩu hình nói cho nàng ta: con gián.

"A..." Mộc Nguyệt Tinh sắc mặt trở nên trắng bệch, phát ra một tiếng hét chói tai, hai mắt khẽ đảo, rồi ngất đi.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư!" Nhóm nha hoàn thấy thế vội vã chạy tới.

"Mùi vị của con gián không tệ chứ?" Mộc Thất cười chế giễu nói.

Mộc Thất đẩy đám nha hoàn gia đinh ra, không cần bọn họ nâng, nàng không hề quay đầu bước ra khỏi Tướng phủ, bước lên xe ngựa đi ôn dịch cốc.

Con gián này coi như lễ gặp mặt nho nhỏ, lúc gặp lại sẽ là lúc nàng hoàn trả lại cho những người này gấp trăm lần những khuất nhục mà ngày hôm nay nàng đã gánh chịu!

Mộc Thất liếc nhìn Tướng phủ to lớn, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, không biết một phen hỏa thiêu nơi này, sẽ có cảnh tượng gì đây?

Đi đến ngoại ô, đường sá cực kỳ xóc nảy, Mộc Thất từ trong lồng ngực lấy ra một viên dược hoàn nuốt vào, vừa dùng vài viên dược hoàn bóp nát thoa lên miệng vết thương, xử lý một cách đơn giản.

Nàng cùng Thập Lục xuyên qua đến hai ngàn năm trước Đại lịch Quốc với mục đích là sư phụ tìm người giết sư mẫu báo thù rửa hận, sư phụ cho bọn hắn đầu mối duy nhất đó là kẻ thù của bọn họ trên người có ấn ký của thị tộc Anh Hoa .

Sư phụ năm đó lấy được tín vật Không Động Đỉnh mở ra không gian đi đến hai nghìn năm sáu, thu dưỡng nàng cùng Thập Thất, dạy nàng y thuật, dạy Thập Thất võ công, có ơn dưỡng dục.

Nguyện vọng duy nhất của sư phụ nàng nhất định phải hoàn thành!

Bất quá hiện tại không biết Thập Lục đang ở phương nào, an nguy không biết, nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được nàng ấy...

****

Không biết qua bao lâu, Mộc Thất cảm giác được mình bị người nhét vào bên đường, những người đó vội vã rời đi, chỉ để lại nàng một mình ở lại, khắp nơi đều là thi cốt.

Kiếp trước nàng được người đời gọi là quỷ thủ độc y, đối với người chết không hề thấy đáng sợ chút nào, thế nhưng những thi thể này toàn thân phát ra màu vàng, môi ứ máu, rõ ràng là triệu chứng vàng da của bệnh sốt rét!

Trong ôn dịch cốc, dịch sốt rét lan tràn khắp nơi, bệnh này có thể làm cho người phát sốt liên tục có thể dẫn tới tử vong, quá trình cực kỳ thống khổ, thế nhưng bệnh này lây nhiễm rất nhanh, ở cổ đại căn bản không thể chữa khỏi, chỉ có thể áp dụng biện pháp cách ly.

Bất quá bệnh sốt rét cũng không phải là khó chữa, chỉ cần có thể tìm được cây thanh hao tươi, nàng liền có thể dùng Không Động đỉnh luyện ra giải dược.

Muốn theo quân đội trấn giữ ôn dịch cốc đi ra ngoài, nhất định phải làm cho toàn bộ những người còn sống thoát khỏi nguy hiểm, bất quá ở cổ đại bệnh sốt rét có khả năng biến chứng, hiện nay nàng nhất định phải tra xét tình huống ở trong cốc, tìm ra phương thuốc phù hợp.

Mộc Thất đem hai kiện quần áo cũ mở ra, trùm hết lên người chỉ chừa hai tay, làm thành bộ y phục cách ly, lại tìm đã vôi, đập bể nát rắc lên trên thi thể, còn lại thì đem bôi lên người.

Chuẩn bị tốt hết thảy, nàng mới đi về phía trong thôn.

"Quan phủ lại phái người đến đây!Giết hắn đi!"

Mộc Thất đi được vài bước, đã bị một nhóm người nổi dậy vây quanh, bọn họ người nào người nấy sắc mặt vàng vọt, là triệu chứng bị nhiễm bệnh, đều cầm trong tay lưỡi hái, cuốc nhất tề chỉ về phía nàng.

Nàng cảm thấy cả người không được tốt lắm.

"Xem người này ăn mặc quái dị, lại vụng trộm tiến vào trong cốc, nhất định là quan phủ phái tới giết chúng ta giệt khẩu!"Một nam nhân hô lên.

Mộc Thất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng trước kia ăn hóa độc tán phát huy dược lực, nàng bây giờ là một người câm!

"Giết quái nhân kia! Giết hắn đi!" Một thôn dân khác đi theo hô lên.

Mộc Thất bóp nát viên đan dược trong tay, dược này có thể làm cho những người này ngủ say nửa canh giờ, đủ để nàng tìm một chỗ đem cổ họng chữa trị lại.

Nhưng Mộc Thất thân thể hư nhược, ra tay hơi chậm một chút, chưa kịp vẩy dược ra, phía sau bả vai của nàng bị đánh một gậy, liền bất tỉnh nhân sự....

Lúc Mộc Thất tỉnh lại thì phát hiện mình bị trói nằm dưới đất, cũng may áo trùm của nàng vẫn còn, miễn cho nàng khỏi bị nhiễm bệnh.

Đáy lòng nàng thầm bi ai, không cần xui xẻo như vậy a! Nàng đường đường là Quỷ y Mộc Thất xuyên đến cổ đại, nội trong một ngày bị người dùng móng heo trói lại hai lần, trừ nàng ra thì còn có ai!

"Ngươi là ai? Dám cả gan tiến vào ôn dịch cốc, đến tột cùng là có mục đích gì?" Lão tử cầm đầu tóc hoa râm chậm rãi nói.

Già trẻ lớn bé trong thôn đánh giá người quái dị trước mặt này, cả người bị phủ kín, không khỏi sinh lòng sợ hãi.

"Ta..." Mộc Thất kinh hỉ phát hiện nàng có thể nói chuyện được!

"Ta và các ngươi đồng bệnh tương liên, cũng là bị người đày đến nơi đây, các ngươi hãy nghe ta nói, bệnh sốt rét cũng không phải là không có thuốc chữa, chỉ cần các ngươi theo lời ta nói, ta có thể chữa khỏi bệnh cho các ngươi, cam đoan các ngươi sẽ bình an đi ra khỏi cốc ôn dịch!" Mộc Thất ngồi dậy nói.

Một phen nói ra, thôn dân tại chỗ đều choáng váng.

"Ta không tin! Triều đình đem chúng ta giam cầm trong này tự sinh tự giệt, ngươi vì sao lại có lòng tốt giúp chúng ta?" Một thôn dân khó hiểu hỏi.

"Các ngươi hiện tại trừ bỏ tin tưởng ta, còn có lựa chọn nào khác sao?" Mộc Thất thanh âm lạnh lùng nói, "Hiện tại cởi trói cho ta, không chừng các ngươi còn có một cơ hội sống, nói cách khác..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Ôn dịch cốc

"Các ngươi hiện tại trừ bỏ tin tưởng ta, còn có lựa chọn khác sao?" Mộc Thất thanh âm lạnh lùng nói, "Hiện tại cởi trói cho ta, không chừng các ngươi còn có một cơ hội sống, nói cách khác, kết cục của các ngươi chính là bị quan binh vứt xác tại loạn phần cương!"

Nghe những lời Mộc Thất nói ra, xung quanh rơi vào yên lặng, trong không khí tràn ngập mùi máu không có lúc nào là không nhắc nhở họ tử vong tới gần.

Ta không phải người của quan phủ, trang phục kỳ lạ này là ta làm ra trang phục cách ly đơn giản. Ta gọi là Mộc Thất, nếu cùng là người lưu lạc thiên nhai, chỉ có thoát ly nguy cơ bị nhiễm bệnh sốt rét, mới có thể đi ra khỏi ôn dịch cốc, ta giúp các ngươi cũng là vì để cho ta có thể thoát khỏi nơi này, các ngươi còn có gì nghi ngờ, cứ việc hỏi." Mộc Thất nói tiếp.

Mọi người không nói gì, dẫn đầu là thôn trưởng mở miệng nói:"Mở trói cho Mộc cô nương!"

Hai thôn dân tiến lên mở trói cho Mộc Thất, Mộc Thất vuốt vuôt cổ tay đứng lên.

"Tỷ tỷ, ngươi thật có thể đem chúng ta ra khỏi ôn dịch cốc không? Nếu ngươi có thể cứu thôn chúng ta, ta.... Ta sẽ đem hết tiền mừng tuổi để dành cho ngươi!" Một tiểu nam hài sợ hãi nắm lấy váy Mộc Thất nói, xem khí sắc vàng vọt của hắn, chính là bị nhiễm bệnh sốt rét nhẹ.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ chữa khỏi cho các ngươi, tiền mừng tuổi các ngươi giữ lại đi, ta không cần." Mộc Thất sở đầu Tiểu Thôn nói,"Bệnh sốt rét lây lan rất mạnh, mà trong cốc nhiều chỗ ẩm ướt, giúp cho bệnh sốt rét có cơ hội lây lan, cho nên cách ly cùng tiêu độc là chuyện hàng đầu mà chúng ta nên làm."

Mộc Thất nói trúng tâm tư của thôn dân, mọi người đối với nàng cũng dần dần nới lỏng phòng bị.

"Mộc cô nương, xem ra là chúng ta trách lầm ngươi, nhìn ngươi cũng không giống với dân chúng bình thường, như thế nào lại bị người đưa vào ôn dịch cốc?" Thôn trưởng ho khan vài tiếng nói.

"Việc này nói ra rất dài dòng, về sau các người còn sống thoát khỏi ôn dịch cốc ta sẽ nói cho các ngươi biết, hiện nay việc cấp bách là làm giảm tình trạng bệnh tật, phương pháp của ta cần mọi người phối hợp mới được." Mộc Thất nói.

"Chúng ta tất cả đều nghe theo Mộc cô nương." Thôn trưởng đi đầu nói, thôn dân khác cũng tin tưởng Mộc Thất, đáp ứng nghe theo sự chỉ huy của nàng.

"Tốt, nam tử bệnh nhẹ trong thôn theo ta đi vào trong sơn cốc khai thác đá vôi, làm thành phấn đêm nay đem rắc vào loạn phần cương, thừa dịp bóng đêm đem thi thể vùi lấp, còn lại vôi phấn cầm tới chợ, đường phố, các nhà, các hộ để tiêu độc, lão ấu, phụ nữ và trẻ em lưu lại đem chăn cùng đồ dùng đem tới lấy nước sôi luộc qua, dùng dấm chua nóng khử trùng phòng ốc, nhớ kỹ không được bỏ qua các xó xỉnh. Đợi thu thập xong chỗ ở, mọi người dựa theo bệnh chứng nặng hay nhẹ tách ra chữa trị..." Mộc Thất nói đâu ra đấy.

Kiếp trước nàng tiếp xúc qua không ít lần khu cách ly bệnh truyền nhiễm, đối với việc ngăn chặn bệnh truyền nhiễm phát triển cũng không quá xa lạ, đáng tiếc cổ đại thiết bị lạc hậu, chỉ có thể lên núi khai thác đá vôi để tiêu độc.

Đột nhiên thôn trưởng cùng hai lão nhân tuổi tác đã cao ngã xuống.

"Gia gia, người làm sao vậy!" Đứa nhỏ trong thôn kinh hoảng nhìn về phía trưởng thôn nhào tới, bị Mộc Thất ngăn cản lại.

Tiểu đệ, gia gia của ngươ đây là phát bệnh, vì an toàn của mọi người, bọn họ phải được cách ly, Mộc tỷ tỷ sẽ chữa khỏi cho gia gia của ngươi, cho nên hiện tại ngươi hẳn là giống nam tử hán mau tỉnh lại đứng lên, đấu tranh cùng bệnh dịch, mà không phải ở trong này khóc nhè." Mộc Thất khuyên nhủ.

Đứa bé lau nước mắt trên mặt, nhìn Mộc Thất hung hăng gật đầu nói:"Đệ không khóc, đệ muốn đi theo thúc bá cùng đi sơn cốc khai thác đá!"

"Tốt, ta mang ngươi đi." Mộc Thất cấp cho đứa bé một ánh mắt khích lệ, phân phó vài thôn dân đem ba người mang vào trong nhà nghỉ ngơi.

Ba lão nhân ngày càng sốt cao làm thân thể hư nhược, hiện giờ lại không có cây thanh hao, Mộc Thất đem nước hòa bột thuốc cho bọn hắn nuốt vào, ngăn chặn bệnh tình.

Cũng may trên người Mộc Thất có Không động đỉnh sư phụ cấp cho nàng, còn kéo theo chút thuốc viên khẩn cấp tới đây. Không Động đỉnh là bảo vật chế thuốc, được nàng đặt ở trong không gian tùy thân,chỉ cần tìm được cây thanh hao, nàng có thể dùng nó luyện ra thuốc chữa bệnh sốt rét.

***

Quá trưa, Mộc Thất mang theo một nhóm người khiêng cuốc đi sơn cốc lấy đá vôi, lại phái người đem đá vôi chuyển đến trong thôn chế thành bột phấn, rắc vào chỗ mọi người đi qua.

Bên kia, phụ nữ cùng hài tử bệnh tình không nghiêm trọng ở trong sân bắt đầu đem bát đũa, quần áo đồ dùng cho vào nước sôi tiêu độc.

Các hộ gia đình đều lấy dấm chua bỏ vào trong nước nấu sôi, giội nước cả trong và ngoài phòng, cũng mở cửa sổ để thông gió.

Từ khi Mộc Thất hứa hẹn vì mọi người chữa khỏi bệnh sốt rét, trong ôn dịch cốc thôn dân đã có sức sống trở lại. Việc này vốn bị khí tức tử vong che phủ tức thì rực rỡ hẳn lên, đường phố trở nên sạch sẽ.

Thôn dân ôn dịch cốc đều là bị quan binh từ bên ngoài mang vào cách ly, vốn tưởng ở tại nơi hoang sơn chờ chết, không nghĩ tới Mộc Thất đề ra biện pháp này, trong lòng mọi người đều tràn đầy hy vọng, nhiệt tình.

Dạo gần đây, không ít thôn dân bệnh nặng cùng không chết, các quan binh trấn giữ dần dần buông lỏng cảnh giới, tóm lại những người này nửa chết nửa sống không thể nào trốn đi được.

Đây đối với thôn dân mà nói, bắt tay vào chôn lấp loạn phần cương là một cơ hội tốt, đợi bọn hắn chôn hết hài cốt, quan binh không bắt được điểm yếu, cũng sẽ không truy cứu cái gì.

Lấy đủ đá vôi, Mộc Thất quay trở về tìm gian phòng sạch sẽ tắm nước ấm, bôi dược lên vết thương đã kết vảy.

Nhìn miệng vết thương ghê người nhắc nhở nàng, sau khi ra khỏi ôn dịch cốc, phủ Thừa tướng còn có một số nợ cũ chờ nàng tính...

Thời gian cấp bách sau đó, Mộc Thất khiến phụ nữ trong thôn tìm vải tới dệt, dùng nước sôi tiêu độc sau đó hong khô, nàng tự mình làm mấy bộ y phục cách ly, đem tay chân cùng da thịt trên người bao kín chặt chẽ, tuy rằng y phục cách ly này mặc vào có chút nóng, trước mắt chỉ có thể như thế.

Khi trời tối, ăn cơm chiều xong, Mộc Thất cùng vài thôn dân mặc y phục cách ly đi vào loạn phần cương.

Mộc Thất nhờ có thân hình nhỏ nhắn linh hoạt lẻn vào trạm gác của quan binh ở vùng phụ cận, vừa rắc mê dược vào binh lính gác đêm, lại vừa rắc vào hướng lều trại.

Sau khi xác định binh lính ở bên ngoài cho dù sét đánh cũng sẽ không tỉnh lại, Mộc Thất cùng các thôn dân bắt đầu chôn cất thi cốt trên loạn phần cương.

Những thi cốt này có không ít là thân nhân của thôn dân trong ôn dịch cốc, Mộc Thất phải dùng thời gian rất lâu mới thuyết phục được mọi người đồng ý đem những thi cốt này mai táng tại nơi khác.

Người chết thì cũng chết rồi, người sống còn khỏe mạnh bình an, mới là an ủi lớn nhất cho những người đã khuất.

Sau khi chôn cất thi cốt trên loạn phần cương xong, thì trời đã tờ mờ sáng.

Đám người Mộc Thất trở về chỗ ở, nhưng lại nhận được một tin tức không mấy lạc quan - lại có mười mấy người phát bệnh sốt rét, đa số đều ở giai đoạn sốt cao, có thể có vài người cơ thể yếu đã muốn khó thở, phỏng chừng không trụ nổi nữa rồi!

Mộc Thất suốt đêm chưa ngủ, nhưng nàng hiện tại cũng không rảnh để nghỉ ngơi, việc cấp bách là phải tìm được cây thanh hao chế thuốc cứu người!

"Phụ cận ôn dịch cốc có nơi nào có cây cỏ tươi tốt?" Mộc Thất hướng các thôn dân hỏi thăm.

"Trên núi phía tây thật ra có một chỗ, thế nhưng vách núi cheo leo, hơn nữa nơi đó còn có nhiều rắn, côn trùng, cho tới bây giờ không có người dám tiếp cận, Mộc cô nương muốn hái dược liệu gì, không bằng để chúng ta đi hái cho!" Một thôn dân mở miệng nói.

"Ta đi là được rồi, chuẩn bị cho ta lưỡi hái cùng dây thừng, ta nhất định định tìm được được liệu trở về chữa trị cho các người." Trong mắt Mộc Thất ánh lên vẻ kiên quyết.

Nơi có nhiều độc vật chính là nới dược thảo tươi tốt, trong cốc mọi người đều mắc bệnh, thân là thầy thuốc, nàng phải tự mình lên núi hái cây thanh hao!

"Mộc tỷ tỷ, đây là bùa bình an mẹ ta khi còn sống cho ta, ngươi cầm nhất định có thể bình an, chúng ta chờ ngươi trở về." Đứa bé cầm bùa bình an trong tay đeo bên hông Mộc Thất.

Mộc Thất vỗ vỗ đầu đứa bé nói:" Cám ơn tiểu đệ, ngươi là nam tử hán phải chiếu cố tốt cho gia gia."

Đứa bé dùng sức gật đầu.

Trong ánh mắt của thôn dân, Mộc Thất đeo sọt trên lưng, mang theo lưỡi hái cùng dây thừng hướng phía tây ôn dịch cốc đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Tìm trứng tuyết điêu

Vách núi cheo leo, may mà độ cao dưới chân giữa sườn núi không quá hai trượng, leo lên đối với nàng mà nói không phải việc khó.

Nơi đó ẩm ướt âm u, thích hợp cho thực vật sinh trưởng, Mộc Thất tin tưởng chỉ cần từ nơi này đi lên, theo triền núi cẩn thận tìm kiếm, nàng nhất định có thể tìm được cây thanh hao trị bệnh sốt rét.

Nếu tìm không thấy, nàng liền phóng tín hiệu triệu hồi Thập Lục lại đây hỗ trợ, tiểu tử kia từ khi xuyên qua tới đây đã không thấy tung tích, đem nàng bỏ rơi tại nơi hoang vu không nói, chính hắn không chừng đã tới chỗ khác ăn chơi!

Mộc Thất buộc một tảng đá vào đầu dây thừng, xoay vòng ném về phía trước.

Tảng đá buộc dây thừng vòng vài vòng trên thân cây giữa sườn núi, Mộc Thất dùng đầu dây thừng còn lại cột bên hông, cũng sọt đạp vách núi leo lên.

Ở hiện đại, Mộc Thất đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, từng cùng Thập Lục cùng nhau treo lên Tuyết Sơn có độ cao so với mặt biển mấy ngàn thước, nay leo trèo vách núi tất nhiên là nhẹ nhàng thoải mái.

Đột nhiên, Mộc Thất cảm thấy dây thừng trong tay lỏng ra, một trận kẽo kẹt kỳ lạ vang lên, chẳng lẽ dây thừng sắp đứt?

Nàng rất nhanh phản ứng lại, ba bước rồi hai bước bò lên sườn núi, ngay lúc nàng bước chân lên sườn núi một khắc kia, dây thừng không chịu nổi gánh nặng đã đứt đoạn!

Có thể thấy được nếu nàng chậm một bước, hậu quả không thể tưởng tượng được!

Một bóng trắng hiện ra trước mắt nàng, giống như là một con thú nhỏ kéo cái đuôi to, bất quá đó là chuyện trong chớp mắt, chẳng lẽ là ảo giác của nàng?

Mộc Thất lấy lưỡi hái từ trong sọt ra, cắt cỏ dại cao cỡ nửa người ở trước mặt, tạo ra một con đường nhỏ.

Nàng một đường tìm kiếm cây thanh hao, cẩn thận phân biệt mùi vị của thảo mộc, bỗng nhiên, nàng cảm giác được trên đùi đau xót, bắp chân co rút mạnh.

Mộc Thất bỏ lại lưỡi hái ngồi ở trên một tảng đá, kéo nhanh ống quần, nhưng lại phát hiện làn da bên phải bắp chân có miệng vết thương như rắn cắn!

Mộ Thất hít một hơi, xem ra tập kích nàng nhất định là độc xà, miệng vết thương bốn phía nổi lên xanh tím, nàng cũng bắt đầu đầu váng mắt hoa, rõ ràng là biểu hiện trúng độc!

Nàng hít sâu một hơi, dùng chủy thủ mang theo bên mình rạch miệng vết thương, dùng sức ép máu độc ra.

Mặc dù xử lý kịp thời, nhưng cũng còn một chút độc tố xâm nhập cơ thể, Mộc Thất trong đầu một trận choáng váng, dùng lực của cánh tay ra sức chống đỡ thân thể, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Lúc này, bóng dáng tuyết trắng kia trốn trong bụi cỏ chạy ra, đúng là một con tuyết điêu, có nhúm lông mao vàng óng ánh!

Ánh mắt đen trong suốt của tuyết điêu tràn đầy cảnh giác, nó đi vài bước lại ngửi ngửi, cái mũi nhỏ tiến đến đùi phải bị thương của Mộc Thất, vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng vết thương của nàng.

Xem ra tiểu gia hỏa này cũng không có ác ý, Mộc Thất miễn cưỡng ngồi dậy, trông thấy nó đang nằm trên đùi nàng, liếm độc huyết trên miệng vết thương của nàng.

Mộc Thất rất là nghi hoặc, tiểu gia hỏa này khẩu vị thật đúng là độc đáo, chẳng lẽ nó bị hương vị của độc huyết hấp dẫn tới?

Đang lúc nàng đang trầm tư, bỗng nhiên trên đùi truyền đến một trận đau nhức, tuyết điêu thế nhưng lại cắn một miếng trên miệng vết thương của nàng!

Mộc Thất nhấc chân muốn bỏ nó ra, nhưng nó tựa như khối da tính ở trên đùi nàng, quả thực là bỏ cũng không xong.

"Đi xuống!" Mộc Thất giận dữ hét.

Tuyết điêu trong mắt hiện lên vẻ ủy khuất hừ vài tiếng, chậm rãi há miệng ra, ngồi xổm một bên dự tính móng vuốt vẫn còn chưa liếm hết.

Mộc Thất lại khỏi ngạc nhiên phát hiện, từ chi mình đã hoạt động lại được, mà ngay cả trên đùi miệng vết thương đã muốn khôi phục lại màu da bình thường, nguyên lai nước bọt tuyết điêu có công hiệu giải độc!

Mộc Thất kéo sọt xuống, dùng tiêu độc tán đã được chuẩn bị từ trước, xe miếng vải băng bó miệng vết thương, cầm lưỡi hái đứng dậy tiếp tục đi tìm kiếm cây thanh hao.

Tuyết điêu dùng hàm răng kéo kéo góc áo của nàng, ai ai kêu vài tiếng.

"Như thế nào, ngươi muốn đi cùng ta sao?" Mộc Thất quay đầu nình hai mắt ngấn lệ của tiểu bất điểm.

"Ngao....." Tuyết điêu gật gật đầu.

"Thân nhân của ngươi mất rồi sao?" Mộc Thất hỏi.

"Ngao....." Tuyết điêu liếm liếm đùi phải Mộc Thất.

Mộc Thất khóe miệng vừa kéo, tình cảm của gia hỏa này là nhằm vào máu huyết của nàng mà tới! Bất quá xem nó có công hiệu giải độc....."

Tốt, ta có thể mang ngươi đi, nhưng ngươi phải nghe theo lời của ta, còn nữa, không cho phép thừa dịp ta không chú ý mà cắn ta!" Mộc Thất nói.

Tuyết điêu mừng rỡ, xông vào sọt phía sau Mộc Thất, dùng cái đuôi to xù cọ vào sau gáy nàng.

"Vì ngươi đã cứu ta, ta cho ngươi một cái tên." Mộc Thất vừa đi vừa nói.

Nhìn thấy thân hình nhỏ tròn xinh xắn của nó với hoàng mao trên trán giống như trứng chim.

"Kêu là đản hoa đi." (không biết dịch sao để nguyên luôn). Mộc Thất mặt mày loan loan nói.

"Ngao....". Đản hoa ở trong sọt phát ra một trận âm thanh khe khẽ, như là âm thanh hồi đáp.

**

Đản hoa là một tuyết điêu có linh khí, sống ở trong sơn cốc đã lâu, theo chỉ dẫn của nó, Mộc Thất rất nhanh tìm được một dải lớn cây thanh hao.

Trước mắt việc cứu trị thôn dân ôn dịch cốc là cấp bách, nàng vội vàng cắt lấy thanh hao bỏ vào sọt, cùng đản hoa cùng nhau hướng về trong cốc.

Tiếp xúc toàn bộ bệnh nhận sốt rét bị nhốt trong cốc, vạn nhất bị quan binh tuần tra phát hiện nàng ở trong này sẽ gặp nhiều phiền toái!

"Thất tỷ!" Một tiếng kêu trong trẻo từ phía sau truyền đến.

"Thập Lục...." Mộc Thất quay đầu lại nhìn thát Thập Lục mà nàng nhắc đi nhắc lại đã lâu, người kia từ nhỏ cùng nàng cùng nhau lớn lên, cùng nàng xuyên qua đến Đại Lịch vương triều!

"Thất tỷ, ta rốt cuộc cũng tìm được ngươi! Công năng định vị của ta lại mất hiệu lực, suýt nữa không còn được gặp lại ngươi! Thời gian dài như vậy ngươi đi đâu vậy? Thập Lục nức nở nói.

Mộc Thất đưa tay chặn nước mắt nước mũi của nam hài, giận dữ nói:"Nói dài dòng, ngươi nhanh đi chuẩn bị y phục cách ly , đến đáy cốc tìm ta. Thôn dân ở đáy cốc đều bệnh sốt rét, trước mắt chuyện hàng đầu chúng ta phải làm là cứu sống những người này, luyện ra dược liệu trị bệnh sốt rét!"

"Thất tỷ, ngươi lúc nào thì trở nên nhân từ như vậy?" Thập Lục trưng ra bộ mặt tràn đầy nghi hoặc nói.

"Ngu ngốc, không cứu sống bọn họ, ngươi với ta còn muốn chạy ra khỏi ôn dịch cốc, cũng đừng tưởng một người bị cả kinh thành khinh bỉ là phế vật có thể trở mình!" Mộc Thất cầm dây thừng đang cột tại thân cây, theo hướng dây thừng thẳng xuống chân núi, bỏ lại một câu.

Thập Lục từ trong bao quần áo lấy ra quần áo giống như Mộc Thất mặc lên người, suy nghĩ kỹ trong chốc lát mới nghĩ thông suốt - Thất tỷ đây là tại kinh thành gặp tai vạ, nhàn rỗi chạy đến ôn dịch cốc thi thố tài năng sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn lẩm bẩm:" Đúng vậy, lấy tư sắc của Thất tỷ, quý tộc đệ tử trong kinh thành nhất định sẽ đuổi theo nàng đầy đường!"

Mộc Thất mang theo cây thanh hao trở lại trong thôn, dựa theo bài thuốc chế dược liệu trị bệnh sốt rét.

Các thôn dân dành ra một gian phòng rộng, chuẩn bị một cái bát Mộc Thất đem dược thảo rửa sạch vài lần, ném vào trong bát chậm rãi nấu, kết hợp thêm vài loại dược liệu.

Bởi vậy bọn họ đều nhiễm bệnh sốt rét, Mộc Thất phân phó đóng cửa lại, chỉ để cho Thập Lục tiến vào hỗ trợ.

Mộc Thất lấy ra Không Động đỉnh trong không gian tùy nhân, Không Động đỉnh khi thu nhỏ lại thì giống như một cái ly rượu, khi hoàn nguyên hình thì cao hơn cái thùng chứa đồ lại tinh xảo, là thánh vật sư phụ giao cho nàng.

Dược liệu sau khi nấu tới tỏa ra mùi hương, Mộc Thất đem dược liệu để vào Không Động đỉnh, kế tiếp đó là tinh luyện ra đan dược.

Không Động đỉnh tuy có công dụng chế thuốc, nhưng trong thời gian đó nếu dược liệu kết hợp có chút sai lầm, liền có ảnh hưởng đến dược liệu cuối cùng.

Mộc Thất tập trung tinh thần cao độ, hoàn thành mỗi trình tự, còn tại dược liệu bỏ thêm một vị thuốc là nước bọt đản hoa.

Về phần nàng quá trình tìm được nước bọt đản hoa, Mộc Thất thầm thở dài ---- nàng không phải làm cho đản hoa cống hiến một chút nước bọt sao? Nó dùng ánh mắt vô tội như vậy ngồi xổm ở một góc nhìn nàng chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Diệu thủ hồi thiên

Đản hoa đem thân mình nhỏ nhỏ cuộn tròn, luôn luôn kêu một tiếng để chứng minh chính mình tồn tại cũng lên án việc ác của Thập Lục.

Thập Lục cũng có chút buồn bực, hắn đem chỉ đem tứ chi của tuyết điêu cột ở trên bàn, lấy máu của Thất tỷ dụ nó chảy nước miếng, chứ đau có làm việc gì không đứng đắn đâu.

Bất quá hắn còn ra vẻ, sờ soạng tiểu riểu điểu...Đúng vậy, từ khi sở qua tiểu tiểu điểu (mình nghĩ chắc là cái con Thất tỷ mang về), nó liền kêu gào không gừng, nguyên lai tiểu gia hỏa này còn sợ xấu hổ!

Đản hoa mặt hướng tới vách tường, quay đầu dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Thập Lục --- bản điêu ngọc thụ lâm phong, là "giống đực" phong lưu tiêu sái! "Không thể sờ!

**

Vì phòng ngờ công hiệu của thuốc quá mạnh mẽ gây nên tác dụng phụ, Mộc Thất trước tiên châm cứu trị liệu cho những người bệnh nặng để bảo vệ tâm mạch.

Hai canh giờ sau, Mộc Thất từ Không Động đỉnh xuất ra dược hoàn đen óng đã được luyện chế tốt, hiện nay bệnh tình của các thôn dân không thể kéo dài, nhất định phải có một người ăn trước giải dược để quan sát hiệu quả mới được. Nếu không thập phần nắm chắc, nàng không thể tùy tiện cho bọn họ uống thuốc.

Các thôn dân đã ở trong không khí tử vong lâu lắm rồi, ai cũng không dám ăn giải dược.

"Ta đến đây." Mở miệng nói chính là trưởng thôn.

"Gia gia, để ta đi, ta tuổi còn nhỏ, trên người bệnh nhẹ, nhất định không có việc gì!" Cháu trai của trưởng thôn đỡ lấy trưởng thôn, vỗ vỗ ngực nói.

Mộc Thất nhíu mày, bệnh nhân ở trong ôn dịch cốc chỉ có con đường chết, cho tới bây giờ còn chưa có ai khỏi bệnh xuất cốc, mọi người lại bị kinh hách trong thời gian dài đối với tương lai sau này đã tràn ngập sợ hãi, nói đến khỏi hắn, nhất định là mọi người chưa từng có hy vọng xa vời.

Không bằng nàng liền là người đầu tiên nếm thử giải dược!

Mộc Thất chậm rãi vén tay áo lên, cởi bao tay phải ra nói:" Hai canh giờ trước ta đã muốn nhiễm bệnh sốt rét, nay ta thử xem dược tính của giải dược, nếu có hiệu quả, mọi người xếp hàng đến trong phòng lĩnh dược, bệnh tình không thể trì hoãn, như vậy mọi người có thể yên tâm không?"

"Thất tỷ, ngươi tự mình thử thuốc, vì có gì trước đó không nói cho ta biết?" Thập Lục mở to hai mắt nhìn, hé ra gương mặt tràn đầy thần sắc kinh hoảng, tiến lên kéo cổ tay Mộc Thất, kiểm tra mạch tượng, Thất tỷ quả thật vì muốn thử thuốc mà cố ý làm cho mình bị nhiễm bệnh sốt rét!

Nếu trước đó nàng nói cho hắn biết chuyện này, hắn nhất định sẽ không để cho nàng mạo hiểm, muốn mạo hiểm cũng chỉ có thể là nam tử hán như hắn đến a!

"Thập Lục, ta là thầy thuốc, chính ta chế thuốc thì ta cũng có thể tới thử thuốc mới đúng." Mộc Thất không chút do dự nuốt dược hoàn màu đen vào.

Nửa canh giờ trôi qua thật dài, tất cả mọi người đang chờ mạch tượng của Mộc Thất trở lại bình thường.

Thân thể Mộc Thất tỏa nhiệt, trên trán toát mồ hôi, bất quá nhiệt độ cao đối với nàng mà nói là hiện tượng tốt, chỉ cần hạ sốt, trong thân thể sẽ sinh ra miễn dịch đối với bệnh sốt rét, đó cũng là chứng minh giải dược phát huy tác dụng!

Lại qua hai khắc, trên người Mộc Thất đã hạ sốt hoàn toàn, nơi đây nàng vì các thôn dân thi châm, chuẩn bị tốt cho chữa trị.

Thập Lục đè trên mạch tượng của Mộc Thất, mừng rỡ nói:" Thất tỷ, bệnh của ngươi đã gần hết, xem ra giải dược này thật sự là công hiệu!"

Ngay sau đó, thôn dân trong ôn dịch cốc xếp hàng để Mộc Thất xem mạch, có Mộc Thất thử thuốc, bọn họ đều yên tâm mà ăn giải dược, hơn nữa ăn qua không lâu, thân thể cũng dần dần khôi phục.

Ngày hôm sau, những người bệnh nhẹ đã hoàn toàn bình phục, người bệnh nặng cũng đều có thể xuống giường đi lại.

Mọi người tinh thần vô cùng tốt, Mộc Thất rèn sắt khi còn nóng, mang theo mọi người dùng dược thảo nấu nước sôi khử trùng toàn bộ các góc chết một

lần.

Thôn dân trong ôn dịch cốc đều đến từ thông xóm không xa ngoài núi, bọn họ chưa từng nghĩ tới đi vào ôn dịch cốc còn có thể khỏe mạnh trở về nhà.

Mộc Thất ở trong này dùng tên giả "Mộ Thất", sửa lại họ, bọn họ đều gọi nàng là " Mộ thần y".

Binh lính ở ngoài cốc biết được tin tức này, đều tụ tập đến cốc khẩu. Thôn dân nhìn đến khí thế rào rạt kia, sinh lòng sợ hãi, lập tức báo cho trưởng thôn biết.

Không lâu, trưởng thôn cùng Mộc Thất mang theo thôn dân đi tới cốc khẩu.

Thập Lục nắm chặt kiếm trong tay, nghĩ rằng nếu binh lính là vì bọn họ mà đến, hắn nhất định phải hảo hảo giáo huấn đám người kia, làm cho bọn họ đừng hòng chạm vào một sợi lông của Thất tỷ.

"Mộ thần y, làm ơn cứu giùm các huynh đệ này đi! Bọn họ bị nhiễm bệnh sốt rét, nếu như cấp trên biết được, nhất định không thoát chết, toàn bộ chúng ta nghĩ cách giúp không còn cơ hội quay về kinh!" Cầm đầu thống lĩnh khẩn cầu.

"Ta vì sao phải cứu những người này? Thời điểm ta vừa đến ôn dịch cốc liền nhìn thấy các ngươi ném thi thể ở trên loạn phần cương, các ngươi đối với người chết bất kính như vậy, ta không thích. Ta không nghĩ cứu người không muốn cứu." Mộc Thất lạnh lùng mở miệng nói.

"Chỉ cần Mộ thần y có thể cứu những huynh đệ này, ngươi đưa ra yêu cầu gì chúng ta cũng đều đáp ứng!" Thống lĩnh nói.

Nhìn hắn bộ dạng ốm yếu, hình như cũng nhiễm bệnh sốt rét.

Mới đây có gió đông nam, binh doanh đối với bệnh sốt rét cũng không có quá nhiều phòng bị, hơn nữa lúc trước thi cốt rải đầy ở loạn phần cương, bọn họ không muốn nhiễm virus gây bệnh khó.

Những người này chỉ biết là tiếp xúc với người mắc bệnh sốt rét sẽ bị lây bệnh, lại không biết virus sẽ ở trong không khí lan truyền ra.

"Tốt lắm, ngươi đã nói như vậy, ta đáp ứng cho các ngươi giải dược, ngươi phải giúp ta làm việc." Mộc Thất từng bước tiến lên đối diện với thống lĩnh nói.

"Ta cho các ngươi đầy đủ giải dược, ngươi muốn đem sự tình các thôn dân đã khỏi bệnh cấp báo cho quan phủ, cứ như vậy bọn họ có thể ra khỏi ôn dịch cốc, từng người trở về nhà, các ngươi không nhất định phải đóng tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, ngươi xem coi thế nào?" Mộc Thất nói.

"Tốt, tốt, ta đáp ứng ngươi, Mộ thần y cứu được tính mạng các huynh đệ, chút việc nhỏ ấy không có gì đáng nói." Thống lĩnh cảm động đến rơi nước mắt nói.

Mộc Thất xem xét tình trạng nhiễm bệnh sốt rét của binh lính, vì bọn họ đưa ra số lượng giải dược thích hợp, lại phân phó dựa theo phương pháp nàng nói, trở về khử độc binh doanh.

Ba ngày sau, bọn họ thân thể đã hoàn toàn khang phục, binh lính trong binh doanh nhiễm bệnh sốt rét cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Quan phủ thu được tin tức ôn dịch cốc, Thượng thư chỉ đích danh muốn điều tra rõ "Mộ Thất" này là ai.

Nhưng binh lính nhìn thấy Mộ Thất một thân trang phục quái dị, mặt bị che khuất, không có người nào gặp qua hình dáng của nàng.

Binh lính đối với Mộc Thất rất là cảm kích, chạy tới giúp thôn dân dọn nhà.

Các thôn dân đến loạn phần cương từng người đều mất đi thân hữu, Mộc Thất khuyên bảo mọi người vì phòng ngừa bệnh sốt rét lại lây lan bừa bãi, tốt nhất tạm thời không được đụng đến thi cốt trên loạn phần cương, mọi người đều nghe lời của nàng.

Mộc Thất, Thập Lục cùng đản hoa cùng với thôn dân đi tới thôn của bọn họ, trưởng thôn chờ thân thể suy yếu của một vài lão nhân khỏe lại, cháu nhỏ của trưởng thôn cầu nàng lưu lại vài ngày, nàng liền đáp ứng.

Nhưng đến khi bọn họ ở trong thôn, thôn dân phát hiện lương thực họ lưu lại đã bị mã tặc cướp sạch, hoa màu còn chưa kết trái, bọn họ phải ăn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Trước mắt trong thôn chỉ còn lại mấy túi ngũ cốc, chỉ có thể cung cấp vài ngày, bọn họ ngày sau nhờ vào cái gì để sinh tồn đây?

" Thứ đáng giá trong các hộ đều bị mã tặc cướp đi hết, mà ngay cả đồ cưới nhà chúng ta cấp cho nữ nhi cũng cướp sạch!" Một lão phụ khóc lớn nói.

Thôn dân khác cũng lên án nói, hiện nay trong thôn ngay cả súc vật cũng không còn.

Mộc Thất nhíu mày, bây giờ tìm quan phủ xem có thể có cái gì dùng được không? Người trong thôn vốn là bị quan phủ vứt bỏ ở ôn dịch cốc, không quyền không thế, quan phủ không có khả năng sẽ cấp lương thực cho bọn hắn.

"Mọi người đừng lo lắng, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giúp mọi người vượt qua cửa ải khó khăn này!" Thập Lục trấn an mọi người.

"Nơi này bệnh sốt rét từng tàn sát bừa bãi, quan phủ đã muốn phái người đem cây cỏ xung quanh thiêu đốt sạch sẽ, mà ngày cả rau quả dại cũng rất khó tìm được, hoa màu bỏ hoang." Trưởng thôn ca thán nói.

Nơi này cách xa hoàng thành, có thể có quan viên ở tại vùng phụ cận?" Mộc Thất trầm tư thật lâu, mở miệng nói.

Nàng rất rõ ràng tâm tư của quan phủ địa phương, bọn họ đem tin tức thôn dân ôn dịch cốc đã khỏi bệnh sốt rét báo cáo cũng chỉ để khoa khoang thành tích.

Một hồi sóng gió qua đi, lại có ai chú ý tới thôn dân ở nơi thâm sơn cùng cốc này đâu?

Bất quá nàng có liền pháp làm cho quan viên triều đình có tiền vui vẻ xuất bạc ra cứu tế bọn họ.

"Nghe nói đương triều Nhiếp chính vương ở rừng hồ đào ngoài trăm dặm có một tòa sơn trang, mỗi khi mai tử vàng thì đến sơn trang ở ngoại ô kinh thành nghỉ hè, hiện tại hẳn là còn chưa về kinh." Trưởng thôn nói.

"Nhiếp chính vương? Trưởng thôn đối với hắn hiểu biết bao nhiêu?" Mộc Thất đối với người này thực cảm thấy hứng thú.

Nàng từ trên sách sử nhìn đến không ít về sự tích của nhiếp chính vương các triều đại, những người này thân dưới một người trên vạn người, tay nắm quyền lực tối cao của toàn bộ vương triều.

Bất quá Nhiếp chính vương Đại Lịch quốc nhàn rỗi, còn có thể tới sơn trang nhã nhã nghỉ hè, người như vậy nhất định là đối thủ cực kỳ tự tin, nắm càn khôn trong tay, người này tính tình kiêu ngạo nhưng thật ra nàng có thể lợi dụng tốt nhược điểm này.

Trưởng thôn dừng một chút, nhớ lại nói:" Vị Nhiếp chính vương Đại Lịch quốc này có thể nói là người xưa nay chưa từng có, hai mươi tuổi liền trở thành quân sư trong quân đội, bày mưu nghĩ kế, bách chiến bách thắng, được bệ hạ yêu thích. Sau khi bệ hạ bệnh nặng, hắn lợi dụng thân phận thân vương khác họ nhiếp chính, đại thần trên triều không có người nào không kiêng dè nể sợ hắn. Thế nhân đồn đãi hắn yêu dã tuyệt sắc, nam sinh nữ tướng, mặt phù dung, tâm ngoan thủ lạt, người chết dưới tay hắn nhiều vô số, lại có đồn đãi hắn từng là người trong ma cung, nhưng về sau ma cung bị tiêu giệt hoàn toàn, biến mất không còn tồn tại trên đời, cũng đều nói là bị Nhiếp chính vương tiêu diệt."

"Vị Nhiếp chính vương này tên gọi là gì?" Mộc Thất đối với hắn thực cảm thấy hứng thú, sau lưng của hắn nhất định có chuyện xưa, đường đường Nhiếp chính vương uy lâm thiên hạ làm sao có thể cùng võ lâm tà giáo "Ma cung" có quan hệ, khống chế toàn bộ hoàng thất, đem đại quyền nắm giữ trong tay?

"Sở Vân Mộ." Trưởng thôn hồi đáp.

"Ta biết!" Thập Lục ngay sau đó xen vào một câu, "Ta đây nghe nói Nhiếp chính vương trẻ tuổi này rất là lợi hại, đế ảnh vệ dưới tay hắn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, tự tay hắn huấn luyện ra bọn sát thủ " Thiên tử thập tam sát", người người đều là tu la trong địa ngục, giết người không lưu lại dấu vết, chưa có người nào từng gặp qua hình dáng của bọn họ!"

Mộc Thất khóe miệng hơi nhếch lên, cười yếu ớt nói:"Mọi người không cần lại vì lương thực mà lo lắng, ta nghĩ Nhiếp chính vương nhất định sẽ rất thích ý cung cấp lương thực cho chúng ta."

Trong lòng mọi người tràn đầy nghi hoặc, tiểu cô nương này có biện pháp nào làm cho Nhiếp chính vương ra ngân lượng cứu trợ bọn họ đây? Việc này nghe qua như là mơ, ai có thể tin được Nhiếp chính vương cao cao tại thượng có thể ra tay cứu giúp thôn nhỏ bị bỏ rơi này đây?

Mộc Thất tâm lý đều có chủ ý.

Nàng phân phó mọi người lên núi chọn những nhánh cây mềm cột lại, sau đó dùng cành chế thành hai khung thật lớn, lấy giấy cùng vải trắng cố định tốt, làm thành diều.

Thập Lục dạy bọn họ bắt chước làm hơn mười chiếc diều ánh huỳnh quang.

Buổi tối, Mộc Thất dẫn mọi người bắt không ít đom đóm, từ trên người đom đóm lấy ra phấn huỳnh quang, đem phấn huỳnh quang để vào trong mực nước, dùng mực nước có chứa phấn huỳnh quang viết ở trên diều giấy chữ "Trời giáng điềm lành, phụ thần xuất hiện, tại phía bắc đào khê".

Khi vào đêm. hướng gió thổi theo hướng nam, Mộc Thất cung Thập Lục canh chừng cho diều giấy bay lên, ở độ cao thích hợp mở kíp nổ, diều giấy xuôi gió theo hướng nam bay đi.

Tại đây trong quá trình chế tác diều, Mộc Thất cải biến hình dạng của nó, làm cho nó có thể đón gió, dưới tình huống đang bay vẫn có thể bình ổn, mà lâu dài lại không rơi.

Từ trên nhìn lại, trên diều giấy phát ra mấy chữ to ánh lên lục sắc huỳnh quang cực kỳ rõ ràng.

Mộc Thất vừa lòng vỗ vỗ tro bụi trên xiêm y, cổ nhân mê tín, đối với thiên tượng lại càng xem trọng, trên sách sử thời Đường liền có lời tiên đoán thịnh hành một thời "nữ chúa Võ thị", làm lòng người trong thiên hạ hoảng sợ, tin tưởng cảnh tượng ngày mai ở kinh thành sẽ dấy lên một hồi dậy sóng.

Này hai chữ "phụ thần"chỉ đúng là Nhiếp chính vương, phụ thần xuất hiện, điềm lành xuất hiện ở phía bắc đào khê, cũng chính là vị trí hiện tại của bọn họ.

Nay trời giáng cát ngôn, chỉ đích danh Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ đến cứu giúp bọn họ, Nhiếp chính vương chỉ cần nghĩ bằng đầu ngón chân, hắn nếu giúp bọn họ, liền có thể rèn sắt khi còn nóng, tạo danh vọng trong dân chúng, như vậy làm ít công to, cớ sao không làm đây?

Huống hồ Nhiếp chính vương quyền khuynh triều đình, tất nhiên tự phụ vô cùng, được nhiều người tán dương ca ngợi, Mộc Thất cảm thấy vỗ mông ngựa chính hắn thật sự là vang dội....

***

Hôm sau, tại sơn trang ở đào khê sơn.

Nằm trên ghế là một nam tử thân mặc trường bào màu đen, áo dài chấm đất, tay áo thêu kim tuyến, cổ áo hé mở, lộ ra đường cong hoàn mỹ, lộ ra vẻ thần bí tao nhã, khuôn mặt hiện lên vẻ tà mị, phượng mâu lộ ra lãnh ý thấu xương, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cả người liền run lên, sởn cả gai óc.

"Gia, hiện giờ trong kinh thành đang lưu truyền lời đồn đãi, mọi người đều biết, đêm qua giờ Dậu hàng vạn dân chúng nhìn thấy trời giáng thần dụ, mà nội dung thần dụ cùng chủ thượng có liên quan." Nguyên Giáng chắp tay nói.

Thấy Sở Vân Mộ thật lâu không lên tiếng, Nguyên Giáng ngẩng đầu liếc mắt nhìn vị Nhiếp Chính Vương như Tu la ở trước mặt này, thấy hắn đang thưởng thức một khối vải, trong chứa bột phấn xanh biếc sẽ không lại dằn vặt người như vậy đi?

Nghĩ tới, Nguyên Giáng cúi đầu bi ai, hắn thừa nhận mình là Thiên Tử thập tam sát trong sát thủ định lực tốt nhất, bất quá ở dưới quyền của gia cũng chính là có chút năng lực....

"Bổn vương đã biết." Sở Vân Mộ nhìn Nguyên Giáng, đưa tay nhẹ nhàng ném đi, khối vải chứa bột phấn màu xanh rơi vào trong tay Nguyên Giáng, không mảy may rơi rớt.

Nguyên Giáng trong lòng thất kinh, gia không phải trừng phạt hắn thu thập tình báo bất lợi , muốn hắn ăn thứ này sao....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nhiếp chính vương đưa lương thực

"Gia, đây là....phấn huỳnh quang!" Nguyên Giáng Giáng ngửi ngửi bột phấn xanh thẫm kia, kinh ngạc ngẩng đầu lên nói.

"Có người lấy mực ánh huỳnh quang viết chữ tạo ra dấu hiệu giả tạo thần dụ, biện pháp này thô không chịu nổi, bất quá đối với dân chúng ngu muội không biết mà nói, vẫn có thể xem là biện pháp tốt nhất." Sở Vân Mộ hơi hơi nhíu mày, mắt phượng lộ ra ánh mắt âm trầm.

"Nguyên Giáng, phía Bắc đào khê sơn gần nhất đã xảy ra chuyện gì?" Sở Vân Mộ hỏi.

"Hồi bẩm gia, phía bắc đào khê sơn một trăm dặm có một đào hoa thôn trang, nơi đó phía trước bệnh sốt rét lan tràn khắp nơi, thôn dân bị đuổi tới ôn dịch cốc cách ly, sau đó có một vị thần y tên là "Mộ Thất" diệu thủ hồi xuân, đem bệnh dân ôn dịch trong cốc toàn bộ chữa khỏi, còn cứu binh lính nhiễm bệnh, từ đó về sau chưa phát sinh trường hợp chết vì bệnh này.

Nguyên Giáng báo cáo tình hình gần đây ước chừng có thể nói đến ba ngày ba đêm, hắn nắm trong tay ảnh vệ làm nhiệm vụ điều tra trinh sát, từ trên trời xuống đất, không có gì mà hắn không tìm được tin tức tình báo.

Sở Vân Mộ khẽ híp mắt, xem ra là có người lợi dụng phương pháp này làm cho người trong thiên hạ đều biết, sau đó khiến cho hắn chú ý, làm cho hắn xuất thủ cứu tế dân chúng từ ôn dịch cốc trở về.

Đến tột cùng là người nào có lá gan trêu chọc Nhiếp Chính vương?

Mộ Thất ... Hắn đối với người này cảm thấy thật hứng thú.

"Gia, nay chuyện này mọi người trong kinh thành đều biết, thế nhân đều là đem lực chú ý về phía những dân chúng may mắn còn sống sót trong ôn dịch cốc, chúng ta chính là cần phải ra tay trấn áp ...." Nguyên Giáng dò hỏi nói.

Lấy tính tình của gia, đối với những trò lừa bịp này đúng là khinh thường, chắc hẳn là giao cho bọn họ xử lý?

"Thông tri cho thống lĩnh kim tự sát Nguyên Trăn, chuẩn bị đầy đủ lương thực vật dụng, ngay hôm ấy đưa tới nơi đó." Sở Vân Mộ nói.

Nếu dân chúng kỳ vọng hắn giúp những người này, không bằng hắn sẽ nhắm đến một mục đích chung, lòng dân hướng về họ Sở có sao không làm đây?

Trời giáng điềm lành.....Dám ở tầm mắt của hắn mà vuốt mông ngựa vang dội như vậy, Mộ Thất chính là người đầu tiên.

Sở Vân Mộ khóe miệng có chút ý cười, âm thanh lạnh lùng nói:" Nguyên Giáng, đi đem vị Mộ thần y mời đến sơn trang ngồi một chút."

"Vâng." Nguyên Giáng đáy lòng thầm nghĩ, bị Gia nhìn tới, hơn phân nữa là bị phế đi!

***

Bên kia, Mộc Thất mang theo thôn dân đào hoa thôn từ bên ngoài mười dặm ven bờ sông trở về.

Bọn họ bắt được không ít cá tươi sống, lấy nấu canh là một lựa chọn không sai, bồi bổ cho một vài vị lão nhân có thân thể không tốt.

Thập Lục đã muốn rời đi liên lạc với sư phụ ở Đại Lịch quốc sáng lập Trầm Hương Các, Mộc Thất có được tín vật chưởng môn, theo nguyện vọng của sư phụ, ngày sau Trầm Hương Các sẽ giao cho nàng trông nom.

Nàng cùng Thập Lục tới nơi này ước nguyện ban đầu nàng chưa nàng chưa bao giờ quên, nhưng nàng muốn vì sư phụ báo thù, nhất định phải đứng ở vị trí rất cao, khiến cho càng có nhiều người để nàng sử dụng.

Các thôn dân bên ngoài mỗi người một bát, trước tiên đem cá xử lý sạch sẽ, cho vào nồi nấu.

Mọi người vừa tu sửa nhà cửa, vừa bắt cá, đã sớm mệt mỏi, nhưng trong thôn chỉ thóc còn dư chưa đủ cho bữa cơm cho mọi người, vị Nhiếp chính vương thật sự phái người đưa lương thực sao?

"Mọi người mau tới cửa thôn!" Một đứa nhỏ chạy nhanh tới, thở hổn hển nói :"Ta nhìn thấy có thật nhiều xe ngựa vận chuyển lương thực, hướng tới thôn của chúng ta!"

Mộc Thất nhíu mày lại, xem ra biện pháp của nàng hiệu quả không sai.

Các thôn dân tụ tập tại cửa thôn, nhưng thấy một đám hắc y cẩm y vệ vận chuyển mấy chục xe lương thực đứng ở trước mặt bọn họ.

Trưởng thôn dẫn đầu tạ ơn Nhiếp chính vương, phân phó mọi người đem lương thực vận chuyển quay về trong thôn.

Không thể tưởng được Nhiếp chính vương thật sự phái người đưa lương thực! Lương thực đó cũng đủ bọn họ dùng tới hơn hai tháng sau, lúa gieo xuống nước cũng thu hoạch, này thật đúng là lương thực cứu mạng a!

Một vị thiếu niên áo trắng tuấn tú tiến đến thi lễ, hỏi:"Tại hạ Nguyên Giáng, xin hỏi vị nào là Mộ thần y?"

Bàn tay trong tay áo Mộc Thất gắt gao nắm chặt lại, nàng nghe Thập Lục nói qua, Nguyên Giáng là một trong các thủ hạ của Nhiếp chính vương thống lĩnh Thiên tử thập tam sát, tuyệt đối không phải nhân vật dễ trêu chọc.

"Tại hạ chính là Mộ Thất." Mộc Thất từng bước tiến lên thừa nhận thân phận.

Nàng cũng không phải là người không thức thời, so với bị người lấy đao ra, nàng vẫn là ngoan ngoãn thừa nhận cho thỏa đáng.

Nguyên Giáng đánh giá "nam nhân" đơn bạc gầy yếu trước mặt này một phen, trừ bỏ gương mặt nhỏ nhắn bộ dạng coi như được thông qua, lại có chỗ không thích hợp, cho dù đem sát thủ xấu nhất trongThiên tử thập tam sát lấy ra, so với hắn cũng mạnh mẽ hơn vài phần.

"Gia chúng ta ngưỡng mộ đại danh Mộ thần y đã lâu, mời riêng ngài đi sơn trang một chuyến." Nguyên Giáng khuôn mặt tuấn tú cười đến thiên chân vô tà, nhưng chủy thủ ở bên hông Mộc Thất không biết đã ở trong tay nàng từ khi nào.

Mộc Thất muốn bỏ trốn, nàng còn chưa có sống đủ, cũng không muốn cùng vị Nhiếp chính vương lãnh khốc tàn bạo kia giao phong!

Nguyên Giáng dùng truyền âm bí thuật nói cho nàng:"Tại hạ khuyên Mộ thần y suy nghĩ cho tính mạng của mọi người, xóa bỏ tâm tư chạy trốn đi."

Mộc Thất đổ mồ hôi lạnh, đối với thôn dân vây quanh mỉm cười nói:" Mọi người bệnh cũng đều đã khỏi, ta liền có thể yên tâm trở về, về sau ta sẽ thường xuyên đến thăm mọi người."

"Cái gì? Ta không cho ngươi đi, ta không nỡ xa ngươi!. Đứa bé trong thôn ôm cổ Mộc Thất khóc to.

"Nguyên mỗ xin khuyên Mộ thần y đừng chậm trễ thời gian." Nguyên Giáng dùng truyền âm bí thuật nói, ánh mắt của hắn dừng ở trên người đứa nhỏ, nổi lên tia sáng lạnh.

"Tiểu đệ nghe lời ta, ta sẽ trở về thăm ngươi, bất quá hiện tại ta có việc gấp cần xử lý, ngươi không phải đã nói phải làm một nam tử hán sao? Không được phép lại khóc nữa." Mộc Thất hạ quyết tâm nói.

"Tốt, ta là nam tử hán, ta không khóc, bùa bình an này tặng ngươi, nó sẽ phù hộ cho ngươi bình an." Đứa bé quệt nước mắt, Mộc Thất đem bùa bình an cột ở bên hông.

"Được rồi tiểu đệ, ta nhất định sẽ bình an." Mộc Thất vuốt ve đầu của hắn nói.

Mộc Thất cùng thôn dân cáo biệt, ánh mắt của bọn họ không đành lòng nhìn theo Nguyên Giáng cưỡng ép Mộc Thất bước lên xe ngựa.

"Giá!" Nguyên Giáng thu hồi chủy thủ, ghìm cương, mang theo bọn thị về thay đổi phương hướng trở về sơn trang.

Mộc Thất chỉ có thể hy vọng Thập Lục chạy nhanh liên lạc với Trầm Hương Các, sau đó dẫn người đi cứu nàng ra ngoài. Bằng không lần này đi gặp Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, chỉ sợ xương cốt cũng không còn.

Đản hoa còn ngủ ở trong thôn, chỉ mong nó có thể liên lạc với Thập Lục.....

Yêu dã tuyệt sắc, nam sinh nữ tướng, chẳng lẽ vị Nhiếp chính vương này là một ....Gay?

Mộc Thất chắp tay trước ngực cầu nguyện -- Sư phụ, lão nhân ngài phù hộ đồ nhi thoát khỏi miệng hùm đi!

Xe ngựa dừng lại ở dưới chân núi, Mộc Thất vừa xuống xe liền bị người điểm huyệt ngủ, trong lúc mơ hồ, nàng cảm giác được mình bị người rất không lễ phép vác trên vai, chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Nhiếp chính vương sao?

Khi Mộc Thất tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng xa hoa rộng rãi, trong phòng bày biện tinh xảo hoa mỹ, chẳng qua nơi này quá mức nặng nề, làm lòng người bị bức bách.

Nàng sẽ không lại người trói lại nữa chứ? Nàng mới xuyên qua tới đây vài ngày, lại bị người ba lần giam giữ a!

Mộc thất giật giật tay chân, ngồi dậy, cũng may nàng không bị người trói lại.

"Tỉnh?" Một giọng nam u lãnh từ sau lư lương Kỳ lân truyền đến.

Mộc Thất ngẩng đầu nhìn phía sau tấm màn màu đen, chỉ thấy một mỹ nhân tóc dài mặc hắc bào nằm trên nhuyễn tháp, một tay chống cằm.

Bất quá cách một tầng sa trướng, nàng xem không rõ mặt người nọ, chỉ biết người này dáng người cực kỳ .... đẹp mắt.

"Thảm trải sàn của bản vương rất thoải mái, làm cho Mộ thần y không muốn đứng dậy sao?" Mỹ nhân vươn ngón tay trắng noãn hoàn mỹ, đẩy một góc sa trướng, đứng dậy chậm rãi đi ra.... mắt phượng nhìn xuống trên người "nam tử" trên mặt đất, thoáng hiện một chút u quang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Máu của ngươi có độc

Người này chắc là Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, Mộc Thất nhìn hắn dần dần tiến đến gần, trên cổ áo thêu thật khéo léo tinh xảo, lồng ngực rộng lớn hoàn mỹ, lộ ra khuôn mặt điên đảo chúng sinh.

Nếu nói là hắn lạnh lùng, so với nữ tử còn hơn vài phần yêu mị, sóng mũi cao thẳng, khuôn mặt lạnh như băng, môi mỏng khẽ mím lại, khóe miệng giơ lên, một đôi mắt phượng tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, giống như đang đánh giá con mồi của mình.

Mộc Thất rùng mình một cái, khép cằm lại, đứng lên đón nhận ánh mắt của hắn, mở miệng nói:"Tại hạ có thể được Nhiếp chính vương mời tới đây, đúng là vinh hạnh cho tại hạ, bất quá ngài nhất định phải dùng phương thức "bắt" sao?

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai đau nhức, trong lòng thầm than, ánh mắt yêu nghiệt đắc ý nhìn nàng, thấy thế nào cũng giống như là nhìn chằm chằm đồ ăn, nàng cũng không muốn liền như vậy bị yêu nghiệt trước mặt ăn sạch sẽ!

"Bổn vương mời ngươi đến, tự nhiên có việc." Sở Vân Mộ giơ áo choàng lên, tỳ nữ phía sau đem kim y cung (hình như là ghế) cho hắn ngồi xuống.

"Xin hỏi Nhiếp chính vương có chuyện gì tìm tại hạ giúp, tại hạ nhất định đem hết khả năng, vì vương phục vụ. Dưới đáy lòng Mộc Thất đem tổ tông Sở Vân Mộ mắng mười tám lần.

----nha, cầu người còn đúng lý hợp tình như vậy, Sở Vân Mộ ngươi không kiêu ngạo sẽ chết sao?

"Chữa bệnh." Sở Vân Mộ nói.

Mộc Thất ở sau lưng lén lút lấy ra thuốc dùng để phòng thân, dùng sức bóp nát, vân đạm phong khinh nói:"Tại hạ y thuật kém cỏi, Vương nếu muốn tại hạ vì người xem bệnh, cần kẻ hèn này vì ngài bắt mạch mới được, thỉnh Vương đưa tay ra."

Mộc Thất lòng bàn tay nắm bột thuốc, bước tới gần Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ khóe môi nhếch lên, nhẹ nhàng vươn tay phải, ngay sau đó đột nhiên chế trụ mạch môn của Mộc Thất, dùng lực nhấn một cái, làm cho nàng bị đau kêu lên một tiếng.

"Vương ngươi không phân rõ phải trái? Ta xem bệnh cho ngươi, ngươi còn muốn giết ta!" Mộc Thất xoa cổ tay lui về phía sau vài bước nói.

"Tiểu xảo của ngươi khiến cho bổn vương đối với ngươi cảm thấy hứng thú." Sở Vân Mộ thả đầu ngón tay trên tay nàng mới vừa rồi còn chuẩn bị thuốc đến đối phó với hắn!

Hắn cười nhạo một tiếng, thuận tay lột mũ trên đầu Mộc Thất.

Thoát khỏi trói buộc, rơi xuống vai Mộc Thất, ba ngàn tóc đen như gấm vóc, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, che lấp đi một thân nam trang cùng anh khí của nàng, ngược lại làm cho nàng càng thêm vài phần phong tình yêu kiều .

Mộc Thất xoay người chạy nhanh sang chỗ khác, cũng không nghĩ tới vẻ thẹn thùng của nàng đã sớn rơi vào trong mắt Sở Vân Mộ.

Nàng đúng là một nữ tử, như vậy một nữ tử một mình tiến vào ôn dịch cốc xác chết khắp nơi, cứu chữa được cho những người bệnh gần chết, xác thực không giống.

Nàng thật là một nữ tử quật cường, nhưng nàng càng phản kháng, hắn lại càng muốn chinh phục nàng, càng muốn bẻ gãy đóa hoa ngoan cường này.....

"Vương thật sự là lợi hại, ta không dám, lúc này ta vì vương hảo hảo bắt mạch." Mộc Thất vẻ mặt tươi cười nói.

"Bổn vương không thích màu này." Sở Vân Mộ chậm rãi nói.

Cái gì màu sắc?

Mộc Thất cúi đầu nhìn quần áo của mình, mặt đỏ lên.

Sở Vân Mộ, cái người biến thái!

Hắn vừa mới tháo mũ của nàng, thế nhưng cổ áo nàng lại, lộ ra một đoạn nội y tự chế màu hồng cánh sen.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, âm thầm khuyên chính mình bình tĩnh, thù này ngày sau tất báo!

"Tại hạ không rãnh cùng Vương nói giỡ, xin cho tại hạ xem bệnh, xem hết bệnh tại hạ sẽ rời đi." Mộc Thất cắn răng nói, dùng ánh mắt liếc Sở Vân Mộ một cái vẻ mặt vô tội giống như cái gì cũng không làm.

Nàng đem ngón giữa đè trên cổ tay Sở Vân Mộ, cảm xúc bóng loáng non mịn làm lòng nàng run lên, đây là cổ tay của nam nhân sao!

Một chút hàn quang từ trong mắt Mộc Thất hiện lên, tay nàng nắm chặt, đem cổ tay Sở Vân Mộ đưa lên miệng cắn một cái.

Nàng thành công!

Mộc Thất không hề "thương hương tiếc ngọc" cắn cổ tay Sở Vân Mộ, máu tươi từ trên tay hắn ồ ạt chảy xuống, nhưng hắn lại thú vị nhìn nữ tử giống như tiểu cẩu này, coi như không cảm giác nửa phần đau đớn.

"Như thế nào, hương vị thế nào?" Sở Vân Mộ lấy tay giữ hông nàng, cười hỏi.

Mộc Thất ngẩng đầu lên, miệng cùng cằm dính đầy vết máu, nàng giãy dụa muốn bỏ chạy, nhưng hiện tại nàng muốn động cũng không động được.

Người này quả nhiên là yêu tinh, ngay cả đau đều không có cảm giác!

Mộc Thất đẩy tay hắn ra, lui về phía sau vài bước, lại cảm thấy từng trận choáng váng.

"Sở Vân Mộ.....Máu của ngươi, có độc!" Mộc Thất trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Đáng chết, kế hoạch chạy trốn của nàng lại thất bại.

Thập Lục, đản hoa, các ngươi ở đâu,? Ta muốn bỏ mình....

*****

Khi Mộc Thất tỉnh lại, đánh giá cách bài trí bốn phía một vòng, phát hiện mình còn ở tại sơn trang của Nhiếp chính vương.

"Cô nương tỉnh." Một nữ tử áo trắng bưng hộp đựng thức ăn đi vào phòng, trên mặt thanh tú hé ra ý cười ngây thơ.

Mộc Thất cảnh giác nhìn chằm chằm nàng ấy, nàng xem như minh bạch rồi, Sở Vân Mộ cùng sát thủ bên cạnh hắn đều cùng một dạng, trăm ngàn lần đừng để dáng vẻ bề ngoài vô tội của bọn hộ lừa!

"Ta gọi là Nguyên Tuyết, Mộ cô nương nhất định là bị Nguyên Giáng và Gia dọa, đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi." Nguyên Tuyết kéo tay Mộc Thất, cười rộ lên trên mặt lộ ra hai má lún đồng tiền.

Mộc Thất không có tâm tư ăn cái gì, nhanh mở miệng hỏi:" Gia các ngươi ở đâu?"

"Gia ở thư phòng xử lý chính sự, chúng ta không tiện đi qua, Mộ cô nương vẫn là trước ăn điểm tâm này đi." Nguyên Tuyết nói.

"Hiện tại ta muốn gặp hắn." Mộc Thất kéo lấy vạt áo Nguyên Tuyết, làm bộ lau nước mắt nói :"trong nhà của ta còn có mẹ già tám mươi tuổi của ta chờ ta nấu thuốc, Nguyên cô nương, ngươi liền mang ta đi gặp hắn, xem hết bệnh cho hắn rồi ta rời đi, vạn nhất mẹ ta phát bệnh khi không có người ở bên....."

Mộc Thất che mặt nức nở, khóc hoa lê đẫm mưa.

Nguyên Tuyết thấy nàng khóc thương tâm như thế, không đành lòng nói :"Hảo, ta cho người mang ngươi đi gặp Gia, Gia từ nhỏ không người nào tới gần được, hôm nay lại bị ngươi cắn, không biết lúc này cơn tức của Gia có tiêu hay không, Mộ cô nương, ngươi phải cẩn thận."

Mộc Thất vỗ vỗ tay Nguyên Tuyết, ngừng nức nở nói :"Đa tạ Nguyên cô nương hỗ trợ, ta nhất định sẽ an toàn rời khỏi sơn trang."

"Tốt." Nguyên Tuyết đẩy cửa ra, đột nhiên mở miệng quát lớn một tiếng :"Nguyên Đạt, ngươi lăn ra đây cho ta!"

Mộc Thất một trận run sợ, không thể tưởng tượng được Nguyên Tuyết thoạt nhìn dịu dàng như vậy, khí thế lại cường hãn kinh người.... .....

Phù phù!

Một vật nặng màu đen từ trên cây hạ xuống, hung hăng nện ở trên, chỉ thấy một nam tử cao tuấn tú vỗ vỗ bui bặm trên người, chân chó chạy tới nói :"Tuyết nhi, ngươi rốt cuộc nhớ tới ta!"

"Tới gần nửa bước, ta khiến cho ngươi tịnh thân nhập cung!" Nguyên Tuyết cầm kiếm ngăn trở bước chân Nguyên Đạt, âm thanh lạnh lùng nói :"Ngươi mang Mộ cô nương đi gặp Gia."

"Tuyết nhi, Ta thật vất vả từ cửa hàng trở về một lần, ngươi không thể nói với ta nhiều mấy câu sao?" Nguyên Đạt trên mặt biểu tình tràn đầy bi thương, cắn môi nói.

Mộc Thất khóe miệng co rút, phương thức tình lữ ở chung này thật đúng là ... .đặc biệt.

"Ta đếm đến ba, sau tiếng thứ ba ngươi liền cút ra khỏi tầm mắt của ta, ta đi tìm người khác hỗ trợ!" Nguyên Tuyết thu kiếm nói, "một, hai ... ."

"Ta đi, ta đi được không!" Nguyên Đạt đưa tay hướng về Mộc Thất nói :"Vị này chắc là Mộ thần y, thỉnh."

"Đa tạ." Mộc thất theo Nguyên Đạt hướng thư phòng đi tới, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Vừa đến cửa thư phòng, Mộc Thất liền ngửi được một cỗ hơi thở huyết tinh mạnh liệt, nàng có loại dự cảm bất hảo.

"Nguyên Đạt đưa Mộ thần y đến, mời vào." Nguyên Đạt nói.

Mộc Thất hít sâu một hơi đi thẳng về phía trước mở cửa, ai người cửa đột nhiên mở ta, nàng kinh ngạc thấy Nguyên Giáng kéo một thi thể đáng sợ đi ra từ trong thư phòng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Cùng trúng sinh tử cổ

Nguyên Giáng dừng chân lại, hướng Mộc Thất mỉm cười tao nhã.

Mộc Thất che miệng, nàng thế nhưng trông thấy rõ ràng thi thể kia giật giật!

Bất quá chỉ là xử trí dư đảng còn sót lại của Ma Cung, Gia xuống tay xem như nhẹ, Mộ cô nương mời vào." Nguyên Giáng ý cười thêm vài phần tà khí.

Mộc Thất mạo hiểm quyết tâm đi vào thư phòng hắn phải chết, nhắm mắt lại mở miệng nói :"Tại hạ thật sự có chuyện gấp, thỉnh Vương nhanh cho tại hạ xem bệnh, khỏ mạnh sẽ rời khỏi sơn trang!"

"Lại đây." Sở Vân Mộ nửa dựa vào nhuyễn tháp, phượng mâu hé mở nói.

Mộc Thất cố lấy dũng khí bước ra phía trước, ngón tay đặt trên mạch của Sở Vân Mộ, nhưng là ---

Mạch tượng hắn mỏng manh, căn bản chính là mạch tượng của người sắp chết mới có! Nhưng rõ ràng hắn không có nửa điểm bệnh trạng, kiểm tra triệu chứng bệnh tật cùng người bình thường không có gì khác, ngoại trừ hắn có máu độc ra, làm cho nàng tiếp xúc qua liền hôn mê.... .....

Đúng rồi, máu của hắn làm sao có thể có độc? Như vậy nàng uống máu có độc của hắn, chẳng phải là nhiễm bệnh của hắn sao?

"Đúng vậy, ngươi uống máu của bổn vương, cùng bổn vương giống nhau, trúng sinh tử cổ. Người ngoại trừ vì bổn vương luyện ra giải dược không còn phương pháp khác, chữa khỏi cho bổn vương cũng chính là chữa khỏi cho ngươi." Sở Vân Mộ môi mỏng khẽ nhếch lên, tựa tiếu phi tiếu nói.

Mộc Thất nắm lấy huyệt mạch của mình, quả nhiên, mạch tượng của nàng cùng Sở Vân Mộ giống nhau, yếu ớt hỗn loạn, như là tùy thời có thể chấm dứt!

Nguyên lai hắn đã sớm tính kế đem nàng kéo xuống nước!

Sư phụ đã từng nói với nàng, ở biên cương Đại Lịch người Miêu cương thiện dụng cổ, lấy máu huyết kịch độc nuôi dưỡng độc trùng, độc trùng nào còn sống sót thì độc tính càng mạnh, đến cuối cùng còn lại cổ trùng. "Cổ sát" là phương pháp tàn nhẫn thống khổ nhất thế gian, có thể làm cho người muốn sống không được muốn chết không xong!

Nhưng Sở Vân Mộ mưu kế như vậy, một Nhiếp chính vương phong quang vô hạn, làm sao có thể trúng cổ? Lại làm sao có thể là một "độc nhân"? Chẳng lẽ cùng thế nhân đồn đãi có liên quan tới Ma Cung?

"Vương nói rất đúng, ta nhất định tận tâm tận lực chữa khỏi cổ độc trên người Vương. Bất quá không biết Vương trúng cổ bao lâu? Chu kỳ phát bệnh ra sao?" Mộc Thất giọng điệu bình thản, trong lòng lại hận không thể đem yêu tinh đắc ý trước mặt này chém thành nhiều mảnh.

Bất quá lúc trước là do nàng chủ động cắn cổ tay hắn.... .....

"Loại cổ này từ khi bổn Vương nhận thức được thì đã trúng rồi, hàng tháng phát bệnh một lần, khi phát bệnh giống như bị ăn vào xương cốt, thất khiếu chảy máu, sống không bằng chết, như thế nào, ngươi sợ sao?" Sở Vân Mộ xoay đầu lại, khóe miệng nổi lên ý cười tà mị.

Mộc Thất tay xuất mồ hôi lạnh, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Sở Vân Mộ, cười nói:"Vương trải qua nhiều năm như vậy, đều không thể giải cổ độc trên người mình, nhất định là không có phương pháp. Nếu Vương lựa chọn tin tưởng ta, Vương cứ yên tâm, cho dù không cứu Vương, ta vì cứu chính mình, cũng sẽ hết sức chế ra giải dược, bất quá ta không đảm bảo ở trong giải dược có nhiều hơn vài vị dược, làm cho Vương ở trên đường thoát quần áo chạy như điên, đó cũng là có thể."

"Bổn Vương thật muốn nhìn xem ngươi có hay không có cái đảm lượng kia." Phượng mâu Sở Vân Mộ nheo lại nói :"Bổn Vương thật ra càng muốn nhìn ngươi ở trên đường cởi quần áo chạy như điên ... ..."

Mộc Thất nhịn xuống kích động muốn tiến lên đánh hắn, quay lại mỉm cười nói :"Ta có thể chế ra giải dược, bất quá có thể xoa dịu sinh cổ tử, chứ không có thể trị tận gốc, hàng tháng uống thuốc một lần. Ta đối với Vương mà nói vẫn còn giá trị lợi dụng, như vậy chúng ta về sau như con châu chấu buộc chung trên cùng một sợi dây."

"Ngươi thực thông minh, bất quá ở nơi này của bổn vương, người quá thông minh đều phải chết." Sở Vân Mộ tay chế trụ cổ họng Mộc Thất, ánh mắt sâu thẳm dừng ở trên người nàng, như là tùy thời sẽ đem nàng ăn sạch.

"Vương sẽ không giết ta, bởi vì....chỉ có ta có thể trị được cổ độc trên người ngươi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Thất đỏ bừng, nhưng nàng nhất định phải đi nước cờ hiểm này.

Nhiếp chính vương tuy rằng đáng sợ, nhưng nàng hiện tại duy nhất có thể dựa vào, cừu gia của nàng cường đại như vậy, muốn vì sư phụ báo thù, nàng nhất định phải có được quyền thế, mà Sở Vân Mộ quyền khuynh triều dã, đúng là vũ khí tốt nhất để nàng lợi dụng.

Sở Vân Mộ chậm rãi buông lỏng nàng ra, cười lạnh nói :"Tốt, bổn vương sẽ giúp ngươi, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn vì bổn vương luyện chế giải dược, bổn vương không bảo đảm khi nào thì mất hứng thú đối với ngươi, kết cục của người giống như người mới vừa được kéo ra ngoài kia. Mạng của ngươi nằm ở trong tay của bổn vương."

"Vâng, ta hiểu." Trên cổ Mộc Thất nổi lên vệt hồng tím, nàng há to miệng hô hấp hít thở không khí, chậm rãi lui ra ngoài.

***

Ban đêm, Mộc Thất khó ngủ tựa vào bên cửa sổ, nàng phải nghĩ biện pháp rời khỏi sơn trang.

Nàng bất quá cùng Sở Vân Mộ đạt thành hiệp nghị, cũng không nói qua muốn nghe theo xử trí của hắn, mặc hắn đem mình nhốt ở trong này! Trước mắt nàng phải cùng Thập Lục hội hợp, tiếp nhận Trầm hương các, tìm kiếm tin tức của kẻ thù.

Chuyện thứ nhất đó là nàng phải về Hầu phủ, nếu tin tức Mộ thần y ở ôn dịch cốc diệu thủ hồi xuân truyền vào Hầu phủ, không biết người cha Thừa tướng, cùng kế mẫu và muội muội của nàng sẽ có cảm tưởng như thế nào đây?

"Ô ....." Âm thanh làm nũng nhỏ nhẹ từ trên truyền đến, một đoàn lông xù trắng toát cọ vào góc váy Mộc Thất.

Mộc Thất cúi đầu nhìn lại, đáy mắt cả kinh thấp giọng nói :"Đản hoa, ngươi làm sao tìm được ta?"

"Thất tỷ, là ta." Thập Lục không biết khi nào xuất hiện ở trong phòng của nàng.

Mộc Thất trong lòng mừng rỡ, nàng như thế nào đã quên, Thập Lục có dị năng thuấn di, cho dù sơn trang canh gác nghiêm ngặt, cũng không ngăn cản được bóng dáng của Thập Lục.

"Thất tỷ, cổ của ngươi.... ....." Dưới ánh trăng, Thập Lục nhìn thấy cổ Mộc Thất có vệt tím, rất nhanh cả giận nói :"Có phải hay không cái tên Sở Vân Mộ kia, ta muốn đi giáo huấn hắn!"

"Không có việc gì, Thập Lục, không cần rối loạn trận tuyến, chúng ta bây giờ đánh không lại hắn." Mộc Thất nói :"Liên lạc với Trầm Hương Các chưa?

"Ta đã tìm được bốn vị trưởng lão của Trầm Hương Các rồi, bọn họ đang trên đường đến kinh thành, ít ngày nữa có thể cùng chúng ta gặp mặt."

Thập Lục kéo cánh tay Mộc Thất nói :"Thất tỷ, theo ta đi, hiện tại sát thủ của Trầm Hương Các chúng ta trải rộng khắp trong kinh thành, Sở Vân Mộ không dám làm gì đối với ngươi!"

"Thương thế của hắn không được, bởi vì chỉ có ta có thể trị sinh tử cổ của hắn, bất quá Thiên tử thập tam sát quá lợi hại, ta không thể dịch chuyển không gian giống ngươi, cứng rắn không phải là biện pháp." Mộc Thất nhíu mày nói.

"Ô ô, xèo xèo!" Đản hoa phát giác chính mình bị vắng vẻ, nhảy lên cái bàn cầm tay Mộc Thất, dùng móng vuốt chỉ vào trong góc.

"Đản hoa, ngươi nói là ngươi có thể mang ta đi ra ngoài?" Mộc Thất hoa chân múa tay vui sướng nói với đản hoa.

Đản hoa kiên định gật gật đầu.

Mộc Thất theo phương hướng đản hoa chỉ tìm kiếm, vậy mà tìm được một lỗ hổng, đó là do đản hoa đào ra!

"Đản hoa, tốt lắm! Thập Lục, chúng ta đi thôi." Mộc Thất hôn lên trán đản hoa một cái thật to, từ thông đạo đi ra ngoài sơn trang.

Thập Lục trừng mắt nhìn đản hoa, gia hỏa này dám để cho Thất tỷ hôn nó!

Hai người một chồn đi đến chân núi đào khê sơn, liền ngồi xe ngựa chạy tới Hầu phủ.

Nghe nói Mộc Tướng quốc bị bệnh nặng, ngay cả thái y đều không thể cứu trị. Mộc Thất mặc dù là xuyên qua mà đến, không phải là Mộc Nguyệt Lương chân chính, nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn đại quyền Hầu phủ rơi vào tay Vân Hồng Mai cùng hai muội muội lúc trước đã nhục nhã nàng!

Cái gì thuộc về Mộc Nguyệt Lương, nàng phải đòi lại!

"Thất tỷ, ta mang ngươi đi gặp vài người." Thập Lục dừng xe ngựa ở một tửu lâu nói.

"Người nào?" Mộc Thất hỏi.

"Khi nào đến ngươi sẽ biết." Thập Lục thần bí cười nói.

"Thập Lục vậy mà lại có bí mật nha." Mộc Thất đem đản hoa bỏ vào trong ngực, nhảy xuống xe, lại nhìn đến ba nữ tử dung mạo xinh đẹp đang đứng ở trước mặt nàng.... ....

Mộc Thất cả kinh, Thập Lục khi nào thì có suy nghĩ thông suốt như vậy, thế nhưng tìm cho nàng ba đệ muội?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Giáo huấn Mộc Nguyệt Tình

Thừa tướng phủ.

Một gia đinh vội vã chạy vào đại sảnh, thở một hơi nói:"Khởi bẩm đại phu nhân, nhị tiểu thư, không tốt rồi.....Đại tiểu thư đã trở lại!"

"Cái gì?" Mộc Nguyệt Tình xoắn cái khăn trong tay nói:"Nàng làm sao có thể còn sống trở về?"

"Hồi bẩm nhị tiểu thư, đại tiểu thư nói nàng là vị Mộ thần y xuất hiện trong ôn dịch cốc, còn dẫn theo con thú lạ trở về, nói nếu có người dám can đảm ngăn trở nàng, liền.... ..." Gia đinh trán toát mồ hôi lạnh, nhìn nhóm thái y trong phòng, không dám nói thêm gì nữa.

"Liền sẽ như thế nào? Nói!" Mộc Nguyệt Tình lạnh lùng nói.

"Sẽ chờ xem lão gia bị mất mạng....."Gia đinh quỳ xuống đất nói.

"Giỏi cho Mộc Nguyệt Lương, làm mất mặt Tướng phủ không nói, còn dám nguyền rủa phụ thân! Nương, chúng ta không thể để cho nữ nhân này quay về Tướng phủ!" Mộc Nguyệt Tình tức giận nói.

Đại phu nhân Vân Hồng Mai sắc mặt âm trầm, hướng về phía thái y hỏi:" Tướng gia bệnh tình như thế nào?"

"Hồi phu nhân, Mộc tướng gia bệnh tật trên người đã kéo dài vài thập niên, do vất vả lâu ngày mà thành, bệnh tình nặng thêm, mới có thể xuất hiện tình trạng hôn mê. Lão hủ vô năng, chỉ có thể hết sức kê đơn, có tỉnh lại được hay không, chỉ có thể do tạo hóa." Thái y cầm đầu bất đắc dĩ thở dào nói.

Vân Hồng Mai tính toán ở trong lòng, trước mắt phủ Thừa tướng tại triều đình có nhiều kẻ địch, Tình nhi cùng Ninh nhi việc hôn nhân còn chưa định ra, nếu là tướng gia hiện tại qua đời, đối với các nàng cũng không có nửa điểm ưu việt nào!

"Phu nhân, lão hủ có câu không biết có nên nói hay không." Hà thái y chắp tay nói.

"Cứ nói đừng ngại." Vân Hồng Mai nói.

"Vị Mộ thần y này ở trong ôn dịch cốc diệu thủ hồi xuân cứu trị những bệnh nhân bị nhiễm bệnh sốt rét lão hủ sớm đã nghe thất, không thể tưởng tượng được đúng là đại tiểu thư tướng phủ, chuyện tình lúc trước không bàn tới nữa, đại tiểu thư y thuật cao siêu là biện pháp duy nhất cứu tướng gia, phần tâm niệm này của đại tiểu thư, xin phu nhân hãy cho đại tiểu thư một cơ hội." Hà thái y nói.

Vân Hồng Mai trên mặt nổi lên vẻ âm lãnh không thể phát hiện, trầm tư trong chốc lát, cười nói:" Tuyên nàng vào khám và chữa bệnh cho tướng gia"

Ngoài cửa, Mộc Thất ôm đản hoa đang ngồi trên nhuyễn tháp do gia đinh mang tới, không người nào dám nói nàng nửa câu không phải, sợ biến thành bộ dáng giống như quản gia.

Trong góc phòng, Quản gia mặt quấn đầy băng gạc nhìn chằm chằm đản hoa, đầu đầy mồ hôi lạnh lại không dám lên tiếng.

"Đại tiểu thư, phu nhân truyền ngài đi vào xem bệnh cho tướng gia." Gia đinh đi đến truyền lời.

Mộc Thất khóe môi nhếch lên, đem đản hoa nhét vào trong lòng, theo gia đinh đi vào nội đường. Trong phòng Mộc tướng đứng hai hàng thái y, người người trên mặt đều là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mộc Thất đẩy mọi người ra, tiến lên bắt mạch cho Mộc tướng, đối với ánh mắt tràn đầy thù hận muốn giết nàng của Mộc Nguyệt Tình cùng Mộc Nguyệt Trữ, nàng lạnh giọng cười, ngày còn dài, món nợ này các nàng tính toán cho tốt.

"Tướng gia bệnh tật do phong hàn gây nên, toàn thân máu huyết lưu thông khó khăn, hơn nữa dùng dược không đúng, làm cho kinh mạch tắc nghẽn." Mộc Thất nói.

"Đi chuẩn bị than củi cùng đất cát ở trong sân." Mộc Thất đối với Vân Hồng mai cùng Thái y ở đây ném ánh mắt sắc bén nói:" Không muốn chậm trễ bệnh tình của tướng gia thì hãy mau đi!"

Vân Hồng Mai đành phải phân phó người đi chuẩn bị, không nghĩ tới một hồi lại quay trở về, Mộc Nguyệt Lương thế nhưng thay đổi giống như một người khác, từ trước nàng yếu đuối vô năng, nay lại làm việc quyết đoán, tài năng hiển hiện, làm cho bà ta nhớ tới một người.....

Lấy thanh danh của Mộc Thất thần y, không người nào dám ngăn cản quyết định của nàng.

Mộc Thất sai người cởi quần áo trên người Mộc tướng, thay một bộ quần áo đơn giản, lại dùng than củi đốt cát đất bao trùm ở trên, sai người đem Mộc tướng để trên đất cát, đầu hơi ngẩng lên.

Nàng dùng lực xoa bóp mấy đại huyệt giữa lưng Mộc Tướng, đến khi kinh mạch của hắn thông suốt, phun ra một ngụm máu ứ tích tụ đã lâu.

Mộc tướng sau khi nhỏ ra máu ứ, dần dần khôi phục ý thức, trong miệng nhắc đi nhắc lại :"Niệm Từ, Niệm Từ....."

Vân Hồng Mai sắc mặt trắng nhợt, trong tâm Mộc Thất cũng biết, Mộc tướng nhắc đi nhắc lại là tên của mẫu thân Mộc Nguyệt Lương.

Mộc Thất cười lạnh, người cha này của nàng lúc mẫu thân qua đời không lâu liền cưới một phòng khác là phu nhân Vân Hồng Mai vào cửa, mười mấy năm qua đối với nàng chẳng quan tâm, làm cho nàng ở tướng phủ sống qua ngày ngay cả hạ nhân cũng không bằng, cuối cùng nhẫn tâm đem nàng ném vào ôn dịch cốc tự sinh tự diệt, đây chính là tình yêu đối với mẫu thân sao?

"Thật đúng là hậu sinh khả úy, y thuật của đại tiểu thư thật làm cho lão hủ mở mang kiến thức!" Hà Thái y sợ hãi than.

Mọi người cũng không ngừng thổn thức, biện pháp của Mộc Thất tuy rằng cổ quái, nhưng lại hiệu quả, làm cho Mộc tướng khôi phục ý thức không nói, còn đả thông kinh mạch của hắn!

Mộc Thất đi đến dược phòng, lấy Không Động đỉnh luyện chế ra dược trị bệnh, thuận tiện ăn vào một viên đan dược ức chế sinh tử cổ.

Nàng lúc này mới nhớ tới, vị lãnh diễm yêu tinh kia thấy nàng trốn chạy, còn không biết sẽ tức giận như thế nào đây! Bất quá có giao dịch trước đây, hắn vẫn không thể dễ dàng động vào nàng, đêm nay phỏng chừng sẽ phái người tới lấy dược.

Nghĩ đến Sở Vân Mộ trưng ra khuôn mặt yêu mị kia, nếu nhẫn tình nóng giận, không biết bộ dáng sẽ như thế nào.....

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mộc Thất nổi lên một chút ý cười.

Sau khi Mộc tướng tỉnh lại câu đầu tiên đó là muốn lưu Mộc Nguyệt Lương lại, Vân Hồng Mai nghiến răng nghiến lợi cực kỳ phẫn nộ, nhưng cũng không thể không đem nàng an bài ở trong Lãm Phương viện.

Mộc tướng muốn đáp tạ nàng, Mộc Thất chỉ cần Trầm Xuân, Trầm Hạ cùng Trầm Thu ba cái nha hoàn, làm cho các nàng chuyển đến làm tỳ nữ bên người nàng.

Trên đường quay về Lãm Phương viện, Mộc Thất tình cờ gặp Mộc Nguyệt Tình đem theo bọn nha hoàn chặn ở trước mặt, xem ra là đã chờ đợi nàng một hồi lâu.

"Thật không nghĩ tới ngươi còn có thể sống được trở về, Mộc Nguyệt Lương." Mộc Nguyệt Tình một thân hoa lệ váy dài bách điệp màu đỏ, trên đầu búi phi tiên vân kế, trên mặt trang điểm tinh xảo lộng lẫy cùng nương của nàng giống hệt, đang phẫn nộ nhìn chằm chằm Mộc Thất.

So sánh với Mộc Nguyệt Tình, Mộc Thất không thoa phấn trang điểm gương mặt thanh tú ngược lại có hơn vài phần tao nhã cùng thong dong.

"Không biết hương vị con gián kia có hợp khẩu vị của nhị muội không, nếu không lại thử một lần nữa?" Mộc Thất tùy ý dựa vào tàng cây cười nói.

"Ngươi còn tưởng rằng ngươi là Tướng phủ đại tiểu thư sao? Cha ta đã sớm cùng ngươi đoạn tuyệt quan hệ! Người tới, giáo huấn nữ nhân không biết cấp bậc lễ nghĩa, nói năng lỗ mãng này cho ta!" Mộc Nguyệt Tình dùng ngón tay sơn đỏ thẳm chỉ vào Mộc Thất hô.

"Vâng, nhị tiểu thư." Lão ma ma quản sự nói :"vả miệng!"

Bảy tám nha hoàn nhào lên phía trước muốn đè Mộc Thất lại, Mộc Thất lật tay kết thành liên hoa ấn, đưa tay bắn viên thuốc ra, rơi vào giữa mấy người hầu.

"Thuốc này phát tác sẽ làm cả người ngứa ngáy vô cùng, cộng thêm khô nóng giống như cho vào lồng hấp, nếu không dùng nước lạnh áp chế, các ngươi kết cục chính là cả người thối rữa, thương tích đầy mình." Mộc Thất thản nhiên nói.

Vài nha hoàn vẻ mặt kinh ngạc, chỉ chốc lát sau, các nàng cũng chẳng quan tâm hình tượng, gãi trên người và cánh tay, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Phù phù, phù phù!

Mấy người cùng nhảy vào trong Thanh trì bên cạnh, tràng diện rất hỗn loạn.

Mộc Nguyệt Tình bên người không còn ai, ả run run lui lại mấy bước nói :"Mộc Nguyệt Lương, ngươi đừng quên ta mới là tiểu thư tướng phủ, ngươi nếu dám đụng đến ta....."

Lời của ả còn chưa nói xong, Mộc Thất phi thân tiến tới, một cước đem Mộc Nguyệt Tình rơi vào trong Thanh Trì, vỗ vỗ ống tay áo nói :"Ngươi nói cái gì ta không có nghe rõ?"

"Cứu mạng a.....Cứu mạng a!" Mộc Nguyệt Tình vùng vẫy ở trong nước, búi tóc cùng gương mặt trang điểm đã sớm không còn bộ dáng gì.

Mộc Thất ngồi xổm bên cạnh ao cười lạnh nói:"Mộc Nguyệt Tình, ngươi không phải nói ngươi mới là tiểu thư tướng phủ sao? Ngươi cũng đừng quên, tướng phủ đích nữ là ta chứ không phải là ngươi, ngươi cướp đi hết thảy của ta, nay nên trả....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Mộc Thất ngồi xổm bên cạnh ao cười lạnh nói:"Mộc Nguyệt Tình, ngươi không phải nói ngươi mới là tiểu thư Tướng phủ sao? Ngươi cũng đừng quên, Tướng phủ đích nữ là ta chứ không phải là ngươi, mà ngươi cướp của ta hết thảy, nay nên hoàn trả lại....."

Dứt lời, Mộc Thất đứng dậy rời đi, để lại Mộc Nguyệt Tình cùng một đám nha hoàn ở trong ao hoảng sợ la hét cầu cứu.....

Không ngờ uống máu huyết của Sở Vân Mộ, công lực của nàng thế nhưng tăng một giáp, nhất là khinh công nhanh nhẹn không iys.

Nhưng là sư phụ nói qua, nàng từ nhỏ trong thân thể liền có một cỗ dị lực cường đại, áp chế nội lực, cho nên càng vận nội lực, thân thể càng bài xích, như vậy miễn cưỡng vận nội lực sẽ dẫn đến thổ huyết cũng không phải không phát sinh qua.

Cho dù không thể dùng võ, nàng cũng sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào!

Đến Lãm Phương Viện, đập vào tầm mắt là hình ảnh ba thanh y thiếu nữ cùng ba sát thủ giằng co.

"Ta quản nhóm các ngươi là ai! Dám xông vào khuê phòng tiểu thư, nếu không đi ta sẽ giết các ngươi!" Trầm Thu từ bên hông xuất ra một nhuyễn tiên chín khúc, không chút lưu tình hướng tới đám sát thủ tấn công.

"Một cô nương mạnh mẽ, Mộ thất làm sao có thể có nha hoàn bưu hãn như vậy! Nếu đổi lại là ta, nhất định phải đem ngươi ném vào hầm rắn, thuần phục." Hắc y sát thủ cầm đầu lười nhác nói.

Hắn hơi nghiêng người tránh thoát công kích của Trầm Thu, trong đôi mắt đẹp hiện ra u quang, Trầm Thu sử dụng cửu tiết nhuyễn tiên chiêu nào cũng là sát chiêu, giống như là cố tình khiêu khích nàng.

Trầm Thu bỗng nhiên cảm thấy bên hông buông lỏng, cúi đầu nhìn lại, hắc y sát thủ kia thế nhưng không biết từ khi nào đã tháo đai lưng của nàng!

"Lưu manh, xem ta giết ngươi!" Trầm Thu xoay người một cái buộc chặt quần áo, tay cầm cửu tiết nhuyễn tiên, từng bước ép sát cùng hắc y nhân đứng lên chém giết.

Bên kia, Trầm Hạ đúng lúc lật tay, tay áo xuất hiện tam xích nhuyễn kiếm, Trầm Xuân cũng rút ra Viên Nguyệt Loan Đao, chống đỡ thế công của hắc y nhân.

Mộc Thất dựa vào khung cửa nhìn trong chốc lát, không thể tưởng được ba nàng công phu cũng không kém, nhất là Trầm Xuân, nàng có thể cùng ảnh tự thống lĩnh Thiên tử thập tam sát đã từng đấu qua mấy chục chiêu, tuyệt đối không giống nhau.

Thấy ba người dần dần rơi vào thế hạ phong, Mộc Thất ném ra ba ám tiễn, đánh vào binh khí của ba hắc y nhân, thản nhiên nói:"Nguyên Giáng, gia các ngươi chính là cho các ngươi đến đây lấy thuốc như vậy sao? Xông vào khuê phòng của ta, lại khi dễ tỳ nữ của ta, xem ra ta cần cho thêm vài vị dược liệu vào trong giải dược.... ....."

Nguyên Giáng thấy tình thế như vậy liền thu kiếm lại, lui lại mấy bước, chắp tay nói:"Mộ cô nương, Nguyên Giáng chính là phụng mệnh làm việc. Gia phái ta nói với cô nương, ngươi một mình mang theo giải dược đào tâu, món nợ này hắn nhờ kỹ, nếu ngươi nghĩ tới hậu quả, tốt nhất chính mình đi tìm hắn nhận tội."

"Vương hiện tại ở nơi nào?" Mộc Thất nói.

Sở Vân Mộ người này, không chỉ kiêu ngạo, còn là một người mang thù!

"Gia đã trở lại kinh thành." Nguyên Giáng nói.

Nghe nói như thế, đản hoa đột nhiên từ trong lòng Mộc Thất chui ra, hướng về phía nàng kêu một tiếng - yêu tinh ngay tại bên người chúng ta, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Mộc Thất vỗ vỗ đầu đản hoa, bắt nó trở về, trấn an nói:"Đừng sợ, ta đối với hắn còn có tác dụng, hắn sẽ không đụng đến bọn ta, còn có thể giúp chúng ta."

"Cầm lấy, ta lấy tánh mạng bảo đảm, những thứ này là giải dược ức chế sinh tử cổ, mỗi ngày dùng hai viên, cũng đủ dùng một tháng." Mộc Thất từ trong lòng lấy ra một túi gấm quăng cho Nguyên Giáng nói.

"Lưu manh, ta còn không giáo huấn ngươi sao! Trầm Xuân nắm cửu tiết tiên hướng Nguyên Giáng ra chiêu.

"Thu Nhi, dừng tay." Mộc Thất mở miệng nói.

"Tiểu thư, hắn ..... Hắn khinh bạc ta!" Trầm Thu nhìn về phía Mộc Thất, rưng rưng lệ nói.

Nha đầu kia bất quá cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, nay khóc hoa lê đẫm mưa nhìn Mộc Thất, cùng làm cho tâm lý Mộc Thất có vài phần không đành lòng.

"Nguyên Giáng, ngươi cũng biết Thu nhi là một cô nương chưa lấy chồng, vừa hiền thục lại vừa văn võ song toàn, nếu không ta liền hướng Vương nói việc cưới xin, đem nàng hứa gả cho ngươi đi." Mộc Thất buông tay nói.

Nguyên Giáng cả kinh, gương mặt dưới mặt nạ tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Vù vù!

Gió nhẹ thổi bay lá trong viện, ba đạo bóng đen biến mất ở Lãm Phương Viện.

Trầm Thu chỉ vào giữa không trung giận hô:"Nguyên Giáng, ngươi dám khinh thường ta, chờ đó cho ta!"

*****

Sáng sớm hôm sau.

Mộc Thất bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức, nàng đứng dậy mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, tóc tùy ý vấn lên, đứng dậy xuất môn.

"Nhị tiểu thư, các người muốn làm gì?" Trầm Xuân dang tay ngăn ở cửa sân nói.

"Bổn tiểu thư muốn làm gì một nha hoàn như ngươi có thể quản được sao! Người đâu, đem Mộc Nguyệt Lương mang ra cho ta, ném nàng vào trong ao, ta muốn tìm cha cùng nương phân xử!" Mộc Nguyệt Tình hai tay chống nạnh, hé ra khuôn mặt trang điểm tinh xảo giờ phút này đã trở nên dữ tợn.

Vài nha hoàn tiến lên đẩy Trầm Xuân ra , lại bị Trầm Hạ cùng Trầm Thu một chiêu cầm nã thủ chế trụ.

"Nô tài lớn mật, các ngươi muốn làm phản sao! Dám làm trái ý của bổn tiểu thư, đi đem các nàng bắt lại, gia pháp xử trí!" Mộc Nguyệt Tình hướng nha hoàn phía sau nói.

Bọn nha hoàn tiến lên giữ chặt ba người, không dám buông tay.

Tam tỷ muội biết ở Tướng phủ không thể hiển lộ võ công, vạn nhất động thủ làm các nàng bị thương, sẽ gây phiền toái cho tiểu thư, các nàng đành phải không hề phản kháng.

"Buông ra! Người của ta, muốn xử trí cũng không tới phiên các ngươi!" Mộc Thất lớn tiếng nói.

Mộc Nguyệt Tình bị một tiếng thét ra lệnh này sợ tới mức chấn động, chỉ thấy đứng ở cửa một cô gái một thân trang phục xanh nhạt, thoạt nhìn gầy yếu đơn bạc, y phục mềm mại, nhưng trong lòng nàng lộ ra một cỗ sát khí làm cho người ta không dám tiến lại gần.

Đôi mắt đen chính trực của nàng nhìn chằm chằm Mộc Nguyệt Tình, nhìn đối phương mới vừa rồi khí thế còn cường ngạnh như vậy.

Bọn nha hoàn không tự giác buông lỏng tay ra, ba người thối lui ra phía sau Mộc Thất.

"Mộc Nguyệt Tình, đây là lần thứ ba ngươi dẫn người đến giáo huấn ta, ngươi quên ta đã từng nói gì với ngươi rồi sao?" Mộc Thất bước xuống bậc thang, xa xôi nói.

"Tướng phủ đích nữ là ta, ngay cả lúc Tướng gia bệnh nặng lúc hôn mê đều gọi tên mẹ ta, ngươi cho là địa vị của ngươi so với ta cao hơn bao nhiêu?" Mộc Thất nói tiếp.

Mộc Nguyệt Tình nắm chặt tay, sắc mặc như cũ nói :"Thanh danh của ngươi đã muốn mất sạch, mọi người đều biết, hoàng thân quốc thích còn có ai muốn gặp ngươi? Mộc Nguyệt Lương, ngươi vĩnh viễn không chiếm được Tề vương điện hạ, chỉ có ta mới xứng đôi làm Vương phi của hắn."

"A." Mộc Thất sửa lại tóc rớt trên vai, không thèm để ý nói :"Ngươi muốn liền cho ngươi đó, ta không hiếm lạ. Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không thể hiểu sao? Ngươi cùng đại phu nhân hãm hại ta làm nhục thanh danh ta, sắp đặt người đem tin tức truyền ra cho tất cả mọi người biết cũng là ngươi cùng đại phu nhân, rất nhanh, ta sẽ cho các ngươi cũng nếm thử tư vị bị người quăng đến hoang sơn dã lĩnh màn trời chiếu đất."

"Ngươi dám!" Mộc Nguyệt Tình đi đến trước mặt Mộc Thất, định tát nàng, lại bị nàng nắm chặt cổ tay không thể động đậy.

Mộc Nguyệt Tình cả giận nói :"Chỉ bằng ngươi là dã chủng do hồ ly tinh sinh hạ ra, có tư cách gì cùng ta đấu! Có tư cách gì cùng Trấn quốc tướng quân phủ đấu!"

Ba!

Một tiếng giòn vang truyền đến, toàn bộ Lãm Phương viện khí tức như đông cứng lại.

Tay trái Mộc Thất không tốn chút sức nào giữ chặt cổ tay Mộc Nguyệt Tinh, tay phải đánh vào gương mặt trang điểm nồng đậm của ả, lưu lại năm dấu tay rõ ràng.

"Ta thay mặt Tướng gia giáo huấn ngươi nói năng lỗ mãng." Mộc Thất buông tay ra, xoay người dùng khăn tay Trầm Thu đưa tới xoa xoa, trong lòng thầm nghĩ : cái tát này rốt cuộc làm cho con chim sẻ mới sáng sớm líu ríu dừng miệng lại, thật sảng khoái!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Điểm giới hạn của nàng là không được đụng đến người thân của nàng, nàng thuở nhỏ đi theo bên người sư phụ, sư phụ từng nói cho nàng, mẫu thân của nàng vì bảo hộ nàng nhận hết cực khổ cho đến khi vứt bỏ tánh mạng, cho nên, ai cũng không thể vũ nhục mẫu thân của nàng!

"Nương, nàng dám đánh ta! Nàng thế nhưng dám đánh ta!" Mộc Nguyệt Tinh bụm mặt, đột nhiên xuất hiện phía sau đại phu nhân Vân Hồng Mai nức nở nói.

"Mộc Nguyệt Lương, là ngươi đánh nhị tiểu thư? Tối hôm qua cũng là ngươi đem nàng đẩy xuống nước?" Vân Hồng Mai sắc mặc hòa ái, con ngươi ẩn ẩn nổi lên ám quang.

"Hồi đại phu nhân, là ta." Mộc Thất trả lời.

Vân Hồng Mai khẽ nhếch khóe môi, mắt phượng nhìn lướt qua Mộc Thất trên người trang điểm giản dị, cười nói :"Thân là đích nữ phủ Thừa tướng, ngươi chưa cưới đã cùng nam tử tư thông, mất hết thể diện tổ tiên Mộc gia, trở thành vết nhơ của phủ Thừa tướng. Bản phu nhân chuẩn cho ngươi ở lại là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, ngươi thế nhưng không biết hối cải, vài lần khi dễ nhị tiểu thư quý phủ, bao nhiêu đó tội trạng cũng đủ cho bản phu nhân đánh ngươi năm mươi đại bản lại đuổi ngươi ra khỏi phủ."

"Thế nhưng đại phu nhân sẽ không." Mộc Thất không hề úy kỵ chống lại ánh mắt của Vân Hồng Mai, thong dong bình tĩnh nói :"Bởi vì muốn Tướng gia an toàn khỏe mạn, cho nên đại phu nhân hiện tại không chỉ sẽ không đuổi ta, lại càng không thể đả thương ta nửa phần.

Hiện tại ta đối với Tướng gia mà nói, giá trị có thể sánh bằng vị đại phu nhân tướng quốc. Huống hồ nếu để cho Tướng gia nghe được trong lời nói của nhị tiểu thư mới vừa rồi, nàng nói ta là dã loại, như vậy cha ta là cái gì?"

Vân Hồng Mai không phải khiến cho người ta đêm quần áo cùng đồ dùng của nàng đốt sạch sẽ, đem nàng hủy diệt đi sao?

Nàng Mộc Thất một ngày nào đó sẽ làm các nàng ngưỡng mộ không kịp, tự tay đuổi các nàng ra phủ!

"Cùng bản phu nhân đối nghịch, ngươi cùng mẫu thân đã mất của ngươi thật có vài phần tương tự." Vân Hồng Mai âm thanh lạnh lùng nói.

Móng tay nàng bấm sâu vào lòng bàn tay, đúng vậy a, tướng gia hay là đang nhớ đến, mới có thể từ trong hôn mê kêu tên nàng!

Mà Mộc Nguyệt Lương nhà đầu này, nàng trước mắt là tai họa ngầm lớn nhất của Tinh nhi và Ninh nhi, không thể không trừ bỏ!

"Ta vốn không muốn cùng các ngươi đối nghịch, nhưng phần thù hận này không thể không báo, nhị tiểu thư, ngươi cứ nói đi"? Mộc Thất giương mắt nhìn Mộc Nguyệt Tinh, sâu xa nói.

"Ngươi....Mộc Nguyệt Lương, ta nhất định sẽ báo thù!" Mộc Nguyệt Tinh hung hăng nhìn Mộc Thất, nâng tay lên lại thả xuống.

Vân Hồng Mai hướng Mộc Nguyệt Tinh ném biểu tình nhẫn nại, xoay người nói :"Theo bản phu nhân đi gặp tướng gia."

***

Mộc Tướng quốc ngồi trên tháp, khí sắc khôi phục rất nhiều.

"Tướng gia." Đại phu nhân hành lễ nói.

"Cha." Mộc Nguyệt Tinh vẻ mặt ủy khuất nói.

"Tướng gia." Mộc Thất hơi hơi vuốt cằm, từ lúc nàng trở về phủ thừa tướng, chưa xưng Mộc tướng quốc một tiếng cha.

Lúc trước hắn nhẫn tâm cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, không để ý đến nửa điểm tình cảm, đem nàng một cái nữ tử quăng đến ôn dịch cốc xác chết

khắp nơi, người làm cha này thật đúng là "xứng chức"!

"Cha, ta....." Mộc Nguyệt Tình trong mắt hàm chứa lệ vừa định mở miệng, đã bị Mộc tướng quốc ngăn lại.

"Chuyện của ngươi ta cũng biết, xem ra là cha đối với ngươi quản giáo chưa nghiêm, mới để cho ngươi dưỡng thành tính tình ương ngạnh như vậy, hiện tại người phải đi từ đường quỳ một đêm, suy nghĩ cho tốt!" Mộc Tướng quốc tức giận nói.

"Là Mộc Nguyệt Lương nàng đẩy ta xuống nước, nàng lại đánh ta một cái tát, cha vì sao chỉ phạt ta?" Mộc Nguyệt Tình không phục nói.

"Tướng gia, là lỗi của ta, là ta đối với Tình nhi quá mức dung túng, muốn trách thì trách một mình ta đo!" Vân Hồng Mai che chở Mộc Nguyệt Tình, một bộ dạng sốt ruột ái tử, nhưng trong mắt nàng đối với Mộc Nguyệt Tình đã mang theo vài phần xa cách.

Mộc Thất ở một bên trầm mặc hồi lâu mở miệng nói : " Tướng gia nếu cho rằng Nguyệt Lương sai, trừng phạt ta, ta không lời nào để nói. Nguyệt Lương cho tới bây giờ ân oán rõ ràng, nhị tiểu thư vũ nhục ta cùng mẫu thân, nói ta là dã loại, ta mới có thể....."

Nói xong lời cuối cùng, Mộc Thất cúi đầu, một bộ dạng thoạt nhìn gầy yếu lại mềm mại đáng yêu.

Nghe được hai chữ 'dã loại', Mộc Tướng quốc con người trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mộc Nguyệt Tình.

"Tướng gia, ngài muốn phạt ta như thế nào cũng được, chính là không cần dính dánh đến mẹ ta, mẫu thân nàng cả đời chịu nhiều đau khổ, ta chỉ hy vọng nàng ở trên trời bình an. Ta là thân nữ nhi bất hiếu, làm cho nàng chịu nhục theo."

Mộc Thất khom đầu gối, chậm rãi quỳ xuống đất.

Mộc tướng quốc trong mắt nổi lên một chút không đành lòng, tiến lên nâng Mộc Thất dậy.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới nữ nhi này thế nhưng lại là thần y, bề ngoài nhu nhược cất giấu trái tim linh lung, xem ra hắn lúc trước buông tha cho nàng là một lựa chọn sai lầm.

Mộc Thất hơi hơi nhếch miệng, không người nào thấy được trên mặt nàng nổi lên ý cười giảo hoạt.

Nàng câu nào cũng nói đến mẫu thân, đánh vào sự áy náy của Mộc Tướng quốc, hắn nhớ tới người vợ hiền lành thủy chung mang lòng áy náy, đây xem ra là kim bài miễn tử của nàng.

"Vậy tối hôm qua thì sao! Mộc Nguyệt Lương, ngươi tối hôm qua rõ ràng là muốn đem ta đẩy xuống nước chết đuối!" Mộc Nguyệt Tình buồn bực.

Cha làm sao có thể che chở Mộc Nguyệt Lương? Mộc Nguyệt Lương đánh nàng một cái tát, khóc kể một phen liền hóa giải hết thảy, như vậy nàng thì sao đây?

Mộc Nguyệt Tình lần đầu tiên cảm giác được ủy khuất ra sao....

"Tối hôm qua nha hoàn nhị tiểu thư vây quanh giáo huấn ta, ta dưới tình thế cấp bách xuất phát từ tự bảo vệ mình, ta mới dùng phấn ngứa với các nàng, khiến nhị tiểu thư bị bọn nha hoàn đụng phải rơi xuống ao, ta không biết bơi, không thể kịp thời cứu nhị tiểu thư, là lỗi của ta." Mộc Thất nói.

"Không, là ngươi đẩy ta xuống!" Mộc Nguyệt Tình lớn tiếng nói.

"Bổn tướng tin tưởng ngươi." Mộc Tướng quốc xoay người khoanh tay nói.

"Người tới, mang nhị tiểu thư tới từ đường một ngày, không có bổn tướng cho phép bất luận kẻ nào cũng không thể đi thăm nàng! Các ngươi đi xuống đi, bổn tướng có chuyện muốn nói với Nguyệt Lương." Mộc tướng quốc phân phó.

Mộc Thất liếc liếc mắt nhìn Mộc Nguyệt Tình bị mang đi ra ngoài, chống lại ánh mắt tràn đầy hận ý của nàng.

Vân Hồng Mai vì Mộc Nguyệt Tình thỉnh cầu vài câu, nàng nhìn về phía Mộc Thất ánh mắt thêm vài phần hận ý.

Tới ngoài cửa, nàng nhìn cũng không thèm nhìn vẻ mặt đầy nước mắt cầu cứu của Mộc Nguyệt Tình, phất tay áo rời đi. Xem ra nàng hẳn là đem càng nhiều hy vọng đặt ở trên người Ninh nhi.

Trong phòng, Mộc tướng quốc khoác một kiện thường phục ngồi tại thư án, cầm lấy một quyển công văn giao cho Mộc Thất nói :"Ta nghĩ, ngươi sẽ rất muốn nhìn thấy vật này."

Mộc Thất mở công văn ra, trước mắt chấn động!

Đây là bảng cáo thị hoàng thượng chiêu nạp thầy thuốc giỏi!

Trên công văn nói, Thái hậu bệnh cũ tái phát, không người nào có thể chữa khỏi, nay chiêu mộ thầy thuốc có y thuật cao siêu trong thiên hạ, chỉ cần thông qua khảo nghiệm của Thái y viện, cuối cùng còn lại một người có thể tiến cung chữa bệnh cho Thái hậu, tiền thưởng trăm lượng vàng....

Tiền thưởng đối với nàng mà nói không tính là gì, nhưng nếu là nàng thông qua khảo nghiệm, liền có thể tiến cung diện thánh! Đây chính là cơ hội tốt để nàng rửa sạch oan khuất!

"Nguyệt Lương, ta cho ngươi cơ hội tranh đoạt vị trí thứ nhất để tiến cung, ngươi có thể miễn đi Thái y viện khảo nghiệm, ngày mai vào cung chữa bệnh cho Thái hậu. Ta tin tưởng lấy thông tuệ của ngươi, chắc chắc có thể trả lại trong sạch cho ngươi." Mộc Tướng quốc xưng ta, Mộc Thất nhìn ra được, hắn muốn cùng nàng làm một số giao dịch.

Mộc Tướng quốc xem nàng như quân cờ, hiện tại hắn nhìn ra được giá trị của nàng, tự nhiên có ý tưởng muốn khảo nghiệm nàng một phen.

"Tướng gia giúp ta như vậy, có điều kiện gì? Mộc Thất nói.

"Ta đây nhiều năm qua đối với ngươi lơ là, cái này cứ cho là ta bồi thường ngươi đi. Ta sẽ ở sau lưng trợ giúp cho ngươi một tay, cho ngươi rửa sạch oan khuất, sau đó bổn tướng sẽ đón ngươi hồi phủ, ngươi là nữ nhi của Niệm Từ cùng bổn tướng, tướng phủ này chung quy cũng là nhà của ngươi." Mộc tướng quốc thở dài nói.

"Đa tạ tướng gia." Mộc Thất nhận lấy công văn, thi lễ nói.

Mộc tướng quốc muốn đem nàng quay về tướng phủ, để hắn sử dụng? Nương nàng si tình mất sớm, phỏng chừng đều bị lợi dụng mà không biết!

Nghĩ đến đây, Mộc Thất lạnh lùng cười.

"Nguyệt Lương, ngươi về sau không cần lại giống như người ngoài." Mộc tướng quốc trầm giọng nói.

"Vâng, cha." Mộc Thất đứng dậy rời khỏi phòng.

Hiện tại mới nhớ tới người nữ nhi này? Có phải là đã chậm rồi không!

Nàng Mộc Thất cũng không phải là thánh nhân, nàng lần này quay về tướng phủ một là vì tiếp cận hoàng tộc, tìm kiếm gia tộc có ấn kí hoa anh đào, hai là vì đem tướng phủ này như khối thịt béo nhét vào trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Vương, đã lâu không gặp

Ban đêm, Mộc Thất nằm trên tiểu tháp dưới song cửa sổ, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Từ lúc trúng sinh tử cổ, ban đêm nàng liền có thể mơ thấy Sở Vân Mộ kia đưa vẻ mặt tà mị, xem ra là cổ độc làm cho bọn họ có liên hệ với nhau nhưng không biết.

Nàng nhất định phải nhanh nghĩ biện pháp tìm được thuốc đối phó với sinh tử cổ, nàng cũng không muốn cùng người kia có quan hệ gì!

"Đản hoa, ngươi nói nếu chúng ta lại tiếp tục nhìn.....Sở Vân Mộ yêu tinh kia, có phải hay không nên tránh xa hắn ra?" Mộc Thất như nghĩ tới cái gì nói.

"Ô...." Đản hoa chớp chớp mắt, nhảy đến bên bàn, kéo dao gọt trái cây hướng về phía nàng.

"Ngươi là nói để cho ta đi đối phó hắn? Địch mạnh ta yếu, chúng ta thất bại đến xương cốt cũng không còn." Mộc Thất than thở nói.

Đản hoa lắc lắc đầu, lại giải thích: mang theo cái dao găm này phòng thân, sau đó có chuyện gì thì bỏ trốn...

Mộc Thất không nói gì, bất quá nói đến, nàng vào cung có khả năng thật lớn gặp lại yêu nghiệt phúc hắc kia, lần này nếu bị hắn tóm được, có thể không phải chạy trốn đơn giản như vậy.

Hắn nhất định sẽ nợ mới cùng nợ cũ tính một lượt, điểm này, bọn họ thật ra có chỗ giống nhau .....

Trên nóc nhà Nguyên Đạt hắt hơi một cái, ôm kiếm thầm thì :"Gia đem ta phạt đến nơi đây làm ảnh vệ cho Mộ Thất, quá mức không biết trọng dụng nhân tài, gia cho tới bây giờ chưa từng quan tâm nữ tử nào ... ..."

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyệt Đạt lắc đầu thuyết phục chính mình, bọn họ không biết chủ tử làm sao có thể động tâm? Hắn tình nguyện tin tưởng Nguyên Giáng là một nữ nhân, cũng không tưởng tượng được vẻ mặt dịu dàng của Gia!

*****

Hôm sau, Mộc tướng quốc quả thực phái xe ngựa đưa Mộc Thất vào cung.

Mộc Thất dùng trâm ngọc đem một nửa tóc vấn lên đỉnh đầu, một nửa tùy ý để thả ở sau người, mặc một thân quần áo màu tím nhạt, nhìn như bình thường bất quá mặc ở trên người nàng, ngược lại làm cho khí chất của nàng càng thêm thanh lệ thanh nhã.

Nàng may riêng một cái hà bao móc ở thắt lưng, đản hoa thân hình nho nhỏ vừa vặn có thể chui vào.

Trong điện Thái hậu Trần công công chờ ở ngoài cửa cung, gặp Mộc Thất xuống xe, hắn chạy nhanh tới đón nàng, vừa đi vừa nói chuyện với nàng.

Mộc Thất cũng không nói nhiều, chính là ở thời điểm thích hợp đáp ứng cùng gật đầu.

Đi chưa được mấy bước, Mộc Thất đột nhiên nghe được từng trận tiếng vó ngựa hướng tiến đến gần bọn họ.

Một chiếc long xa hoa lệ khí thế chạy nhanh bên người nàng cũng Trần công công, Trần công công bấm nàng một cái nói :"Nha đầu ngốc, đây là Nhiếp chính vương, mau lại đây hành lễ! Vương địa vị dưới một người trên vạn người, thậm chí ngay cả Thái hậu nương nương đều phải đối với hắn kiêng kị ba phần!"

Sở Vân Mộ thật là phô trương, ở trong cung dám chạy xe ngựa, còn chạy nhanh như vậy!

Nhưng chiếc xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Mộc Thất còn chưa kịp né ra, liền bị một cánh tay thon dài kéo vào trong xe.

"'Giá!" Nguyên Giáng ghìm nhanh dây cương nói.

Mộc Thất ôm đản hoa lạnh run, sờ sờ quần áo, trong lòng thầm nghĩ không ổn, nàng thế nhưng đã quên mang chủy thủ lại đây!

"Vương, đã lâu không gặp." Mộc Thất cười gượng gạo một cái.

Nàng hiện tại bộ dáng thập phần không ổn, cả người đều ở trong lòng mỹ nhân, thắt lưng còn bị hắn ôm chặt, tay kia của hắn giữ nhuyễn huyệt của nàng!

Không chỉ có như thế, mặt của nàng dán lên ngực đang để lộ ra của hắn, một cỗ hương khí nhàn nhạt làm cho nàng từng trận choáng váng.

Bất quá, dáng người hắn thật sự tốt, cằm tinh xảo, xương quai xanh hoàn mỹ.... ...

"Ngươi chảy máu mũi." Sở Vân Mộ buông Mộc Thất ra, tìm một tư thế thoải mái nằm trên nhuyễn tháp nói :"Nga? Bổn vương cũng không tốt."

Mộc Thất nhận khăn lụa của Sở Vân Mộ đưa, xoa lung tung vết máu trên mặt, thối lui đến góc sáng sủa, cảm thấy khoảng cách này thực thích hợp nói chuyện, mới mở miệng nói :"Ta xem Vương làn da càng ngày càng tốt, nhất định là dùng dược của ta có hiệu quả, ở bên trong ta bỏ thêm lô hội, tiên mao, giảo cổ lam tổng số mười loại dược liệu quý báu....."

Nàng mỗi lần nhìn thấy Sở Vân Mộ thần kinh đều rối loạn, lần này thế nhưng đem giảo cổ lam lấy ra bổ sung cho đủ số để chữa trị.

"Đừng nhúc nhích!"

Sở Vân Mộ đột nhiên lên tiếng ngăn chặn nàng lải nhải, thân mình hướng nàng cúi xuống, đem mặt vùi vào gáy nàng, hơi thở ấm áp phun vào sau gáy nàng, trêu chọc cho nàng ý thức trống rỗng.....

Nàng muốn kêu lên, thế nhưng tên yêu nghiệt này lại điểm nhuyễn huyệt của nàng, còn thuận tiện điểm luôn á huyệt, nàng bây giờ không thể nói lại không thể động, chỉ có thể mặc hắn áp bức.

"Mùi vị của ngươi thật thú vị....." Sở Vân Mộ hít u hương trên người Mộc Thất, thản nhiên nói :"Bổn vương hạ ở trên người ngươi là tử cổ, máu của ngươi đó là giải dược tốt nhất của bổn vương."

Cái gì?

Mộc Thất mở to hai mắt nhìn, người này không cần như vậy mang thù đi?

Nàng bất quá cắn cổ tay hắn, hắn lại muốn hút khô máu của nàng!

Đột nhiên, Sở Vân Mộ không chút lưu tình hướng cổ Mộc Thất cắn xuống, hàm răng cắn mạnh mang đến cảm giác đau đớn, cùng với cảm giác tê dại quái dị.

Mộc Thất cắn chặt môi, mặc cho vị Nhiếp chính vương giống như Tu la này "lấy dược".

Sở Vân Mộ hút một ngụm máu tươi, liếm liếm môi, chậm rãi buông nàng ra, động tác hơi liếm môi làm cho hắn thoạt nhìn giống dã thú.

Hắn nhìn thoáng qua cổ áo mở rộng, trên cổ lưu lại một dấu răng rõ ràng, trên mặt Mộc Thất mang theo đỏ ửng, đáy mắt nổi lên ý cười, thuận tay giải khai huyệt đạo của nàng.

"Sở Vân Mộ, ngươi thật lưu manh!" Mộc Thất ôm cổ rít lên nói :"Ngươi lấy máu liền lấy mái, làm sao cắn ở trong này? Ngươi để cho ta như thế nào gặp người!"

"Hở?" Sở Vân Mộ vẻ mặt ra vẻ vô tội.

"Lần sau bổn vương sẽ thay đổi vị trí cắn không để người ngoài nhìn thấy, nói không chừng hương vị còn tốt hơn..." Sở Vân Mộ ánh mắt dừng ở trên người Mộc thất chậm rãi nói.

"Cút -! Một tiếng gầm giận dữ từ trong xe truyền tới.

Bên ngoài xe Nguyên Giáng rùng mình một cái, không thể tưởng tượng được trên đời còn có người dám mắng Vương lưu manh, còn hướng hắn nói cút, hắn hiện tại thật sự là càng ngày càng kính nể Mộ Thất.... .....

***

Mộc Thất bị Sở Vân Mộ một đường đưa đến tẩm cung của Thái hậu, chỉ thấy hơn mười cung nữ thái giám quỳ trước cửa cung.

"Cút!" Trong tẩm cung truyền ra một tiếng rống giận dữ, hai Thái y ôm hòm thuốc theo cửa một đường lăn xuống bậc thang.

"Thái hậu tính tình táo bạo như vậy, làm sao sinh bệnh nặng như vậy?" Mộc Thất thì thầm.

Lúc này, một tiểu thái giám đi ra cất cao giọng nói :"Thái hậu có chỉ, nữ nhi Mộc tướng Mộc Nguyệt Lạnh tiến vào!"

"Vào đi thôi, lát nữa bổn vương sẽ phái người đưa ngươi về tướng phủ. Sở Vân Mộ chống cằm, nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp trong xe ngựa, rất nhàn nhã.

"Ngươi đang chờ xem kịch vui? Ngươi không sợ Thái hậu đem ta ăn sao?" Mộc Thất bi ai nói.

Sở Vân Mộ bộ dạng vui sướng khi người gặp họa...

"Yên tâm, trong thiên hạ chỉ có bổn vương có tư cách ăn ngươi, những người khác không có năng lực kia. Sở Vân Mộ vươn tay nhéo túi hương bên hông Mộc Thất.

"Ngao ----" đản hoa nhô đầu ra, thấy yêu tinh xinh đẹp trước mắt gần trong gang tấc, sợ run cả người lại chui đi vào.

"Ngươi cũng không thể ăn ta! Sở Vân Mộ, bọn ngươi, ta không cần ngươi hỗ trợ cũng sẽ hòa trận này!" Mộc Thất hạ quyết tâm, cũng không quay đầu lại xuyên qua cung nhân quỳ dưới đất, đi vào tẩm cung Thái hậu.

Sở Vân Mộ liếc mắt nhìn theo hướng nàng rời đi, trên mặt xinh đẹp nổi lên chút ý cười sâu xa.

Nàng là người duy nhất gặp qua hắn mà không sợ hãi, ở hắn xem ra, nàng tựa như một tiểu hồ ly giảo hoạt, trêu đùa nàng phát hỏa làm cho cuộc sống trở nên thú vị hơn....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Tiến cung trị bệnh cho Thái hậu

Mộc Thất đi vào tẩm cung, bên trong bố trí huân hương dày đặc làm cho nàng có vài phần bất an.

Huân hương mang theo hương vị đàn hương, mơ hồ còn có hương vị của cây thuốc phiện....

Cây thuốc phiện có thể làm cho người ta hưng phân cùng ảo giác, sử dụng lâu dài có thể gây nghiện, xem ra Thái hậu sử dụng huân hương đã có một đoạn thời gian

Một người cả đời bị nhốt trong cung chỉ có thể lấy ảo mộng cùng chính mình vượt qua lúc tuổi già, cuộc sống như thế thật bi ai.

"Lại đây." Thanh âm khàn khàn từ phía sau rèm truyền đến.

Mộc Thất lên tiếng trả lời đi đến trước rèm, hành lễ nói :"Dân nữ Mộc Nguyệt Lương bái kiến Thái hậu."

"Ngươi là nữ nhi Mộc tướng - là vi thần y diệu thủ hồi xuân trong ôn dịch cốc?" Ánh mắt phía sau rèm chiếu trên người Mộc Thất.

"Hồi thái hậu, đúng vậy. Bất quá dân nữ đã bị phụ thân trục xuất khỏi tổ tịch, chữa bệnh là việc trước tiên, thỉnh Thái hậu để cho dân nữ xem bệnh cho ngài." Mộc Thất hồi đáp.

"Vào đi." Thái hậu ổn định cảm xúc một chút.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vén rèm lên.

Nàng cảm thấy kỳ quái, thời tiết cũng không lạnh, vì sao tẩm cung thái hậu còn đốt đầy huân hương, vây quanh là sa trướng thật dày?

Nhưng cảnh trước mắt làm cho Mộc Thất lâm vào chấn động ---

Thái hậu sắc mặt tiều tụy không thể tả, đáy mắt u ám, đầu tóc bạc bị rụng toàn bộ, chỉ còn lại cái đầu trọc lóc.

Trong tay thái hậu cầm sợi tóc cuối cùng rơi xuống, cười lạnh nói : " Ngay cả ngươi cũng sợ hãi ai gia, không phải sai? Ai gia thành quái vật, không người nào có thể trị."

"Không, dân nữ chính là cảm thấy kỳ quái. Thái hậu không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi bệnh cho ngài." Mộc Thất đi qua xem mạch tượng cho Thái hậu.

Mạch tượng của nàng trống rỗng không mạch lạc, là bệnh trạng tích tụ lâu ngày mà thành, nhưng ấn đường của nàng cùng môi biến thành màu đen, rõ ràng là trúng độc mãn tính!

"Thái hậu những ngày gần đây có thể có bệnh trạng gì nghiêm trọng không?" Mộc Thất buông tay Thái hậu hỏi.

"Ai gia có tật đau đầu đã vài thập niên, những ngày gần đây không chỉ có đau đầu, đau bụng cũng càng phát ra nghiêm trọng, càng là đến ban đêm càng khó nhịn, bọn lang băm này thúc thủ vô sách, vẫn là Trần công công tìm đến huân hương này, đốt cũng làm cho ai gia thư thái không ít. Đau nghiêm trọng nhất đêm hôm đó, tóc ai gia bắt đầu bóc ra, thẳng đến ngày hôm nay bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, chỉ muốn chết cho rồi!"

Thái hậu đưa tay gầy yếu vịn thành ghế, đáy mắt nổi lên tơ máu, bộ dáng thập phần đáng sợ.

Đau bụng .... Mộc Thất hoài nghi Thái hậu trúng độc đã lâu, e rằng là đã xuất hiện triệu chứng sỏi thận!

Ở cổ đại không có cách mổ bụng giải phẫu, nàng chỉ có thể tìm được chính xác mầm bệnh, lại hốt thuốc đúng bệnh loại bỏ sỏi thận.

"Thái hậu đừng vội, dân nữ có biện pháp vì ngài trị liệu, loại huân hương này sử dụng trường kỳ đối với thân thể không có lợi, dân nữ có thể vì Thái hậu điều chế một loại hương liệu, bôi lên huyệt thái dương để giảm đau đầu. Sau khi điều phối xong, Thái hậu có thể để cho dân nữ xem xét kiểm tra đồ ăn thức uống gần đây của ngài, vì ngài chẩn bệnh." Mộc Thất cúi đầu hành lễ nói.

"Cứ theo lời ngươi nói mà làm đi, chuyện của ngươi ai gia đều biết, nếu ngươi lần này vì ai gia chữa khỏi bệnh này, ai gia sẽ làm chủ cho ngươi, giải oan cho ngươi. Hà Nhụy, trước mang nàng đi hiệu thuốc." Thái hậu đội áo choàng lên, do hai cung nữ đỡ đến bên giường.

"Tạ Thái hậu." Mộc Thất theo cung nữ tên Hà Nhụy đi tới dược phòng trong tẩm cung Thái hậu.

Trong dược phòng chứa đầy đủ các loại dược liệu, cũng không thiếu các loại dược liệu hi hữu quý báu, có thể thấy được Đại Lịch vương thất xa xỉ cỡ nào.

Mộc Thất dùng bạc hà ướp lạnh là chính, dạ lan, hàn thạch thảo, còn có các loại dược thảo phụ trợ, dùng Không Động đỉnh luyện chế ra hương liệu mát lạnh, tự tay giao cho Thái hậu.

kế tiếp, Hà Nhụy dẫn theo Mộc Thất đi vào tròng phòng ăn.

Mộc Thất cẩn thận tra qua nguyên liệu nấu ăn, đồ dùng cùng đồ ăn thừa trong phòng ăn, cũng chưa phát hiện cái gì dị thường.

Bất quá theo Hà Nhụy nói trong sách dạy nấu ăn hằng ngày của Thái hậu hàng, nàng đã phát hiện có chút dấu vết để lại.

Hà Nhụy nói, Thái hậu những năm gần đây thường xuyên mất ngủ, vì thế mỗi đêm đều uống một chén canh dược để yên giấc, canh dược này hiệu quả cực kỳ tốt, bất quá gần đây đã có chút giảm, Thái hậu bắt đầu hàng đêm gặp ác mộng, có lúc nghiêm trọng đến mức không ngủ được.

Mộc Thất dặn Hà Nhụy tìm dược liệu nấu canh dược đã dùng, quả nhiên ở bên trong phát hiện một loại độc dược mãn tính: Xích huyết quả.

Xích huyết quả độc tính đặc thù, không thể dùng ngân châm dò ra, sử dụng trường kỳ sẽ tích tụ độc tố trong cơ thể, một khi phát bệnh sẽ nghiêm trọng như Thái hậu hiện tại.

Xem ra người hạ độc đã sớm có mưu tính trước, chĩa mũi nhọn vào Thái hậu, thậm chí là toàn bộ hoàng thất phía sauThái hậu!

Nàng đem chi tiết đó bẩm báo với Thái hậu, Thái hậu lập tức cho đòi Tống thái y đến để xác minh, phát hiện trong phương thuốc kia căn bản không có vị dược Xích huyết quả, rõ ràng là có người bỏ thêm thuốc này vào.

"Hà Nhụy, trong ngày thường phụ trách nấu thuốc là ai?" Thái hậu ném ánh mắt âm trầm vào thủ hạ.

"Hồi Thái hậu, là Hạ Diệp." Hà Nhụy đáp.

"Mang nàng lại đây." Thái hậu hạ lệnh nói.

"Không tốt, không tốt!" Trần công công vội vã chạy vào nói :"Hạ Diệp nhảy xuống hồ tự vẫn, được người vớt lên thì đã tắt thở!"

"Không ngoài sở liệu của ta, Hạ Diệp sợ tội tự sát, Thái hậu muốn biết rõ chuyện này, nhất định phải điều tra rõ thân phận của nàng." Mộc Thất đạo.

Thái hậu ra lệnh một tiếng, phái ám vệ hoàng cung điều tra thân phận Hạ Diệp, ám vệ trong hoàng cung đều là tinh anh, không tới nửa ngày liền tra ra chân tướng sự việc.

Quả nhiên, Hạ Diệp nguyên lai là nữ nhi Hạ Thu Trữ của Lễ bộ thượng thư Hạ An lưu lại, lúc Hạ An cấu kết loạn đảng tạo phản thất bại lấy thân phận tỳ nữ, vụng trộm tránh được một kiếp Hạ gia cả nhà bị tịch thu tài sản và bị xử trảm, làm cung nữ Hạ Diệp tiềm phục bên người Thái hậu nhiều năm, tiện cho việc báo thù.

Hạ Thu Trữ vốn kế hoạch tiến hành không có kẽ hở, ai ngờ nửa đường xuất hiện Mộc Thất, nhận biết Xích huyết quả, bức nàng đi vào tử lộ.

Mộc Thất thở dài. Có trách thì trách Hạ Thu Trữ lá gan vẫn không đủ, sau khi sự việc bại lộ liền nhảy hồ tự sát, gặp gỡ thần y Mộc Thất, chỉ có thể coi là nàng không may...

****

Chân tướng rõ ràng, Mộc Thất tăng cường đi dược phòng luyện giải dược Xích Huyết quả.

Nàng vì Thái hậu luyện chế giải dược đòi hỏi phải hoàn thành hai lần, mỗi lần ba canh giờ, làm tiêu hao hơn phân nửa công lực của nàng, cho nên hai ngày này nàng chỉ có thể ở lại trong cung.

Đêm khuya, Mộc Thất vận khí nhập định, toàn bộ tinh lực đặt trên Không Động đỉnh xoay tròn trong không trung, giải dược sẽ lập tức luyện thành.

"Không thể tưởng tượng được ngươi dùng cái đỉnh quái dị này luyện chế giải dược, bổn vương đối với đồ cổ luôn cảm thấy hứng thú." Sở Vân Mộ không biết khi nào xuất hiện ở trước mặt Mộc Thất, tay hắn duỗi tới Không Động đỉnh....

"Đừng đụng!" Mộc Thất la lớn.

Ở thời điểm nàng vận khí chế thuốc nếu bị người phá hư, như vậy Không Động đỉnh sẽ phản phệ công lực của nàng, nếu tránh né không kịp, hậu quả thật không tưởng tượng nổi....

Nhưng mà, Sở Vân Mộ tay đã muốn chạm vào trong kết giới, Mộc Thất ngực đau nhất một trận, cổ họng dâng lên một cỗ tanh ngọt, nàng cố nén bế khí, hoàn thành từng bước cuối cùng thì phun ngụm máu tươi, thân mình mềm mại ngã xuống....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Sở Vân Mộ đã từng trọng sinh

Cũng không lâu lắm, Mộc Thất mơ hồ cảm giác được trong thân thể của mình có một cỗ chân khí hùng hậu, ngực dâng lên chút lo lắng, nhưng thật ra hết sức thoải mái.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, bên ngoài toàn là bóng đêm, xem ra nàng cung không có hôn mê bao lâu.

Bất quá khi quay đầu lại, Mộc Thất trừng mắt nhanh nhắm lại, hận không thể lại hôn mê lần nữa...

"Nếu tỉnh rồi thì cũng đừng giả bộ ngủ, bổn vương không ngại dùng biện pháp khác cho ngươi tỉnh táo lại." Sở Vân Mộ cùng Mộc Thất cùng nằm ở trên tháp, ngón tay thon dài đang thưởng thức một thanh ám tiễn sắc bén, kia đúng là đồ dùng Mộc Thất chuẩn bị mang theo bên người để ngăn địch phòng sói.

Nhưng nàng làm sao lại gặp gỡ yêu tinh này! Làm trò đối với hắn mà nói bất quá là không biết tự lượng sức mình...

"Vương, buổi tối tốt lành." Mộc Thất cứng ngắc cười, chậm rãi ngồi dậy, xem ra là lúc nàng hôn mê Sở Vân Mộ giúp nàng truyền chân khí, nàng mới vừa rồi bị Không Động đỉnh phản phệ tạo thành nội thương mới có thể khỏi hẳn.

Nhưng nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mò mẫm hướng ra phía ngoài bò đi, vội vã nói :"Đan dược của ta đâu? Trong đỉnh có giải dược Xích huyết quả ta luyện thành! Còn có, ngươi đem đản hoa của ta đi đâu vậy?"

"Người này." Sở Vân Mộ một tay chống đầu, một tay hướng bên gối tử sa, lại chỉ túi hương nhung trắng bên giường, tuyết điêu đản hoa nằm ở bên trong ngủ say, lộ ra cái đầu nho nhỏ.

Tóc đen như mực, khuôn mặt tà mị tuyệt sắc ở dưới ánh trăng càng làm nổi bật lên vẻ khiếp người, nhất là con ngươi âm lãnh băng hàn, hấp thu tinh quang, như là tùy thời cắn nuốt vạn vật.

Mộc Thất yên tâm, nâng cái lọ tử sa lên, lấy thuốc bên trong ngửi ngửi, hoàn hảo giải dược đã luyện thành, không uổng công nàng bận rộn lo lắng cả ngày, cuối cùng đã có thành quả.

"Tiểu hồ ly, ngươi còn không nói cho bổn vương, biện pháp chế thuốc này cùng cái đỉnh tùy theo ý niệm của ngươi mà biến mất là từ đâu mà đến?" Sở Vân Mộ bật tay, đầu ngón tay bay ra xích sa quấn lấy thắt lưng Mộc Thất, đem nàng kéo đến trước mặt.

Mặt Mộc Thất đập vào lồng ngực Sở Vân Mộ, thần kinh trên mũi rất mẫn cảm, va chạm như vậy làm cho nàng đau đến chảy nước mắt.

"Ta sao phải nói cho ngươi biết? Hiệp nghị của chúng ta cũng không có nói gì nghe nấy, Sở Vân Mộ, ngươi mau buông!" Mộc Thất bất an giãy dụa, nhưng nàng càng giãy dụa, xích sa bên hông lại càng siết chặt, cuối cùng nàng không thể cử động được.

Tư thế này đối với nàng cực kỳ bất lợi, nàng cùng Sở Vân Mộ cách nhau bất quá chỉ có một tấc, đầu ngón tay của hắn du động ở cổ nàng, tùy thời đều có thể cắt đứt cổ nàng!

"Hử?" Sở Vân Mộ sắc mặt âm trầm, phượng mâu hơi nheo lại, ngay sau đó bỗng đem Mộc Thất đặt ở dưới thân, cúi đầu vùi vào gáy của nàng.....

Một cỗ cảm xúc tê dại truyền vào óc nàng, Mộc Thất cảm thấy đầu óc trống rỗng, chóp mũi quanh quẩn mùi hương chỉ có trên người Sở Vân Mộ, hương khí nồng đậm mê huyễn, làm cho nàng trước mắt ửng tầng hơi nước, đây rốt cuộc không phải là mộng?

Mộc Thất muốn đẩy hắn ra, nhưng hai tay hai chân đều bị hắn chế trụ, nàng cắn nát đầu lưỡi chính mình, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói :"Vương, ta sai rồi? Ngươi buông ta ra, muốn hỏi cái gì ta đều nói cho ngươi biết."

Sở Vân Mộ khóe miệng nhếch lên tựa tiếu phi tiếu, ngay sau đó buông Mộc Thất ra, mâu quang nhìn chằm chằm nàng, như là đang đánh giá con mồi.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói : " Không Động đỉnh này là bảo vật sư phụ truyền cho ta, có thể làm cho dược hiệu phát huy gấp bội, có thể nhờ vào chân khí của ta thay đổi hình thái, cho nên khi nào cần dùng ta có thể triệu hồi nó đi ra. Trên giang hồ không phải cũng có phái đem vũ khí khảm trên người đứa bé dùng để luyện công "hồ yêu" sao? Ta đây theo chân bọn họ giấu đầu lòi đuôi không sai biệt lắm." Nàng nói nửa thật nửa giả.

Nàng sẽ không nói mình từ thời không khác tới đây cùng với mục đích của mình cho Sở Vân Mộ biết, trực giác nói cho nàng, người này tuyệt không bình thường, thậm chí cùng gia tộc có ấn kí hoa anh đào có quan hệ.

"Một thiếu nữ bình thường trong nháy mắt lại biến thành một thần y, biết được nhiều như vậy, bổn vương hoài nghi thân phận của ngươi không phải đại tiểu thư Mộc Nguyệt Lương của phủ thừa tướng, ngươi đến tột cùng là ai?" Sở Vân Mộ cúi đầu nhìn nàng, rất có ý tứ hàm xúc hỏi.

Mộc Thất trên trán toát ra hai hàng mồ hôi lạnh, cũng không hiển lộ nửa phần, ra vẻ trấn định cười nói :"Ta tự nhiên là Mộc Nguyệt Lương, những năm gần đây ta chưa bao giờ hiển lộ tài năng, vì đó là bo bo giữ mình, e sợ kế mẫu cùng muội muội luôn hãm hại ta. Người không phạm ta, ta không phạm người. Ta bất quá vì làm cho mình đạt được nhiều quyền lợi, đạt được thứ mình muốn, đạo lý này Vương không phải càng minh bạch sao?"

"Điểm này ngươi cùng bổn vương thật ra có vài phần tương tự." Sở Vân Mộ đứng dậy nói :"Đi."

"Đi đâu?" Mộc Thất đem lọ tử sa cất kỹ nói.

"Bổn vương muốn ngươi bồi bổn vương uống rượu." Sở Vân Mộ xoay người xa xăm nói :"Bằng không bổn vương nhất định tìm ra bí mật sau lưng ngươi."

Đản hoa trong túi hương tiến vào lòng Mộc Thất, vẻ mặt cảnh giác nhìn Sở Vân Mộ, lại bị ánh mắt của hắn chiếu tới sợ tới mức rụt vào.

Mộc Thất theo Sở Vân Mộ ngồi trên nóc nhà uống rượu, Nguyên Giáng đưa tới Túy Sinh Mộng Tử năm mươi năm.

Mùi rượu say lòng người, Mộc Thất uống một hớp, vị cay nồng đậm, dư vị ngọt ngào quanh quẩn ngay miệng, giống như mưa phùn tháng tư, lại có loại cảm giác tuyệt vời, quả thực mơ mơ màng màng như người say.

"Ngươi không chỉ có thân phận năng lực không tầm thường, còn là một nữ tử có thể uống rượu, rất hợp khẩu vị của bổn vương." Sở Vân Mộ thản nhiên nói.

Mộc Thất quay đầu nhìn Sở Vân Mộ, ánh mắt của hắn nhìn xa xăm trên bầu trời đêm, trống rỗng không ánh sáng, hắn đang nhìn cái gì? Hắn tính tình lạnh nhạt, làm thế nhân, đến tột cùng người nào mới có thể lọt vào mắt hắn đây?

Nghĩ đến chính mình, nàng xuyên qua đến Đại Lịch quốc vì sư phụ báo thù, như vậy sau khi báo thù thì sao? Nàng chung quy không thuộc về nơi này,

Mộc Thất rốt cục phải làm sao?

Mộc Thất ngẩng đầu lên, uống một ngụm lớn, nhắm mắt hưởng thụ nói :"Rượu ngon!"

Sở Vân Mộ hơi nghiêng đầu, khóe miệng gợi chút ý cười, tầm mắt chiếu vào tử y thiếu nữ, nàng thân mình đơn bạc lỗ ra một cỗ cốt khí quật cường, không biết khi nào, nàng đã muốn hấp dẫn hắn ....

Hai người tương đối ít lời, chẳng qua mỗi người đều có tâm sự, không khí nhưng thật ra rất hài hòa.

Nguyên Giáng ở lầu các phía dưới bị Sở Vân Mộ ném vò rượu không xuống, trong lòng rất kỳ quái, qua nhiều năm như vậy, có thể cùng Vương đối ẩm mơ mơ màng màng say, trừ Mộ Thất ra không có ai!

Thẳng đến khi trời sáng, Sở Vân Mộ uống hết vò rượu cuối cùng, mệt mỏi ngã vào Mộc Thất bên cạnh, sắc mặt như cũ, nhắm mắt cười yếu ớt nói :"Hôm nay ..... là sinh nhật của nàng ....."

Hắn nói ' nàng' là ai? Mộc Thất có chút tò mò, thế nhưng Sở Vân Mộ cả người ngã vào trong lòng nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

"Cũng .... là ngày giỗ của nàng ...." Sở Vân Mộ lẩm bẩm nói.

"Không thể tưởng tượng được ta dùng bốn mươi năm thời gian, cũng không thay đổi được sự thật ...." Khóe miệng của hắn nổi lên chút cười khổ, lẩm bẩm tự nói một mình.

Bốn mươi năm?

Sở Vân Mộ thoạt nhìn bất quá hai mươi tuổi, làm sao lại bốn mươi tuổi đây? Chẳng lẽ hắn là yêu tinh phản lão hoàn đồng? Việc này đặt trên người hắn cũng là không thể biết được.

"Ngươi có biết một người sống qua hai thế có cảm giác gì không? Ngươi có biết tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị nghiền xương thành tro thống khổ ra sao không? Cho dù ngươi biết trước được sự việc thì như thế nào, cuối cùng cuộc đời này vẫn như cũ không có gì thay đổi, hai lần chứng kiến một đoạn huyết nhục trình diễn ở trước mắt, mà ta ... Mà ta lại không làm gì được...." Sở Vân Mộ lẩm nhẩm nói.

Mộc Thất định thần nghe ra được trong miệng hắn lời nói mơ hồ, cuối cùng nàng coi như nghe được hắn thì thào :"Mẫu thân...."

Lưỡng sinh lưỡng thế, chẳng lẽ Sở Vân Mộ trọng sinh mà đến?

Mộc Thất cảm thấy trong đầu một trận nổ vang, hắn rốt cuộc trải qua cái gì đây? Mẫu thân ở trước mắt mình chết thảm, trải qua một đoạn huyết nhục mơ hồ, đường đường Nhiếp chính vương vẻ vang cũng sẽ không muốn có người biết được quá khứ này đi?

Nàng duỗi tay vuốt ve khuôn mặt cười lạnh lùng của Sở Vân Mộ --

Nếu cười thống khổ như vậy, vì sao còn muốn mạnh mẽ ép buộc mình?

Sở Vân Mộ, ngươi đến tột cùng là người như thế nào? Vì sao muốn cho ta nhìn thấy con người yếu ớt của ngươi .....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Hôm sau, khi Mộc Thất tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường nhỏ trong dược phòng, Sở Vân Mộ sớm đã không thấy bóng dáng. Đản hoa liếm liếm gò má của nàng, ngửi được mùi rượu trên người nàng, không khỏi co rút cái mũi nhỏ bé.

"Mộc cô nương, Thái hậu cho mời." Hà Nhụy gõ cửa nói.

"Tốt, ta lập tức đi qua!" Mộc Thất chạy nhanh từ trên giường nhảy xuống, nàng tối hôm qua uống nhiều rượu, hiện tại trên người còn mang theo mùi rượu, nếu bị Thái hậu ngửi được, không thể phán nàng tội danh lơ là!

"Mộc cô nương đừng vội, ta đã kêu cung nữ chuẩn bị nước ấm để cho ngài rửa mặt, Thái hậu sau khi uống thuốc của ngài khẩu vị đã tốt lên, hiện giờ đang dùng bữa." Hà Nhụy bưng một bộ xiêm y tiến vào nói.

Mộc Thất mang theo đản hoa ngâm vào nước ấm tắm, lại cắt ngón tay, nhỏ một chút máu tươi đút cho đản hoa.

Tiểu gia hỏa này không ăn gì khác, chỉ đối với máu huyết cảm thấy hứng thú, nhất là máu của nàng.

Vì đem tiểu gia hỏa này dưỡng béo tốt, nàng chỉ có thể mỗi bảy ngày một lần trích huyết cho nó, thời điểm còn lại thì đút cho nó lộc huyết, so với bộ dáng lúc mới gặp nó ở ôn dịch cốc, hiện tại đản hoa lông mao trơn láng hơn rất nhiều.

Mộc Thất càng nhớ rõ tối hôm qua nàng ôm Sở Vân Mộ ngủ, hắn nửa ngủ nửa tỉnh nhắc đi nhắc lại mẫu thân, giống như một đứa nhỏ cô độc không nơi nương tựa.... ...

Theo lời của hắn nói, hôm qua là ngày giỗ của mẫu phi hắn, trách không được hắn lại dắt nàng uống rượu. Nghĩ đến đây, ngực Mộc Thất bỗng nhiên đau xót, không biết là sinh tử cổ kiềm chế nàng, hay là nàng đang đau lòng vì hắn....

Mộc Thất thay cung trang màu tím do Hà Nhụy mang tới, búi tóc đơn giản. Không biết Thái hậu vì sao phải ban cho nàng một thân cung trang.

Nàng đi theo Hà Nhụy đi vào tẩm cung Thái hậu, hầu hạ Thái hậu ăn qua giải dược, sau khi dùng qua giải dược, Thái hậu khí sắc chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, đau đớn trên người giảm bớt hơn phân nửa.

Bất quá Thái hậu tóc đều rụng sạch, cho dù độc trong cơ thể đã được giải, tóc thật dài cũng cần thời gian không ngắn. Đây là nỗi lo lớn nhất trong lòng nàng, cũng may là nàng không ra khỏi cung, Thái y cũng không tìm ra nguyên nhân.

Mộc Thất nghĩ ra biện pháp, khiến mỗi cung nữ trong cung dâng lên một sợi tóc, nàng tập hợp các sợi tóc lại tự tay làm cho Thái hậu một bộ tóc giả.

"Mộc nha đầu quả nhiên thông tuệ hơn người, so với đám cung nhân đại thần chỉ biết nịnh hót kia, ai gia thật là thích." Thái hậu ngắm nghía búi tóc trong gương, tóc giả này đội thật thoải mái, quả thật cùng tóc thật giống nhau như đúc!

Mộc Thất chọn cây trâm kim phượng cắm vào búi tóc trên đỉnh đầu của Thái hậu, lấy một ít hương liệu bạc hà nhẹ nhàng mát xa huyệt thái dương của Thái hậu, cười yếu ớt nói :"Thái hậu thích là tốt rồi, Nguyệt Lương thuở nhỏ sinh hoạt tại tướng phủ, mẫu thân sau khi qua đời liền bơ vơ một mình, Thái hậu đối với Nguyệt Lương vô cùng tốt, Nguyệt Lương xem Thái hậu như tổ mẫu."

Thái hậu đồng tình vỗ vỗ tay Mộc Nguyệt Lương, khép mắt chậm rãi nói :"Ngươi yên tâm, ai gia sẽ vì ngươi chủ trì công đạo, trả lại trong sạch cho ngươi, đêm nay ai gia ở Thái Dịch Trì thiết yến, mở tiệc chiêu đãi chư vị thân vương đại thần, đó cũng là ngươi vì tương lai của mình.

"Đa tạ Thái hậu, ân đức của Thái hậu. Nguyệt Lương không biết lấy gì hồi báo!" Mộc Thất lui hai bước, quỳ xuống nói.

Trách không được sáng sớm Thái hậu cho Hà Nhụy mang cung trang đến, nguyên lai là muốn nàng tham gia yến hội này, chính là hợp ý nàng ....

"Ngươi vì ai gia trị độc, đây là thứ ngươi xứng đáng được nhận." Thái hậu vươn tay kéo hoàng kim hộ giáp khoác lên người nàng nói.

"Giải dược thứ nhất Thái hậu đã ăn vào, Nguyệt Lương cũng nên đi phối giải dược thứ hai, sau khi dùng hai loại giải dược, thân thể Thái hậu cũng khỏi hẳn." Mộc Thất hành lễ nói.

Thái hậu tuổi đã cao, cho nên nàng chỉ có thể dùng dược hóa giải sỏi thận trong thân thể, ba ngày sau Thái hậu liền khôi phục khỏe mạnh.

"Tốt, ai gia có thưởng. Đã nhiều ngày ngươi ở tại tẩm cung của ai gia, hầu hạ bên người ai gia." Thái hậu sửa lại tóc nói.

"Vâng." Mộc Thất chậm rãi lui xuống.

Chỉ chốc lát sau, Thái hậu quả nhiên phái người đưa tới : một đôi vòng ngọc phỉ thúy, hai xấp lụa tơ tằm Vân Châu, một thanh Ngọc Như Ý cùng với một khối lệnh bài Thái hậu ban.

Mộc Thất suy nghĩ tới lệnh bài, hơi hơi khơi mào khóe miệng. Đây chính là đồ tốt, có lệnh bài kia, ngày sau nàng có thể tùy thời tiến cung gặp Thái hậu.

Xem ra nàng muốn đem Thái hậu làm chỗ dựa vững chắc, đến lúc đó xem Vân Hồng Mai cùng Mộc Nguyệt Tình cón dám động đến một sợi lông của nàng!

Mộc Thất đem lệnh bài cất vào bên hông, lòng tràn đầy vui mừng dắt đản hoa đến dược phòng chế thuốc.

Thẳng đến khi bóng đêm kéo tới, Mộc Thất cuối cùng đã luyện xong giải dược, Hà Nhụy mang theo các cung nữ chờ ở cửa đã lâu.

"Yến hội sắp sửa bắt đầu, nô tỳ tới trang điểm cho Mộc cô nương." Một tiểu cung nữ bưng vật trang sức tiến lên phía trước nói.

Mộc Thất lúc này mới ý thức được tóc tai hỗn độn của mình, trên tóc của nàng không chỉ có dính lá dược thảo, còn có đản hoa cắn vỡ cây gỗ mun, thật sự dọa người.

Cung nữ bưng bồn nước tới, cầm bột son nước, cầm lược hầu hạ nàng chải đầu. Mộc Thất đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống, để các nàng trang điểm cho nàng.

Ở hiện đại Mộc Thất xưa nay cũng không thích phiền phức, một đầu tóc đen thả dài.

Nàng phân phó các cung nữ trang điểm cho nàng thật đơn giản.

Cũng không lâu lắm, Hà Nhụy cầm gương đồng tiến lên, Mộc Thất liếc chính mình trong gương, thực kinh diễm một phen!

Đây là thần y Mộc Thất sao?

Gương mặt yêu kiều thanh tú, mi mục ôn nhuận uyển chuyển, sáng rỡ như hoa lê, mâu quang lấp lánh, cười rộ lên giống như hoa sen mới nở dưới ánh trăng, đầu tóc vấn lên một nửa, chỉ dùng trâm đính ngọc, phần tóc còn lại thả rơi tự nhiên phía sau mịn như tơ lụa, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, thật có vài phần quyến rũ kiều diễm.

"Mộc cô nương thật sự là xinh đẹp, là cô nương đẹp nhất mà Hà Nhụy từng gặp." Hà Nhụy mắt sáng ngời nói.

"Quá khen." Mộc Thất khẽ cười, nhấc váy hướng Thái Dịch Trì đi tới.

Hà Nhụy cầm theo đèn lồng dẫn đường, chỉ cảm thấy người trước mắt thanh nhã như tiên, làm cho người chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, không dám khinh nhờn....

****

Nhiếp chính vương phủ.

Bên trong đình, Sở Vân Mộ một thân áo dài huyền sắc ngồi trên ghế, cầm quyển tấu chương đã phê duyệt ném qua một bên, vuốt vuốt trán.

Nghĩ đến tối hôm qua cùng Mộc Thất uống rượu cùng nhau, trên mặt hắn nổi lên ửng đỏ tựa như tiểu cô nương thẹn thùng, tuy trước nay chưa từng xuất hiện .....đây là lần đầu tiên hắn cắn một nữ tử....

Nguyên Giáng đứng ở một bên rùng mình một cái , Vương hôm nay có chút không thích hợp. Từ trước đến nay Vương rất ít cười, thế nhưng hắn cứ thế đã nở nụ cười cả một ngày!

Hắn lần trước cười nhiều nhất là lúc nào đây? Là lúc tiêu diệt ba mươi vạn đại quân Bắc Nhung, đem ba ngàn phản tặc Bắc Nhung tiềm phục tại Đại Lịch lột da quăng tới quân doanh địch!

Sau Vua Bắc Nhung liền sợ tới mức bệnh không dậy nổi, quy thiên!

Thế mà lúc này đây, Vương vị sao lại cười đây.....

"Nguyên Giáng, chuẩn bị xe vào cung." Sở Vân Mộ phượng mâu hơi nheo lại, môi mỏng nhếch lên, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ dị thường yêu mị.

"Vâng." Nguyên Giáng sắc mặt trắng bệch, trời ạ, Vương mới rồi là nhìn hắn cười sao?

"Thái Dịch Trì sắp trình diễn một hồi trò hay, bổn vương cũng không thể bỏ lỡ....." Sở Vân Mộ nhìn cá chép nhảy trong nước, mâu quang thản nhiên nói :"Bổn vương thật muốn nhìn xem, tiểu hồ ly này có thể gây ra sóng gió gì."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Cung yến

Đại Lịch hoàng cung, Thái Dịch trì.

Yến hội bài trí trên mặt nước, chung quanh đặt bảy mươi hai khỏa Tây Hải Dạ Minh Châu, đem bóng đêm chiếu giống như ban ngày, rất xa hoa.

Mộc Thất chậm rãi đi đến yến hội, hướng Thái hậu cùng Hoàng đế cung kính hành lễ, nàng nhìn Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ bên trái Hoàng đế.

Ánh mắt của nàng sâu kín lướt qua, tựa hồ cùng hắn không chút nào quen biết, ánh mắt cũng không nửa điểm gợn sóng.

Sở Vân Mộ đáy mắt đáy mắt nổi lên một tia bất mãn, nắm chặt ly rượu, nàng không dám nhìn hắn? Tốt lắm.

"Ngươi là người trị liệu cho Thái hậu Mộc Nguyệt Lương?" Hoàng đế ho khan vài tiếng hỏi.

Mộc Thất nhìn liếc mắt một cái chỗ ngồi Mộc Tướng, lại liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của hoàng đế Đại Lịch, vuốt cằm nói :"Hồi Hoàng thượng, vâng"

Sớm nghe đồn Hoàng đế Đại Lịch trầm mê tu đạo, ốm đau nhiều năm, vô tâm chính sự, xem ra quả thực đúng như vậy. Bất quá Mộc Thất thấy có chút

kỳ quái, từ sắc mặt của Hoàng đề nhìn như là dấu hiệu trúng độc, chẳng lẽ là ăn quá nhiều đan dược dẫn đến ngộ độc?

Nếu là trúng độc nặng Thái y nhất định sẽ phát hiện, sự tình không đơn giản như vậy. Mốc thất đoán rằng, hiện tại hoàng đế có thể là cần phải dùng dược để duy trì tính mạng?

Thái hậu vuốt búi tóc trên đỉnh đầu, ánh mắt vui vẻ nói :"Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, y thuật cao thâm, ai gia thật yêu thích, nếu nữ tử Đại Lịch ta ai cũng như vậy, quả thật là phúc của thiên hạ."

"Thái hậu quá khen, Nguyệt Lương không dám nhận." Mộc Thất bối rối mà không mất phong phạm, hành lễ nói.

Trước mặt hoàng thất, nàng khắp nơi đều phải rất cẩn thận không làm mất phong độ tiểu thư khuê các, thật đúng là có chút mệt.

"Ngươi chữa trị cho Thái hậu có công, ngày khác trẫm chắc chắc hảo hảo thưởng cho ngươi, nhập tiếc." Hoàng đế nói.

"Vâng." Mộc Thất phớt lờ ánh mắt ngưỡng mộ hoặc nghi hoặc của mọi người đi đến chỗ ngồi của mình.

Lúc trước Vân đại phu nhân cùng Mộc Nguyệt Tinh hãm hại nàng cùng nam tử cấu kết, đem tin tức truyền ra cho tất cả mọi người biết, Mộc tướng quốc vì vãn hồi danh dự tướng phủ mà chiêu cáo thiên hạ, cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Nói vậy những người ngồi đây không người nào không biết Mộc Nguyệt Lương nàng là một nữ tử lẳng lơ, ánh mắt lúc này cũng nằm trong sự liệu của nàng, bất quá rất nhanh thái độ của bọn họ sẽ thay đổi.

"Thái hậu bệnh nặng khỏi hẳn, đặc biệt thiết yến để xua đuổi lệ khí. Nếu chỗ ngồi đã an vị, khai tiệc đi!" Sở Vân Mộ vẫy tay thản nhiên nói.

Mới vừa rồi thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng, hắn thật muốn khoét mắt của bọn hắn! Tiểu hồ ly là của hắn, chỉ có hắn mới có có thể chạm có thể xem, những người khác nếu tưởng nhúng chàm vật trong lòng bàn tay của hắn, chỉ có một con đường chết!

Xung quanh dạ minh châu chụp một tầng sa mỏng, ánh sáng đỏ tươi xinh đẹp phát ra bốn phía.

Hai hàng vũ công theo tiếng nhạc đi tới, lắc lắc eo nhỏ, dáng múa uyển chuyển, nhưng Mộc Thất không có lòng dạ nào thưởng thức, nàng cầm tờ giấy Hà Nhụy đưa tới, dùng bút đặc chế viết xuống hai chữ 'đàn cổ', cuộn tờ giấy giao cho Hà Nhụy.

Thái hậu sớm có lòng tại yến hội hướng hoàng đế mở miệng vì nàng đòi công đạo, nhưng nàng thấy cảnh tượng lần này, linh cơ máy động nghĩ ra biện pháp tuyệt hảo.

Nếu hoàng đế, Thái hậu tâm tình tốt, không bằng nàng liền biểu lộ tài năng. Ở hiện đại sư phụ đã dạy nàng đánh đàn cổ, sư phụ cũng thường xuyên một mình đánh đàn vào ban đêm, giai điệu uyển chuyển ưu thương, âm thanh kỳ ảo, nàng nghe qua liền nhớ rõ rành mạch.

Cho nên nàng mới vừa rồi nói Hà Nhụy lấy tờ giấy, hướng Thái hậu mượn đàn cổ.

An vương Nam Cung Triệt tao nhã nâng cốc, Cửu công chúa Nam Cung Tuyết ánh mắt chuyển động không ngừng, còn có việc thoái hôn giữa Mộc Nguyệt Lương và Tề vương Nam Cung Trạm.

Mộc Thất cùng Tề vương chưa bao giờ gặp mặt, tự nhiên không biết hắn, ánh mắt của nàng thản nhiên nhìn lướt qua vị vương gia một thân ngạo khí lạnh lùng này, bỗng nhiên cảm thấy có một cỗ ánh mắt nóng rực dừng ở trên người mình.

"Hắc, ngươi chính là Mộc thần y?" Cửu công chúa không biết khi nào lên đến chỗ Mộc Thất ngồi, hướng ánh mắt linh hoạt nhìn về phía nàng.

Mộc Thất biết hoàng đế chỉ có một nữ nhi duy nhất là Nam Cung Tuyết, cho nên hắn xưa nay rất yêu thích nàng, vả lại tính tình của nàng lại đơn thuần bướng bỉnh.

"Cửu công chúa ca ngợi, Nguyệt Lương không dám nhận." Mộc Thất mỉm cười.

"Nói chuyện cùng ta không cần phải nhiều quy củ như vậy, ta nghe Tiểu Lục Tử nói, ngươi lúc trước trị bệnh sốt rét cho thôn dân trong ôn dịch cốc, lại trị bệnh cho hoàng tổ mẫu, ngươi rất lợi hại, làm sư phụ ta đi! Theo ngươi học y thuật nhất định tốt hơn nhiều so với việc để phụ hoàng cho ta theo học cùng các lão đầu!" Khuôn mặt Cửu công chúa non nớt nhỏ nhắn, cầm lấy tay Mộc Thất làm nũng nói.

Nhìn tiểu nha đầu trước mắt này bất quá chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, Mộc Thất nhớ tới Thạp Lục.

Ở hiện đại, Thập Lục nhỏ hơn nàng bảy tuổi, bất quá Thập Lục tuy nhỏ tuổi, nhưng lại là một sát thủ, sư phụ làm cho hắn trở thành cái bóng bên người nàng...

Nàng hy vọng Thập Lục cũng có thể giống Nam Cung Tuyết, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, vô ưu vô lự mà sống.

"Cửu công chúa nếu có hứng thú, ta sẽ dạy ngươi một ít biện pháp phối dược, tỷ như làm thế nào để lão phu tử hay nói nhiều ngay sau đó thượng thổ hạ tả." Mộc Thất kề tai Cửu công chúa thần bí nói.

Cửu công chúa trước mắt sáng ngời: "Tốt! Ngươi là nữ tử hợp ý ta nhất ở trong cung, về sau ngươi chính là bằng hữu của ta. Ngươi phải thường xuyên

đến cung của ta, dạy ta y thuật đối phó lão nhân này, cùng ta ngoéo tay nào!"

"Thật cao hứng khi được kết giao bằng hữu với Cửu công chúa." Mộc Thất ngoéo tay với Cửu công chúa, hiệp nghị giữa hai người đạt thành.

Cửu công chúa trở lại chỗ ngồi của mình, thường hướng Mộc Thất nháy mắt mấy cái, trên mặt lộ ý cười sáng lạn.

***

Yến hội kết thúc, Mộc Thất chậm rãi đứng dậy thi lễ nói : " Hoàng thượng, Nguyệt Lương có chuyện muốn nhờ, có thể cho Nguyệt Lương cơ hội vì Hoàng thượng diễn tấu một khúc nhạc không?"

"Chuẩn." Hoàng đế sảng khoái đáp ứng nàng.

Thái hậu hơi vuốt cằm, hai cung nữ ôm cổ cầm vào giữa yến hội, Mộc Thất ngồi ở trước cổ cầm, tay nhẹ đặt lên dây đàn, ánh mắt sáng ngời.

Hương thơm từ cổ cầm tỏa ra, hoa văn vàng kim ẩn hiện trên thân cổ cầm, chất liệu gỗ thượng đẳng, quả là một cây cổ cầm hiếm thấy, trước kia nàng chỉ nghe sư phụ nói qua, không thể tưởng tượng được hôm nay có thể được nhìn thấy.

Ngón tay Mộc Thất xẹt qua cổ cầm, một mảnh âm thanh phát ra như nước chảy mây trôi, lúc thì như nước chảy róc rách trong u cốc, lúc thì như biển cả mênh mông, ở đây hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều bị khúc nhạc hấp dẫn.....

Sư phụ từng nói qua, hắn hy vọng nàng vĩnh viễn không đi tìm hiểu thân phận của mình, quyết không bị vận mệnh thao túng số phận.

Thập Lục từng nói qua, có hắn ở đây, nàng có thể ban đêm yên giấc, vĩnh viễn không cần lo lắng....

Nhưng sư phụ của nàng vì giải kịch độc bẩm sinh có trong cơ thể nàng, tự tay đem độc chuyển vào thân thể mình. Trong một đêm tuyết rơi, nàng ở trong nguyệt đình phát hiện thi thể sư phụ cứng ngắc, tĩnh tọa trước đình, ánh mắt dừng tại một gốc cây cổ thụ trong vườn.....

Sư phụ nói :"A Thất, nàng cùng ngươi bất đồng, nàng phải gánh vác quá nhiều....."

Thẳng đến khi sư phụ qua đời, Mộc Thất mới từ trong miệng Thập Lục biết được, sư phụ nói 'nàng' đó là mẫu thân của Mộc Thất.....

Sư phụ yêu mẫu thân nhiều năm như vậy, mỗi khi nhớ tới mẫu thân, liền vì nàng tấu lên một khúc " bức tranh tương tư", hắn dùng nửa đời còn lại thủ hộ con gái duy nhất của nàng.....

Mộc Thất nhắm đôi mắt lại, đầu ngón tay linh động, truyền tình cảm vào khúc nhạc khiến âm thanh của khúc nhạc giống như ma âm, gợi lên hồi ức của mỗi người.

Kết thúc khúc nhạc, mắt mọi người đều phiếm lệ quang, thật lâu không thể tự thoát ra được.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Sở Vân Mộ chống má, đánh giá nữ tử đang đánh đàn ở trước mắt, mái tóc đen tuyền, làn da trắng nõn nà, dung nhan như hoa đào, mặt mày lưu quang liễm diễm, thần thái chuyên chú, thu hết vẻ đẹp của thế gian....

Trong ngày thường tính tình của nàng linh động giảo hoạt, làm cho người ta chú ý là tính cách của nàng, mà nay nàng im lặng ngồi trước mặt hắn, cũng làm cho hắn chú ý tới khuôn mặt vốn thanh nhã diễm lệ của nàng...

Tối nay Mộc Nguyệt Lương , trên người tồn tại phong thái lễ độ đoan trang mà bình thường khó mà nhìn thấy, trong phút chốc chiếm cứ hết tâm tư của hắn.

Sở Vân Mộ hơi hơi nhíu mày, vì sao hắn lại có loại ý muốn đem tiểu hồ ly này ôm vào lòng, miễn cho những ánh mắt dơ bẩn kia dừng ở trên người nàng...

Một bên, Tề vương Nam Cung Trạm tay cầm ly rượu dừng một lúc lâu, không thể tưởng tượng được nữ tử này cùng với lời đồn đại không giống nhau, không chỉ có y thuật không ai sánh bằng, tài đánh đàn lại tinh tuyệt, hắn thật ra đối với nàng càng cảm thấy hứng thú.

Dùng tâm đánh đàn, những người ở đây đối với tấu khúc của Mộc Thất liên tục tán thưởng.

Mộc Thất đứng dậy vòng qua đàn cổ, cung kính quỳ gối trước mặt hoàng đế, cúi đầu nói:" Dân nữ Mộc Nguyệt Lương, khẩn cầu hoàng thượng làm chủ

cho ta, đem chân tướng phơi bày, trả lại trong sạch cho ta!"

Âm thanh của nàng vang dội trong bóng đêm , hoàng đế ngồi dậy nói :"Cứ nói đừng ngại, trẫm chắc chắn sẽ làm chủ cho ngươi."

"Bẩm hoàng thượng, ta vốn là đích nữ phủ thừa tướng, nhiều ngày trước từng bị người hãm hại, làm nhục thanh danh của ta, đem sự tình truyền cho tất cả mọi người đều biết. Ta mười tám năm nay chưa bao giờ làm ra điều gì vi phạm nữ tắc, nếu như có hành vi nào vi phạm nữ tắc, sẽ bị trời tru đất diệt." Dứt lời Mộc Thất kéo cổ tay áo mình lộ ra thủ cung sa đỏ tươi trên cánh tay.

Đây là nàng lúc trước ở Tướng phủ kêu Trầm Hạ làm cho nàng, chu sa hợp vào da ba phần, là bằng chứng tốt nhất chứng minh nàng trong sạch.

Tề vương mâu trung chấn động, lúc trước hắn hủy hôn với Mộc Nguyệt Lương, nay xem ra chẳng lẽ chính mình trách lầm nàng? Hắn thưởng thức gan dạ sáng suốt cùng tâm tư của nữ tử này, nhưng phàm là nữ tử không nên quá thông minh.....

Trước kia hắn có kế hoạch thú trưởng nữ Mộc tướng, thứ nhất có thể dựa vào thế lực của Mộc tướng, đường quan lộ của hắn tại triều đình sẽ được thuận lợi, thứ hai hắn sớm nghe nói trưởng nữ của Mộc tướng tính tình nhu nhược, yếu đuối vô năng, thú nàng đúng là kế tạm thời thích nghi, nay gặp nàng ngược lại làm cho hắn đối với nàng có cách nhìn mới.

"Ở triều đại ta, nữ tử quan trọng nhất là trinh tiết, lại có người ác độc hãm hại một vị nữ tử, hành vi ác độc như vậy, quả thực đáng chết!" Thái hậu tức giận nói.

"Nói như vậy ngươi là trưởng nử của Mộc tướng, là nữ tử có hôn ước cùng Trạm nhi?" Hoàng đế khụ khụ hỏi.

"Vâng, nguyên nhân do dân nữ làm nhục thanh danh tổ tiên, Mộc tướng niệm tình cảm, lưu lại cho ta một mạng, nhưng lại cùng ta đoạn tuyệt quan hệ, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, ta sao dám trách móc?" Mộc Thất cúi mắt xuống, không ai để ý thấy trong mắt nàng chợt lóe qua ý cười.

Những người có mặt đều sôi nổi bàn tán, Sở Vân Mộ khẽ nhấp một ngụm rượu, phượng mâu thâm thúy, ngồi xem náo nhiệt.

Mộc tướng quốc vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, quỳ gối trước mặt hoàng đế, chắp tay nói :"Thần lần này thực cũng bất đắc dĩ, nay sự tình đã tra ra manh mối, lão thần liền đón Nguyệt Lương hồi phủ, bình ổn lời đồn đãi trong kinh thành!"

"Mộc tướng nói lời đó có phần không khỏi quá sớm." Trấn Nam Vương Vân Chiến sâu xa mở miệng nói.

Trấn Nam Vương là phụ thân của đại phu nhân Vân Hồng Mai, tự nhiên cùng nữ nhi đứng cùng một chiến tuyến.

"Nhạc phụ nói ra lời ấy là có ý gì? Mộc tướng quốc quay đầu cười lạnh nói.

"Chỉ bằng một dấu thủ cung sa không biết thật giả liền phán định Mộc Nguyệt Lạnh trong sạch, biện pháp này quá mức qua loa, như thế nào khiến cho mọi người tin phục được! Hoàng thượng, lão thần có ý kiến, không bằng tìm thái y nghiệm chứng thủ cung sa này là thật hay giả." Trấn Nam Vương dừng ánh mắt hèn mọn trên người Mộc Thất, hừ lạnh một tiếng.

"Hảo, tuyên thái y yết kiến." Hoàng đế nói với Dương công công đứng bên cạnh.

Mộc Thất giữ im lặng, nhìn thấy cái nhìn âm lãnh trong mắt của Trấn Nam Vương, xem ra là có âm mưu.

Thị vệ mang theo một vị thái y tiến vào, thái y kia xem qua thủ cung sa trên tay Mộc Thất, từ trong tay áo lấy ra cái bình sứ trắng, cung kính nói :"Bẩm hoàng thượng, vi thần có một kế sách, nếu chứng thực thủ cung sả là thật hay giả, chỉ cần lấy thuốc này bôi lên thủ cung sa, mạch đập ba lần.

Mộc Thất chú ý tới tay phải của thái y có vết chai, rõ ràng là người tập võ nhiều năm mới có vết chai!

Thái y mở ra bình sứ, trong bình dược thủy trong suốt thấy đáy, ở trên có một vầng sáng đỏ quỷ dị, vô sắc vô vị, mà ngày cả Mộc Thất cũng vô pháp dùng mắt thường phát hiện ra manh mối.

Mắt thấy dược thủy sẽ nhỏ trên cánh tay của Mộc Thất, đột nhiên, một chiếc đua bạc bay tới, đem bình dược trong tay thái y đánh rớt.

Sở Vân mộ buông tay xuống, nói:"Dùng kịch độc hóa ngân thủy làm ăn mòn thủ cung sa trên cánh tay, bổn vương thật ra tò mò, ai dạy cho thái y một biện pháp ác độc như thế?"

Thái y sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy lui về sau vài bước, đột nhiên thấy thân hình Trấn Nam Vương tiến lên.

Xuy!

Chủy thủ cắm vào cơ thể, máu chảy ồ ạt, tên thái y kia trừng mắt ngã vào bên trong vũng máu.

" Người này trên người mang theo nhuyễn kiếm, khẳng định là muốn gây rối, lão thần làm hoàng thượng và thái hậu hoảng hốt, xin hãy trách phạt". Trấn Nam Vương chắp tay nói.

"Van ái khanh trung tâm sáng tỏ, tại sao lại trách phạt. Người tới, đem thái y kéo xuống, điều tra rõ người chủ sự sau lưng hắn." Hoàng đế nói.

Mộc tướng quốc nắm chặt tay trong ống tay áo, không thể tưởng tượng được Trấn Nam Vương lão gia hỏa này thế nhưng dựa vào công cao, vài lần đứng ở trên đầu của hắn ... Kẻ địch này không thể không trừ!

An vương Nam Cung Triệt vẫn chưa mở miệng đứng dậy chậm rãi nói :"Phụ hoàng, nhi thần cũng có biện pháp nghiệm chứng thủ cung sa thật giả."

"Cứ nói đừng ngại." Hoàng đế nói.

"Chắc hẳn mọi người đều biết, lấy thương thứu huyết bôi lên chu sa, trong khoảng thời gian ngắn sẽ hiện ra màu xanh lam, phương pháp này cũng được nhiều tế tự sử dụng, có thể thử một lần." Nam Cung Triệt gằn từng chữ.

Mộc Thất thấy vị An vương này tao nhã, giải cứu nàng trong nước sôi lửa bỏng đối với nàng mỉm cười, trên mặt nổi lên hai lúm đồng tiền, có loại cảm giác yên tâm.

"Người tới, đi đem thương thứu trong cung đến." Hoàng đế phân phó.

Không lâu, thuần thú sư mang theo một con hung điểu màu trắng tiến đến.

Nam Cung Triệt lưu loát lấy đao ở trên chân chim cắt một đường nhỏ, lấy hai giọt máu tươi.

Trước mặt mọi người, Nam Cung Triệt đem hai giọt máu đó bôi lên thủ cung sa trên cổ tay Mộc Thất.

Mộc Thất cũng là lần đầu nghe nói tới phương pháp này, một trận cảm xúc ấm áp theo cánh tay truyền đến bụng, chỉ thấy màu đỏ đậm của thủ cung sa trong nháy mắt hóa thành màu u lam!

"Mộc cô nương chớ sợ, thương thứu huyết đối với thân thể vô hại, một lúc sau thủ cung sa sẽ khôi phục màu gốc." Nam Cung Triệt ở bên tai Mộc Thất an ủi.

"Nay chân tướng rõ ràng, ngày mai trẫm sẽ đem việc này công bố cho toàn thiên hạ biết, trả lại trong sạch cho ngươi." Hoàng đế đối với Mộc Nguyệt Lương cười nói.

"Tạ hoàng thượng thánh ân." Mộc Thất quỳ xuống cúi người thi lễ, liếc nhìn Sở Vân Mộ một cái.

Sở Vân Mộ sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mâu quang dừng ở ý cười chân thành của Nam Cung Triệt, tay để trên mặt bàn hơi dừng lại một chút.

"Sắc trời đã tối, các khanh gia liền hồi phủ đi." Hoàng đế xoa huyệt thái dương nói.

"Vâng, chúng thần cung tiễn hoàng thượng." Mọi người cùng hành lễ.

Đang lúc mọi người chuẩn bị rời đi, đột nhiên, có cung nữ phát ra tiếng thét chói tai :"Thái hậu hộc máu té xỉu!"

Mọi người đều bối rối, thấy thái hậu đột nhien thổ huyết, ngay sau đó hôn mê bất tỉnh.

Hoàng đế cả giận nói :"Còn không mau hộ tống thái hậu quay về tẩm cung, truyền mọi người trong thái y viện tới cho trẫm!"

"Thái hậu lúc trước ăn cái gì?" Nam Cung Trạm hỏi.

"Hồi bẩm Tề vương điện hạ, thái hậu chỉ ăn dược do Mộc cô nương phối chế." Một cung nữ rụt rè nói.

Ánh mắt mọi người dừng ở trên người Mộc Thất, hoàng đế tức giận vỗ án, Mộc Thất biết đêm nay sẽ không được chợp mắt rồi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Khiếp sợ, sự kiện tử thai

"Mộc Nguyệt Lương, ngươi phối dược sai lầm, làm thái hậu phát bệnh nặng, ngươi có biết tội của ngươi không?" Hoàng đế tức giận nói với Mộc Thất.

Mộc Thất quỳ thẳng tắp trên mặt đất, đầu gối có chút run lên, hoàng đế này tốc độ biến sắc mặt thật là nhanh, mới vừa rồi còn đứng ở bên nàng, nhanh như vậy sẽ trị tội nàng!

Mộc Thất mở miệng nói :"Hồi bẩm hoàng thượng, thái hậu trong cơ thể tồn tại sỏi thận nhiều năm, do thái hậu tuổi già sức yếu, cho nên ta chỉ có thể kê thuốc lưu thông máu huyết tiêu độc, hôm nay thái hậu bệnh tình sinh biến, nếu thái y viện đối với bệnh tình thái hậu thúc thủ vô sách, khẩn cầu hoàng thượng đem trách nhiệm trị liệu giao cho ta, ta bảo đảm thái hậu bình yên vô sự, nếu có chút lầm lỗi, thỉnh hoàng thượng trách phạt!"

Mọi người ở đây đều bội phục đảm lượng tiểu cô nương này, nếu như thái y viện đều không có phương pháp xoay chuyển, nàng thì có năng lực gì đây?

Hoàng đế nhắm mắt suy nghĩ chốc lát, nói:"Chuẩn, nhớ kỹ lời ngươi nói, nếu thất bại, trẫm liền cho ngươi chôn cùng mẫu hậu!"

"Cẩn tuân thánh mệnh!" Mộc Thất khẽ nói.

Chúng nhân đều rời khỏi, duy chỉ có Sở Vân Mộ vẫn ngồi uống rượu, trên gương mặt yêu mỵ nổi lên ý cười lạnh lùng.

Rất ý tứ, hắn đối với tiểu hồ ly này thật ra càng ngày càng yêu thích...Bất quá, hắn càng muốn tự tay thuần phục nàng...

Tề vương Nam Cung Trạm ánh mắt vẫn dừng ở trên người nữ tử quật cường này, tính tình của nàng so với trong tưởng tượng hợp khẩu vị hắn nhiều lắm, tạm thời yên lặng xem xét.

***

Trong tẩm cung thái hậu, hơn mười vị thái y quỳ gối trong tẩm điện, một đám đều là vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Thái hâu đến tột cùng là thế nào?" Hoàng đế vỗ vỗ ngực, đè nén ho khan xuống nói.

"Hồi bẩm hoàng thượng, thái hậu trong cơ thể khí huyết không thông, nguyên nhân là do trong bụng có kết sỏi, thế nhưng Mộc thần y cho thái hậu dùng thuốc lưu thông máu đều là thuốc hay, lão thần thực không nghĩ ra biện pháp khác, thỉnh hoàng thượng trị tội." Một thái y nói.

"Khởi bẩm hoàng thượng, lão thần có nghe nói một cách, tiền triều đã từng áp dụng thành công, bất quá....." Mồ hôi đầy trên trán Hà thái y.

"Bất quá cái gì?' Hoàng đế noi.

"Bất quá muốn mổ bụng lấy vật kia ra, một khi thất bại, tánh mạng của thái hậu sẽ nguy hiểm." Hà thái y nói.

"Lăn xuống đi! Một lũ vô dụng!" Hoàng đế tức giận quát mắng.

Vài vị thái y còn lại bị hoàng đế dọa cho sắc mặt trắng bệch, té lui quỳ trong điện.

"Hoàng thượng, ta có phương pháp cứu trị thái hậu mà không cần mổ bụng, sẽ không nguy hiểm cho tính mạng của thái hậu." Mộc Nguyệt Lương mở miệng nói.

Hoàng đế đánh giá nàng một phen, không thể tưởng tượng được hắn quả thực muốn đem hy vọng đặt trên người tiểu cô nương yếu đuối này.

"Phương pháp gì?"Hoàng đế hỏi.

"Tiên sư đã dạy ta một bộ châm cứu bí thuật, đối với thông huyết bài trừ độc rất có hiệu quả, không ngại thử một lần." Mộc Nguyệt Lương trấn định nói.

So với biện pháp mổ bụng của Hà thái y kia, phương pháp của nàng xác thực an toàn hơn rất nhiều.

"Tốt, trẫm cho ngươi cơ hội này." Hoàng đế ho khan càng nghiêm trọng, được người giúp đỡ đi xuống nghỉ ngơi.

Mộc Thất cho mọi người trong điện đi nghỉ, chỉ để lại Hà Nhụy cùng hai cung nữ hỗ trợ.

Nàng từ trong tay thái y lấy bộ ngân châm, đem ngân châm ngâm vào trong rượu thuốc đặc chế, lệnh cho Hà Nhụy cởi áo của thái hậu, chỉ để lại một thân trung y.

Cũng may bên người nàng lúc nào cũng có hồi hồn đan, đặt trong miệng thái hậu một viên, như vậy cũng tốt để nàng ổn định tâm mạch.

Ngay sau đó, Mộc Thất nhanh chóng đem ngân châm cắm trên đại huyệt số sáu, lại nhất nhất khống chế kinh mạch của thái hậu, đem huyết độc dồn tới bụng.

Nàng đưa tay xem xét bụng dưới của thái hậu, phần bị sưng ngay bụng thái hậu rất có khả năng là do tử thai của nhiều năm trước tạo thành.

Ở hiện đại, loại bệnh trạng này gọi là thai chết lưu.

Sau khi Mộc Thất cắm cây châm cuối cùng vào, ngón tay thái hậu khẽ cử động, chậm rãi mở mắt ra.

"Thái hậu, Nguyệt Lương cả gan hỏi ngài một câu, ngài đã từng bị xảy thai có phải không?" Mộc Thất thấp giọng hỏi.

Thái hậu đáy mắt ngẩn ra, hồi tưởng lại, trên mặt của nàng hiện lên vẻ thống khổ, môi hơi giật giật, không nói.

" Thái hậu đừng cử động, nay các huyệt đạo trên thân thể ngài đều cắm ngân châm, đem máu bầm tụ lại một chỗ. Như thế ta sẽ giúp ngài đem kết thạch bức ra ngoài, khả năng sẽ có chút đau, ta sẽ tận lực giảm đau." Mộc Thất trấn an nói.

Thái hậu khàn giọng nói :"Vô phương, mấy năm nay ở trong cung, ngày ngày chịu đau khổ ... Ai gia cũng chưa từng e ngại. Chỉ là ai gia có chuyện muốn nhờ ngươi."

"Thái hậu cứ nói đừng ngại, Nguyệt Lương chịu ơn huệ của thái hậu, sẽ đem hết khả năng hỗ trợ cho thái hậu." Mộc Thất nói.

"Ai gia cầu ngươi .... Đừng đem chuyện tử thai trong bụng ai gia nói cho người khác biết, việc này, trời biết đất biết, ngươi biết, ta biết." Thái hậu nắm chặt tay Mộc Thất khẩn khoản nói.

Mộc Thất cắn chặt môi dưới, vươn tay phải, giơ tay kiên định nói :"Thái hậu yên tâm, Nguyệt Lương thề với trời, tuyệt không đem việc này lộ ra ngoài, đem việc này xử lý thỏa đáng, tuyệt không để lộ."

"Tốt ..." Thái hậu mệt mỏi lại chìm vào giấc ngủ say.

Mộc Thất biết Thái hậu kiên trì không được bao lâu, phải nhanh chóng lấy kết thạch ra mới có thể bảo trụ tính mạng của thái hậu.

Nàng đem hóa ứ tán bôi vào ngân châm, làm cho dược lực theo ngân châm chảy vào kinh mạch của thái hậu, lại dùng phương pháp xoa bóp đặc thù, chậm rãi thi lực trên bụng thái hậu.

Thái hậu trên mặt nổi lên một chút hồng nhuận, thần sắc dần dần khôi phục bình thường, không tới nửa canh giờ, trong thân thể thái hậu bài xuất ra một thai lưu, rõ ràng còn nhìn thấy rõ ràng hình hài, xem ra đứa nhỏ đã tượng hình.

Bất quá xem thần sắc kích động của thái hậu, nàng nhất định là có bí mật gì đó, mà cái bí mật này thực có khả năng liên quan đến huyết mạch thuần khiết của hoàng gia.

Rất khó tưởng tượng nếu việc này bị tố giác, hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào....

Mộc Thất nhanh chóng xuất ra một lọ hóa thi thủy, nhỏ trên tử thai, ngay sau đó, tử thai hòa tan biến mất, bên giường chỉ còn lại một vũng máu loãng.

"Người tới, thái hậu đã không còn đáng ngại, dùng rượu thuốc lau người cho thái hậu." Mộc Thất thu ngân châm, phân phó nói.

"Vâng" Hà Nhụy bưng thùng rượu thuốc cùng khăn đi đến, nhìn cảnh tượng nhiễm huyết giống như sinh con, không khỏi chấn động.

"Máu bầm trong cơ thể Thái hậu đã được bức ra ngoài, không còn đáng ngại, nhớ đi hầm canh bổ với táo đỏ mang đến." Mộc Thất nói.

"Yên tâm, Hà Nhụy đã bưng canh bổ tới, chỉ đợi thái hậu tỉnh lại là có thể dùng được." Hà Nhụy nghe nói thái hậu không có việc gì mới yên lòng.

Cũng may thái hậu vô sự, tính mạng các cung nhân cũng coi như được bảo vệ.

Mộc Thất đẩy cửa phòng ra, nhìn lướt qua thái y đang quỳ trong điện, nói:"Thái hậu đã thoát khỏi nguy hiểm, mọi người không cần lo lắng, hãy trở về đi, đừng quấy rầy thái hậu tạm nghỉ."

Mọi người ngạc nhiên, toàn bộ thái y viện đối với bệnh trạng của thái hậu đã thúc thủ vô sách, thế nhưng tiểu cô nương này lại dùng một canh giờ cứu tính mạng thái hậu trở về! Thật đúng là hậu sinh khả úy!

Trong góc phòng, một nữ tử một thân màu lục sắc mặt trắng bệch, lén lút từ con đường nhỏ vòng ra tẩm cung.

Nàng nghe được toàn bộ đoạn đối thoại lúc trước giữa thái hậu và Mộc Nguyệt Lương!

Thải hậu cả đời chỉ mang thai một lần, lần khó sinh đó sinh ra hoàng thượng, từ đó về sau thái hậu thân thể suy yếu, không thể sinh dục, lại chưa từng có thai.

Thế nhưng trong thân thể thái hậu lại có một đứa nhỏ chưa sinh tạo thành thai chết lưu hóa thạch!

Việc này chứng minh ... thân phận hoàng thượng có khả năng ...

Lục y nữ tử sợ hãi đi về phía trước, thừa dịp bóng đêm tránh thoát tầm mắt mọi người.

Mộc Thất không biết lần này, bí mật này trong lúc vô tình làm cho người thứ ba biết được, ngày sau đưa tới cho nàng rất nhiều phiền toái .....

Sáng sớm, Mộc Thất vừa ngủ được hai canh giờ, đã bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức. Mấy ngày này nàng không có thời gian nghỉ ngơi tốt, ngay cả đôi mắt đã xuất hiện quầng thâm.

"Ô ..." Bạch điêu (có nghĩa là chồn trắng) dùng móng vuốt dụi dụi mắt, nó đang đói bụng, tưởng rằng chủ nhân cho uống huyết.

"Bạch điêu đại nhân ngoan, chờ ta trở về Hầu phủ tu dưỡng lại sẽ cho ngươi ăn, kỳ thật lộc huyết hương vị cũng không tệ." Mộc Thất vỗ vỗ đầu Bạch điêu, bắt nó quay về trong ổ chăn.

Bạch điêu hai mắt rơi lệ, kéo góc áo của Mộc Thất.

Mộc Thất cười gian nói :"Nếu không thì nếm thử độc huyết của Sở Vân Mộ?"

Tiểu bạch điêu nghe được hai chữ Sở Vân Mộ, lập tức nhắm mắt giả chết, nằm im trên giường không nhúc nhích.

"Hoàng thượng có chỉ, cho đòi Mộc Nguyệt Lương đến Nghiêm Trữ cung!" Ngoài cửa truyền đến một âm thanh bén nhọn đến chói tai.

"Cái gì, Mộc Thất chấn động?" Mới sáng sớm đã có công công truyền khẩu dụ? Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì?

Nàng nhanh chóng mặc xiêm y, đem tóc cột sau gáy, đẩy cửa ra đối với Dương công công cúi đầu thi lễ nói :"Nguyệt Lương chậm trễ, xin công công thứ lỗi."

"Cô nương đừng nói vậy, ngươi cứu giá Thái hậu có công, hoàng thượng lần này gọi ngươi đến để phong thưởng." Dương công công nói.

Mộc Thất gục đầu xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, theo Dương công công đi tới Nghiêm Trữ cung.

Vượn ngự uyển của hoàng gia thật khí thế, hành lang gấp khúc, cuối cùng là Bát Bảo Hương đình, hoàng đế cùng chư vị đại thần đang ngồi đợi nàng đã lâu.

Mộc Thất đi đến, cẩn thận tiến lên thi lễ, trong lòng thầm suy tính.

Hoàng đế hạ triều lại đem trọng thần lưu lại, chẳng lẽ là nghe nói đến bí mật hôm qua, hôm nay đến khởi binh vấn tội? Không có khả năng. lúc ấy trừ nàng cùng thái hậu, không có người khác ở đây, làm sao có thể có người nghe được...

"Người tới, ban thưởng!" Hoàng đế vẫy tay nói.

Mộc Thất giật mình, chỉ thấy mười mấy cung nữ đang cầm tơ lụa đứng trước mặt nàng. Loại tơ lụa này nàng nhận ra, là tượng trưng cho địa vị!

"Mộc Nguyệt Lương, ngươi có công cứu thái hậu, y thuật cao siêu, trẫm hôm nay phong ngươi làm Trang Dương quận chúa, khôi phục trong sạch cho ngươi, chiêu cáo thiên hạ." Hoàng đế nói.

Mộc Thất trước mắt sáng ngời, lui lại mấy bước, quỳ xuống đất nói :"Khởi bẩm hoàng thượng, dân nữ cứu thái hậu là làm hết sức có thể, hoàng thượng có thể nhận biết được tài năng của ta, ta đã vô cùng cảm kích. Việc lớn như vậy, dân nữ làm sao dám nhận."

"Như thế nào không nhận nổi?" Một trận âm thanh nghiêm khắc truyền đến, chỉ thấy thái hậu được các cung nữ nâng đỡ chậm rãi đi tới.

"Ai gia nói ngươi nhận được, ngươi liền nhận được. Nếu chư vị trọng thần triều đình đều ở chỗ này, ai gia liền nói thẳng, Nguyệt Lương cô nương rất hợp tâm ý ai gia, ai gia đã quyết định nhận nàng làm con gái nuôi, bầu bạn bên người ai gia." Thái hậu bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng thần sắc uy nghiêm trên mặt vẫn không giảm sút.

"Bọn thần không dị nghị." Các đại thần nói.

"Nguyệt Lương tạ ơn hoàng thượng, thái hậu." Mộc Thất hành lễ nói.

Một hồi tiểu yến làm cho Mộc Thất đột nhiên trở thành nghĩa nữ của Thái hậu, nghĩa muội của hoàng đế, được ban tam phẩm, đây cũng không phải là vinh dự mà người bình thường có thể hưởng được.

Thái hậu lần này tại đây mượn sức nàng, kiêng dè cái bí mật đêm qua, bí mật này liên lụy đến huyết mạch hoàng gia, thật là không tầm thường.

Mộc Thất trầm tư hồi lâu, lúc ngẩng đầu, lại không phát hiện Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, mà lại phát hiện ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chằm chằm của Tề vương.

Tiểu yến qua đi, Mộc Thất giúp đỡ Thái hậu trở lại tẩm cung, chính mình thì đi vào dược phòng chế thuốc, nhưng khi xuyên qua ngự hoa viên thì phía sau nàng đột nhiên xuất hiện một cỗ lực đạo kéo nàng đến phía sau núi giả.

Lôi kéo nàng chính là Tề vương Nam Cung Trạm.

Mộc Thất đánh giá người này một phen, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ đường đường, thật là một mỹ nam tử. Bất quá ánh mắt hắn nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, còn có hắn gắt gao nắm chặt hai bả vai nàng, thật sự là ... thô lỗ!

"Tề vương điện hạ, ngài làm đau ta." Mộc Thất đưa tay chụp lấy mạch môn của hắn, khéo léo tránh thoát khỏi trói buộc.

"Ngươi không phải Mộc Nguyệt Lương, ngươi tiếp cận hoàng gia đến tột cùng là có mục đích gì?" Nam Cung Trạm ánh mắt đầy lửa giận, gặng hỏi.

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai, khoan thai nói :"Tề vương điện hạ nói đây là ý gì? Ta không phải Mộc Nguyệt Lương thì là ai? Huống hồ ta bị từ bỏ lại được cha ta kiếm trở về, vì chiếm được niềm vui của hoàng thượng, thái hậu, đem ta đưa vào cung chữa bệnh cho Thái hậu, hết thảy không phải không muốn

của ta, nói gì đến tiếp cận hoàng gia đây?"

"Không có khả năng!" Nam Cung Trạm đột nhiên tiến lên bắt lấy cổ tay Mộc Thất.

Mộc Thất tuy có nội lực trong người cũng không có thể sử dụng được, chỉ bằng nàng là một thiếu nữ sao có thể tránh thoát được một nam nhân đã tập võ nhiều năm?

Tay ở sau lưng nàng lén cầm một thanh ám tiễn, cười nhẹ nói :"Như thế nào không có khả năng? Ta là Mộc Nguyệt Lương, là nữ tử bị khi nhục nhiều năm ở phủ thừa tướng, vì sinh tồn mà phải làm cho mình trở nên cường đại, có gì không thể?"

Nam Cung Trạm lạnh lùng cười :"Lấy tâm cơ của ngươi cùng năng lực, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, đáng tiếc ngươi chính là nữ tử, bổn phận của nữ tử là giúp chồng dạy con."

Mộc Thất ngẩng đầu dùng ánh mắt lạnh băng chống lại hắn, lạnh lùng nói :"Mộc Nguyệt Lương ta làm không được, Tề vương điện hạ nếu muốn tìm thê tử hiền thục, không bằng thay người khác đi! Còn có ngươi đã cùng ta hủy hôn ước, chúng ta đã không còn nửa điểm quan hệ, không bằng ngươi đi tìm nhị muội ta đi làm hôn thê ngươi đi!"

"Ngươi-----!" Nam Cung Trạm cúi xuống nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh, nói :"Mộc Nguyệt Lương, bổn vương nhất định sẽ bẻ gãy cánh của ngươi, làm cho ngươi trở thành Vương phi của bổn vương!"

"Vậy ta cũng muốn xem Tề vương điện hạ có năng lực này hay không!" Mộc Thất nhanh chóng ra tay, lúc Nam Cung Trạm nhắm mắt hôn nàng, tay phải lập tức phóng ám tiễn hướng tới cánh tay hắn.

Đột nhiên, Nam Cung Trạm mở hai mắt, một tay điểm huyệt đạo của nàng, một tay bắt lấy ám tiễn.

Nam Cung Trạm khẽ nhếch môi, ở bên tai Mộc Thất, thanh âm truyền đến :"Thật là một nữ nhân ồn ào, bổn vương không có nhiều kiên nhẫn như vậy đâu, nếu còn muốn đối phó với bổn vương, bổn vương có thể hoàn toàn ở trong này .... muốn ngươi...."

Mộc Thất chấn động, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cười nhạo nói:"Không thể tưởng tượng được đường đường Tề vương điện hạ bất quá cũng chỉ là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới."

Nam Cung Trạm giữ cằm Mộc Thất nói :"Bổn vương muốn gì trước giờ chưa từng thất bại."

Dứt lời, hắn cúi xuống muốn hôn Mộc Thất....

Mộc Thất cực lực giãy dụa, nhưng bị kẻ tiêu nhân điểm huyệt, rõ ràng như ban ngày là muốn khinh bạc nàng!

Nàng nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra bóng dáng một người - Sở Vân Mộ.

Yêu tinh lời nói ác độc kiêu ngạo, thường chỉnh nàng, bọn họ bất quá là quan hệ hợp tác, nhưng vào thời điểm này vì sao nàng lại nhớ tới hắn?

Sưu!

Một cái hoàng kim ban chỉ từ giữa không trung bay tới, đập trúng sau cổ Nam Cung Trạm, hắn ngã xuống.

"Chậc chậc, tiểu hồ ly, như thế nào mỗi lần bổn vương nhìn thấy người đều là bộ dạng nghèo túng như vậy?" Một trận tà mị âm thanh từ trên núi giả truyền tới.

Mộc Thất theo hướng âm thanh nhìn lại, thấy Sở Vân Mộ mộ thân hồng y, trên mặt nổi lên ý cười, phượng mâu nheo nheo lại hiện lên vẻ phong tình vạn chủng....

Bất quá nàng lúc này đang thầm nghĩ tìm một cái lỗ để chui vào.....

Sở Vân Mộ phi thân nhảy xuống núi giả, vươn tay nắm cằm Mộc Thất, mắt phượng đánh giá nàng, chậm rãi nói :"Bổn vương thực nhìn không ra nha đầu ngươi đến tột cùng có gì tốt, diện mạo này so với bổn vương thực kém một chút."

Hắn dùng tay nắn bóp mặt nàng thành các loại hình dạng, nói tiếp:"Trắng noãn mềm nhẵn, làn da này có thể tạm coi được."

Đây là ăn đậu hũ của nàng a!

Mộc Thất trong lòng thầm mắng Sở Vân Mộ này vô sỉ đến biến thái, cười khanh khách nói :"Vương nói rất đúng, coi trọng người của ta nhất định là đầu óc có vấn đề.

"Ân" Sở Vân Mộ một tay đặt trên thắt lưng Mộc Thất, kéo nàng đến trước người, cúi đầu chôn ở cần cổ của nàng, hô hấp phun vào cần cổ nàng gây cảm giác tê ngứa.

"Ngươi là đang nói bổn vương đầu óc có vấn đề?" Một trận thanh âm u lãnh truyền vào tại Mộc Thất.

Mộc Thất đầu óc trống rỗng, hôm nay mặt trời mọc từ phía đăng đông sao? Sở Vân Mộ đầu óc không bị hỏng chứ? Hắn đây là đối với nàng thông báo sao?

Sự thật chứng minh, hắn không uống rượu, đầu cũng không bị hôn mê, thế nhưng lại ... Thật sự là làm cho nàng không thể tiếp thu được.

Một trận tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến, Sở Vân Mộ ngừng một chút nói :"Nơi đây không nên ở lâu."

Hắn ôm thắt lưng Mộc Thất, dùng khinh công theo hướng nam bay đi, tựa hồ cũng không có ý định giải huyệt đạo cho nàng.

"Vương, ta có thể tự đi được, ngươi có thể giải huyệt đạo cho ta được không?" Mộc Thất nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không được." Sở Vân Mộ nhếch môi, có chút hài lòng Mộc Thất :"Quá gầy, bổn vương không thích, nhớ ăn nhiều một chút."

Mộc Thất nhìn chằm chằm vào cần cổ trắng nõn của yêu nghiệt trước mặt, hận không thể một ngụm cắn hắn một cái máu tươi đầm đìa!

Cuối cùng, Sở Vân Mộ ôm Mộc Thất lên cỗ xe ngựa, lệnh cho Nguyên Giáng :"Xuất cung."

Mộc Thất giật mình, vội vàng nói :"Không được, ta còn phải luyện dược cho thái hậu ...."

Sở Vân Mộ ngắt lời nói :"Bổn vương đã phái thái y dựa theo phương thuốc ngươi chế cho thái hậu, không cần ngươi phải làm."

"Kia...Còn bạch điêu của ta đang ở trong cung!" Mộc Thất không thuận theo nói.

Sở Vân Mộ giơ tay chỉ chỉ, chỉ thấy một nắm tròn trắng từ trong góc chui ra, ôm mặt Mộc Thất liếm liếm, thuận tiện lên án hành vi thô lỗ bắt cóc nó của Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ giải huyệt đạo cho Mộc Thất, đem nàng ôm vào lòng, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, hai tay gắt gao ôm nàng ở trong ngực.

Mộc Thất hiện tại cả người bị hắn ôm ở trên đùi, tư thế cực kỳ mờ ám, nàng thử đứng dậy rời đi, lại bị hắn giữ chặt.

"Đừng nhúc nhích, bổn vương mệt moit." Sở Vân Mộ đem cằm gác ở trên vai Mộc Thất, vùi đầu hít mùi hương trên vai nàng, không bao lâu hô hấp dần dần vững vàng, ngủ thật say.

Một bàn tay từ ngoài xe vén rèm lên, Nguyên Giáng đem một viên thuốc đặt ở trong lòng bàn tay của Mộc Thất, nhỏ giọng nói :"Mộc cô nương mau ăn viên thuốc này đi, đây là Huyết liên chuyện chế thành Huyết đan, đối với sinh tử cổ có hiệu quả tốt, gia bôn ba trắng đêm, dẫn dắt Thiên tử thập tam sát bao vây tiễu trừ dư đảng Ma cung mới được một viên Huyết đan, ngươi mau ăn đi, đừng cô phụ khổ tâm của Gia.

'

Dứt lời, Nguyên Giáng thở dài một hơi, khép lại màn xe.

Mộc Thất cầm dược hoàn trong tay, liếc mắt nhìn vào sắc mặt tái nhợt đang lâm vào ngủ say của Sở Vân Mộ.

Nếu huyết đan này có thể giảm bớt nỗi thống khổ do sinh tử cổ nhiều năm gây ra cho hắn, nếu chỉ có một viên, hắn tại sao phải cho nàng, mà không lưu lại cho mình?

Sở Vân Mộ đối với mình đến tột cùng là như thế nào? Đối với địch nhân, hắn giết không lưu tình, ngày đó, hắn say rượu nhớ tới việc trọng sinh, mẫu thân, Nam CUng Trạm khinh bạc nàng thì hắn là người đầu tiên cứu nàng...

Đến tột cùng thì người nào mới là hắn?

Mộc Thất nhắm mắt lại, đem Huyết đan nuốt vào, đan dược vừa vào miệng, mùi thơm truyền thẳng vào trong tâm.

Nàng mở mắt ra, giữ mặt Sở Vân Mộ, cúi xuống che môi hắn lại, đem Huyết đan đẩy vào miệng hắn.

Môi hắn mềm lạnh như băng, tựa như hai mảnh anh hoa, vị .....Rất tốt, Mộc Thất cảm thấy lần này chính mình cũng không chịu thiệt.

Đột nhiên, Sở Vân Mộ chế trụ hai tay nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, phượng mâu nhìn nàng lạnh như băng, mang theo vài phần tức giận.

Hắn cường thế, đẩy khớp hàm Mộc Thất ra, đem Huyết đan đẩy trở về trong miệng nàng, bức nàng nuốt xuống.

Nhưng hắn không có lập tức buông nàng ra, mà lại bắt lấy môi nàng, tiến quân thần tốc, hung hăng hôn lên, tràn ngập mùi máu tanh....

Mộc Thất chỉ cảm thấy trước mắt một màu trắng, thiếu không khí dẫn đến hít thở không thông làm cho ngực nàng đau đớn khó tả, thế nhưng trên môi lại truyền đến cảm xúc tuyệt diệu....

Tiểu bạch điêu nhảy lên trên tay Mộc Thất, ôm lấy tay nàng cắn một cái, nàng bỗng nhiên ý thức được mình đang làm gì, ra sức đẩy người ở trên ra, ngồi

dậy trên mặt nổi lên ửng đỏ.

Sở Vân Mộ chống cằm nằm trên nhuyễn tháp, duỗi tay sờ môi, cười yếu ớt nói :"Ngươi cưỡng đoạt nụ hôn đầu tiên của bổn vương, cần phải chịu trách nhiệm đối với bổn vương."

Mộc Thất vuốt cánh môi sưng đỏ của mình, trên môi bị hắn cắn bị thương, trên mặt một trận xấu hổ, khó thở nói :"Ta bất quá muốn đem Huyết đan cho ngươi, ngươi .....Ngươi vô sỉ!"

"Mùi vị không tệ." Sở Vân Mộ nhíu mày nói :"Ngươi chủ động khinh bạc bổn vương, đây là sự thật."

"Này ....Cho tới bây giờ chỉ có nữ tử thanh bạch, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, thế nhưng ngươi lại còn đòi ta phụ trách!" Mộc Thất tức giận kêu lên.

"Trong sạch của bổn vương bị mất ở trong tay ngươi, có chút thiệt thòi, nhưng bổn vương miễn cưỡng chấp nhận." Sở Vân Mộ lẩm bẩm.

Mộc Thất quẹt trán, cùng yêu tinh nói đạo lý quả thật quá sức khó khăn!

Bên ngoài xe Nguyên Giáng nghe người trong xe nói chuyện, kinh ngạc há hốc miệng một quả trứng có thể chui lọt, nhưng không dám phát ra một chút âm thanh nào.

"Sở Vân Mộ, nếu Huyết đan này trân quý như vậy, ngươi sao lại phải cho ta?" Mộc Thất bình tĩnh quyết tâm chất vấn đến cùng.

"Bất quá chỉ là viên thuốc làm giảm bớt thống khổ của sinh tử cổ, bổn vương không cần, tự nhiên liền cho ngươi." Sở Vân Mộ giọng điệu vân đạm phong khinh.

"Vậy tại sao sắc mặt của ngươi lại tái nhợt, thân thể không có chút độ ấm nào!" Mộc Thất bắt lấy cổ tay hắn xem mạch, mạch đập mỏng manh hỗn loạn, rõ ràng là độc phát bệnh trạng!

Nàng phối chế giải dược rõ ràng có thể áp chế sinh tử cổ, như thế nào cổ độc trong cơ thể hắn còn có thể tái phát?

"Tốt, bổn vương không dối gạt ngươi." Âm thanh Sở Vân Mộ có chút yếu ớt.

"Sinh tử cổ gặp giải dược của ngươi chỉ tạm thời hôn mê, nhưng vẫn không tránh được bị độc phát, căn cơ của ngươi còn thấp, nếu không có khỏa Huyết đan này, một khi độc phát hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ."

Dứt lời thân thể hắn nhẹ nhàng ngã vào lòng Mộc Thất, nặng nề ngủ thiếp đi.

Mộc Thất cả kinh, sinh tử cổ trong cơ thể Sở Vân Mộ độc phát ra .... dược của nàng tuy rằng làm giảm được đau đớn do sinh tử cổ gây ra, nhưng lại tồn tại tai họa ngầm lớn! Nàng chung quy là sơ sót, sinh tử cổ này khó trị hơn nàng tưởng tượng nhiều!

Nàng dùng tay thăm dò hơi thở của hắn, cảm giác thấy ấm áp, cúi đầu nhìn lại, thì ra là một bãi máu tươi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Phong quận chúa

Sáng sớm, Mộc Thất vừa ngủ được hai canh giờ, đã bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức. Mấy ngày này nàng không có thời gian nghỉ ngơi tốt, ngay cả đôi mắt đã xuất hiện quầng thâm.

"Ô ..." Bạch điêu (có nghĩa là chồn trắng) dùng móng vuốt dụi dụi mắt, nó đang đói bụng, tưởng rằng chủ nhân cho uống huyết.

"Bạch điêu đại nhân ngoan, chờ ta trở về Hầu phủ tu dưỡng lại sẽ cho ngươi ăn, kỳ thật lộc huyết hương vị cũng không tệ." Mộc Thất vỗ vỗ đầu Bạch điêu, bắt nó quay về trong ổ chăn.

Bạch điêu hai mắt rơi lệ, kéo góc áo của Mộc Thất.

Mộc Thất cười gian nói :"Nếu không thì nếm thử độc huyết của Sở Vân Mộ?"

Tiểu bạch điêu nghe được hai chữ Sở Vân Mộ, lập tức nhắm mắt giả chết, nằm im trên giường không nhúc nhích.

"Hoàng thượng có chỉ, cho đòi Mộc Nguyệt Lương đến Nghiêm Trữ cung!" Ngoài cửa truyền đến một âm thanh bén nhọn đến chói tai.

"Cái gì, Mộc Thất chấn động?" Mới sáng sớm đã có công công truyền khẩu dụ? Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì?

Nàng nhanh chóng mặc xiêm y, đem tóc cột sau gáy, đẩy cửa ra đối với Dương công công cúi đầu thi lễ nói :"Nguyệt Lương chậm trễ, xin công công thứ lỗi."

"Cô nương đừng nói vậy, ngươi cứu giá Thái hậu có công, hoàng thượng lần này gọi ngươi đến để phong thưởng." Dương công công nói.

Mộc Thất gục đầu xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, theo Dương công công đi tới Nghiêm Trữ cung.

Vượn ngự uyển của hoàng gia thật khí thế, hành lang gấp khúc, cuối cùng là Bát Bảo Hương đình, hoàng đế cùng chư vị đại thần đang ngồi đợi nàng đã lâu.

Mộc Thất đi đến, cẩn thận tiến lên thi lễ, trong lòng thầm suy tính.

Hoàng đế hạ triều lại đem trọng thần lưu lại, chẳng lẽ là nghe nói đến bí mật hôm qua, hôm nay đến khởi binh vấn tội? Không có khả năng. lúc ấy trừ nàng cùng thái hậu, không có người khác ở đây, làm sao có thể có người nghe được...

"Người tới, ban thưởng!" Hoàng đế vẫy tay nói.

Mộc Thất giật mình, chỉ thấy mười mấy cung nữ đang cầm tơ lụa đứng trước mặt nàng. Loại tơ lụa này nàng nhận ra, là tượng trưng cho địa vị!

"Mộc Nguyệt Lương, ngươi có công cứu thái hậu, y thuật cao siêu, trẫm hôm nay phong ngươi làm Trang Dương quận chúa, khôi phục trong sạch cho ngươi, chiêu cáo thiên hạ." Hoàng đế nói.

Mộc Thất trước mắt sáng ngời, lui lại mấy bước, quỳ xuống đất nói :"Khởi bẩm hoàng thượng, dân nữ cứu thái hậu là làm hết sức có thể, hoàng thượng có thể nhận biết được tài năng của ta, ta đã vô cùng cảm kích. Việc lớn như vậy, dân nữ làm sao dám nhận."

"Như thế nào không nhận nổi?" Một trận âm thanh nghiêm khắc truyền đến, chỉ thấy thái hậu được các cung nữ nâng đỡ chậm rãi đi tới.

"Ai gia nói ngươi nhận được, ngươi liền nhận được. Nếu chư vị trọng thần triều đình đều ở chỗ này, ai gia liền nói thẳng, Nguyệt Lương cô nương rất hợp tâm ý ai gia, ai gia đã quyết định nhận nàng làm con gái nuôi, bầu bạn bên người ai gia." Thái hậu bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng thần sắc uy nghiêm trên mặt vẫn không giảm sút.

"Bọn thần không dị nghị." Các đại thần nói.

"Nguyệt Lương tạ ơn hoàng thượng, thái hậu." Mộc Thất hành lễ nói.

Một hồi tiểu yến làm cho Mộc Thất đột nhiên trở thành nghĩa nữ của Thái hậu, nghĩa muội của hoàng đế, được ban tam phẩm, đây cũng không phải là vinh dự mà người bình thường có thể hưởng được.

Thái hậu lần này tại đây mượn sức nàng, kiêng dè cái bí mật đêm qua, bí mật này liên lụy đến huyết mạch hoàng gia, thật là không tầm thường.

Mộc Thất trầm tư hồi lâu, lúc ngẩng đầu, lại không phát hiện Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, mà lại phát hiện ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chằm chằm của Tề vương.

Tiểu yến qua đi, Mộc Thất giúp đỡ Thái hậu trở lại tẩm cung, chính mình thì đi vào dược phòng chế thuốc, nhưng khi xuyên qua ngự hoa viên thì phía sau nàng đột nhiên xuất hiện một cỗ lực đạo kéo nàng đến phía sau núi giả.

Lôi kéo nàng chính là Tề vương Nam Cung Trạm.

Mộc Thất đánh giá người này một phen, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ đường đường, thật là một mỹ nam tử. Bất quá ánh mắt hắn nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, còn có hắn gắt gao nắm chặt hai bả vai nàng, thật sự là ... thô lỗ!

"Tề vương điện hạ, ngài làm đau ta." Mộc Thất đưa tay chụp lấy mạch môn của hắn, khéo léo tránh thoát khỏi trói buộc.

"Ngươi không phải Mộc Nguyệt Lương, ngươi tiếp cận hoàng gia đến tột cùng là có mục đích gì?" Nam Cung Trạm ánh mắt đầy lửa giận, gặng hỏi.

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai, khoan thai nói :"Tề vương điện hạ nói đây là ý gì? Ta không phải Mộc Nguyệt Lương thì là ai? Huống hồ ta bị từ bỏ lại được cha ta kiếm trở về, vì chiếm được niềm vui của hoàng thượng, thái hậu, đem ta đưa vào cung chữa bệnh cho Thái hậu, hết thảy không phải không muốn của ta, nói gì đến tiếp cận hoàng gia đây?"

"Không có khả năng!" Nam Cung Trạm đột nhiên tiến lên bắt lấy cổ tay Mộc Thất.

Mộc Thất tuy có nội lực trong người cũng không có thể sử dụng được, chỉ bằng nàng là một thiếu nữ sao có thể tránh thoát được một nam nhân đã tập võ nhiều năm?

Tay ở sau lưng nàng lén cầm một thanh ám tiễn, cười nhẹ nói :"Như thế nào không có khả năng? Ta là Mộc Nguyệt Lương, là nữ tử bị khi nhục nhiều năm ở phủ thừa tướng, vì sinh tồn mà phải làm cho mình trở nên cường đại, có gì không thể?"

Nam Cung Trạm lạnh lùng cười :"Lấy tâm cơ của ngươi cùng năng lực, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, đáng tiếc ngươi chính là nữ tử, bổn phận của nữ tử là giúp chồng dạy con."

Mộc Thất ngẩng đầu dùng ánh mắt lạnh băng chống lại hắn, lạnh lùng nói :"Mộc Nguyệt Lương ta làm không được, Tề vương điện hạ nếu muốn tìm thê tử hiền thục, không bằng thay người khác đi! Còn có ngươi đã cùng ta hủy hôn ước, chúng ta đã không còn nửa điểm quan hệ, không bằng ngươi đi tìm nhị muội ta đi làm hôn thê ngươi đi!"

"Ngươi-----!" Nam Cung Trạm cúi xuống nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh, nói :"Mộc Nguyệt Lương, bổn vương nhất định sẽ bẻ gãy cánh của ngươi, làm cho ngươi trở thành Vương phi của bổn vương!"

"Vậy ta cũng muốn xem Tề vương điện hạ có năng lực này hay không!" Mộc Thất nhanh chóng ra tay, lúc Nam Cung Trạm nhắm mắt hôn nàng, tay phải lập tức phóng ám tiễn hướng tới cánh tay hắn.

Đột nhiên, Nam Cung Trạm mở hai mắt, một tay điểm huyệt đạo của nàng, một tay bắt lấy ám tiễn.

Nam Cung Trạm khẽ nhếch môi, ở bên tai Mộc Thất, thanh âm truyền đến :"Thật là một nữ nhân ồn ào, bổn vương không có nhiều kiên nhẫn như vậy đâu, nếu còn muốn đối phó với bổn vương, bổn vương có thể hoàn toàn ở trong này .... muốn ngươi...."

Mộc Thất chấn động, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cười nhạo nói:"Không thể tưởng tượng được đường đường Tề vương điện hạ bất quá cũng chỉ là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới."

Nam Cung Trạm giữ cằm Mộc Thất nói :"Bổn vương muốn gì trước giờ chưa từng thất bại."

Dứt lời, hắn cúi xuống muốn hôn Mộc Thất....

Mộc Thất cực lực giãy dụa, nhưng bị kẻ tiêu nhân điểm huyệt, rõ ràng như ban ngày là muốn khinh bạc nàng!

Nàng nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra bóng dáng một người - Sở Vân Mộ.

Yêu tinh lời nói ác độc kiêu ngạo, thường chỉnh nàng, bọn họ bất quá là quan hệ hợp tác, nhưng vào thời điểm này vì sao nàng lại nhớ tới hắn?

Sưu!

Một cái hoàng kim ban chỉ từ giữa không trung bay tới, đập trúng sau cổ Nam Cung Trạm, hắn ngã xuống.

"Chậc chậc, tiểu hồ ly, như thế nào mỗi lần bổn vương nhìn thấy người đều là bộ dạng nghèo túng như vậy?" Một trận tà mị âm thanh từ trên núi giả truyền tới.

Mộc Thất theo hướng âm thanh nhìn lại, thấy Sở Vân Mộ mộ thân hồng y, trên mặt nổi lên ý cười, phượng mâu nheo nheo lại hiện lên vẻ phong tình vạn chủng....

Bất quá nàng lúc này đang thầm nghĩ tìm một cái lỗ để chui vào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Nụ hôn đầu tiên bị đoạt

Sở Vân Mộ phi thân nhảy xuống núi giả, vươn tay nắm cằm Mộc Thất, mắt phượng đánh giá nàng, chậm rãi nói :"Bổn vương thực nhìn không ra nha đầu ngươi đến tột cùng có gì tốt, diện mạo này so với bổn vương thực kém một chút."

Hắn dùng tay nắn bóp mặt nàng thành các loại hình dạng, nói tiếp:"Trắng noãn mềm nhẵn, làn da này có thể tạm coi được."

Đây là ăn đậu hũ của nàng a!

Mộc Thất trong lòng thầm mắng Sở Vân Mộ này vô sỉ đến biến thái, cười khanh khách nói :"Vương nói rất đúng, coi trọng người của ta nhất định là đầu óc có vấn đề.

"Ân" Sở Vân Mộ một tay đặt trên thắt lưng Mộc Thất, kéo nàng đến trước người, cúi đầu chôn ở cần cổ của nàng, hô hấp phun vào cần cổ nàng gây cảm giác tê ngứa.

"Ngươi là đang nói bổn vương đầu óc có vấn đề?" Một trận thanh âm u lãnh truyền vào tại Mộc Thất.

Mộc Thất đầu óc trống rỗng, hôm nay mặt trời mọc từ phía đăng đông sao? Sở Vân Mộ đầu óc không bị hỏng chứ? Hắn đây là đối với nàng thông báo sao?

Sự thật chứng minh, hắn không uống rượu, đầu cũng không bị hôn mê, thế nhưng lại ... Thật sự là làm cho nàng không thể tiếp thu được.

Một trận tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến, Sở Vân Mộ ngừng một chút nói :"Nơi đây không nên ở lâu."

Hắn ôm thắt lưng Mộc Thất, dùng khinh công theo hướng nam bay đi, tựa hồ cũng không có ý định giải huyệt đạo cho nàng.

"Vương, ta có thể tự đi được, ngươi có thể giải huyệt đạo cho ta được không?" Mộc Thất nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không được." Sở Vân Mộ nhếch môi, có chút hài lòng Mộc Thất :"Quá gầy, bổn vương không thích, nhớ ăn nhiều một chút."

Mộc Thất nhìn chằm chằm vào cần cổ trắng nõn của yêu nghiệt trước mặt, hận không thể một ngụm cắn hắn một cái máu tươi đầm đìa!

Cuối cùng, Sở Vân Mộ ôm Mộc Thất lên cỗ xe ngựa, lệnh cho Nguyên Giáng :"Xuất cung."

Mộc Thất giật mình, vội vàng nói :"Không được, ta còn phải luyện dược cho thái hậu ...."

Sở Vân Mộ ngắt lời nói :"Bổn vương đã phái thái y dựa theo phương thuốc ngươi chế cho thái hậu, không cần ngươi phải làm."

"Kia...Còn bạch điêu của ta đang ở trong cung!" Mộc Thất không thuận theo nói.

Sở Vân Mộ giơ tay chỉ chỉ, chỉ thấy một nắm tròn trắng từ trong góc chui ra, ôm mặt Mộc Thất liếm liếm, thuận tiện lên án hành vi thô lỗ bắt cóc nó của Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ giải huyệt đạo cho Mộc Thất, đem nàng ôm vào lòng, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, hai tay gắt gao ôm nàng ở trong ngực.

Mộc Thất hiện tại cả người bị hắn ôm ở trên đùi, tư thế cực kỳ mờ ám, nàng thử đứng dậy rời đi, lại bị hắn giữ chặt.

"Đừng nhúc nhích, bổn vương mệt moit." Sở Vân Mộ đem cằm gác ở trên vai Mộc Thất, vùi đầu hít mùi hương trên vai nàng, không bao lâu hô hấp dần dần vững vàng, ngủ thật say.

Một bàn tay từ ngoài xe vén rèm lên, Nguyên Giáng đem một viên thuốc đặt ở trong lòng bàn tay của Mộc Thất, nhỏ giọng nói :"Mộc cô nương mau ăn viên thuốc này đi, đây là Huyết liên chuyện chế thành Huyết đan, đối với sinh tử cổ có hiệu quả tốt, gia bôn ba trắng đêm, dẫn dắt Thiên tử thập tam sát bao vây tiễu trừ dư đảng Ma cung mới được một viên Huyết đan, ngươi mau ăn đi, đừng cô phụ khổ tâm của Gia.

'

Dứt lời, Nguyên Giáng thở dài một hơi, khép lại màn xe.

Mộc Thất cầm dược hoàn trong tay, liếc mắt nhìn vào sắc mặt tái nhợt đang lâm vào ngủ say của Sở Vân Mộ.

Nếu huyết đan này có thể giảm bớt nỗi thống khổ do sinh tử cổ nhiều năm gây ra cho hắn, nếu chỉ có một viên, hắn tại sao phải cho nàng, mà không lưu lại cho mình?

Sở Vân Mộ đối với mình đến tột cùng là như thế nào? Đối với địch nhân, hắn giết không lưu tình, ngày đó, hắn say rượu nhớ tới việc trọng sinh, mẫu thân, Nam CUng Trạm khinh bạc nàng thì hắn là người đầu tiên cứu nàng...

Đến tột cùng thì người nào mới là hắn?

Mộc Thất nhắm mắt lại, đem Huyết đan nuốt vào, đan dược vừa vào miệng, mùi thơm truyền thẳng vào trong tâm.

Nàng mở mắt ra, giữ mặt Sở Vân Mộ, cúi xuống che môi hắn lại, đem Huyết đan đẩy vào miệng hắn.

Môi hắn mềm lạnh như băng, tựa như hai mảnh anh hoa, vị .....Rất tốt, Mộc Thất cảm thấy lần này chính mình cũng không chịu thiệt.

Đột nhiên, Sở Vân Mộ chế trụ hai tay nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, phượng mâu nhìn nàng lạnh như băng, mang theo vài phần tức giận.

Hắn cường thế, đẩy khớp hàm Mộc Thất ra, đem Huyết đan đẩy trở về trong miệng nàng, bức nàng nuốt xuống.

Nhưng hắn không có lập tức buông nàng ra, mà lại bắt lấy môi nàng, tiến quân thần tốc, hung hăng hôn lên, tràn ngập mùi máu tanh....

Mộc Thất chỉ cảm thấy trước mắt một màu trắng, thiếu không khí dẫn đến hít thở không thông làm cho ngực nàng đau đớn khó tả, thế nhưng trên môi lại truyền đến cảm xúc tuyệt diệu....

Tiểu bạch điêu nhảy lên trên tay Mộc Thất, ôm lấy tay nàng cắn một cái, nàng bỗng nhiên ý thức được mình đang làm gì, ra sức đẩy người ở trên ra, ngồi dậy trên mặt nổi lên ửng đỏ.

Sở Vân Mộ chống cằm nằm trên nhuyễn tháp, duỗi tay sờ môi, cười yếu ớt nói :"Ngươi cưỡng đoạt nụ hôn đầu tiên của bổn vương, cần phải chịu trách nhiệm đối với bổn vương."

Mộc Thất vuốt cánh môi sưng đỏ của mình, trên môi bị hắn cắn bị thương, trên mặt một trận xấu hổ, khó thở nói :"Ta bất quá muốn đem Huyết đan cho ngươi, ngươi .....Ngươi vô sỉ!"

"Mùi vị không tệ." Sở Vân Mộ nhíu mày nói :"Ngươi chủ động khinh bạc bổn vương, đây là sự thật."

"Này ....Cho tới bây giờ chỉ có nữ tử thanh bạch, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, thế nhưng ngươi lại còn đòi ta phụ trách!" Mộc Thất tức giận kêu lên.

"Trong sạch của bổn vương bị mất ở trong tay ngươi, có chút thiệt thòi, nhưng bổn vương miễn cưỡng chấp nhận." Sở Vân Mộ lẩm bẩm.

Mộc Thất quẹt trán, cùng yêu tinh nói đạo lý quả thật quá sức khó khăn!

Bên ngoài xe Nguyên Giáng nghe người trong xe nói chuyện, kinh ngạc há hốc miệng một quả trứng có thể chui lọt, nhưng không dám phát ra một chút âm thanh nào.

"Sở Vân Mộ, nếu Huyết đan này trân quý như vậy, ngươi sao lại phải cho ta?" Mộc Thất bình tĩnh quyết tâm chất vấn đến cùng.

"Bất quá chỉ là viên thuốc làm giảm bớt thống khổ của sinh tử cổ, bổn vương không cần, tự nhiên liền cho ngươi." Sở Vân Mộ giọng điệu vân đạm phong khinh.

"Vậy tại sao sắc mặt của ngươi lại tái nhợt, thân thể không có chút độ ấm nào!" Mộc Thất bắt lấy cổ tay hắn xem mạch, mạch đập mỏng manh hỗn loạn, rõ ràng là độc phát bệnh trạng!

Nàng phối chế giải dược rõ ràng có thể áp chế sinh tử cổ, như thế nào cổ độc trong cơ thể hắn còn có thể tái phát?

"Tốt, bổn vương không dối gạt ngươi." Âm thanh Sở Vân Mộ có chút yếu ớt.

"Sinh tử cổ gặp giải dược của ngươi chỉ tạm thời hôn mê, nhưng vẫn không tránh được bị độc phát, căn cơ của ngươi còn thấp, nếu không có khỏa Huyết đan này, một khi độc phát hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ."

Dứt lời thân thể hắn nhẹ nhàng ngã vào lòng Mộc Thất, nặng nề ngủ thiếp đi.

Mộc Thất cả kinh, sinh tử cổ trong cơ thể Sở Vân Mộ độc phát ra .... dược của nàng tuy rằng làm giảm được đau đớn do sinh tử cổ gây ra, nhưng lại tồn tại tai họa ngầm lớn! Nàng chung quy là sơ sót, sinh tử cổ này khó trị hơn nàng tưởng tượng nhiều!

Nàng dùng tay thăm dò hơi thở của hắn, cảm giác thấy ấm áp, cúi đầu nhìn lại, thì ra là một bãi máu tươi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22

"Nguyên Giáng, mau tìm một nơi dừng chân!" Mộc Thất điểm mấy đại huyệt trên người Sở Vân Mộ.

Sắc mặt hắn tái nhợt, lông mày nhíu chặt, trên trán đầy mồ hôi, đau đớn tựa hồ vẫn chưa giảm.

"Sở Vân Mộ, ngươi không được ngủ! Ta lệnh cho ngươi không được ngủ!" Mộc thất thất thanh hô.

Hắn nếu như chết, cả đời nàng sẽ sinh lòng áy náy! Nhưng trong lòng nàng trừ bỏ áy náy, còn có một loại tình cảm khó hiểu xen lẫn trong đó....

Nguyên Giáng không dự đoán được Gia lần này độc phát lại nghiêm trọng như vậy, ra roi thúc ngựa chạy nhanh, dừng ở khách sạn dưới quyền của Nhiếp chính vương.

"Nhiếp chính vương có lệnh, đóng cửa khách sạn!" Thập tam sát ảnh vệ ở trong khách sạn truyền lệnh.

Không đầy nửa khắc, khách sạn liền không có một bóng người, Sở Vân Mộ được an trí ở bên trong phòng.

Sở Vân Mộ hộc máu nghiêm trọng, Mộc Thất dùng nhiều biện pháp cầm máu nhưng không có nửa phần hiệu quả.

Nguyên Giáng ở trước cửa nói dông dài, tình huống của GIa bọn họ nhiều năm qua chưa bao giờ như vậy, mỗi lần đều thổ huyết không ngừng, Gia liền

đem chính mình giam cầm trong phòng tối bên trong phòng luyện công, khi đi ra thì lông tóc vô thương, ai cũng không biết đến tột cùng thì Gia đã trải qua tình huống gì.

Mộc Thất cau mày, nàng đem giải dược ở trên người mình thử lại một lần, không có nửa điểm sai lầm . Nàng và hắn cùng trúng sinh tử cổ, vì sao giải dược đối với mình hữu hiệu nhưng ở trên người hắn thì lại làm cho thổ huyết nhiều như vậy?

Theo lý thuyết giải dược này có thể ngăn chặn sinh tử cổ, không có khả năng sẽ phát sinh loại tình huống này!

Nhưng giải dược là căn cứ độc trong cơ thể nàng luyện chế ra, chẳng lẽ cổ độc trong cơ thể hắn cùng nàng không có cùng chỗ.

Đột nhiên, người đang nằm mê man nắm chặt lấy tay Mộc Thất, như là đứa nhỏ trong bóng đêm bắt lấy được một tia sáng hy vọng, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Theo bản năng hắn nâng tay Mộc Thất lên, cắn cổ tay nàng, một dòng huyết tinh nồng đậm chảy vào trong miệng ...

Mộc Thất thấy sắc mặt hắn hơi dịu lại, không thể tưởng tượng được máu của nàng lại là giải dược của hắn.

Nói như vậy, lúc trước hắn lấy sinh tử cổ chế trụ nàng, nguyên lai là sớm sắp đặt cạm bẫy để cho nàng nhảy vào! Thật là một yêu tinh quỷ kế đa đoan!

Thế nhưng cứ như thế này, máu của nàng sẽ bị hắn hút khô!

Mộc Thất rút tay về, ai ngờ một bàn tay hắn vẫn giữ chặt thắt lưng nàng, sống chết không buông.

Nàng dùng sức đẩy, lại cảm thấy trên đùi ấm áp ---- hắn thế nhưng lại thổ huyết ở trên chân nàng ....Đúng lúc này ....

"Nguyên Giáng, tiến vào hầu hạ Gia của các ngươi đi, khi nào hắn tỉnh lại thì báo cho ta biết, ta sẽ không để yên cho hắn!" Mộc Thất đẩy mạnh cửa ra, nổi trận lôi đình bước ra ngoài.

Nguyên Giáng ánh mắt dừng lại ở vết máu khả nghi trên người Mộc Thất, dù không cố tình, nhưng trên mặt vẫn nổi lên ý cười gian.

"Nhìn cái gì vậy?" Mộc Thất sẵng giọng ánh mắt dừng lại trên người Nguyên Giáng.

"Mộc cô nương yên tâm, ta đều hiểu được, chỉ là nguyệt sự thôi, thực bình thường." Nguyên Giáng trừng mắt nhìn nói.

Mộc Thất đỏ mặt lên, đập mạnh một cái vào đầu Nguyên Giáng, hung tợn nói:"Còn dám nói bừa, ta cấm ngươi không được đi nói ra!"

Nguyên Giáng lập tức ngậm miệng không nói.

Mộc Thất đi vào một gian phòng trống, mở Không Động đỉnh ra, lấy một chén máu của mình cho vào trong đỉnh, lại lấy thêm máu của tiểu bạch điêu có thể hóa giải bách độc, vận khí đem máu huyết cùng dược trộn lẫn vào nhau.

Trong cổ có độc, lại bất đồng, muốn chân chính giải sinh tử cổ, xem ra nàng còn phải nghiên cứu một phen.

Bất quá lấy nhiều máu như vậy, luyện xong giải dược, sắc mặt của nàng tái nhợt không ít.

Nguyên Giáng khi tiếp nhận viên thuốc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mộc Thất, biểu tình càng thêm kỳ quái, làm cho Mộc Thất nhịn không được muốn đem hắn từ trên lầu ném xuống.

Mộc Thất trở lại trong phòng, đột nhiên phát hiện cửa sổ lay động, đúng là có người vừa xông vào.

"Người nào?" Mộc Thất rất nhanh quát hỏi.

"Tiểu thư, là ta, Trầm Thu." Trầm Thu từ sau bình phong chạy ra, ôm cổ Mộc Thất.

"Tiểu thư, không thể tưởng tượng được người tiến cung một chuyến, không chỉ rửa sạch hàm oan, còn trở thành nghĩa nữ của Thái hậu Trang Dương quận chúa! Trầm Thu thật là sùng bái người!" Trầm Thu giống như con mèo con cọ cọ vào Mộc Thất.

"Đừng làm rộn, lần này ngươi ra ngoài tìm ta là có chuyện gì gấp gáp?" Mộc Thất hỏi.

Trầm Thu nghiêm túc hành lễ nói :"Thiếu chủ, Các trưởng lão Trầm Hương Các đã tới Túy Tiên Cư, xin thiếu chủ hãy tới gặp mặt."

"Tốt, chúng ta đi ngay bây giờ." Mộc Thất hướng tiểu nhị mượn một bộ nam trang, thay bộ y phục cũ đã bị dính máu, đem tóc vấn trên đỉnh đầu, đội đai buộc đầu màu đỏ tía, thoạt nhìn bộ dáng thật tuấn tú.

"Nhưng bên ngoài khách sạn canh gác nghiêm mật, chúng ta muốn đi ra ngoài cũng phải tốn chút thời gian." Trần Thu liếc mắt nhìn thị vệ đứng canh gác xung quanh, thở dài nói.

"Đối phó với yêu tinh Sở Vân Mộ này, không thể lấy cứng đối cứng, đấu trí là tốt nhất." Mộc Thất nâng cằm cười cười.

Biện pháp của nàng chính là: vượt qua cái ao sau lầu các, nước này chảy thông ra phía Đông sông Hoàng Hà, đường bộ không được thì đi đường thủy, xem Thập tam sát như thế nào phát hiện ra nàng!

Mộc Thất cùng Trầm Thu đi đến bờ ao, Trầm Thu nhìn Nguyên Giáng đứng ở cửa lầu hai, tiện tay nhặt một hòn đá, trong nháy mắt vận bảy thành công lực ném qua.

"Ai!" Nguyên Giáng rất nhanh xoay người tiếp được tảng đá, theo phương hướng hòn đá đi qua, chỉ thấy một bóng mờ, trong ao bốc lên bọt khí.

Chi nha!

Cửa bị đẩy ra, Sở Vân Mộ đứng ở cửa, cười lạnh nói :"Bổn vương bất quá chỉ ngủ trong chốc lát, tiểu hồ li này lại nhân cơ hội chạy thoát."

Sở Vân mộ khôi phục vô cùng mau, uống máu của Mộc thất cũng không lâu lắm, tình trạng hộc máu liền hoàn toàn biến mất, cả người khôi phục lại vẻ lạnh lùng tà mị như xưa.

"Gia, chúng ta có cần phải người đem Mộc cô nương tìm trở về hay không?" Nguyên Giáng hành lễ nói.

"Không cần, chuẩn bị xe, bổn vương đối với người đứng sau lưng nàng thực cảm thấy hứng thú. . . . . ." Sở Vân mộ âm thanh lạnh lùng nói.

Chương 23:

Mộc Thất cùng Trầm Thu lên bờ, dùng nội lực hong khô xiêm y cùng đầu tóc, chạy nhanh tới hướng Túy Tiên Cư. Thập Lục đã phái người đến hội tụ với các nàng, rất nhanh sẽ gặp mặt.

Đi không bao lâu, một nhóm lưu manh chặn các nàng lại.

Tên cầm đầu trên mặt có một vết sẹo, không có hảo ý cười nói :"Hai vị tiểu ca nhi, lớn lên thật trắng mịn, cùng các đại gia vui đùa một chút nào."

"Không muốn chết thì hãy chống đỡ đi." Mộc Thất phe phẩy chiết phiến trong tay nói.

"A, còn là một tiểu tử mạnh mẽ!" Bọn côn đồ tiến lên, xoa xoa tay, "Bộ dáng này bán đi chỉ sợ kiếm được không ít đâu!"

Trầm Thu trong lòng ôm tiểu bạch điêu, hừ một tiếng nói :"Không biết tự lượng sức mình!"

Trầm Thu dứt lời, tiểu bạch điêu bỗng nhiên mở to mắt, nhảy lên trên đầu tên cầm đầu, đánh lên mặt hắn một trảo.

"Con bà nó, súc sinh này dám cào lão tử!" Tên đầu lĩnh giơ chân nói.

Mộc Thất huýt sáo lên, tiểu bạch điêu nhảy vào trong lòng của nàng, nghịch ngợm thè lưỡi.

Các nàng có việc trong người, việc hàng đầu chính là thoát khỏi đám người này, không thể gặp người.

"Trầm Thu, lui ra phía sau." Mộc Thất từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc, bóp nát quăng vào đám côn đồ.

Một trận gió nhẹ thổi qua, bọn côn đồ lăn lộn ngã xuống đất, liều mạng gãi, trên người sưng đỏ, kêu rên từng trận.

"Phấn ngứa này cũng đủ cho các ngươi tiêu thụ một ngày, chúng ta không có thời gian bồi các ngươi." Mộc Thất khép chiết phiến lại, cùng Trầm Thu bỏ đi.

"Giết!" Một giọng mệnh lệnh truyền đến, ngay sau đó, bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện trên trăm hắc y nhân, người người cầm đao hướng Mộc Thất chém tới, chung quanh dân chúng bị dọa đều lui về phía sau.

"Tiểu thư, cẩn thận!" Trầm Thu rút cửu tiết tiên, tiếp thế công của địch nhân.

Mộc Thất từ trong tay áo rút ám tiễn hướng hắc y nhân ném đi, một chiêu đánh trúng năm hắc y nhân, nhưng lại càng có nhiều hắc y nhân tiến lên, mục tiêu của bọn họ đều hướng về phía nàng.

Xem ra những người này đã sớm mai phục ở phía trước, chỉ đợi nàng hiển lộ đặc điểm, đem nàng đưa vào chỗ chết.

Đây là sát thủ chuyên nghiệp được huấn luyện nghiêm chỉnh, đến tột cùng là người nào sai khiến đến giết nàng?

Mộc Thất thuở nhỏ thân thể đặc thù, không thể tập võ, sư phụ chỉ dạy nàng vận nội lực chế thuốc cùng thao túng ám khí, nhưng trước mắt dùng ám khí không kịp chống đỡ công kích.

Trầm Thu che chở nàng liên tục lùi về phía sau, bỗng nhiên, một hắc y nhân từ phía sau đi lên, trong tay cầm trường kiếm có độc hướng về phía Mộc Thất.

"Cẩn thận!" Trầm Thu kéo Mộc Thất, miễn cưỡng tiếp môt chiêu của địch nhân, nhưng địch đông ta ít, thể lực của nàng đã có chút chống đỡ không nổi.

Mộc Thất liếc mắt nhìn về phía một cái vò nước cách đó không xa, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trong tay nàng còn có một viên vạn độc đan, nếu đem vạn độc đan cho vào trong nước, cả vò nước đều trở thành độc thủy!

"Trầm Thu, ngươi che dấu ta đến phía sau vò nước." Mộc Thất cắn chặt răng, cầm trong tay ba mũi ám tiễn cuối cùng hướng ba hắc y nhân trước mắt, lợi dụng khoảng trống hướng về phía vò nước chạy tới.

Trầm Thu rất nhanh vung cửu tiết tiên lên, mở ra một con đường.

Nàng nhanh nhẹn đem vạn độc đan quăng vào vò nước, cùng với tránh thoát một vài thế công kích của hắc y nhân, lại kéo Trầm Thu đi qua, vận đủ khí, một cước đem vò nước phá vỡ.

Bọt khí độc thủy hắc đến trên người hắc y nhân, mười mấy hắc y nhân liền ngã xuống đất tuyệt khí.

Mộc Thất thừa dịp lúc trận pháp địch nhân hỗn loạn, cùng Trầm Thu tìm đường thoát ra ngoai.

Đi được vài bước, càng nhiều hắc y nhân xuất hiện trước mắt Mộc Thất, xem ra người phía sau màn thật sự muốn giết chết nàng.

Lại nói như thế nào Trầm Thu cũng là một nữ tử, thể lực của nàng đã tiêu hao hầu như không còn, đúng lúc không chú ý, cánh tay của nàng bị hắc y nhân chém mạnh một đao, máu tươi nhiễm đỏ vạt áo...

"Trầm Thu!" Mộc Thất tiếp được Trầm Thu trúng độc ngã xuống đất, rất nhanh kêu tiểu bạch điêu cắn một cái trên miệng vết thương của nàng để giải độc, thuận tay nhặt lên một thanh kiếm, cùng hắc y nhân trước mặt giao đấu.

Nhưng nàng chung quy không có võ công, không quá ba chiêu liền bị hắc y nhân đánh rớt kiếm.

Nàng sẽ chết sao? Nàng không thể nhìn Trầm Thu chết cùng nàng!.

Nàng liều mạng tiến về trước, nhặt thanh kiếm, dựa vào kiếm đứng lên.

Tiểu bạch điêu sau khi hút hết độc trên người Trầm Thu, hung hăng cắn vào cổ hắc y nhân một cái.

Hắc y nhân đưa tay bắt lấy nó, nhưng động tác nó nhanh chóng, nhân lúc hắc y nhân không chú ý, liền đem độc truyền vào trong máu hắc y nhân.

"Tiểu bạch điêu làm tốt lắm!" Mộc Thất nhanh chóng cầm kiếm bổ về phía hắc y nhân.

Nhưng nàng sơ sót không phòng bị phía sau, một kiếm hướng hậu tâm nàng đâm tới....

Đang!

Một ly trà nhỏ bay tới, đem kiếm hắc y nhân đánh rơi xa hai trượng.

Ngay sau đó, một cỗ u lan hương khí ập tới, Mộc Thất còn chưa kịp phản ứng, liền bị một bóng trắng gắt gao bảo hộ ở phía sau người.

Bóng trắng này là một thiếu niên áo trắng tuấn tú, bóng dáng hắn che chở trước người Mộc Thất.

Mùi u lan nhàn nhạt, đó là một loại hơi thở đặc biệt, cùng Sở Vân Mộ tuyệt mỹ tà mị bất đồng, hắn tuấn tú giống như mưa bụi Giang Nam, mịn màng lại tao nhã như tiên, làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Thiếu niên áo trắng rút bội kiếm bên hông ra, một tay giữ chặt cánh tay Mộc Thất, một tay kiếm pháp bay nhanh, đem hắc y nhân kế tiếp bức lui.

Mộc Thất nhíu mày nặng nề, lấy một địch trăm, người này công lực không phải người bình thường....

"Mau, cứu người!" Thập Lục mang sát thủ Trầm Hương Các tới, đem toàn bộ hắc y nhân chém giết.

Bên kia, Nguyên Giáng mang theo Thập tam sát cũng đã tới rồi, hai bên vây công, đem đại bộ phận hắc y nhân tiêu diệt, có một số nhỏ may mắn chạy thoát.

Thập Lục tóm lấy một hắc y nhân bị bắt được hỏi : " Nói! Là ai phái các ngươi tới!"

Hắc y nhân kia hừ lạnh một tiếng, nhổ một bãi nước miếng, té trên mặt đất chết ngay lập tức.

"Những hắc y nhân này là tử sỹ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong miệng bọ họ đều có dấu độc dược, một khi nhiệm vụ thất bại liền cắn độc dược tự sát, chúng ta không tìm được manh mối gì trên người họ." Thập Lục nâng Trầm Thu dậy, băng bó vết thương cho nàng.

"Vị tiểu hiệp kia, mới vừa rồi đa tạ ngươi đã xuất thủ cứu giúp." Mộc Thất thi lễ nói.

"Nhấc tay chi lao mà thôi, nhưng thật ra cô nương là người gan dạ sáng suốt thực làm cho tại hạ bội phục. Tại hạ có chuyện quan trọng trong người, xin cáo biệt." Thiếu niên áo trắng cầm kiếm ôm quyền, trên mặt nổi lên ý cười dịu dàng.

"Chậm đã, thiếu hiệp có ân cứu mạng ta còn chưa báo đáp, con người của ta không thích nợ nhân tình của người khác, hôm nay từ biệt ngày sau như thế nào mới tìm được ngươi>" Mộc Thất nói.

"Tại hạ cùng cô nương hữu duyên, ngày sau nhất định sẽ gặp lại." Thiếu niên áo trắng liền xoay người ly khai.

"Ta gọi là Mộc Nguyệt Lương.....Không biết thiếu hiệp tôn tính đại danh?"Mộc Thất truy vấn.

"Tại hạ, Tô Vọng Ngôn." Thiếu niên áo trắng hơi quay đầu lại nói, ngay sau đó liền vận khinh công biến mất không còn thấy bóng dáng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Tiếp nhận chức vụ Các chủ

Tô Vọng Ngôn lại vô ảnh khứ vô tung, Mộc Thất đối với thân phận thần bí của người này rất tò mò, võ công của hắn cao thâm xuất thần nhập hóa, từ một nơi bí mật gần đó quan sát một hồi lâu, lại cố tình lúc nàng suýt bỏ mạng lại xuất hiện cứu nàng...

Hắn là muốn thử nàng, xem ra hắn không chỉ là đi ngang qua rút đao tương trợ, không chừng có mục đích gì khác.

Mộc Thất phân phó sát thủ Trầm Hương Các lưu lại đem thi thể hắc y nhân xử lý thỏa đáng, lại phái mấy người đưa Trầm Thu đi một chỗ yên tĩnh dưỡng thương.

Để đảm bảo chắn chắc, nàng cho Trầm Thu uống một viên giải độc đan, mới an tâm theo Thập Lục cưỡi ngựa chạy tới Túy Tiên Cư, có sát thủ Trầm Hương Các hộ tống.

Dọc theo đường đi, Thập Lục giới thiệu các trưởng lão :"Thất tỷ, Trầm Hương Các tổng cộng có bốn vị trưởng lão, tứ trưởng lão tính cách ôn hòa, tam trưởng lão tánh khí táo bạo, đối đãi với đệ tử rất là nghiêm khắc, hắn cùng tứ trưởng lão nắm giữ điều phối các bộ phận của Trầm Hương Các. Đại trưởng lão lớn tuổi nhất, quyền lực cũng cao nhất, phụ trách đại sự trong các. Mà nhị trưởng lão tính cách cổ quái, không rành thế sự, tương truyền hắn là cao thủ có võ công cao nhất trong Các."

"Tính cách cổ quái lại võ công cao nhất ... bản thân ta tưởng được gặp vị nhị trưởng lão này." Mộc Thất nói.

"Hắn rất ít xuất hiện, người gặp qua hắn không nhiều lắm." Thập Lục sờ cằm nói :"Bộ dạng lớn lên xấu, không có cách nào gặp người."

Bỗng nhiên, một tảng đá bay xẹt qua má Thập Lục, hắn xoay người né tránh, suýt nữa bị đập nát mặt.

"Xem ngươi nói bậy với nhị trưởng lão, bị trừng phạt đi." Mộc Thất cười nói.

Cách đó không xa trên cây cổ thụ, có một lão nhân đạo bào cũ nát ôm hồ lô rượu.

Hai người một điêu tới Túy Tiên Cư, lúc này tửu lâu rộn ràng nhốn nháo, đều là sát thủ Trầm Hương Các cải trang thanh, để bảo hộ các trưởng lão cùng thiếu chủ an toàn.

Lúc này có người tới dẫn Mộc Thất lên lầu hai, mà ngay cả Thập Lục cũng không được đi vào.

Mộc Thất dừng bước, chắp tay hành lễ nói :"Các vị trưởng lão đường xa tới đất, Mộc Thất không có từ xa đón tiếp."

"Xin mau đứng lên!" Một lão nhân râu tóc bạc trắng nâng Mộc Thất dậy.

Mộc Thất đánh giá lão nhân râu bạc trước mắt, trên ngón tay của hắn là Trầm Hương Các sát thủ Ưng vũ nhẫn, xem ra hắn chính là Trầm Hương Các đại trưởng lão Mộ Khâu.

"Mộc Thất tham kiến đại trưởng lão." Mộc Thất nói.

"Thiếu chủ quả nhiên gan dạ sáng suốt hơn người, lão phu đã nghe nói đến chuyện của thiếu chủ ở kinh thành, cảm thấy thật vui mừng." Đại trưởng lão nói.

"Tiểu tử Thập Lục không ủy khuất thiếu chủ chứ, lão phu tạm thời bỏ qua cho hắn." Vị trưởng lão ngồi đàng kia mày kiếm trợn mắt nói.

"Tam trưởng lão, Thập Lục là ảnh vệ duy nhất của ta, huống hồ nhiều năm qua gia đối đãi không tệ, trưởng lão chớ lo lắng." Mộc Thất nói.

Bên kia một vị trưởng lão mặt mũi hiền lành, vừa nhìn thấy là biết đấy là tứ trưởng lão hòa ái, mà tính tình cổ quái nhị trưởng lão lúc này không có, vị trưởng lão tính tình trang nghiêm chắc là tam trưởng lão."

Thiếu chủ thông minh nhạy bén, có bảy phần bóng dáng của chủ thượng. Đem Trầm Hương Các giao vào tay thiếu chủ lão phu thật sự yên tâm.

"Mộc Thất lịch duyệt còn thấp, có nhiều chỗ không bì kịp với sư phụ, xin các trưởng lão chỉ giáo." Mộc Thất nói.

Trầm Hương Các do một tay sư phụ sáng lập, Mộc Thất là đồ đệ duy nhất của sư phụ, tự nhiên có trách nhiệm với nó.

Nơi này có nhiều bí mật chờ nàng tìm hiểu, sư phụ cùng kẻ thù bất cộng đái thiên, kiếp này chưa từng gặp mẫu thân .... nàng muốn tìm được chân tướng!

"Lão phu thay chủ thượng bảo quản Ưng vũ nhẫn nhiều năm, hôm nay rút cuộc vật quy chủ."

Đại trưởng lão tháo Ưng vũ nhẫn xuống, tự tay đeo lên tay Mộc Thất.

Mộc Thất cảm giác được đầu ngón tay chợt lạnh, một cõ nội lực tinh thuần thâm nhập vào tứ chi bách hải của nàng, giống như thủ triều dâng, giải khai kinh mạch của nàng.

Tam đại trưởng lão đồng thời quỳ gối trước mặt nàng nói :"Thuộc hạ tham kiến Các chủ!"

"Ba vị trưởng lão mau đứng dậy!" Mộc Thất cuống quýt nói.

"Thiếu chủ đã đeo Ưng vũ giới, từ nay về sau là chủ nhân độc nhất vô nhị của Trầm Hương Các, lao phu chờ nghe theo Các chủ sai phái." Tam trưởng lão nói.

Mộc Thất cắn chặt răng, ngưng thần nói :"Tốt, ta tiếp nhận chức vụ Các chủ, sau này sẽ đem hết khả năng có thể, làm cho Trầm Hương Các khôi phục phong quang như xưa."

"Thuộc hạ cẩn tuân Các chủ chi mệnh!" Ba vị trưởng lão nói.

Mộc Thất cảm thấy trên người trọng trách đột nhiên nặng gấp trăm lần, hiện tại nàng lưng đeo không chỉ cừu hận của sư phụ mà còn có cao thấp bảy bảy bốn mươi chín phân bộ của Trầm Hương các.

Tương lai còn rất dài, nàng quyết không thể làm cho tâm huyết của sư phụ bị hủy trong chốc lát.

Tiếng vò rượu rơi xuống đất vỡ giòn tan, Tam trưởng lão cuống quýt rút kiếm, tức giận nói :"Ai nghe trộm?"

"Ta!" Một lão nhân đạo bào cũ nát theo cửa sổ nhảy vào, bộ pháp phiêu phù tiến tới trước mặt Mộc Thất, ánh mắt chống lại nàng, thật lâu sau mới hành lễ nói:"Thuộc hạ tham kiến Các chủ!"

"Nhị trưởng lão xin mau đứng lên đi." Mộc Thất nói.

Nàng cảm giác được, Nhị trưởng lão mới vừa rồi đánh giá ánh mắt của nàng không có nửa điểm vui đùa, con ngươi hắn hiển lộ đôi đồng tử, rõ ràng dùng tâm thuật xem xét nội tâm của nàng!

Trên giang hồ tâm thuật thất truyền đã lâu, chỉ có số ít Vu sư Miêu cương nắm giữ nó, vị Nhị trưởng lão này chẳng lẽ là người Miêu Cương?

"Các chủ thế nhưng trúng sinh tử cổ, cổ này cũng không phải là vật dễ đối phó." Nhị trưởng lão bảy phần lười nhác, ba phần đứng đắn nói.

"Nhị trưởng lão hảo công lực, đúng vậy, ta trúng sinh tử cổ, đến nay chưa tìm được thuốc giải." Mộc Thất đáp

"Lão phu có biện pháp." Nhị trưởng lão từ trong ngực lấy ra một cái túi bố giao cho Mộc Thất, cười nói :"Thứ này là bảo bối, thiên hạ chỉ có một cái."

Mộc Thất mở cái túi bố cũ nát ra, Thủy tinh hoa trong bao hoàn hảo không hao tổn gì . Hoa này tỏa hương thơm, giống như Băng tinh , hoa tâm phiếm

đỏ giống như tiên diễm xích hồng.

Từ trước nàng từ trong sách xem qua, đây là Thiên sơn kỳ hoa - Quỷ liên!

"Quỷ Liên, giải ngàn cổ, còn có công hiệu tăng công lực, Các chủ đừng lãng phí, lão phu muốn xem ngươi ăn hết nó mới an tâm." Nhị trưởng lão chớp chớp ánh mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Nội y là vật gì?

Edit Hoa Trong Tuyết

Quỷ Hoa Sen là đồ tốt ngàn năm mới có, nàng cũng không muốn lãng phí như vậy, căn cứ tính toán của nàng, một nửa quỷ hoa sen là đã giải được sinh tử cổ trong người nàng, một nửa kia giữ lại còn có chỗ sử dụng.

Quỷ hoa sen vào miệng tan đi, Mộc Thất vận nội lực mang một nửa hoa sen còn lại dồn đến huyệt Hối Trì ở cổ tay.

Chính nàng cũng không chú ý, trong nháy mắt kia trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng của Sở Vân Mộ.....

"Lão phu sẽ phái tam trưởng lão truyền lại sự vụ trong Trầm Hương Các cho các chủ, phái người hướng dẫn các chủ tu luyện nội công tâm pháp." Đại trưởng lão từ từ nói.

"Ta muốn một người làm sư phụ của ta." Mộc Thất nhíu mày nói.

"Người nào?" Đại trưởng lão hỏi.

Mộc Thất nâng tay lên chỉ nhị trưởng lão người đang ôm hồ lô rượu, cười nói: "Nghe nói nhị trưởng lão võ công cao cường, mà ba vị trưởng lão đều có công vụ trong người, không bằng để cho nhị trưởng lão tới dạy võ công cho ta."

"Không được không được." Nhị trưởng lão khoát tay nói: "Lão phu đã quen nhàn tản, bình sanh không thu đồ đệ, nếu muốn lão phu tiến vào nơi giống nhà tù như tướng phủ, lão phu sẽ phải kìm nén đến sợ!"

"Nghe nói trong Vân Từ sơn trang Nhiếp Chính Vương cất giấu không ít rượu ngon mấy trăm năm, cách đây không lâu ta còn phái người trộm mấy hũ, chỉ tiếc không có ai cùng ta đối ẩm rồi." Mộc Thất thở dài nói.

Hai mắt nhị trưởng lão tỏa sáng, tiến lên trước nói: "Rượu ủ bằng tuyết Đông Chí chôn dưới gốc hoa đào là rượu ngon nhất đẳng?"

"Đó là tất nhiên, 'Túy Sinh Mộng Tử' cũng không phải là rượu người bình thường có thể uống được, chỉ tiếc không ai thưởng thức, vậy không bằng rót vào đỉnh Không Động, dùng để luyện dược thôi." Mộc Thất quay lưng lại bất đắc dĩ nói.

"Vạn lần không được!" Nhị trưởng lão bỏ lại hồ lô rượu, vung ống tay áo nói: "Sư phụ các chủ, lão phu nhất định sẽ làm!"

Mộc Thất xuyên qua cửa sổ nhìn con sông trầm tĩnh phía xa, khóe miệng gợi lên một nụ cười hả hê.

Nàng biết mình không thể ở lại Túy Tiên Cư quá lâu, hôm nay nàng mới được Hoàng Thượng phong làm Quận Chúa, chắc hẳn Mộc tướng quốc đã sớm sắp xếp xong xuôi tiệc rượu đón nàng trở về, lần này nàng là nhân vật chính, không thể vắng mặt.

Mộc Thất cáo biệt các trưởng lão, liền cưỡi ngựa trở về phủ.

Nhị trưởng lão tính tình tham uống rượu không chịu được, theo sát sau lưng nàng, chuẩn bị lẻn vào phủ Thừa Tướng nếm thử rượu 'Túy Sinh Mộng Tử' ủ trăm năm.

"Bốn vị trưởng lão, đã lâu không gặp." Không lâu sau khi Mộc Thất rời đi, cửa sổ nhã gian bị một luồng khí mãnh liệt đánh vỡ, chỉ thấy một mỹ nhân mặc trường bào màu đen thêu chỉ bạc đứng trước mặt các vị trưởng lão.

Dáng người của hắn cao gầy thon dài, lụa đỏ che mặt, lộ ra đôi mắt phượng yêu mỵ tuyệt sắc, trong con ngươi lộ ra khí chất vương giả lạnh thấu xương.

"Ngươi là..... Nhiếp Chính Vương!" Tứ Trưởng Lão chỉ vào người trước mắt nói.

"Bản Vương nhớ rõ, tứ trưởng lão nên gọi Bản Vương là hoàn tử." Sở Vân Mộ cười lạnh nói.

"Cái gì? Ngươi...ngươi lại là....." Đại trưởng lão trong mắt cả kinh, lời còn chưa dứt, chỉ thấy người bịt mặt đánh một chưởng về phía hắn.

Hắn cuống quít tiếp được một chưởng này, vì công lực đối phương thâm hậu, hắn còn bị bức lui mấy bước, trong cổ họng dâng lên một luồng ngai ngái.

"Yêu nghiệt, hai mươi năm trước ngươi phản bội nước Tuyền Ki, tiến vào ma cung, diệt người hoàng thất giá hạo cho thánh nữ, lão phu không thể không giết ngươi!" Tứ trưởng lão rút kiếm đâm tới.

Sở Vân Mộ hơi nhếch khóe môi, đánh ra một chưởng công kích tứ trưởng lão, chậm rãi nói: "Lấy năng lực của các ngươi, còn chưa thể làm Bản Vương bị thương."

Ánh mắt của hắn nhìn đến chiếc nhẫn Ưng Vũ đã biến mất trên ngón tay đạo trưởng lão, ý cười trên khóe môi lạnh dần.

"Thần Vu thiếu nợ Bản Vương, liền để con gái nàng hoàn trả. Lần này bổn vương tới là muốn nói cho các ngươi biết, các chủ các ngươi tuổi trẻ tài cao, Bản Vương rất vui mừng, Bản Vương chưa mất đi hứng thú với nàng, cũng tạm thời lưu lại Trầm Hương Các. Nhưng nếu các ngươi muốn xúi giục, Bản Vương nhất định làm Trầm Hương Cát biến mất khỏi thế gian....." Sở Vân Mộ nhàn nhạt mở miệng.

Tứ trưởng lão che ngực, nhổ ra một ngụm máu tươi, lửa giận đầy người chỉ có thể áp chế ở lòng.

"Hoàng tử, hai mươi năm rồi, ngài vẫn không thể bỏ xuống ân oán. Lão phu lấy tánh mạng bảo đảm, cái chết hoàng hậu Tuyền Kì không phải do thánh nữ làm hại." Tam trưởng lão nói.

" Bản Vương chỉ tin vào hai mắt của mình, muốn giữ được Trầm Hương Các, thì chuyện năm đó không được nhắc đến nửa chữ, nếu không....." Sở Vân Mộ vận công vào tay, trong nháy mắt đánh nát phi tiêu trong tay tam trưởng lão.

Trên đường có một chiếc xe ngựa hoa lệ như bay chạy tới, Sở Vân Mộ phi thân nhảy vào xe ngựa, chưa tới một khắc xe ngựa liền biến mất khỏi biển người lui tới.

Trong xe, Sở Vân Mộ nhắm mắt lại, khẽ chau chặt chân mày, trước mắt hiện lên là nụ cười giảo hoạt của nữ tử kia.

Vì sao nàng đang ở bên cạnh hắn, thế nhưng hắn lại có cảm giác sắp mất đi nàng?

Mình mất đi nàng..., sẽ có cảm giác như thế nào?

**

Buổi sáng chính là lúc mọi người tụ họp đông đảo nhất, Mộc Thất dứt khoát bỏ ngựa, ôm Đản Hoa đi bộ về hướng phủ thừa tướng.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa như bay chạy qua, dân chúng trên đường cả kinh đều né qua một bên.

Trong đầu Mộc Thất thầm nghĩ, trên đời này ngoài Sở Vân Mộ biến thái kia còn có ai rêu rao khắp nơi như vậy, thật là muốn ăn đòn!

Nàng vén tay áo lên quay đầu lại, chợt cảm giác bên hông căng thẳng.

Một cánh tay thon dài từ trong xe vươn ra, nhanh chóng điểm nhuyễn huyệt trên eo nàng, ngay sau đó ôm chặt hông của nàng, kéo nàng lên xe.

Hương sen nhàn nhạt lượn quanh chóp mũi, Mộc Thất thôi giãy giụa, quả nhiên chủ nhân chiếc xe ngựa này chính là Sở Vân Mộ biến thái kia.....

Mộc Thất bị kéo vào đụng phải một lồng ngực lạnh lẽo, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng thấy một gương mặt tinh xảo hoàn mỹ, mở to trên gương mặt tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng đang chăm chú nhìn nàng.

Ánh mắt Sở Vân Mộ nhìn về cổ Mộc Thất, đưa tay vuốt lên.

"Biến thái! Ngươi muốn làm gì?" Mộc Thất nắm chặc cổ áo hơi hơi hé ra của mình, giống như tiểu hồ ly đang xù lông, mặt tràn đầy cảnh giác nhìn chằm chằm Sở Vân Mộ.

Nàng hận không thể ném con yêu tinh trước mặt này vào đỉnh Không Động, luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày!

"Nghĩ Bản Vương có suy nghĩ không an phận với ngươi? Sợ rằng là ngươi nghĩ nhiều rồi." Ngón tay lạnh băng của Sở Vân Mộ lướt qua trán Mộc Thất vén những sợi tóc nhỏ ra sau tai, chọc cho nàng cả người nổi da gà.

Nhưng làm gì bây giờ nàng đã bị hắn điểm nhuyễn huyệt, muốn làm gì cũng không thể động đậy.

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Mộc Thất tức giận hỏi.

Một tay Sở Vân Mộ đặt trên nhuyễn huyệt, một tay sờ vào cổ áo của nàng kéo ra một sợi dây dài hẹp màu hồng cánh sen, hỏi "Đây là vật gì?" [[color=#0040BF]edit tới đây nhịn cười không nổi, chưa thấy ai lưu manh mà tỉnh rụi như anh này[/color].]

Mộc Thất nhìn thấy cái dây kia, đỏ mặt lên, sau tái đi.....

Đây là nàng dựa theo dải quấn ngực ở cổ đại làm thành một bộ nội y! Hắn thế nhưng lại dám kéo dây áo nàng ra,..... mặt bình tĩnh hỏi nàng đây là cái gì.....

"Vương Gai có điều không biết, cái này gọi là áo lót, dùng mặt hàng ngày sẽ rất thoải mái, nếu như Vương Gia cảm thấy hứng thú, ta không ngại giúp ngài cũng làm mấy bộ." Mộc Thất cắn răng nghiến lợi nói.

Sở Vân Mộ nhìn sợi dây trong tay, chậm rãi nói: "Bổn Vương không thích màu sắc này."

Mộc Thất trong lòng tự khuyên mình, đừng xúc động, ngàn vạn lần đừng kích động.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Tề Vương cầu hôn, đóng cửa thả chó

Edit Hoa Trong Tuyết

Trên đường, Mộc Thất ngồi ở một góc xe ngựa, rèm xe vén lên, ngửa mặt lên trời im lặng thăm hỏi mười tám đời tổ tông Sở Vân Mộ.

Sau khi 'thăm hỏi' đã ghiền nàng quay đầu lại, khuôn mặt tươi rói cười nói: "Vương Gia có lòng tốt đưa tiễn, thật làm cho ta không gì báo đáp, chỉ là Vương Gia có thể trả vật ngài cầm trên tay cho ta không?"

Mộc Thất cố ý nói hai chữ ' ý tốt ' gằn rất nặng, sử dụng ánh mắt như muốn đào vào người đang ưu nhã lười biếng nằm dựa vào ghế kia, mỹ yêu tinh đang dung tay vuốt dây áo của nàng.

"Trở thành người của Bản Vương, đây chính là cách tốt nhất ngươi báo đáp Bản Vương." Sở Vân Mộ khẽ hếch lên mắt phượng cười như không cười, đặt sợi dây trên tay Mộc Thất.

Mộc Thất rùng mình một cái, chỉ cảm thấy toàn than rét lạnh, hôm nay thời tiết rất lạnh sao?

Nàng một tay cầm lấy dây áo, tâm lý thầm nói, bản tiểu thư rốt cuộc có thể cách xa yêu tinh này!

"Ngươi...ngươi nhắm mắt lại, không được nhúc nhích, không cho nhìn lén!" Mộc Thất kéo cổ áo nói.

Sở Vân Mộ quan sát dáng người Mộc Thất một phen, lạnh nhạt nói: "Đối với dáng người nuôi dưỡng còn chưa tốt của ngươi Bản Vương không có hứng thú."

Mộc Thất cúi đầu nhìn ngực của mình, một cơn lửa giận ngút trời, hắn thế nhưng mặt không đổi sắc dám chê dáng người của nàng!

Còn lâu nàng mới mang quỷ hoa sen ra chữa sinh tử cổ cho hắn!

Để cho hắn tiếp tục bị bệnh, lúc phát bệnh đau đến không muốn sống, nhìn hắn còn dám lời nói ác độc hay không.....

Mộc Thất cởi áo ngoài ra, che lên mặt Sở Vân Mộ đang nằm nghiên: "Đừng động, nếu không ta sẽ thêm vào trong máu giải độc thuốc huỷ dung, làm thành thuốc giải ngươi uống vào sẽ bị huỷ đi dung nhan!"

Quả nhiên Sở Vân Mộ không nhúc nhích.

Đến lúc xe ngựa chạy đến phủ thừa tướng, Mộc Thất nhanh chóng cột lại dây áo,omotj tay cầm lấy áo ngoài, vén màn xe nhảy xuống.

Nguyên Giáng trợn mắt há mồn nhìn Mộc Thất khí thế hung hăn quần áo xốc xếch, trong lòng âm thầm bội phục cô nương này có can đảm đùa cợt Vương Gia, còn dám bảo Vương Gia ' không được nhúc nhích '.....

Quả nhiên khẩu vị của vương gia không giống bình thường!

Trên xe, Sở Vân Mộ nhẹ nhàng ngửi mùi hương nhàn nhạt nàng lưu lại, nhẹ nâng lên khóe môi, đáy mắt dâng lên nụ cười.

Hắn muốn nàng, trở thành người của hắn.....

**

Mộc Thất chỉnh sửa lại quần áo đi vào phủ thừa tướng, Vương quản gia mặt cười khanh khách tiến lên đón nàng, một bên nói với gia đinh:"Đại tiểu thư

trở về, còn không mau thông báo cho tướng gia và phu nhân! Đại tiểu thư xin mời."

"Tiểu thư, ngươi đã trở lại, trong khoản thời gian người vào cung làm nô tì lo lắng gần chết!" Trầm Xuân nhìn thấy Mộc Thất, mặt tràn đầy vui mừng chạy tới.

Đản Hoa nghịch ngợm nhảy vào trong ngực Trầm Xuân, tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Ta rất khỏe, đừng lo lắng, trước tiên ngươi mang Đản Hoa về Lãm Phương viện đi." Mộc Thất nói.

"Dạ, tiểu thư!" Trầm Xuân thấy tiểu thư bình yên vô sự, tản đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nghe nói tiểu thư được Hoàng Thượng phong làm Quận Chúa, nhất định đại phu nhân và nhị tiểu thư đố kị vô cùng.

Ai bảo tiểu thư của nàng tuyệt thế vô song!

Mộc Thất đi hai bước, bỗng nhiên nói: "Lấy đồ trên hộc tủ thứ mười ba trên giá sách trong thư phòng của ta mang cho Trầm Thu."

Đáy mắt Trầm Xuân chấn động, đồ trong hộc tủ thứ mười ba..... là dược liệu cầm máu tiêu độc, chẳng lẽ Trầm Thu bị thương?

Nhưng bây giờ bốn phía đều là người của phủ thừa tướng, nàng không tiện mở miệng, không thể làm gì khác ngoài lên tiếng lui ra ngoài.

"Nguyệt Lương, đến đây đi, thức ăn trên bàn đã chuẩn bị xong." Mộc tướng quốc đứng ở trước cửa khoanh tay nói.

"Vâng!" Mộc Thất bị quản gia vây quanh đi vào cửa phòng.

Đúng lúc Mộc Nguyệt Tình đi qua, thấy cảnh tượng náo nhiệt khi Mộc Thất trở về, không chút nào tỏ ra yếu thế muốn chen trước mặt nàng đi vào.

Mộc Thất lạnh lùng liếc nàng một cái, tiện tay cầm lấy một mảnh cây phóng về phía nàng.

"Ai nha!" Mộc Nguyệt Tình ngừng bước, xoa đầu gối, hận không thể hóa ánh mắt thành kiếm đâm chết người trước mắt.

"Nhị muội muội, cẩn thận." Mộc Thất nhếch môi nói.

"Ngươi ——!" Mộc Nguyệt Tình tức giận chỉ vào mặt nàng, đụng phải ánh mắt trách cứ của Mộc thừa tướng, không thể làm gì khác là đi theo sau lưng Mộc Thất tiến vào phòng.

Bên trong nhà, đại phu nhân trên mặt đầy nụ cười, đáy lòng lại nghi ngờ không hiểu, nàng bỏ ra một số tiền lớn thuê sát thủ cũng không làm Mộc Nguyệt Lương tổn thương chút nào, ngay cả thập tam sát thủ hạ của Nhiếp Chính Vương cũng tới bảo vệ nàng, đến tột cùng lai lịch sau lưng của nàng là gì?

Chỉ là, nghe nói lúc trước cứu nàng còn có một nhóm người khác, nói không chừng là loạn đảng.....

"Người một nhà đều đến đông đủ, mau ngồi thôi." Đại phu nhân vội vàng nói.

Một bên, tam tiểu thư Mộc Nguyệt Ninh xưa nay ít xuất hiện cũng tới, nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo quan sát Mộc Thất, con ngươi rũ xuống che dấu hận ý dâng lên trong mắt.

"Nguyệt Lương, hôm nay ngươi đã khôi phục thân phận, còn được Hoàng Thượng phong làm Quận Chúa, trở thành nghĩa nữ của Thái Hậu, cha chuẩn bị một bàn thức ăn ngon đón gió tẩy trần cho ngươi, đều là những món ăn ngươi thích, mau nếm thử đi." Mộc thừa tướng cười nói.

Mộc Thất cười lạnh, cách đây không lâu người cha ruột này còn muốn để nàng chết ở Ôn Dịch cốc, giờ phút này lại thể hiện một bộ dáng cha con hiền lành.

Mười tám năm nay, Mộc thừa tướng không quan tâm đến nàng, để cho nàng trải những ngày tháng sống không bằng hạ nhân, làm sao biết nàng thích ăn món gì đây? Buồn cười.

Ở dưới bàn Mộc Nguyệt Tình siết chặc nắm tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, tại sao Mộc Nguyệt Lương trở lại, tất cả hào quang đều tập trung trên người nàng ta?

Tại sao vẻ đẹp và tài nghệ của nàng cũng không bằng việc một nữ nhân được phong làm Quận Chúa, cướp đi tình cảm của Tề Vương điện hạ?

"Nguyệt Lương chỉ muốn rửa sạch oan khuất của mình, chỉ là Thái Hậu đã nói, nhất định sẽ không bỏ qua cho người lúc trước ngầm hãm hại Nguyệt Lương, sẽ cho người điều tra lôi những người đấy ra ánh sáng, răn đe dạy dỗ!" Mộc Thất chậm rãi nói.

Sắc mặt đại phu nhân khẽ biến, nâng đũa gắp một miếng thịt hươu đặt trong chén Mộc Thất, dịu dàng nói: "Những ngày qua nhất định là Nguyệt Lương mệt muốn chết rồi, hôm nay trở về nhà, nhanh chóng bồi bổ thân thể thôi."

"Đa tạ đại phu nhân." Mộc Thất ngước lên nhìn vào mắt Vân Hồng Mai, chỉ thấy trong phút chốc trong mắt nàng dâng lên chút hoảng sợ, quả nhiên là có tật giật mình.

Một cuộc gia yến ăn trong yên tĩnh, trong đó xen lẫn không khí nghiêm túc lạnh lẽo.

"Khởi bẩm tướng gia, Tề Vương giá lâm." Một thị vệ vào cửa bẩm báo nói.

"Nhanh đi nghênh đón." Mộc thừa tướng đứng lên nói.

Nam Cung Trạm tới, Mộc Thất đã bước theo Mộc thừa tướng ra sảnh ngoài, nàng thật sự muốn xem hắn có mục đích gì.

Cổng lớn phủ thừa tướng mở rộng, chỉ thấy Nam Cung Trạm mặc một thân áo gấm màu xanh ngọc, ngọc thu lâm phong, tướng mạo đường đường đứng ở cửa, mà ở phía sau hắn, thị vệ phủ Tề Vương đang bê từng rương lớn đỏ thẫm, đặt chỉnh tề trước mặt mọi người.

Mộc Thất nhìn một chút, có chừng trên một trăm cái rương, nhìn hìn dáng giống như là lễ vật hỏi vợ.

"Lão thần bái kiến Tề Vương Điện Hạ." Mộc thừa tướng chắp tay nói.

Những nữ quyến còn lại cũng xếp hàng thi lễ với Tề Vương, chỉ có mình Mộc Thất mặc một thân nam trang đứng phía sau, khoanh tay trước ngực nhìn Nam Cung Trạm.

Nam Cung Trạm khẽ mỉm cười nói: "Ở trong cung, trong cung Bản Vương đã được thưởng thức phong thái tuyệt thế của trưởng nữ Mộc gia, trong lòng vô cùng ái mộ. Hôm nay Bản Vương tới tướng phủ cầu hôn, những lễ vật này hơi đơn giản, kính xin Mộc thừa tướng nhận lấy."

"Tề Vương Điện Hạ tự mình đến cầu hôn, quả thật là vinh hạnh của nữ nhi." Mộc thừa tướng cười nói.

"Lúc trước Bản Vương nghe lời gièm pha, hủy bỏ hôn ước với Mộc tiểu thư, là Bản Vương có lỗi, hôm nay Bản Vương chịu đòn nhận tội, không biết Trăn Dương có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước hay không?" Nam Cung trạm chuyển ánh mắt hướng Mộc Thất nói.

"Không thể." Mộc Thất trả lời rất trực tiếp.

"Đối với một người đã từng thờ ơ lạnh nhạc khi thấy ta lâm vào cảnh sống chết, ta cảm thấy, đóng cửa thả chó hơn thích hợp." Nàng cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Mối thù bị bỏ đói, không để cho ngươi yên!

Edit Hoa Trong Tuyết

"Tiểu nữ vô lễ mạo phạm Tề Vương Điện Hạ, kính xin Điện Hạ thứ tội." Mộc thừa tướng nói.

"Mộc thừa tướng đừng nói vậy?" Đôi mắt nóng rực của Nam Cung Trạm nhìn Mộc Thất chằm chằm, cười nói: "Phương thức Trăn Dương tiếp đón Bản Vương rất đặc biệt, nếu nàng nguyện dùng phương thức này tiếp đón Bản Vương, là nói rõ nàng đã tha thứ cho Bản Vương rồi."

Mộc Thất nắm chặt nắm tay, nhìn về phía Nam Cung Trạm sắc mặt tuyệt mĩ âm trầm, nàng đột nhiên có ý tưởng mãnh liệt muốn đánh người.

"Tề Vương đã đến đây rồi, không bằng vào trong phủ ngồi một lát." Mộc thừa tướng nói rồi xoay lại phân phó với quản gia: "Đi đi lấy trà Vân Sơn Long Tĩnh bổn tướng cất nhiều năm ra đây."

"Vậy làm phiền Mộc thừa tướng rồi." Nam Cung Trạm nhìn Mộc Thất cười hả hê, đáy mắt dâng lên một nụ cười khiêu khích.

Mộc Thất lạnh mặt, muốn lập nàng làm phi? Đáng tiếc Mộc Thất cũng không phải là người hay dùng lại đồ cũ, huống chi còn là một nam nhân tự mình hưu nàng!

Hôm nay nàng là nghĩa nữ của Thái Hậu, là nghĩa muội của Hoàng Đế, bàn về thân phận Nam Cung Trạm phải gọi nàng một tiếng cô cô, chỉ cần ở trước mặt Thái Hậu nàng nói rõ mọi chuyện, nhất định làm cho Nam Cung Trạm cầu hôn thất bại!

Mộc Thất theo nhóm người đi vào nhà, làm nhân vật chính trong việc đính hôn nàng cầm lấy một khối điểm tâm, từng miếng bỏ vào miệng, không đếm xỉa đến giống như đang xem kịch hay.

Mộc Nguyệt Tinh đứng một bên ôn nhu nhìn Nam Cung Trạm, thấy ánh mắt hắn không hề nhìn đến mình, lại cắn răng nghiến lợi nhìn Mộc Thất chằm chằm, hận không thể sử dụng ánh mắt giết nàng.

Mộc Thất lơ đễnh, tiếp tục ăn bánh ngọt, cả ngày nàng chưa ăn cơm, thật vất vả được ăn cơm lại bị Nam Cung Trạm phá rối, vì một bữa cơm nàng kết thù với Nam Cung Trạm!

Nam Cung Trạm mở miệng nói: " Bản Vương cưới Trăn Dương, nhất định lập nàng làm chính phi, Tề Vương phủ lớn như vậy đều giao cho nàng quản lý. Mộc thừa tướng là một trong những nguyên lão của Đại Lịch, sau này trên triều Bản Vương còn cần Mộc thừa tướng chiếu cố nhiều hơn."

" Uy danh Tề Vương vang lừng, lão phu có Tề Vương làm hiền tế, là vinh dự của lão phu." Mộc thừa tướng vuốt râu, cười không khép miệng.

Mộc Thất nhìn hai người đạt thành hiệp nghị, nhìn thế nào cũng có cảm giác cấu kết với nhau làm việc xấu?

"Tề Vương Điện Hạ, có thể để Nguyệt Lương nói một câu không?" Mộc Thất nuốt bánh ngọt xuống, mở miệng nói.

"Trăn Dương cứ nói đừng ngại." Nam Cung Trạm trả lời.

"Bình sinh Nguyệt Lương không cần một bước lên mây, chỉ cần một lòng một dạ, nguyện ước chỉ cần một người, bạc đầu không chia cách. Xin hỏi Tề Vương Điện Hạ, ngươi có thể cả đời chỉ cần một nữ nhân sao?" Mộc Thất lạnh nhạt nói.

Tất nhiên nàng biết, ở cổ đại, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng lời nàng nói là suy nghĩ thật trong lòng nàng, nàng không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu cả đời nắm tay một người.

Nam Cung Trạm nhìn Mộc Thất ánh mắt chần chừ trong chốc lát, trên mặt khôi phục nụ cười trước sau như một nói: "Nếu Trăn Dương muốn, Bản Vương vì ngươi cũng sẽ làm như vậy."

Mộc Thất không nói, ánh mắt chần chừ của đối phương đã sớm bị nàng nhìn thấy, nàng có thể nhận định, Nam Cung Trạm tuyệt đối không thể là phu quân của nàng.

"Nguyệt Lương, ngươi còn có thắc mắc gì không?" Mộc thừa tướng hỏi.

"Nguyệt Lương không có gì để nói." Mộc thất không muốn ăn điểm tâm nữa, khẩu vị của nàng cũng bị Nam Cung Trạm làm cho mất hết.

Mục đích của Nam Cung Trạm rất rõ ràng, dưới mắt Hoàng Đế không hỏi việc triều chính, lại không lập thái tử, hắn muốn cưới nàng để lôi kéo Mộc thừa tướng, mà thế lực Mộc thừa tướng nhiều năm tích lũy trong triều cũng sẽ hướng về phía hắn.

Hiện tại ba nữ nhi của Mộc thừa tướng, Mộc Thất là người suất sắc nhất, đưa nàng cùng mình đứng cùng đứng trên một con thuyền chẳng lẽ còn không lấy được một bên thế lực, ngược lại bàn tính này Nam Cung Trạm lại tính toán rất tốt.

Lệnh của cha mẹ lời của mối mai, nàng mở miệng phản đối là vô dụng, trước mắt nàng chỉ có giữ yên lặng, tìm đúng cơ hội chạy vào cung, ngăn cản hôn sự này trước Nam Cung Trạm.

Mộc Thất chống cằm buồn ngủ, trong thoáng chốc cảm giác mình biến thành cá nằm trên thớt, mà Nam Cung Trạm và Mộc thừa tướng chính là dao, thương lượng xuống tay từ nơi nào, dùng Phù Dung đao pháp chiên giòn hay trực tiếp xẻ thịt mang hấp.

Nhưng trong hư vô lại truyền đến âm thanh sắc bén của Sở Vân Mộ: "Bổn Vương thích đặt cá vào trong nồi dùng lửa nhỏ giày vò, càng giãy dụa càng thấm da vị, như vậy nấu xong mùi vị càng ngon hơn....."

Mộc Thất rùng mình một cái, thế nào trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng tên biến thái kia!

Rốt cuộc tiễn được Tề Vương đi, Mộc Thất trở về Lãm Phương viện, ngã trên giường nệm ngủ thật say.

Giúp Sở Vân Mộ luyện thuốc mất quá nhiều máu, bây giờ nàng đặc biệt mệt rã rời. Chỉ là nói đến việc giải cổ cho Sở Vân Mộ, nàng ép tinh chất của Quỷ Hoa Sen đến huyệt dưới cổ tay cũng không phải là một biện pháp tốt, không cẩn thận sẽ đả thương động mạch, chảy máu không ngừng, nàng phải nghĩ được một biện pháp hoàn hảo.....

Cho đến giờ Thân, Mộc Thất bị Trầm Xuân rung bờ vai đến tỉnh.

"Tiểu thư tỉnh, không xong, tướng gia phái ám vệ canh giữ Lãm Phương viện, vây cả viện đến nước chảy cũng không lọt!" Trầm Xuân lo lắng nói.

Mộc Thất chợt thức tỉnh, cái gì? Mộc thừa tướng dám giam lỏng nàng trong phủ, tránh cho nàng vào cung!

"Chúng ta đi ra xem một chút!" Mộc Thất sửa lại trang phục mang theo Trầm Xuân đi đến cửa Lãm Phương viện.

Trầm Hạ cầm rổ nhỏ đang cùng ám vệ giằng co ngoài cửa, Đản Hoa nằm trên vai Trầm Hạ, nhìn ám vệ nhe răng rống giận.

"Ta muốn đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho tiểu thư, các ngươi vì sao ngăn cản ta?" Trầm Hạ lạnh lùng nói.

"Tướng gia có lệnh, trong vòng bảy ngày người trong Lãm Phương viện không được ra khỏi cửa!" Ám vệ đứng đầu rút kiếm ngăn trước mặt Trầm Hạ, lạnh lùng đáp.

"Dám rút kiếm với nha hoàn của bổn tiểu thư, cha ta phái các ngươi cấm túc ta, nhưng các ngươi đừng quên, ta là nghĩa muội của Hoàng Thượng, phẩm vị công chúa, muốn các ngươi chết ta chỉ cần một chút công phu." Mộc Thất đứng trước mặt Trầm Hạ nói.

Ám vệ cuống quít thu kiếm, nửa quỳ hành lễ nói: "Quận Chúa thứ tội! Thuộc hạ chỉ là phụng mệnh làm việc, ăn mặt ở của Quận Chúa đều do tướng gia mang đến, tuyệt đối sẽ không bạc đãi Quận Chúa!"

"Hả? Vậy bản Quận Chúa đói bụng, các ngươi lập tức phái người đi đến quán ăn nổi tiếng nhất kinh thành Túy Hương Cát mang bốn mươi chín món ăn ngon nhất ở đó đến đây." Mộc Thất bỏ lại một câu liền xoay người lại đi vào viện.

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Ám vệ lập tức phái ba người tiến về phía Túy Hương Các.

Xem ra Quận Chúa cũng không muốn bỏ trốn, nhưng..... nàng cũng quá, rất ham ăn rồi.....

Trầm Xuân đóng kỹ cửa, xác nhận bốn phía không có người, nhỏ giọng nói với Mộc Thất: "Tiểu thư, rõ ràng là tướng gia muốn trước khi Tề Vương xin Hoàng Thượng tứ hôn sẽ giam lỏng người ở đây, không để cho Thái Hậu biết! Thái Hậu yêu thương người như vậy, nếu là ngươi nói với Thái Hậu, chắc chắn Thái Hậu sẽ hủy bỏ hôn sự này, nhưng hôm nay....."

"Không sao." Mộc Thất uống một hớp trà nói: "Chúng ta sẽ dùng phương pháp tốt nhất đi ra ngoài."

"Biện pháp gì?" Trầm Xuân không hiểu hỏi.

"Đào địa đạo!" Mộc Thất nói ra ba chữ này, không khỏi tặc lưỡi, biện pháp trốn chạy này không phải nàng chỉ sử dụng một lần!

Nàng làm đến phong hào Quận Chúa còn phải vì đào hôn mà bỏ trốn, Mộc thừa tướng chắc chắn không nghĩ nàng còn có một chiêu này.

"Tiểu thư, hôm nay ám vệ của tướng gia lấy Lãm Phương viện làm trung tâm, phạm vi mười dặm, muốn đào một đường hầm mười dặm, bây giờ chúng ta không có biện pháp liên hệ với người của Trầm Hương Cát, coi như một đường thông suốt, chỉ bằng vào chúng ta cũng cần ít nhất 3 ngày mới có thể đi ra, khi đó sợ rằng thánh chỉ ban hôn đã sớm ban xuống." Trầm Hạ phân tích.

Mộc Thất ôm lấy Đản Hoan trong ngực Trầm Hạ, gõ gõ nó cái mũi nhỏ nói: "Có Đản Hoa, chúng ta không cần ba ngày, Đản Hoa, đúng không?"

Đản Hoa khuôn mặt vô tội nước mắt lả chả nhìn Mộc Thất, lần trước ở Vân Từ sơn trang nó đào đường hầm chạy trốn là vì nó thật sự sợ Sở Vân Mộ, nó nghĩ núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt ', mới bộc phát tiềm lực đào một đường hầm chạy thẳng xuống chân núi.

Đản Hoa giơ lên móng vuốt nhỏ cho Mộc Thất nhìn, lần trước nó đào hầm đã mài mòn hết đầu móng mới mọc ra, làm hại nó nhiều ngày không thể lên cây, khổ không thể tả!

Có thể đào hay không?

Mộc Thất mỉm cười lắc đầu nói: "Đản Hoa, nếu tối nay ngươi không đào ra một đường hầm, ta liền đưa ngươi cho Sở Vân Mộ làm sủng vật, ngươi xem như thế nào?"

Đản hoa lắc đầu như gõ trống, vụt chạy ra khỏi phòng, đến vườn hoa một cước liều mạng đào lỗ.

Mộc Thất nghiên đầu, quả nhiên ba chữ Sở Vân Mộ vẫn dùng tốt hơn bất thứ thuốc kích thích nào.....

**

Đản Hoa không hổ là thần chồn, không ra tay thì thôi, mười dặm đường hầm hiện ra ngay trước mắt.

Mộc Thất nhìn một bàn thức ăn phong phú, vì để ngăn cản việc tứ hôn, nàng chỉ có thể bỏ qua những món ăn mĩ vị này.

Mộc Thất đi trong địa đạo tối đen, cả giận nói: "Nam Cung Trạm! Mối thù hôm nay bị đói, lão nương nhất định không để ngươi yên!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Gả cho Nhiếp Chính Vương

Edit Hoa Trong Tuyết

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng Mộc Thất cũng tới được hoàng cung, nàng để Trầm Xuân Trầm Hạ đi tìm Thập Lục tới tiếp ứng, một mình tiến vào cung.

Cũng may Thái Hậu cho nàng đặc quyền có thể vào cung mọi lúc, dựa vào lệnh bài và thân phận Quận Chúa có thể một đường thông suốt đi vào.

Mộc Thất đi đến Từ Ninh cung của Thái Hậu, thấy ở cửa cung dừng một chiếc xe ngựa Phượng Vũ xa hoa, hai hàng thị vệ mặc áo trắng chỉnh tề đứng hai bên.

Xe ngựa xa hoa khoe khoan như vậy..... rõ ràng là phong cách của Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ!

Thị về áo trắng đứng đầu xoay người nhìn thấy Mộc Thất, gương mặt tuấn tụ lộ ra nụ cười giảo hoạt.

"Nguyên Giáng, tại sao ngươi ở đây?" Mộc Thất nghi ngờ, thống lĩnh thập tam sát Nguyên Giáng không rời Sở Vân Mộ nửa bước, chẳng lẽ sáng sớm Sở Vân Mộ đã tới Từ Ninh cung?

"Vương Gia nói quận chúa sáng nay nhất định sẽ tới Từ Ninh cung, đặc biệt phái tại hạ ở đây đón ngài. Sáng nay Vương Gia tâm tình cực tốt vào cung, sẽ làm cho ngài kinh hỉ, ngài đi theo ta thì biết rõ." Nguyên Giáng nhấc lên màn xe cười nói.

Mộc Thất thấy lạnh tóc gáy, từ trong sự vui vẻ của Nguyên Giáng, nàng hình như thấy được một loại gọi là âm mưu.

"Quận Chúa, Thái Hậu và Hoàng Thượng ở ngự hoa viên." Hà Nhụy từ Từ Ninh cung đi ra nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi." Mộc Thất nhảy lên xe ngựa rời khỏi Từ Ninh cung.

Chưa tới nửa canh giờ chính là thời gian lâm triều, chắc hẳn Nam Cung Trạm đã tìm tới Hoàng Đế, mà lại gặp Sở Vân Mộ ở đây, Mộc Thất cảm thấy, nhất định có việc ngoài ý muốn chờ nàng.

Ở đình giữa hồ trong ngự hoa viên Hoàng Thượng cho bố trí một bàn tiệc, nàng đoán không ra, trên bàn tiệc một bên là Nhiếp Chính Vương phong thái ung dung nho nhã bên còn lại là Tề Vương sắc mặt hết sức khó coi.

"Trăn Dương tham kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu." Mộc Thất bước lên phía trước hành lễ nói.

"Bình thân, Trăn Dương đến đây, ngồi bên cạnh ai gia." Thái Hậu kéo Mộc Thất đến bên cạnh, bảo cung nữ mang một bộ bát đũa mới đến đây.

"Sáng sớm Trăn Dương vào cung là vì chuyện gì?" Hoàng Thượng ho khan vài tiếng, Dương công công đứng một bên cuống quýt đấm lưng cho hắn.

Mộc Thất nhìn bộ mặt âm trầm của Nam Cung Trạm, biết chuyện có biến, không nhanh không chậm nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Trăn Dương lo lắng cho bệnh tình của Thái Hậu, vào cung để giám sát cung nữ sắc thuốc."

"Trăn Dương có lòng, ngược lại hôm nay ngươi tới lại đúng thời điểm, Trẫm cùng Thái Hậu đang bàn về hôn sự của ngươi." Hoàng Thượng ngửi ngửi lọ thuốc nói.

Mộc Thất nhìn Sở Vân Mộ, rốt cuộc hắn muốn dở trò gì?

Nam Cung Trạm trên mặt đều là tức giận, thế mà trên mặt hắn lại là vẻ đắc ý hả hê.....

Trong đầu Mộc Thất vang lên câu nói kia: "Trở thành người của Bổn Vương, đây chính là báo đáp tốt nhất của ngươi."

Trên trán của nàng không khỏi toát ra hai hàng mồ hôi lạnh.

"Hoàng Thượng, Trăn Dương chỉ muốn ở bên cạnh Thái Hậu để làm tròn chữ hiếu, cũng không có suy nghĩ lập gia đình....." Mộc Thất nói.

Thái Hậu vỗ vỗ tay Mộc Thất, cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, sao ai gia có thể giam ngươi ở bên người, làm trễ nãi chung thân đại sự của ngươi? Chuyện nam cưới vợ nữ lấy chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời nữ nhân chính là lập gia đình. Ngươi nếu như đã là nghĩa nữ của ai gia, ai gia chắc chắn tìm cho ngươi vị hôn phu môn đăng hộ đối, cho ngươi thể diện khi gả đi."

"Sở ái khanh tuổi trẻ tài cao, phụ tá Trẫm xử lí triều chính, là rường cột nước nhà, huống chi Sở ái khanh vẫn luôn nhớ thương ngươi, hôm nay tới để thỉnh cầu trẫm ban hôn cho các ngươi, trẫm không thể không đồng ý? Trăn Dương, ngươi thấy thế nào?" Hoàng Đế buông bình thuốc trong tay xuống nói.

Trong đầu Mộc Thất nổ vang, nhớ thương..... thỉnh cầu gả.....

Hôm nay không phải là Nam Cung Trạm xin Hoàng Thượng ban hôn sao? Sao lại bị

Sở Vân Mộ đoạt đi?

Gả cho Nhiếp Chính vương..... Chuyện này có khác gì tự mình nhảy vào hang ổ của yêu tinh? Mộc Thất ơi Mộc Thất, sao mạng của ngươi lại khổ như vậy?

Mộc Thất cố gắng nặng ra nụ cười: "Hoàng mệnh trên cao, dĩ nhiên là Trăn Dương nghe theo ý chỉ của Hoàng Thượng. Đa tạ ưu ái Hoàng Thượng và Thái Hậu dành cho Trăn Dương, Trăn Dương vô cùng cảm kích."

Mộc Thất cảm thấy, mấy chữ cuối cùng nàng nói nhất định là mang theo tiếng khóc nức nở.

Sở Vân Mộ không giống với Nam Cung Trạm, hắn và hoàng thất không có quan hệ huyết thống, hắn là thân vương khác họ Hoàng Đế đặc biệt phong, Hoàng Đế gả nghĩa muội cho hắn, về tình về lý đều không có gì để phản đối.

Huống chi Hoàng Đế dùng việc này để lôi kéo Sở Vân Mộ, tính toán ngồi vững trên ngai vàng, nếu như nàng cự tuyệt, chưa biết chừng Hoàng Đế cũng sẽ dùng cùng một biện pháp với Mộc thừa tướng nhốt nàng lại!

"Hoàng Thượng Thái Hậu yên tâm, chắc chắn thần sẽ đối xử tốt với Trăn Dương." Sở Vân Mộ nâng nhẹ môi mỏng nói.

"Khó khi có được tấm chân tình của Nhiếp Chính Vương, Trăn Dương, ngươi nhất định phải nắm chặt. Ngươi cũng nên nhớ, nữ nhân nên sớm sinh con nối dõi đây là biện pháp tốt nhất giữ vững địa vị của mình." Thái Hậu nói nhỏ bên tai Mộc Thất.

"Tạ Thái Hậu chỉ điểm." Mộc Thất cười cười nói.

"Phụ hoàng, nhi thần....." Nam Cung Trạm nhìn Mộc Thất vừa gần như gang tấc giờ lại như xa tận chân trời, lửa giận lần nữa xông lên não.

Tại sao tất cả đều nằm trong kế hoạch của Sở Vân Mộ? Hắn đã an bài tốt, xin phụ hoàng ban hôn, nhưng không biết Sở Vân Mộ trước mặt phụ hoàng nói cái gì, đã đi trước một bước cướp nàng khỏi tay hắn!

"Trạm Nhi, xưa nay ngươi xử sự chững chạc, tại sao hôm nay hôm nay lại xúc động như vậy! Trẫm sớm nghe nhị tiểu thư Mộc phủ tài mạo song toàn, hạ chỉ gả nhị tiểu thư Mộc phủ cho ngươi, ngươi có gì dị nghị không?" Hoàng Đế tức giận nói.

Nam Cung Trạm siết chặt đôi tay, đè nén lửa giận xuống đáy lòng, khạc ra mấy chữ: "Nhi thần không có dị nghị."

"Đã đến thời gian lâm triều, Hoàng Thượng nhanh thay long bào vào điện thôi." Dương công công cúi người ở bên tai Hoàng Đế nói.

"Đã như vậy, chuyện này liền định đoạt như vậy. Trẫm sẽ sớm viết chiếu chỉ ban hôn công bố cho các đại thần, hai nữ nhi Mộc gia xuất giá, gả cho Nhiếp Chính Vương và Tề Vương, một tháng sau ngày mùng bảy tháng bảy là ngày tốt, không bằng liền định hôn kỳ vào ngày đấy." Hoàng Đế ho khan vài tiếng, đứng lên nói.

Dương công công đứng một bên hăng hái ghi chép lời Hoàng Thượng nói, chuẩn bị viết vào thánh chỉ.

"Thần (nhi thần) cung tiễn Hoàng Thượng." Sở Vân Mộ và Nam Cung Trạm thi lễ nói.

"Thái Hậu, Trăn Dương dìu người trở về." Mộc Thất đỡ Thái hậu trở về Từ Ninh cung, nàng thấy Sở Vân Mộ cười nhìn nàng, môi miệng khẽ nhép.

Nàng trầm tư chốc lát, cắn răng nghiến lợi, trong lòng vừa giận vừa hờn, hắn nói là: "Tiểu Thất, ngươi là người của Bổn Vương."

..... Ai là người của hắn!

Mộc Thất không cam lòng, nàng cũng không thể cứ như vậy bị Sở Vân Mộ bẻ gãy cánh ném lồng son được! Nàng muốn phản kháng, không sai, vụ hôn nhân này nàng nhất định trốn!

**

Thời điểm Mộc Thất rời khỏi Từ Ninh cung, vừa đúng thời gian, muôn hoa đua nở, nhưng trong đầu nàng đều là tâm sự, không có tâm trạng ngắm cảnh.

"Nha đầu, tới đây." Một mùi hương sen nhàn nhạt từ đỉnh đầu truyền đến, Mộc Thất ngẩng đầu thấy bên cạnh đã xuất hiện thêm một chiếc long xa, người tới chính là Sở Vân

Mộ.

Rốt cuộc Mộc Thất không thể nhịn được nữa, nhỏ giọng nói: "Ngươi gọi ai là nha đầu! Ai là Tiểu Thất! Sở Vân Mộ, ngươi nhanh chóng phủi sạch quan hệ cho ta!"

" Phủi sạch quan hệ..... vị hôn thê, Bổn Vương tiễn ngươi về phủ ngươi thấy sao?" Đôi mắt phượng Sở Vân Mộ chớp chớp, một cánh tay dài trắng nõn đưa ra kéo tay phải của Mộc Thất.

"Không cần!" Mộc Thất đi về phía trước.

Cánh tay kia vừa vặn ôm lấy eo của nàng, kéo nàng vào trong lồng ngực.

Một luồng hơi thở ấm áp phun bên tai Mộc Thất, làm cho cả thân nàng mềm nhũn: "Vị hôn thê, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể giành được người của Bổn Vương, ngươi, là người của Bổn Vương....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Trong sạch

Edit Hoa Trong Tuyết

"Vương Gia, xin tự trọng." Mộc Thất né tránh Sở Vân mộ, xê dịch thân thể, tìm chỗ ngồi cách xa nhất.

"Ngươi sợ Bổn vương sao? Vị hôn thê của Bổn vương." Sở Vân Mộ chống cằm, lười biếng chuyển hướng nhìn trên người của nàng.

"Ta làm sao lại sợ Vương Gia? Chỉ là tập tục trước khi thành thân một tháng tân nương phải đóng cửa không gặp người ngoài, Hoàng Thượng đã ban thánh chỉ, xin Vương Gia đừng phá hư quy củ." Mộc Thất vuốt vuốt Đản Hoa trong ngực, chậm rãi nói.

" Ngươi nói như vậy là đã thừa nhận ngươi là vị hôn thê của Bổn Vương, được, tâm tình Bổn Vương rất tốt, trước khi thành thân sẽ không đụng vào ngươi, cũng sẽ không gò bó ngươi." Sở Vân Mộ hơi nâng khóe môi, trong đôi mắt phượng xinh đẹp giống như lưu chuyển ánh sáng hạnh phúc.

Mộc Thất nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, nàng có cảm giác mình sắp rơi vào miệng cọp?

Nhưng Hoàng Thượng tự mình gả, nàng nghĩ muốn đào hôn tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.....

Đến cửa cung, ánh mắt Mộc Thất sáng lên —— Thập Lục đánh xe tới đón nàng, tới thật là đúng lúc!

"Vương Gia có thể cho ta xuống xe hay không?" Trên mặt Mộc Thất dâng lên nụ cười nói.

Sở Vân Mộ nhìn thấy Mộc Thất nhìn nam tử đối diện lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, đáy mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hắn là ai?"

"Hắn là đệ đệ ta." Mộc Thất nói.

"Bổn Vương chưa từng nghe nói Mộc gia có một nhi tử." Sở Vân Mộ kéo cổ tay Mộc Thất, tiến tới gần nàng nói.

"Ta lưu lạc ở Ôn Dịch cốc lâu như vậy, có một huynh đệ kết nghĩa có gì không thể?" Mộc Thất giãy dụa nói: "Vương Gia, ngươi đừng quên mình đã đồng ý với ta cái gì."

Ánh mắt Sở Vân Mộ dừng lại, buông nàng ra nói: "Ngươi là nữ nhân của Bổn Vương, Bổn Vương không thích nhìn thấy ngươi đến gần những nam tử khác, nếu không....."

Lời nói còn chưa dứt, Mộc Thất đã nhảy xuống xe, đi về phía nam tử kia.

Sở Vân Mộ tức giận, lạnh giọng nói: "Nguyên Giáng, trở về phủ!"

Nguyên Giáng có chút kinh ngạc, Vương Gia nhìn thấy Vương Phi tương lai nhảy xuống đi cùng nam tử khác, thế nhưng lại không thèm để ý chút nào?

"Vương Gia, chúng ta có cần tiễn Vương Phi về tướng phủ hay không?" Nguyên Giáng hỏi.

"Dám lắm mồm, tìm đường chết sao?" Bên trong xe truyền ra một luồng âm thanh lạnh lùng.

Nguyên Giáng bị dọa sợ suýt nữa ngã xuống ngựa xe, vội vàng giục ngựa phi như bay về vương phủ.

"Thất tỷ, ta thấy người ngồi trên chiếc long xa kia giống như đang tức giận nhìn chằm chằm vào ta." Thập Lục dựa vào xe, chỉ cảm thấy xung quanh đều là gió lạnh.

"Tính cách nhỏ mọn, mặc kệ hắn." Mộc Thất nhìn long xa, chỉ thấy mỹ nhân trong xe giận dỗi quay đầu đi không nhìn nàng.

Đợi nàng xoay người, mỹ nhân trong xe lại quay đầu lại nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt sắc bén nếu hóa thành kiếm nhọn, sợ rằng lúc này hai người đã bị băm nhỏ.

Mộc Thất nhỏ giọng hỏi Thập Lục "Chuyện điều tra đến đâu rồi?"

"Đã có chút manh mối, ta điều tra lịch sử bốn nước Đại Lịch, Miêu Cương, Nam Việt, Tuyền Ki trong vòng ba mươi năm, cuối cùng tra được thông tin vết hớp hoa Anh Đào, tin tức đều ở đây trên tấm lụa này, xem xong nhất định phải tiêu hủy nó." Thập Lục cầm trong tay một tấm lụa trao cho Mộc Thất nói.

" Thập Lục, những công việc cần thiết phải làm đều phiền ngươi. Ta bị Hoàng Thượng gả cho Nhiếp Chính Vương, trong vòng một tháng không thể ra khỏi phủ, cũng may ngươi có dị năng di chuyển, lúc nào cũng có thể gặp ta." Mặt Mộc Thất hiện lên vẻ bất đắt dĩ nói.

"Cái gì? Hoàng Đế gả ngươi cho ngươi lần trước suýt hạ độc chết ngươi Nhiếp Chính Vương của Vân Từ sơn trang? Thất tỷ, nếu không chúng ta chuyển

cơ sở đến nước Nam Việt đi, Nhiếp Chính Vương này thật sự quá nguy hiểm, chẳng lẽ ngươi cứ như vậy hiến thân cho hắn? Hay là nói, ngươi thích hắn?" Thập Lục lắc lắc vai Mộc Thất, buồn bực nói.

Hắn có ấn tượng cực kì không tốt đối với Sở Vân Mộ, hắn nhớ lần trước tìm được Mộc Thất ở Vân Từ sơn trang, nàng bị trúng độc từ máu của Sở Vân Mộ, trên cổ còn có vệt hồng do bị siết.

Lúc đấy, hắn đã nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày hắn báo thù cho Mộc Thất.

" Thập Lục, ngươi yên tâm, ta và Sở Vân Mộ chỉ có quan hệ hợp tác, cái gọi là hôn sự cũng là hữu danh vô thực. Trong tay ta có quỷ hoa sen giải sinh tử cổ, hắn sẽ không làm gì ta." Mộc Thất vô thức sờ cổ tay mình, nghĩ khoản thời gian này nàng nhất định phải nghiên cứu về quỷ hoa sen này rồi.

"Mộc tỷ tỷ!" Một luồng âm thanh thanh thúy như chim hoàng anh từ sau lưng truyền đến, người tới chính là cửu công chúa Nam Cung Tuyết.

"Công Chúa, đã lâu không gặp." Mộc Thất cười chào hỏi.

"Oa! Một ca ca tuấn tú!" Cửu Công Chúa chỉ vào Thập Lục lớn tiếng nói, chạy nhanh tới.

Các cung nữ sau lưng nàng vội vàng chạy theo vị tiểu tổ tông này, chỉ sợ nàng vấp té.

Mộc Thất nhìn nàng nhào về phía Thập Lục, vội vàng ngăn ở trước mặt Thập Lục, ôm cả người Cửu Công Chúa vào lòng: "Để ta giới thiệu một chút cho Cửu Công Chúa biết, vị này là nghĩa đệ của ta, hắn tên là Thập Lục."

"Thạch Lựu....." Cửu Công Chúa lui lại mấy bước, cúi đầu nắm ống tay áo, trên mặt hiện lên đỏ ửng nói: "Thạch Lựu ca ca, ta tên là Nam Cung Tuyết, ngươi cứ gọi ta là Tiểu Tuyết là được....."

Mộc Thất lấy cùi chỏ đẩy Thập Lục một cái, đứng một bên Thập Lục run sợ hồi lâu mới mở miệng nói: " Cửu Công Chúa, chào ngươi!"

"Thạch Lựu ca ca, bây giờ ngươi đi đâu? Có thể mang ta đi cùng hay không?" Cửu công chúa nhìn hắn nháy mắt tràn ngập mong đợi.

Xong rồi.....

Ở đáy lòng Thập Lục than thở, hắn đây là gặp gỡ oan gia rồi!

"Công chúa một mình xuất cung không an toàn, vạn nhất gặp nguy hiểm, Thập Lục và Thất tỷ khó thoát khỏi trách nhiệm, kính xin công chúa nghĩ lại." Thập Lục cung kính nói.

Ánh mắt Cửu Công Chúa nhìn Thập Lục từ hi vong chuyển thành thất vọng, lúc sau thất vọng chuyển thành bi thương, sau một khắc, nàng hô một tiếng khóc.

"Thạch Lựu ca ca, ngươi đang cự tuyệt ta sao? Tiểu Tuyết thật đau lòng a!" Cửu Công Chúa vuốt mắt nói với thị vệ sau lưng: "Người tới, bắt hắn kéo về cung cho bản Công Chúa! Thạch Lựu ca ca không mang Tiểu Tuyết xuất cung, Tiểu Tuyết không thể làm gì khác là dẫn ca ca đi về, ô ô....."

"Thất tỷ....." Trên gương mặt trẻ con của Thập Lục tràn đầy uất ức.

Bây giờ đang ở trước cửa cung, hắn không thể lộ võ công, chỉ có thể để mặc mấy chục thị vệ nâng hắn đi về phía tẩm cung của Công Chúa.

Mộc Thất nhìn thấy Thập Lục thật đáng thương, vừa định mở miệng, lại thấy Cửu Công Chúa khóc như hoa lê đẫm mưa ôm lấy nàng, ngửa đầu nói: "Mộc tỷ tỷ, để cho Thạch Lựu ca ca chơi với ta một ngày đi, chỉ một ngày, một ngày có được hay không?"

Mộc Thất vuốt ve mái tóc của Cửu Công Chúa, người của nàng chỉ cao hơn ngực Mộc Thất, nhìn giống như tiểu muội của mình, nàng làm sao nhẫn tâm.....

"Được rồi, chỉ là xin Cửu Công Chúa đối xử tử tế với xá đệ." Mộc Thất bất đắt dĩ nhảy lên xe ngựa, nắm chặt dây cương nói.

Nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Thập Lục, nàng dùng ánh mắt khích lệ an ủi hắn: Thập Lục ngoan, vì đến gần hoàng tộc Đại Lịch, lấy được quyền lực để chống lại kẻ thù, tỷ cũng gả cho Nhiếp Chính Vương rồi, ngươi hy sinh chút này cũng không đáng bao nhiêu!

"Thật tốt quá! Ngươi hãy yên tâm đi, ta nhất định sẽ chiếu cố Thạch Lựu ca thật tốt. Để cho an toàn, người tới, giúp hắn thay y phục thị vệ!" Cửu Công Chúa lau khô nước mắt, bộ mặt mừng rỡ.

Cứ như vậy ở giữa đường Thập Lục bị các cung nữ quây quanh cởi toàn bộ y phục chỉ còn áo lót bên trong, thay lại y phục thị vệ đi vào cung.

Hắn là thống lĩnh của Trầm Hương Cát, vậy mà trong sạch của hắn cứ như vậy bị vùi trên người tiểu cô nương này.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Tẩy tủy đan, cạm bẫy của đại phu nhân

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất tiễn Thập Lục đi, xe ngựa vừa đến tướng phủ đã thấy Trầm Xuân đứng ngoài cửa trông ngóng.

"Tiểu thư, người đã quay trở lại, Dương công công đến truyền thánh chỉ, gả tiểu thư cho Nhiếp Chính Vương!" Trầm Xuân mặt đầy kinh ngạc nói.

"Ta đã sớm biết." Mộc Thất mặt không kinh hãi, ném Đản Hoa vào ngực Trầm Đông nói: "Tướng gia ở đâu?"

"Tiểu thư, tướng gia cùng Vân tướng quân đi tới quân doanh kiểm tra." Trầm Hạ mở miệng nói.

" Tướng gia có ra lệnh gì không?" Mộc Thất hỏi.

Trầm Xuân cúi đầu, bộ mặt uể oải nói: "Tiểu thư, người lại đoán đúng. Tướng gia ra lệnh cho người một tháng này không được ra khỏi phủ, ở lại Lãm Phương viện, để các ma ma dạy người lễ nghi quy tắc....."

"Không sao, nữ nhi trước khi thành thân không bước ra khỏi cửa là truyền thống của Đại Lịch, ta làm theo là được." Bộ dạng Mộc Thất giống như đã đoán trước được, cất bước đi về Lãm Phương viện nói: "Trầm Hạ, chuẩn bị cho những đồ để làm nữ công."

"Dạ, tiểu thư." Trầm Hạ đáp lời nói.

Mộc Thất liếc mắt nhìn qua bóng người nghe trộm trong góc, khóe miệng nhếch lên, quay đầu lại nhíu mày nói: "Trầm Xuân, đồ ăn của ta đã chuẩn bị xong chưa? Ta sắp đói chết rồi!"

Trầm Xuân thấy ám vệ Mộc tướng phái tới giám thị đã tránh đi, nhỏ giọng nói bên tai Mộc Thất: "Đang ở trong phòng ăn, đi qua rất gần, món ăn vẫn còn nóng!"

Mộc Thất ra dấu cho Trầm Xuân ám chỉ ngươi làm tốt lắm, đi một đường đến phòng ăn, mở nắp nồi, hương thơm phức của gà quay và cá sốt chua ngọt làm Mộc Thất nổi lên cơm thèm ăn mãnh liệt.

Từ hôm qua đến hiện tại nàng chưa ăn được bữa cơm nào tử tế, cuối cùng cũng có lộc ăn!

"Ai nha!" Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn đi vào phòng ăn, không cẩn thận làm rớt khay trong tay.

"Ngươi là người ở đâu? Tới đây làm gì?" Trầm Xuân cảnh giác quan sát nàng.

Tiểu nha hoàn nhút nhát hành lễ nói: "Đại tiểu thư thứ tội, nô tỳ là Hương Tuệ, tới đây lấy thuốc cho đại phu nhân."

"Đại phu nhân bị bệnh gì?" Mộc Thất xoay người hỏi.

" Tối hôm qua đại phu nhân nhiễm phong hàn, hiện nay vẫn bị bệnh liệt giường. Đại tiểu thư có gì dặn dò?" Hương Tuệ cẩn thận từng li từng tí bê chén thuốc lên, trả lời.

"Không có chuyện gì. Trầm Hạ, ngươi đi giúp Hương Tuệ một chút." Mộc Thất nháy mắt nhìn Trầm Hạ bên cạnh.

Trầm Hạ bước lên giúp Hương Tuệ lấy chén thuốc, sau khi thấy Hương Tuệ bê thuốc ra cửa một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói với Mộc Thất: "Tiểu thư, thuốc đại phu nhân dùng chỉ là thuốc trị phong hàn."

Mộc Thất cau mày, rõ ràng ngày hôm qua Vân Hồng Mai vẫn khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên bị bệnh phong hàn?

Nàng cảm giác nơi này đấy có chút không đúng.....

Hương Tuệ đi đến phòng đại phu nhân, quỳ xuống đất nói: "Đại phu nhân, nô tỳ đã làm theo lời ngài nói."

"Ngươi làm cho Mộc Nguyệt Lương chạm vào chén thuốc rồi hả?" Trên giường Vân Hồng Mai lấy khăn trên trán xuống, sắc mặt hồng hào không hề có chút dấu vết của bệnh tật.

"Nô tỳ vô năng, chỉ làm cho nha hoàn bên cạnh đại tiểu thư đụng phải chén thuốc." Hương Tuệ cúi đầu nói.

" Nha hoàn bên người nàng..... vừa đúng, nàng cùng ba nha hoàn kia tình cảm rất tốt, đến lúc đó chắc chắn nàng sẽ phải bảo vệ, chuyện này nàng ta không thoát khỏi có liên quan." Vân Hồng Mai cười lạnh nói.

—— Mộc Nguyệt Lương, bản phu nhân lần này nhất định phải diệt trừ ngươi!

**

Mộc Thất về đến Lãm Phương Viện, thấy những ma ma dạy nữ công và lễ nghi cho nàng đều nằm trên mặt đất, ngay cả con chim trên cây cũng mơ màng rơi xuống đất, đây là có chuyện gì xảy ra?

"Đồ đệ ngoan, ngươi sẽ không quên mất sư phụ chứ? Nhưng là chính ngươi muốn nhận lão phu làm sư phụ!" Một lão nhân treo ngược trên cây, râu bạc phơ trên cằm được thắt như bím tóc, lúc ẩn lúc hiện trên mặt, làm cho Trầm Xuân cười khanh khách không ngừng.

"Nha đầu thối, cười cái gì mà cười? Lão phu muốn truyền thụ võ công cho đệ tử, tất cả đều đi canh cửa đi!" Lão nhân từ trên cây nhảy xuống, quát lên.

"Vậy thuộc hạ sẽ không quấy rầy Nhị Trưởng Lão." Trầm Xuân và Trầm Hạ mang những người không có nhiệm đang ngủ say đưa đến dưới gốc cây, đóng kỹ cửa viện đi ra bên ngoài canh chừng.

"..... Sư phụ, xem ra hai dặm xung quanh nơi này đều bị người làm cho sương mù bao phủ, phải hay không?" Mộc Thất vỗ vỗ mặt một ma ma, không phản ứng chút nào, xem ra Nhị Trưởng Lão làm cho các nàng rơi sâu vào trong mộng.

"Đồ đệ, ngươi chỉ đoán đúng phân nửa, vi sư làm cho đến cả côn trùng trong vòng hai dặm cũng mê mang say trong giấc mộng, trời sập cũng chưa tỉnh lại, chỉ là vi sư dùng không phải là thuốc, vi sư chính là dùng....." Nhiên ông hắt hơi một cái, nhặt lên hai đóa Thủy Lan: "Phấn hoa."

"Phấn hoa?" Mộc Thất kinh ngạc nói.

Nàng chỉ nghe nói đốt khói mê thành sương mù có tác dụng làm người ta ngủ say, lại không ngờ đồ bình thường như phấn hoa cũng có thể làm được!

"Không sai, vi sư hạ ác mộng vào trong phấn hoa, nếu để phấn hoa khuyếch trương thành sương đến mỗi ngóc ngách trong bán kính hai dặm, trong vòng hai canh giờ tất cả mọi sinh vật bên trong đều ngủ mê mang. Biết tại sao ngươi không có chuyện gì không? Trước tiên vi sư đã bày ra trận phá chú nguyền rủa trên người ngươi và hai nha đầu kia, cho nên các ngươi mới có thể tỉnh táo. Có phải vi sư rất lợi hại hay không? Ngươi muốn học không?" Nhiên ông vuốt bím tóc trên cằm nói.

"Muốn! Sư phụ người dạy cho đồ nhi đi!" Ánh mắt Mộc Thất sáng lên nói: "Đồ nhi muốn học!"

"Vậy trước tiên ngươi mang 'túy sinh mộng tử' đến đây cho vi sư." Nhiên ông ngồi dưới đất, bổ sung thêm một câu: "Vì biểu lộ thành ý, ngươi phải tự mình mang đến."

Trong lòng Mộc Thất chà đạp vị sư phụ không biết phân biệt tình huống,trên mặt cười khanh khách nâng cốc bưng cho hắn nói: "Sư phụ ở trên cao, xin nhận lấy rượu đồ nhi hiếu kính ngài."

Nhiên ông gật đầu một cái, tay phải kết thành Liên Hoa Ấn, trong nháy mắt bắn một viên dược vào miệng Mộc Thất.

"Người..... người cho đồ nhi ăn cái gì?" Mộc Thất cảm thấy có một luồng nóng bỏng trong cổ họng, như có một luồng nhiệt nung đỏ rơi vào trong bụng.

"Đồ đệ ngoan, đây là tẩy tủy đan là đồ tốt hiếm có, coi như là lễ ra mắt vi sự tặng ngươi." Nhiên ông mở vò rượu ra, hương vị thấm người xông vào mũi, hắn không khỏi than thở: "Quả thật rượu ngon!"

"Sư phụ..... ta sắp chết rồi....." Mộc Thất bị thiếu dưỡng khí mặt bị nghẹn đến đỏ bừng, cả người nóng bỏng khó chịu, như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn kinh mạch của nàng, cảm giác này giống như rơi xuống chảo dầu nóng bỏng!

"Đồ đệ đừng sợ, vi sư cũng không biết vì sao, trong kinh mạch ngươi có một luồng nội lực lạ ẩn bên trong đã nhiều năm. Muốn tập võ, đả thông kinh mạch là chuyện bắc buộc phải làm. Vượt qua được chút đau đớn này, tẩy tủy đan sẽ làm công lực của ngươi tăng lên mấy chục lần, mau vận công tới đan điền, đưa nó hội tụ vào tâm mạch." Nhiên ông không lo lắng thảnh thơi cầm bầu rượu, không thèm nhìn Mộc Thất đang lăn lộn trên mặt đất, lạnh nhạt nói.

Một chút đau đớn.....

Mộc Thất ở trong lòng trách móc, rõ ràng so voi sinh con còn đau hơn!

Sau một khắc, thân thể nàng bắc đầu cảm thấy lạnh, cả người thật giống như rơi vào nơi cực hàn, lạnh đến cả người run rẩy, tay chân cứng ngắc không kềm chế được.

Chỉ là nàng còn phải vận công đến đan điền, bụng đã từ từ khôi phục chút ấm áp

Nàng thuận thế ngồi xuống tĩnh tọa, nóng lạnh luân phiên đồng thời đấu tranh, một luồng lực lượng cường đại đang giúp nàng đả thông kinh mạch, hội tụ ở tứ chi của nàng.....

Cảm giác đau đớn từ từ biến mất, đột nhiên, Mộc Thất cảm thấy trước mắt có một luống sáng chói, nắm chặt quyền dùng thêm mấy phần sức lực—— kinh mạch trên người nàng đều được đả thông!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Có một vạn phương pháp để cho nàng câm miệng

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất thử vận công, chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân thông suốt, nghiễm nhiên nội lực cũng tăng lên không ít.

"Vận chân khí vào đan điền, vận hành bốn mươi chín vòng." Nhiên ông bước lên phía trước liếc mắt nhìn qua thấy Mộc Thất đã bình phục không còn cảm giác đau đớn, âm thầm gật đầu một cái.

Mộc Thất làm theo lời Nhiên ông nói, nàng cảm thấy đỉnh Không Động trong không gian tùy thân phát ra ánh sáng xanh, giống như cảm nhận được nội lực của nàng.

Đang lúc nàng ngưng thần tụ khí, đột nhiên Nhiên ông ở sau lưng nàng đánh qua một chưởng!

Trong nháy mắt Mộc Thất đã nhận ra lực của một chưởng phía sau, nghiên người bắt lấy, giữ chặt tay phải của người phía sau.

"Sư phụ muốn thử công lực của đồ nhi sao? Hiệu quả như thế nào?" Mộc Thất nâng lên khóe môi, mặt mày tràn đầy nụ cười giảo hoạt.

"Cực tốt cực tốt, ai nha! Nha đầu thối, mau buông tay!" Nhiên ông thấy vò rượu trong tay muốn rơi xuống đất, trong mắt cả kinh, tay trái tụ thành chưởng lực đẩy Mộc Thất ra, liều mạng tiến lên tiếp được vò rượu.

Mộc Thất nhanh tay nhanh mắt, đá một cước lên vò rượu sắp rơi xuống đất, lại nhảy một bước, ôm vò rượu' túy sinh mộng tử' vào lòng.

Nhiên ông vung lên phất trần trong tay, cuốn lấy vò rượu trong ngực nàng, giận đến mức bím tóc trên cằm cũng vểnh lên: "Ngươi cái nha đầu thối này, có tiến bộ liền lên mặt, vò rượu của vi sư suýt chút nữa thì bị hủy trên tay ngươi!"

"Sư phụ, đồ nhi chỉ là đùa với ngươi thôi, đồ nhi biết sai rồi." Mộc Thất níu ống tay áo Nhiên ông nói: "Nếu kinh mạch của đồ nhi đã thông, nội lực đã gia tăng gấp mấy lần, vậy người hãy nhanh dạy đồ nhi cách yểm vào giấc mộng đi!"

Tất nhiên Mộc Thất biết, vừa rồi Nhiên ông đối phó với nàng dùng chưa tới hai phần công lực, hắn cũng chỉ muốn dò xét nội lực và bản lĩnh của nàng thôi.

Từ nhỏ thể chất của nàng đã đặc biệt, kinh mạch không thông, không cách nào tập võ, rốt cuộc hôm nay nàng có thể luyện võ, để xem yêu tinh Sở Vân Mộ kia còn dám khi dễ nàng hay không!

"Yểm mộng nguyền rủa là tâm pháp sơ cấp của Quỷ Cốc, muốn luyện cũng không khó, chỉ là lực tay của ngươi không đủ, không chịu được lực lớn, phải luyện từ cơ sở. Đạp Tuyết Kiếm là binh khí ban đầu của ngươi, tiếp lấy!" Nhiên ông từ trong lòng móc ra một đoản kiếm bằng vàng tinh xảo, ném vào tay Mộc Thất.

"Người tập võ, trước tiên là luyện kiếm pháp, rót khí vào kiếm, từ vô hình, tụ đến ngàn cân, hóa thành gió xuân, quyển này là kiếm phổ của Trầm Hương Cát, làm các chủ là người đứng đầu, kiếm pháp của ngươi luôn luôn phải hơn các sát thủ, mới có thể làm cho mọi người tâm phục khẩu phục." Nhưng ông đem kiếm phổ giao cho Mộc Thất, ý vị sâu xa nói.

"Đồ nhi hiểu, quyển kiếm phổ này ta sẽ nhanh chóng luyện thành thạo, khi nào sư phụ tới kiểm tra kết quả?" Mộc Thất rút đoản kiếm ra khỏi chui, kiếm này tinh xảo hoa mỹ, thân kiếm có khắc hoa mai, rõ ràng là binh khí cho một cô nương sử dụng.

"Hai ngày sau." Nhiên ông chắp tay nói.

"Cái gì? Hai ngày!" Mộc Thất chó chút ý muốn thu hồi lời nói lúc trước.

"Đây chỉ là quyển thượng, ở đây vi sư còn có quyển trung và quyển hạ, nếu như luyện xong. Đến lúc đó ngươi có thể đánh thắng mười hai sát thủ cuối cùng của Trầm Hương Cát, vi sư liền coi như ngươi đã qua ải." Nhiên ông giảo hoạt cười một tiếng, từ trong tay áo móc ra hai bản kiếm phổ thật dày nói.

Mộc Thất thần thờ, hai ngày luyện xong kiếm phổ, sẽ cùng mười hai sát thủ tỷ thí.....

"Đồ đệ ngoan, chớ coi thường công lực bây giờ của ngươi, chỉ cần chăm chỉ khổ luyện, kiếm pháp của ngươi nhất định sẽ tiến bộ nhanh như gió! Thứ này là rượu ngon vi sư đều mang đi hết, luyện đi!" Nhiên ông trái phải mỗi bên ôm một vò ' túy sinh mộng tử', trên đầu còn đội một vò, bước chân như gió, biến mất trước mắt Mộc Thất.

Mộc Thất thở dài một hơi, cầm kiếm phổ lên, cầm Đạp Tuyết Kiếm bắt đầu luyện tập từ tờ thứ nhất.

Nàng đột nhiên nhớ tới lúc trước Thập Lục giao cho nàng quyển sách lụa, vội vàng lấy ra nhìn.

Một luồng hàn ý xông lên đầu, đọc xong sách lụa, chân mày Mộc Thất nhíu chặt mang sách lụa đốt thành bụi, đáy lòng lại dâng lên ngàn vạn đợt sóng.

Căn cứ vào lịch sử bốn nước Thập Lục điều trả, ba mươi năm trước nước Tuyền Ki có một vị thánh nữ thuần vu nhận chức, sau đó, vì muốn lấy được trái tim thánh nữ, vương triều Đại Lịch cùng Nam Việt phái binh tấn công nước Tuyền Ki.

Một cuộc hỏa hoạn khiến Hoàng Đế Tuyền Ki tán thân trong đó, cùng biến mất còn có hai vị hoàng tử, từ đó, hoàng thất Tuyền Ki không còn hậu nhân.

Về sau, dân chúng ủng hộ Phiên Vương Mộ Dung Tĩnh xưng đế, nước Tuyền Ki đổi quốc hiệu là Thái Nguyên, xây dựng lại hoàng cung, hoàng tộc Dạ Thị đều phai nhạt trong lòng mọi người.

Mộc Thất ngồi ở bên cạnh bàn đá, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

Đáng tiếc sau khi sư phụ bệnh nặng ký ức dần quyên hết, chỉ nhớ rõ kẻ thù của hắn là gia tộc có vết bớp Hoa Anh Đào, còn có hình ảnh tộc nhân chết thảm, luôn bị dày vò trong ác mộng mà qua đời.

Mọi người trong tộc đều mất mạng trong tay dị tộc, hơn nữa, thân thế của nàng cũng có liên hệ mật thiết với việc này.

Sư phụ đến từ nước Tuyền Ki, như vậy kẻ thù đến cùng có phải là hoàng thất Tuyền ki hay không? Trong đầu Mộc Thất như mớ bồng bong, chỉ là.....

Cuối sách lụa còn nhắc một đoạn, đại hoàng tử nước Tuyền Ki từ nhỏ đã khác người, bị thầy bói xem là yêu tà, Hoàng Đế nhốt hắn vào cấm địa, nhiều lần muốn giết hắn.....

"Như vậy Đại Hoàng Tử nước Tuyền Ki có còn ở nhân thế hay không?" Mộc Thất lẩm bẩm nói.

"Tiểu thư nghe nói người kia đã sớm chết." Một luồng âm thanh sâu kín từ phía sau truyền đến.

Mộc Thất cả kinh, quay đầu lại thấy Trầm Hạ đang đứng trước mặt, mới thả lỏng.

Nàng trầm tư một hồi hỏi " Trầm Hạ, làm sao ngươi biết vị hoàng tử kia đã chết?"

Trầm Hạ buông việc trong tay xuống, ngừng một chút nói: "Tiểu thư không biết, hoàng hậu Tuyền Ki phản bội Hoàng Đế, bị xử cực hình hỏa thiêu, vị hoàng tử này đương nhiên không được đối xử tốt, theo cung pháp, dùng thủy hình."

"Như thế nào là thủy hình?" Mộc Thất không hiểu.

"Hình phạt trong cung của nước Tuyền Ki vô cùng hà khắc, cái gọi là thủy hình là lấy người bị hành hình cho uống độc chì, sau đấy cột tảng đá vào người, ném vào trong hồ, cho tới bây giờ không ai sống sót." Trầm Hạ bình thản nói.

Mộc Thất siết chặc chuôi kiếm trong tay, người kia nhất định chết rồi.

Đừng nói là trói đá thả chìm trong hồ, chỉ cần một giọt độc chì cũng có thể khiến hơn mười người bỏ mạng, huống chi là một đứa bé!

"Thôi, không nói đến hắn nữa. Những người này sắp tỉnh, mau an bài tốt cho họ." Mộc Thất cầm kiếm phổ đi về trong phòng, tự bình phục sợn sóng nơi đáy lòng.

Tại sao thấy đoạn lịch sử trong sách lụa này, trong lòng nàng không khỏi dâng lên hoảng hốt?

Chẳng lẽ cái này có quan hệ cùng thân phận của nàng?

**

Ma ma sau khi tỉnh lại, chỉ thấy Mộc Thất tay cầm khăn tơ đứng ở trước mặt họ, cái này vừa khớp với giấc mộng của họ, không ai nhận thấy được một chút không đúng.

Tiễn ma ma lễ giáo đi, một việc khác liền đến.

Đại nha hoàn bên cạnh Đại Phu Nhân vội vàng chạy đến Lãm Phương Viện, kêu: "Đại tiểu thư, đại phu nhân trúng độc hôn mê, tướng gia bảo ngươi qua đấy!"

"Càn rỡ, việc phu nhân trúng độc sao lại liên quan đến tiểu thư của ta?" Trầm Xuân chỉ vào mặt nha hoàn, tức giận nói.

"Có quan hệ hay không, trong lòng đại tiểu thư rõ ràng." Nha hoàn kia thấy Mộc Thất đi tới, khẽ nhún người nói.

"Ngươi ——!" Trầm Xuân dơ tay lên hướng nàng đánh tới.

"Trầm Xuân, dừng tay. Nếu đại phu nhân có việc gì, về tình về lí chúng ta đều phải đi thăm. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, bản tiểu thư không cần thiết giải thích với những người nhàm chán làm vô vị này. Nếu có người dám nhục danh tiếng bản tiểu thư, bản tiểu thư tự có một vạn phương pháp cho nàng câm miệng !" Mộc Thất giọng nói hòa hoãn nhưng tràn đầy uy nghiêm.

Chỉ thấy trong mắt nha đầu kia hiện lai vài tia sợ hãi, cúi đầu không dám nói gì.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Hãm hại trúng độc, Mộc Thất phá trận

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất đi đến viện của đại phu nhân thì ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng.

Mộc Nguyệt Tinh dùng khăn lụa che mặt rơi lệ, đáy mắt lại lộ ra nụ cười nhạt khi thực hiện được âm mưu, nàng khóc sụt sùi nói: "Hôm nay đại tỷ được phong hàm Quận Chúa, là nghĩa nữ Thái Hậu, thân phận cao quý, Nguyệt Tinh cho là đại tỷ sẽ không tới thăm mẫu thân!"

"Nguyệt Tinh, câm mồm!" Mộc thừa tướng từ bên giường đứng dậy, nổi giận nói.

"Nhị muội muội sao lại nói vậy? Ta vĩnh viễn là con cháu Mộc gia, là nữ nhi của phụ thân, cho dù ta bị trục xuất khỏi nhà, cũng chưa từng ném đi mặt mũi Mộc gia. Đại phu nhân là mẫu thân nhị muội, cũng là mẫu thân của ta, mặc dù có chút khác biệt, có lẽ không tự hào nhưng cũng không đến nỗi bất hiếu, kính xin nhị muội muội cẩn trọng lời nói!" Mộc Thất giọng nói chậm rãi, trong giọng nói lộ ra phong thái đại gia khuê tú, Mộc thừa tướng không khỏi gật đầu một cái.

Thái y bắt mạch cho đại phu nhân đang hôn mê trên giường, chau chặt chân mày hành lễ với Mộc thừ tướng nói: "Khởi bẩm tướng gia, đại phu nhân trúng độc cây Tử Đằng, hạ quan sẽ giúp đại phu nhân bốc thuốc giải độc, lấy Thiên Hương Đậu Khấu làm thuốc dẫn, dùng chung với thức ăn, dùng liên tục ba ngày, sẽ không còn nguy hiểm tới tính mạng."

"Người tới, mang thái y đi điều chế thuốc, Chu Dịch, ngươi đi giám sát chặt chẽ quá trình chế thuốc, không được có sai lầm!" Mộc thừa tướng phân phó nói.

"Dạ, mời thái y." Chu thống lĩnh mang theo thái y và nhóm người lui ra.

"Phụ thân, ta ở trong dân gian cũng gặp được một chút kỳ ngộ, đối với dược liệu cũng hiểu khá rõ, nếu được để ta chẩn bệnh cho đại phu nhân." Mộc Thất nói.

Mộc thừa tướng im lặng, đứng dậy đi ra ngoài.

"Không được!" Mộc Nguyệt Tinh vội vàng ngăn trước mặt Mộc Thất, trong mắt tràn đầy giận dữ hung ác nói: "Mộc Nguyệt Lương, rốt cuộc ngươi muốn giả bộ đến lúc nào? Rõ ràng là ngươi hạ độc cây Tử Đằng trong chén thuốc của mẫu thân!"

"Nhị muội muội, mọi chuyện phải có chứng cứ, không có bằng chứng đừng ngậm máu phun người." Mộc Thất ngừng bước, vuốt ve nếp gấp hai bên quần dài của Mộc Nguyệt Tinh.

Mộc Nguyệt Tinh nhìn dấu vết hai bên váy, còn đổ mồ hôi lạnh, xem ra rõ ràng nàng đang che dấu cái gì.....

"Không tin, nhân chứng vật chứng ta đều có thể tìm, gặp mặt đối chứng." Mộc Nguyệt Tinh liếc mắt nhìn đại phu nhân nằm trên giường sắc mặt tái nhợt nói.

"Đi ra ngoài lại nói, mẫu thân ngươi cần nghỉ ngơi." Mộc thừa tướng mở miệng nói.

Mộc Thất đi vào trong viện, bọn thị vệ mang đến ba nha hoàn, nha hoàn đứng đầu quỳ gối trước mặt Mộc thừa tướng, khóc nói: "Tướng gia, chuyện đại phu nhân bị hạ độc không liên quan đến nô tì!"

Mộc Thất thấy nha hoàn đứng đầu rất quen mắt, nàng chính là nha hoàn hôm may đến phòng bếp lấy thuốc cho đại phu nhân, Hương Tuệ.

"Phụ thân, nàng là nha hoàn bên cạnh mẫu thân Hương Tuệ, phụ trách sắc thuốc đưa thuốc." Mộc Nguyệt Tinh nhìn chằm chằm Mộc Thất, trong lòng thầm nói, lần này, nhất định phải làm cho nàng vĩnh viễn không thể vùng dậy!

"Ngươi nói rõ ràng tỉ mỉ mọi việc ngươi làm ngày hôm nay đi." Ngồi trên ghế Mộc thừa tướng ra lệnh nói.

"Đại phu nhân bị phong hàn chưa khỏi, sáng nay nô tỳ mang theo phương thuốc thái y để lại đến Bách Thảo đường bốc thuốc, sau đấy tới phòng bếp sắc thuốc, mấy hôm nay thuốc của đại phu nhân là do nô tì sắc, trong toàn bộ quá trình nô tỳ đều ở đấy, thật sự không phải nô tỳ hạ độc!" Sắc mặt Hương Tuệ trắng bệch, rụt rè nói.

"Ngươi nên suy nghĩ một chút, trên đường đi có gặp ai không? Có thể có người khác động vào chén thuốc?" Mộc Nguyệt Tinh nâng lên khóe môi nói.

"..... Có, nô tỳ trở về lấy khay, trở lại phòng bếp thì gặp đại tiểu thư cùng Trầm Hạ, Trầm Xuân, đại tiểu thư thấy nô tỳ bê khay thuốc sắp ngã, còn sai Trầm Hạ đến giúp đỡ. Đại tiểu thư có ý tốt, không thể nào do đại tiểu thư làm!"Trên mặt Hương Tuệ đầy nước mắt nói.

Ánh mắt lóe lên, nàng trao đổi ánh mắt với Mộc Nguyệt Tinh.

"Hương Tuệ hầu hạ mẫu thân nhiều năm, huống chi hôm qua còn chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôm nay gặp đại tỷ, mẫu thân liền bị trúng độc cây Tử Đằng, đại tỷ là người bị nghi ngờ lớn nhất!"

Mộc Nguyệt Tinh nói xong, dùng khăn lau lau khóe mắt, giọng nói mang theo nức nở nói: "Lúc trước là Nguyệt Tinh cùng mẫu thân trách lầm đại tỷ, nghĩ rằng đại tỷ làm xấu danh tiếng Mộc gia, đại tỷ nếu có tức giận cứ tức giận với Nguyệt Tinh, mẫu thân cũng chỉ là suy nghĩ cho Mộc phủ....."

"Đủ rồi! Mang bã thuốc còn trong ấm đến đây, gọi thái y tới đây nghiệm chứng!" Mộc Thất cau mày nói.

Mộc Thất cười lạnh, xem ra Mộc thừa tướng vẫn không thể tin tưởng nàng, người phụ thân này tới bây giờ vẫn chỉ tin chính bản thân mình.

Thái y vội vã chạy tới, đổ bã thuốc trong ấm ra tỉ mỉ kiểm nghiệm, cuối cùng cho ra kết luận: "Tướng gia, trong bã thuốc này đúng là có xác cây Tử Đằng, cây Tử Đằng không mùi không vị, dùng ngân châm kiểm nghiệm cũng không phát hiện ra, cho nên đại phu nhân mới uống phải."

Thái y cẩn thận ngửi một cái, nói tiếp: "Chỉ là muốn kiểm tra ai đã từng chạm qua cây Tử Đằng cũng không khó. Thuốc này là một vị thuốc trị phong hàn rất tốt, cao Sơn Tra. Cây Tử Đằng đụng phải cao Sơn Tra sẽ biến thành màu nâu, dùng nước không thể rửa sạch được, dùng cao Sơn Tra bôi lại lần nữa mới mất màu. Chỉ cần người bình thường tiếp xúc với thuốc chạm tay vào chậu nước có chứa cao Sơn Tra, chân tướng sẽ sáng rõ."

Mộc thừa tướng lạnh giọng phân phó nói: "Người tới, chuẩn bị nước sạch hòa tan cao Sơn Tra vào!"

Mộc Thất không ngờ Vân Hồng Mai chuẩn bị tỉ mỉ như vậy, bày sẵn thiên la địa võng chờ nàng trở lại.

Rõ ràng là Vân Hồng Mai muốn cho nàng có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tội danh! Nhưng ngược lại nàng cảm thấy, căn bản Vân Hồng Mai không dùng qua chén thuốc, hiện tượng trúng độc giống như là giả!

Một ám vệ bưng đồ tiến lên, Mộc thừa tướng tự tay lấy cao Sơn Tra hòa vào nước.

"Ta làm trước!" Mộc Thất mở miệng nói.

Nàng an ủi Trầm Hạ đang nắm lấy tay mình, cho nàng một ánh mắt an tâm.

Ngón tay Mộc Thất nhanh chóng chạm qua túi thơm bên hông, nhận được viên thuốc Đản Hoa đưa đến đầu ngón tay, toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, căn bản không người nào phát hiện được.

Nàng vươn tay ngâm vào chậu nước, trước mắt mọi người giơ bàn tay lên.....

Mộc Nguyệt Tinh ngạc nhiên, cắn răng nghiến lợi nhìn nàng chằm chằm, hận không thể sử dụng ánh mắt xuyên thấu người của nàng!

"Tay của đại tiểu thư cũng không biến thành màu nâu, nàng trong sạch!"

"Đúng vậy đúng vậy..... vậy thì là do ai làm?" Bọn nha hoàn bàn luận xôn xao.

Mộc Thất nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Mộc Nguyệt Tinh thì khẽ mỉm cười.

Ngay sau đó là Trầm xuân, tay của nàng gặp cao sơn tra cũng không có biến sắc. Nàng không nhịn được nhìn Mộc Nguyệt Tinh làm mặt quỷ, tức chết cái nữ nhân xấu này!

Tiếp đến Trầm Hạ lấy tay từ bồn nước ra, ánh mắt mọi người chấn động, tay trái của nàng giống như nhuộm thuốc màu, biến thành màu nâu sẫm!

"Người tới, bắt nàng lại!" Mộc Nguyệt Tinh hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng phân phó nói.

Thị vệ chung quanh thấy vậy, nhanh chóng bước lên giữ chặc Trầm Hạ, ép nàng quỳ gối trước mặt Mộc thừa tướng.

"Dừng tay!" Mộc Thất lạnh lùng quát, "Còn có Hương Tuệ vẫn chưa kiểm tra, Nhị muội muội cần gì vội vã như thế, huống chi Trầm Hạ là nha hoàn của ta, còn chưa tới phiên Nhị muội muội tới xử lý!"

Mộc Thất kéo Trầm Hạ ra sau lưng trong ánh mắt oán hận của Mộc Nguyệt Tinh, ánh mắt rơi trên người nhóm thị vệ, một luồng ngạo khí từ trong xương

tủy phát ra ép nhóm thị về lùi sang hai bên.

Hương Tuệ nhìn Mộc Nguyệt Tình một cái, hai chân run rẩy đi tới trước chậu nước, đưa đôi tay vào trong nước.

Một lát sau, nàng giơ đôi tay từ trong nước lên, mọi người ở đây đều kinh ngạc, viện lớn như thế đều lâm vào yên tĩnh, duy nhất chỉ có Mộc Thất đứng yên mỉm cười, hình như tất cả đều được nàng nắm trong lòng bàn tay.....

"Đây là xảy ra chuyện gì? Tay của nàng tại sao cũng biến thành màu nâu sẫm!" Đứng ở một bên câu nói của Mộc Nguyệt Tình vang lên trong yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: 100 đao trả nợ, Mộc Thất bị bắt

Edit Hoa Trong Tuyết

Sắc mặt Hương Tuệ trắng bệch, lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu nói: "Tướng gia tha mạng, thật sự không phải là nô tỳ hạ độc!"

Mộc Thất chậm rãi tiến lên, mở miệng nói: "Các vị, ta đối với Sơn Tra cao hiểu khá rõ, có thể làm cho một số dược liệu có tính hàn biến sắc, cây Tử Đằng có tính hàn, cho nên tay dính nó sẽ biến thành màu nâu sẫm. Mà ta xem qua phương thuốc của đại phu nhân, trong đó còn có một vị bổ máu là Băng Liên, trùng hợp mấy ngày nay ta để cho Trầm Hạ lấy Băng Liên làm thuốc bổ cho ta, trên tay của nàng cũng sẽ dính Băng Liên, cho nên ngón tay mới có thể biến thành màu nâu."

"Cho nên, cái biện pháp này cũng không thể tìm ra người hạ độc. Theo ta thấy, đến hiệu thuốc điều tra một chút, cây Tử Đằng có cành lá tương tự Hàn Thạch Thảo, có khi là do hiệu thuốc bốc sai." Mộc Thất nhìn Mộc thừa tướng, thản nhiên nói.

Mộc thừa tướng gật đầu nói: "Người tới, mang dược liệu còn lại đi kiểm tra."

Thị vệ lấy gói dược liệu còn lại ra, sau khi thái y kiểm tra tỉ mỉ cho ra kết luận: bên trong dược liệu có trộn lẫn cây Tử Đằng.

Mộc Thất thoát khỏi hiềm nghi, nàng sớm đoán nếu kế sách của đại phu nhân thất bại sẽ đổ lỗi cho hiệu thuốc, nàng lại tiếp tục giả vờ bệnh.

Thật ra Mộc Thất không hề bảo Trầm Hạ chuẩn bị Băng Liên hay là canh bổ huyết gì đấy, sở dĩ ngón tay Hương Tuệ sẽ biến sắc, là bởi vì lúc thần không biết quỷ không hay nàng thả một viên bạc hà vào trong chậu nước.

Bạc hà này là viên thuốc nàng làm cho Đản Hoa ăn, không ngờ hôm nay lại có tác dụng không nhỏ!

"Truyền lệnh xuống, Bách Thảo đường bốc sai thuốc, suýt làm nguy hiểm tính mạng phu nhân thừa tướng, nghiêm trị không tha!" Mộc thừa tướng lớn tiếng nói.

Đứng một bên Mộc Nguyệt tình siết chặt đôi tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mà không biết.

Tại sao sau khi Mộc Nguyệt Lương từ Ôn Dịch Cốc trở lại, thì cả người đều thay đổi, lần lượt gặp giữ hóa lành, sắc phong Quận Chúa, những danh tiếng vốn dĩ là của nàng cũng bị đoạt mất? Nàng không cam lòng!

"Phụ thân, Nguyệt Lương có biết một chút thuật châm cứu, trong thời gian ngắn có thể bức độc ra khỏi cơ thể, phụ thân có thể để Nguyệt Lương chuẩn bệnh cho đại phu nhân được không?" Mộc Thất hành lễ nói.

"Ngươi đừng mơ tưởng mưu tính hại mẫu thân ta! Phụ thân, mẫu thân có thái y trị bệnh là được, không cần nàng!" Mộc Nguyệt Tình phẫn hận nhìn Mộc Thất chằm chằm, quay người lại khóc lóc vô cùng thảm thiết, khiến Mộc thừa tướng có chút không nhẫn tâm.

"Nguyệt Tình, trở về!" Mộc thừa tướng dùng ánh mắt quan sát Mộc Thất, khẽ gật đầu nói: "Được, ngươi đi đi. Người tới, chuẩn bị ngân châm!"

Từ lúc Mộc Thất trở về rất ít khi gọi ' phụ thân', một tiếng này của nàng làm cho hắn nhớ tới mẹ nàng, Cố Niệm Từ.

Mộc thừa tướng cảm thán một tiếng, quay người đi.

Mộc Thất đi vào phòng trong ánh mắt hận không bóp chết được nàng của Mộc Nguyệt Tình, nha hoàn trong phòng bị nàng đuổi ra ngoài, giờ phút này chỉ có hai người nàng và đại phu nhân.

"Bản phu nhân đã đánh giá thấp ngươi." Phụ nhân trên giường ngồi dậy, cười lạnh nhìn nàng một cái nói.

Mộc Thất đặc quyền ngân châm lên bàn, tiện tay lấy lên một châm đặt trên lửa đốt, chậm rãi nói: "Không, là đại phu nhân đánh giá cao."

Vân Hồng Mai cười một tiếng, vuốt tóc lộ ra khuôn mặt trang điểm tinh xảo nói: "Đúng là bản phu nhân đã đánh giá ngươi cao, coi như ngươi leo lên được vị trí Quận Chúa, thì vẫn là nghiệt chủng do một tiện nữ sinh ra. Nguyệt Tình không chỉ là nữ nhi thừa tướng, phía sau nàng còn có tòa núi dựa là Trấn Nam Vương, Tề Vương không chọn nàng làm vương phi, chẳng lẽ chọn ngươi sao?"

Mộc Thất đốt thân châm đã nhúng qua rượu, giống như không nghe được lời của nàng nói, lẩm bẩm: "Sai sai sai, là đại phu nhân đánh giá bản thân mình quá cao. Ngươi nghĩ giả vờ trúng độc, lại gài tang vật trên người ta, vậy mà với ta một chút tác dụng cũng không có."

Nàng đến gần đầu giường, chợt nhớ tới cái gì: "Hôm đó chính là đại phu nhân phái sát thủ áo đen đuổi giết ta, đúng không? Bọn họ đả thương người bên cạnh ta, ta quyết định khiến kẻ chủ mưu phía sau gấp trả lại trăm lần, để ta suy nghĩ một chút, một trăm châm này phải châm ở đâu để ngươi không chết, có thể tỉnh táo mà đau đớn vô cùng đây?"

Vân hồng Mai siết chặt ga giường trong tay, cả giận nói: "Đây là phủ thừa tướng, ngươi dám làm hại bản phu nhân, chính là kẻ địch của Trấn Nam Vương, ngươi có biết không?"

"Chậc chậc." Mộc Thất khoanh tay trước ngực đứng bên giường nói: "Đại phu nhân lớn tuổi như vậy còn ăn bám, cái này cũng không tốt."

Vân Hồng Mai nghe không hiểu lời nói quái dị của nàng, quay đầu đi vừa định gọi người đi vào, liền bị Mộc Thất điểm á huyệt, miệng không thể nói, cũng không thể động đậy.

"Phụ thân để cho ta tới chữa trị cho đại phu nhân, kính xin đại phu nhân phối hợp trị liệu." Mộc Thất cười nói.

Ngón tay Mộc Thất di chuyển xuống dưới vai nàng, lạnh nhạt nói: "Nếu đại phu nhân phối hợp trị liệu, nói không chừng quá trình loại bỏ độc tố sẽ nhanh hơn một chút, nếu không phối hợp....."

Nói xong, ngân châm trong tay nàng đâm và huyệt trên vai Vân Hồng Mai, "Đại phu nhân liền ăn khổ."

Mộc Thất biết, căn bản Vân Hồng Mai không có trúng độc!

Đại phu nhân cắn chặt răng, tức giận nhìn nàng chằm chằm.

Mộc Thất thở dài nói: "Ánh mắt của Đại phu nhân và Nhị muội muội thật đúng là giống nhau, giống như hận không thể giết chết ta. Ta biết rõ ngươi nghĩ sẽ nói gì, ngươi muốn nói cho tướng gia đúng không? Thái Y Viện thái y rất nhiều, chắc chắn sẽ có người nói thật, ngươi muốn chuyện giả trúng độc cho nhiều người biết, cố gắng mà nói."

Trên trán đại phu nhân rớt xuống từng hạt mồ hôi lớn, đau đến sống không bằng chết.

Nàng đánh giá thấp nữ nhân Mộc Nguyệt Lương này, thì ra nàng ta ác độc như thế!

"Quá trình trị liệu có chút khó khăn, đại phu nhân cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn toàn thân như dao gọt vào xương." Mộc Thất cười lạnh nói.

Lúc trước Vân Hồng Mai cùng Mộc Nguyệt Tình để cho nàng chịu hết lăng nhục, trở thành nữ tử đồi phong bại tục, chút đau đớn này còn chưa là gì!

Châm này là vì chính nàng châm.....

Châm này là vì Trầm Thu châm.....

Châm này là vì ngày đó các huynh đệ Trầm Hương Các bảo vệ nàng mà hy sinh châm.....

Huynh đệ hy sinh cũng không chỉ một người, nhất châm thế nào đủ.....

Cuối cùng, Vân Hồng Mai không chịu được đau nhức, hai mắt trợn ngược ngất đi.

Mộc Thất thu ngân châm, đẩy cửa ra phân phó bọn nha hoàn đứng bên ngoài: "Đại phu nhân đã không có việc gì, hiện tại buồn ngủ."

Mọi người ngạc nhiên, trong thời gian ngắn ngủi như thế đại tiểu thư lại chữa hết bệnh cho đại phu nhân! Sớm nghe nói về nàng ở Ôn Dịch Cốc cải tử hồi sinh, hôm nay được nhìn tận mắt, y thuật của nàng quả thật so thái y còn giỏi hơn!

Mộc Thất đi ra ngoài sân nhỏ trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, trở lại Lãm Phương Viện.

"Tiểu thư, đại phu nhân cùng nhị tiểu thư rõ ràng là đang hãm hại ngươi, chúng ta có cần phái người dạy dỗ họ hay không?" Trầm Xuân đôi tay chống nạnh nói: "Ngoài sáng chúng ta không thể lộ ra võ công, vậy thì vụng trộm đánh cho các nàng sưng đầu đến tướng gia cũng nhận không ra!"

Mộc Thất cười vỗ vỗ đầu của nàng, để xuống ly trà nói: "Ta đã dạy dỗ Vân Hồng Mai, chắc hẳn trong vòng một tháng này nàng lại không dám gây chuyện với chúng ta. Về phần Mộc Nguyệt Tình, nàng chỉ là thứ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, không gây ra được cái rắc rối gì."

Trầm Hạ nghiêm túc đứng một bên, Trầm Xuân ' hì hì ' bật cười, ôm bụng cười nói: "Tứ chi phát triển, đầu óc ngu si! Tiểu thư, ngươi nói quá chính xác!"

**

Ban đêm, Mộc Thất nằm trên giường nhìn kiếm phổ Nhiên ông giao cho, vung tay múa chân.

Nghe nói đại phu nhân sau khi tỉnh lại, thân thể hoàn toàn khỏi rồi.

Trải qua chuyện này, Mộc thừa tướng tăng thêm tin tưởng nàng, rút lui toàn bộ ám vệ xung quanh Lãm Phương Viện.

Mộc Thất nâng lên khóe môi, lật qua một trang khác thì thấy bả vai đau nhức, đúng là hôm nay mệt nhọc quá độ rồi.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh người ngã gục dưới đất.

Rầm!

Cửa đóng chặc bị người phá vỡ, ngọn đèn dầu bên trong nhà trong nháy mắt cũng bị dập tắt.

Mộc Thất cảnh giác đứng lên, nhưng thân thể xụi lơ vô lực, ngay cả kiếm cũng không cầm được.

"Ngươi..... là ai?" Mộc Thất nhìn không gian đen kịt phía trước, nhìn không rõ người trước mắt, chỉ cảm thấy gáy đau xót, cả người mất đi ý thức.

Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy cổ tay chân chợt lạnh, giống như là bị dây xích trói chặt, sau một khắc thân thể chợt nhẹ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Tiểu Thất, ngươi là thê tử của Bổn Vương

Edit Hoa Trong Tuyết

Ngủ mê man, Mộc Thất cảm thấy cổ đau xót, nàng mở mắt ra, trước mặt tối đen như mực, thử giật giật tay chân, gông xiềng nặng nề làm nàng không dùng nổi nửa phần sức lực.

Mộc Thất vận khí vào đan điền, lại bị một luồng lực cương đại trong cơ cơ thể cản lại một mùi ngai ngái dâng lên trong cổ họng.

Đây là xảy ra chuyện gì? Nội lực của nàng bị phong bế rồi!

"Đừng phí sức, gông xiềng trên người ngươi là bổn tọa dùng huyền thiết chế tạo, ngươi càng giãy dụa, sẽ càng bị phản lực nghiêm trọng. Nếu không muốn chết nhanh chóng, ngươi an phận một chút cho bổn tọa." Một luồng âm thanh bán nam bán nữ trên đầu Mộc Thất truyền đến, giọng nói âm lãnh kinh người.

Mộc Thất bấm một cái vào bắp đùi của mình, thì ra nàng còn sống, bây giờ không phải là vào địa ngục, cũng không phải nằm mơ.....

Nàng bị bắt rồi!

Người này tại sao muốn bắt nàng? Chẳng lẽ là do đại phu nhân muốn đuổi cùng giết tận? Chỉ là có một loại cảm giác mãnh liệt cho nàng biết, mục đích của những người này không phải là nàng.....

"Hắn đã nhận được tin tức chưa?" Âm thanh khó phân biệt nam nữ lại vang lên lần nữa.

"Hồi bẩm chủ thượng, một canh giờ trước, hắn đã nhận được huyết thư có tóc của nữ nhân này, tin tưởng rất nhanh sẽ tìm đến nơi này." Một âm thanh khác phục mệnh nói.

"Rất tốt, bổn tọa rất muốn sớm gặp lại hắn." Cái âm thanh kia dần dần đến gần, một bàn tay lạnh lẽo đặt lên gò má Mộc Thất.

"Bổn tọa bắt vị hôn thê của hắn tới đây, vì chính là vì sỉ nhục mười năm trước, để cho hắn sống không bằng chết!" Mấy chữ cuối cùng, hắn nói vô cùng ác độc, mang theo hận ý tận xương.

Đột nhiên, đầu ngón tay của hắn nâng lên, kéo xuống miếng vải đen trước mắt Mộc Thất.

Mộc Thất quan sát người trước mắt, tóc trắng môi đỏ, mày kiếm mắt phượng, khuôn mặt trắng bệch quỷ dị nở nụ cười giễu cợt.

Hắn nhẹ nhàng nâng lên cằm tinh xảo của Mộc Thất, ánh mắt u ám tiến tới gần nàng, nhếch môi nói: "Quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc, da trắng nõn

nà, tóc đen như mực....."

Hắn chau chặt chân mày, cầm lên một lọn tóc của nàng, vung tay chặt đứt, hung hăng nói: "Bổn tọa cũng đã từng có một đầu tóc đen như vậy, đều bởi vì hắn! Hắn khiến bổn tọa biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, bổn tọa muốn chặt hắn làm trăm mảnh!"

Trong lòng Mộc Thất chấn động, Sở Vân Mộ làm thế nào mà đắt tội lão yêu tinh tính tình bất ổn như vậy?

Vậy nội lực của hắn, chắc hẳn ngang bằng với Nhiên ông sư phụ của nàng, nhưng lại không giống Nhiên ông, quanh thân của hắn mang theo lệ khí máu tanh, chắc hẳn là tu luyện ma công trong thời gian ngắn nội lực mới cao thâm như vậy.

Nàng nghe Thập Lục nói qua, có một loại ma công rất lợi hại, chỉ là phải trả giá cực lớn, cần tự hoạn, hoặc lấy máu xác chết tu luyện.....

Ma công..... Mộc Thất không khỏi nghĩ đến Ma Cung, nghe nói Sở Vân Mộ đã từng là người của Ma Cung, sau đầu nhập vào triều đình, người này chắc là di đản của Ma Cung có thù diệt môn với Sở Vân Mộ

"Đôi tròng mắt này trong suốt sáng ngời, bổn tọa rất thích, hận không thể nhanh chóng móc nó ra." Môi người nọ lạnh băng kề sát tai Mộc Thất.

Một luồng huyết tinh nồng nặc bao quanh Mộc Thất, nàng nín thở, liên tiếp nôn mửa.

"Buông ta ra! Nếu như ngươi gần thêm nữa một chút, ta liền cắn lưỡi tự sát, chắc hẳn một người chết đối với ngươi mà nói là không có giá trị lợi dụng đi!" Mộc Thất lạnh lùng nói.

"Hả? Ngươi vì hắn giữ vững trinh tiết tinh thần này thật là khiến bổn tọa cảm động, chỉ là chuyện bổn tọa thích làm nhất, chính là phá hủy những thứ tốt đẹp từng món một....." Tay của người kia vừa dùng lực, giữ chặt cằm của Mộc Thất, trong con ngươi hiện lên ánh sáng lạnh lùng.

"Ngao....." Đản Hoa từ trong túi hương nhảy ra, lông trắng cả người dựng lên, dùng thân thể nho nhỏ ngăn trước người Mộc Thất, nhe răng hướng người kia gầm thét.

"Đản Hoa..... đi....." Mộc Thất miễn cưỡng lên tiếng, Đản Hoa không đánh lại một chưởng của hắn, xưa nay nó lười biến nhác gan thế mà hôm nay lại đứng chắn trước người nàng.

"Chồn linh cũng bị người thuần phục, ngươi thật sự không phải là một nữ tử đơn giản." Người nọ dùng ngón tay mang Phượng Giáp gạt Đản Hoa trước trán thầm nghĩ

Đản Hoa nhanh nhẹn leo lên tay của hắn, cắn một cái trong lòng bàn tay hắn.

Người nọ hất Đản Hoa ra, tức giận làm cho ánh mắt của hắn hóa thành màu đỏ thẫm, hắn vận lực vào chưởng, ném Đản Hoa vào không trung.....

Mộc Thất mang gông xiềng huyền thiết nặng nề nhào tới, ôm Đản Hoa vào trong ngực.

Lòng dạ người này thật là độc ác, nếu nàng chậm một khắc, Đản Hoa hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mối thù khuất nhục này nàng nhất đinh phải báo!

Xuy.....

Người nọ thô lỗ xé vụn áo ngoài của Mộc Thất, Mộc Thất cảnh giác nghiêng người tránh thoát ma trảo của hắn, ôm Đản Hoa lăn về phía sau.

Nhưng hắn lại từng bước một tiến tới gần nàng, để cho nàng không đường để chạy.....

Rầm!

Cửa bị một lực lớn phá vỡ, hai ma binh lính Ma Cung bị ném xuống đất, một mùi hương sen nhàn nhạt bay vào mũi, ánh mắt Mộc Thất sáng lên, là Sở Vân Mộ!

Sở Vân Mộ một thân áo bào màu bạc đứng ở cửa, tay cầm trường kiếm, tóc đen theo gió bay lên, ánh mắt của hắn liếc nhìn một vòng, nhìn đến quần áo rách nát và vết máu trên người Mộc Thất, trong con ngươi dâng lên sát khí lạnh lùng.

"U Minh, ngươi dám bắt đi vị hôn thê của Bổn Vương, ngươi để cho nàng chảy một giọt máu, Bổn Vương liền để trong này máu chảy thành sông!" Giọng nói lành của Sở Vân Mộ lạnh vang lên.

"Biết một mình ngươi tới đây, bổn tọa đã đòa xong huyệt giúp ngươi. Mối thù mười năm qua, bổn tọa chờ ngươi lâu rồi." U Minh di chuyển thân thể tiến lên, hai bên cánh tay hiện ra hai thanh binh khí treo ngược, binh khí quỷ dị tựa như đao, hướng Sở Vân Mộ đánh tới.

Một tầng người mặc áo đen cầm Loan Đao binh khí của Ma Cung bao vây hắn, hắn một thân y phục màu bạc ở giữa trận, kiếm như rồng lượn, không chút hoản sợ, không chút nào chiếm thế hạ phong.

Sở Vân Mộ tìm đúng thời cơ, phi thân nhảy lên, rót khí vào kiếm, mang theo ánh lửa mau đỏ đánh về phía Mộc Thất, đến gần nàng liền phân ra hai hướng, không làm nàng bị thương dù chỉ một chút.

Rắc rắc!

Ổ khóa giữa tay chân Mộc Thất ngay tức khắc bị phá vỡ, nàng vuốt vuốt cổ tay đứng dậy, một tay đưa lên cằm của mình, nhét Đản Hoa đang hôn mê vào trong ngực, lau đi vết máu ở khóe miệng.

Nàng thử vận công, tất cả nội lực cũng khôi phục!

Mộc Thất nhặt lên một thanh Loan Đao trên đất, chân trước bước lên, lấy mười phần sức lực tấn công về phía U Minh, nhiều chiêu mau mà hung ác, ép hắn lui hai bước.

"Ngươi ngu sao? Một người tới chỗ nguy hiểm như vậy làm gì?" Mộc Thất tựa vào lưng Sở Vân Mộ nghênh chiến kẻ địch bốn phía, giọng nói mang mấy phần lo lắng.

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, đáy mắt dâng lên một chút ý cười nói: "Cứu ngươi."

"Nếu ta chết, ngươi có thể tìm người khác hợp tác." Động tác vung đao giết địch của Mộc Thất chưa bao giờ ngừng, đáy lòng lại không khỏi dâng lên chua xót.

Nàng cùng Sở Vân Mộ cũng chỉ là đồng minh thôi, hắn sẽ không thật lòng thích nàng.

Nàng tự nói với bản thân mình hắn không thuộc về nàng, hôm nay hắn xuất hiện tại đây, tại sao nàng vẫn có chút khổ sở?

Hắn đỡ một kiếm của Ma binh đánh về phía Mộc Thất, trong tròng mắt mang theo vài phần nghiêm túc nói: "Tiểu Thất, ngươi là Vương Phi của Bổn Vương, cho dù hiểu biết rõ ở đây có cạm bẫy, Bổn Vương vẫn sẽ tới cứu ngươi. Bởi vì ngươi cùng người khác không giống nhau."

Mộc Thất chẳng biết tại sao, nghe đến lời này, trong lòng giống như được một dòng nước ấm bao lấy.

Ngươi cùng người khác không giống nhau, nàng lại có cảm giác mừng rỡ không ngờ tới.

Nàng nhếch môi cười yếu ớt, lại cảm thấy thân thể Sở Vân Mộ chợt nghiêng, vô lực dựa vào nàng.

Ánh sáng lóe lên, U Minh chém một đao trên vai Sở Vân Mộ, miệng vết thương bị binh khí hai bên cánh tay U Minh xé rách, máu tươi nhiễm đỏ trường bào màu bạc, nhìn thấy mà ghê.....

Nhưng giống như Sở Vân Mộ không có cảm giác đau đớn đưa kiếm lên tiếp chiêu tấn công của U Minh, hắn liếm vết máu ở khóe miệng, làm máu trên tay chảy ở trên lưỡi dao.

Máu của hắn có kịch độc, nếu như không có thuốc giải đặc chế, đụng vào hắn phải chết!

Mộc Thất siết chặc cổ tay hắn, đáy lòng chấn động..... cổ độc của hắn bị tái phát!

Hắn biết rõ cổ độc của mình tái phát còn phải một mình tới đây cứu nàng, hắn là thật lòng..... quan tâm mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Thoát khỏi vây giết, Tô Vọng Ngôn cứu giúp

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất vận đủ công lực, xoay chuyển loan đao trong tay, chém ra một luồng đao mạnh, mấy hàng binh lính Ma Cung đều ngã xuống đất.

Nàng đỡ lấy thân thể đang lung lay của Sở Vân Mộ, dùng truyền âm bí thuật nói: "Ngươi muốn chết sao? Lại sử dụng chân khí, tâm mạch của ngươi sẽ bị phản lại!"

Toàn thân Sở Vân Mộ đau đớn vào tận xương, nhưng mà trên mặt lại vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt, nhẹ giọng nói: "Tiểu Thất, ngươi đang quan tâm Bổn Vương có phải không?"

Mộc Thất một bên ngăn cản địch, không quay đầu lại mở miệng nói: "Đúng thì sao!"

"Ngươi yêu thích ta sao?" Sở Vân Mộ môi mỏng khẽ giơ lên, mắt phượng thoáng qua một tia ánh sáng, chậm rãi hỏi.

Mộc Thất nghe lời nói này, trong lòng chấn động.....

Mộc Thất không nói, ' yêu thích ' hai chữ đối với nàng mà nói, hình như xa ngàn dặm, nàng cho là mình lòng của đủ kiên cường, sẽ không yêu thương bất kỳ ai. Nhưng cố tình lại có một mỹ yêu tinh này, từng bước một xâm chiếm lòng nàng.....

Mộc Thất vội vàng phục hồi tinh thần, bây giờ bản thân bọn họ ở tuyệt cảnh, rời đi khỏi nơi này mới là chuyện quan trọng!

"Muốn biết đáp án, còn sống đi ra ngoài ta liền nói cho ngươi biết!" Môc Thất điểm vài huyệt lớn trên vai Sở Vân Mộ, giúp hắn cầm máu.

Mộc Thất nhìn thấy khắp người Sở Vân Mộ toàn là vết máu, trong lòng không khỏi nổi lên mấy phần hốt hoảng, hơi thở của hắn yếu ớt, giống như là sắp chảy hết máu.....

Tại sao nàng sợ hắn chết?

"Đáng tiếc các ngươi không ra được!" Tóc bạc trong tay U Minh bỗng dưng dài ra, đánh về phía Mộc Thất và Sở Vân Mộ.

Mộc Thất đối với chất độc cực kỳ nhạy cảm, U minh luyện ma công phải phải luyện tà đạo mà là luyện độc, nàng phát hiện ra tóc của hắn là nơi tập trung chất độc!

"Cẩn thận!" Mộc Thất vung đao chặt đứt luồng tóc đánh úp về hướng Sở Vân Mộ, vật này kịch độc, nếu hắn trúng phải, tất nhiên độc càng thêm độc.

Ma binh kéo đến ngày càng nhiều, Mộc Thất cố nén nhịn đau đớn nơi cổ tay, sức lực sắp tiêu hao hết rồi.

U Minh vì đối phó Sở Vân Mộ, đã sớm chuẩn bị kĩ lưỡng, mười dặm quanh đây nhất định đều là người của hắn, nếu như thập tam sát và sát thủ của Trầm Hương Cát chạy đến, cũng mất một khoảng thời gian rất lâu mới đánh vào đến nơi này.

Mộc Thất cắn chặt hàm răng, nếu muốn còn sống, chỉ có thể tự cứu!

Công lực U Minh cao thâm, hơn nữa sức lực Mộc Thất đã tiêu hao gần hết, chưa đến năm chiêu, Mộc Thất liền bị kiếm của hắn đánh trúng một luồng ngai ngái dâng lên trong cổ họng, máu tươi từ khóe môi tràn ra.

"Thương thế của ngươi nàng....." Sở Vân Mộ nhẹ nhàng mở ra mắt phượng, lạnh lùng nói.

"Ngươi rất quan tâm nàng? Vậy thì ta giết nàng, để cho ngươi nhìn tận mắt nàng vì ngươi mà chết." U Minh siết chặt nhẫn trong tay, chiếc nhẫn liền hóa thành tro bụi.

"Ngươi dám!" Lúc này, Sở Vân Mộ đột nhiên rút ra trường kiếm đâm sâu vào mặt đất, sau đó tụ khí thành hình, một luồng kiếm khí mạnh mẽ trong nháy mắt đánh về phía U Minh và binh lính Ma Cung.

Rầm!

Kiếm khí cuồn cuộn làm bụi bay mịt mù, không nhìn rõ cảnh vật trong vòng năm bước chân.

Chỉ là từ đầu đến cuối, Sở Vân Mộ vẫn nắm thật chặt tay Mộc Thất, năm ngón tay nắm chặt, lòng bàn tay kề nhau, giống như là muốn nhập nàng vào trong thân thể.

"Tiểu Thất, đi." Môi mỏng của hắn tái nhợt, âm thanh yếu ớt, lại rõ ràng truyền vào trong tai Mộc Thất.

Mộc Thất biết là Sở Vân Mộ cố ý giải khai huyệt đạo nàng điểm, mạnh mẽ nghịch chuyển chân khí, áp chế sinh tử cổ trong cơ thể, hiện tại đã không thể chống đỡ được nữa!

"Ta không đi." Nếu hắn không đi, sao nàng có thể chạy một mình?

Mộc Thất nhìn bụi mịt mù nổi lên bốn phía, hai mắt tỏa sáng, Móc các loại dược độc trong người ra, cười nói: "Trời không tuyệt đường người."

Mộc Thất dùng nội lực nghiền độc dược thành bột phấn, vận công, nương theo hướng gió thả vào trong bụi mịt mù.

Nàng rút tay trái ra khỏi tay Sở Vân Mộ, tay tạo thành ấn, dùng ' ác mộng nguyền rủa ' tản vào trong phấn độc.

Binh lính Ma Cung lần lượt ném đao ngã xuống đất, U Minh tạo ra kết giới, ngăn phấn độc lan ra.

Nhân cơ hội này, Mộc Thất kéo lấy Sở Vân Mộ sắc mặt đang tái nhợt, đưa vào miệng hắn một viên giải độc, gấp giọng nói: "Chuẩn bị xong, nín thở, nhảy!"

Mộc Thất cũng nuốt viên thuốc, cùng Sở Vân Mộ tung người nhảy xuống nước sông.

Trong một khắc nhảy xuống nước kia, thân thể Sở Vân Mộ liền xụi lơ, mất đi ý thức.

Mộc Thất để Đản Hoa bám trên đầu, một tay nắm ở cổ Sở Vân Mộ, một tay vẩy nước, liều mạng bơi về phía trước.

"Đuổi theo!" U Minh hai mắt đỏ bừng, giận dữ hét.

Nhưng binh lính Ma Cung đều không giỏi bơi lội, mà hắn vì tu luyện ma công duy nhất không thể chạm nước.

Mắt thấy mưu kế lập ra báo thù lâu như vậy lại thất bại, U Minh thân thể một chưởng đánh vào trên tảng đá, Nham Thạch lên tiếng nứt ra, ngay sau đó hóa thành khối vụn.

"Sở Vân Mộ, bổn tọa nhất định phải giết chết ngươi!" Một luồng thanh âm the thé vang lên.

Con sông này rất rộng, Mộc Thất không biết bơi biết bao lâu, hơi sức dần dần hao hết, cho đến cuối cùng, nàng không nhịn được nhắm lại nặng nề hôn mê.....

**

Trong lúc hôn mê, trên mặt truyền đến một luồng xúc cảm ẩm ướt, Mộc Thất mở mắt ra, thấy Đản Hoa nằm ở trên trán, đang không ngừng liếm gò má của nàng.

Nàng đứng phắt dậy, phát hiện bản thân mình đang ở trong một gian phòng xa lạ, xiêm áo trên người đã được thay đổi.

Nàng vỗ đầu một cái, nhớ đến lúc mình ngất đi là đang trên đường bơi vào bờ, làm sao lại đến nơi này? Chẳng lẽ là có người ở gần bờ cứu nàng và Đản hoa?

Như vậy Sở Vân Mộ ở đâu? Thương thế của hắn rất nặng, hơn nữa sinh tử cổ tái phát, ngộ nhỡ.....

Mộc Thất trong lòng căng thẳng, lập tức nhảy xuống giường đi tìm hắn.

"Cô nương, thân thể của ngươi bị lạnh, trước tiên uống chút canh ấm đi." Một tiểu nha hoàn bưng canh đi tới nói.

"Có nhìn thấy một nam tử đi cùng ta bị trọng thương bên bờ sông hay không? Ngươi mau nói cho ta biết, hắn ở đâu?" Mộc Thất lắc lư bả vai nha hoàn hỏi.

"Cô nương, nô tỳ không biết, công tử chỉ ôm một người là cô nương trở lại, nô tỳ cũng không gặp được người khác....." Tiểu nha hoàn khiếp sợ nói.

"Cái gì?" Con ngươi Mộc Thất căn thẳng, vội vàng chạy ra ngoài cửa.

"Hắn vô sự, đừng lo lắng." Một luồng âm thanh từ phía sau truyền đến.

Mùi U Lan nhàn nhạt thấm người bay vào mũi, Mộc Thất quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt một vị công công tử mặc áo xanh thanh thoát nhẹ nhàng.

Toàn thân hắn mặc một bộ trường bào Vân La màu khói xanh, tròng mắt đen nhánh lấp lánh, lộ ra tài năng ngạo nghễ tuyệt thế, mày như than vẽ, mắt như mưa bụi Hoa Đào Giang Nam, ánh sáng nhu hòa trên khuôn mặt hắn, làm cho người ta không nhịn được liên tiếp sợ hãi than, đây là một nam tử thoát tục như thần tiên?

Chỉ là, người này nàng đã từng thấy qua, lúc đại phu nhân phái sát thủ vây công nàng, hắn từng ra tay cứu nàng.....

"Ngươi là, Tô Vọng Ngôn." Mộc Thất mở miệng nói.

"Mộc cô nương còn nhớ rõ tại hạ, gần tối trời giá rét, Mộc cô nương cứ như vậy chân không màng giày sẽ bị lạnh. Tuyết Nguyệt, mau dẫn Mộc cô nương đi vào." Ánh mắt Tô Vọng Ngôn rơi vào đôi chân trần của Mộc Thất, khẽ nhíu mày.

"Dạ, công tử." Tiểu nha hoàn vịn Mộc Thất nói: "Cô nương mời vào."

"Hắn đang ở đâu? Ta muốn thấy hắn!" Mộc Thất vội vã siết chặt đôi tay nói.

"Đại phu giúp hắn băng bó vết thương, máu đã ngừng. Mộc cô nương mặc xong quần áo, tại hạ liền dẫn ngươi đi gặp hắn." Tô Vọng Ngôn trên mặt lộ nụ cười, giống như làn gió ấm áp, dịu dàng mà mê người.

"Ngươi biết thân phận của ta?" Mộc Thất hỏi dò.

Tô Vọng Ngôn người này tại sao lúc nào cũng kịp lúc cứu nàng? Mỗi lần hắn xuất hiện đều rất bí ẩn, làm cho nàng phải cảnh giác trong lòng.

"Tại hạ sớm nghe nói về trưởng nữ Mộc thừa tướng có y thuật tinh xảo, cải tử hồi sinh ở Ôn Dịch Cốc, lại tự mình rửa sạch oan khuất, được Hoàng Thượng phong làm Trăn Dương quận chúa, gả cho Nhiếp Chính Vương. Danh tiếng của Mộc cô nương tại kinh thành rất lớn, tại hạ ở bên ngoài phủ thừa tướng vừa lúc nghe thất, tất nhiên nhận biết thân phận của Mộc cô nương rồi." Tô Vọng Ngôn nói.

Mộc Thất rũ con ngươi, hành lễ nói: "Đa tạ Tô công tử hai lần ra tay cứu giúp, Nguyệt Lương sau này sẽ báo đáp."

"Đối với tại hạ cũng chỉ là cái nhất tay, nếu như Mộc cô nương thật sựu muốn báo ân, chỉ cần đồng ý làm bằng hữu của tại hạ là được." Tô Vọng Ngôn nhìn qua cô gái nhỏ nhắn trước mắt, trong mắt khẽ dâng lên ý cười.

"Được." Mộc Thất ngẩng đầu lên nói: " từ hôm nay, Tô công tử chính là bằng hữu của ta."

Tô Vọng Ngôn dịu dàng cười, nét mặt tươi cười như hoa.....

------ lời ngoài mặt ------

A Sở tỉnh lại nếu thấy bên cạnh Tiểu Thất có Tô Vọng Ngôn, nhất định sẽ đổ bình dấm.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Ngươi thích người nào, ta đi giết hắn

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất đổi một bộ quần áo xanh nhạt, theo Tô Vọng Ngôn đi tới một căn phòng trên gác.

"Mộc cô nương, xin mời." Tô Vọng Ngôn thu hồi chiếc quạt trong tay, lễ độ nói.

Đột nhiên, bên trong nhà truyền đến âm thanh ném vỡ vụn, một nha hoàn khẩn trương từ trong phòng chạy ra nói: "Công tử, vị công tử bên trong không để cho ai đến gần, ngay cả vết thương được đại phu băng bó lúc hôn mê cũng bị hắn xé ra!"

Trong mắt Mộc Thất căng thẳng, xoay người lại sắc mặt hòa hoãn nói: "Ta cũng là thầy thuốc, không bằng cứ để ta làm."

"Được, ngươi cần gì sai bảo có nhó hoàn đứng bên ngoài." Trên mặt Tô Vọng Ngôn vẫn như cũ mang theo ý cười, trong ánh mắt phút chốc vụt qua một tia thâm trầm, nhẹ giọng nói.

"Đa tạ Tô công tử." Mộc Thất vuốt cằm nói.

Nha hoàn từ trong phòng đi ra ngoài sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói không ra lời.

Mộc Thất nhẹ nhàng khép cửa lại, bưng hòm thuốc đến trước giường, cười yếu ớt nói: "Ngươi xem bọn nha hoàn đều xem ngươi như hồng thủy mãnh thú rồi."

Nàng vén màn lên, thấy trên giường không có người nào, ngay sau đó bên hông căng thẳng, cả người ngã vào một lồng ngực nhàn nhạt hương sen.

"Tiểu Thất....." Người phía sau giữ chặt hai cánh tay, ôm nàng trong ngực, dúi đầu vào cổ nàng, giống như là ôm chặt Noãn Ngọc giữ trời lạnh giá.

Mộc Thất cảm thấy, lúc này Sở Vân Mộ tựa như một con chó nhỏ, nàng chậm rãi vuốt ve từ đầu xuống lưng, chậm rãi nói: "Là ta, ta không sao, vết thương của ngươi quan trọng hơn, ta tới giúp ngươi băng bó vết thương."

"Tiểu Thất, ta sống, ngươi còn chưa nói cho ta biết đáp án của ngươi." Sở Vân Mộ gia tăng sức lực, ôm trong ngực ' Noãn Ngọc ', nhất quyết không tha nói.

"Ta sẽ nói cho ngươi biết, chỉ là trước tiên ngươi phải băng bó vết thương." Mộc Thất dụ dỗ hắn nói.

Sở Vân Mộ lúc này với trước đây không giống nhau, không có hào quang cao quý lạnh lẽo, cũng không có y vẻ mặt yêu mỵ cao ngạo.

Hắn một thân bạch sắc, tóc đen rủ xuống sau lưng, gương mặt tuyệt sắc tái nhợt mang theo nụ cười, mắt phượng hếch lên, đôi mi run run, thoạt nhìn giống như một thiếu niên ngây thơ.

Hắn ngồi ở bên giường, nắm chặt cổ tay Mộc Thất nói: "Được."

Mộc Thất cởi áo lót của hắn ra, tóc dài được cột lên đỉnh đầu, lại thấy vết thương trên vai đã sớm nứt ra, máu tươi nhiễm đỏ áo trắng sau lưng.

Nàng dùng khăn thấm ướt nhẹ nhàng chậm rãi lau sạch máu trên vết thương, ngón tay chạm đến người hắn cảm thấy nóng bỏng.

Hắn đang phát sốt!

Mộc Thất nhíu chặt lại chân mày, trong lúc cổ độc tái phát, nội lực của hắn bị cắn trả, quả thật khác người thường, nếu lúc này vết thương nhiễm trùng, tánh mạng của hắn sẽ gặp nguy hiểm!

Mộc Thất lấy ra kim sán dược tùy thân giúp hắn xử lý tốt vết thương, lấy thêm băng vải băng bó tỉ mỉ, kết thảnh nút thắt giấu vào bên trong.

Lúc này nàng cũng không chú ý tới, giờ phút này nàng là có bao nhiêu nghiêm túc.....

"Đáp án." Sở Vân mộ siết chặt cổ tay Mộc Thất không buông ra, như cố chấp đứa bé.

"Ngươi có yêu thích ta?" Hai mắt Hắn nhìn Mộc Thất, trên mặt bởi vì sốt cao mà đỏ bừng.

Trong lúc vô tình Mộc Thất bị hắn lôi kéo, ngã vào trong ngực của hắn. Hắn thuận thế ôm nàng ngã xuống giường.

Nàng sợ chạm vào vết thương của hắn, không thể làm gì khác hơn là không nhúc nhích mặc hắn ôm chặt mình.

"Nếu ta nói không thích thì sao?" Mộc Thất lạnh nhạt nói.

"Ngươi nói cho ta biết ngươi thích người nào, ta đi giết hắn." Tròng mắt Sở Vân Mộ cùng nhìn thẳng vào mắt nàng, hình như muốn xem thấu tất cả bí mật của nàng.

"Vậy thì tốt, ta thích ngươi." Mộc Thất cười nói.

"Tại sao?" Đầu Sở Vân Mộ cúi thấp thêm mấy phần, mũi kề chóp mũi của nàng hỏi.

"Bởi vì..... tâm trạng ta tốt." Mộc Thất bật cười.

Nang muốn nhìn thấy dáng vẻ ghen tuông hẹp hòi của Sở Vân Mộ, để biết vị trí của mình trong lòng hắn khác với mọi người, trong lòng của nàng sẽ cảm thấy thỏa mãng thêm đôi chút.

Nàng tạo cho mình vỏ ngoài cứng cáp, nhưng này người cố tình bóc đi lớp vỏ bọc của nàng, chui vào lòng của nàng.....

Đang lúc nàng trầm tư, Sở Vân Mộ lại rơi vào hôn mê.

Mộc Thất chậm rãi đứng dậy, giúp hắn đắp kín mền, đặt tay lên trán hắn cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng thì trái tim run lên.

Nàng bắt mạch giúp hắn, mạch tượng rối loạn, lúc mạnh lúc yếu, xem ra nếu không trị cổ độc trong cơ thể, chỉ sợ hắn dữ nhiều lành ít!

Nhưng nàng chưa nghĩ ra biện pháp lấy ra tinh chất quỷ hoa sen mà nàng ép ở huyệt trên cổ tay cho hắn, chỉ có thể lấy máu giúp hắn giải độc.

Máu của Sở Vân Mộ mang độc, máu của hắn đã bị cổ độc xâm nhập vào từ rất lâu, lúc tái phát độc tính sẽ lan đi toàn thân, đây cũng là nguyên nhân mỗi khi cổ độc phát tác càng ngày càng nặng.

Nàng đã từng thấy qua những lần hắn bị phát tác cổ độc, mỗi lần đều đến gần cái chết, hắn bi trúng độc nhiều năm như vậy, những năm trước hắn dùng cách gì để vượt qua?

Mộc Thất cắt đứt dòng suy nghĩ không muốn nghĩ nữa, hiện tại là tình huống khẩn cấp, phải lấy máu luyện dược!

Nàng tập trung nội lực, cắt cổ tay của mình, triệu hồi đỉnh Không Động, rót máu tươi vào trong đó, vận hành chân khí bắt đầu luyện dược.

Muốn tăng cường dược tính, nàng phải liên tục rót máu vào đỉnh Không Động.

Mộc thất cảm cảm thân thể càng ngày càng suy yếu, máu tươi trong cơ thể chảy không ngừng, trên tráng nàng cũng rớt ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, nàng cũng luyện xong dược lại triệu hồi đỉnh Không Động vào trong không gian tùy thân, một viên thuốc màu đỏ sậm rơi xuống tay nàng.

Mộc Thất đút viên thuốc vào miệng Sở Vân Mộ, sau đấy truyền nội lực vào cơ thể hắn, viên thuốc vào miệng nhanh chóng tan ra, theo nội lực di chuyển khắp cơ thể.

Mọi việc đã hoàn thành, nàng tựa vào bên giường, lại bị hôn mê bất tỉnh, rơi vào khoản không mênh mông.

"Thất tỷ!" Một tiếng kêu gọi vang ở bên tai.

"Thập Lục....." Mộc Thất mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt trẻ con của Thập Lục ngay trước mắt.

"Thất tỷ, tỷ làm sao vậy? Tại sao tỷ lại dùng máu cảu mình cứu hắn?" Thập Lục nhìn vết thương ở cổ tay của nàng, vội vàng xé vạt áo giúp nàng băng bó vết thương.

"Không sao. Làm sao ngươi tìm được ta?" Mộc Thất hỏi.

"Sau khi nghe tin tỷ mất tích ta liền lẻn vào phủ thừa tướng, thấy đoản kiếm vẫn còn ở trong phòng tỷ, nên ta biết nhất định là tỷ gặp nguy hiểm. Trầm Hương Cát để rất nhiều người đi tìm tỷ, ta thăm dò được thông tin Tô công tử cứu được một đôi nam nữ ở bờ sông, nghĩ đến có thể là tỷ, nên dùng thuật di chuyển đi vào đây."

Thập Lục lo sợ vỗ ngực, nghi ngờ hỏi "Có thể tìm đến tỷ, rốt cuộc là ai to gan như thế dám bắt tỷ đi?"

"Là người của Ma Cung, bọn họ bắt ta tới để uy hiếp Sở Vân Mộ, Sở Vân Mộ bị tái phát sinh tử cổ, vì cứu ta mà bị thương nặng. Thập Lục, mau dẫn ta đi tìm sư phụ, chỉ có người mới có biện pháp cứu Sở Vân Mộ!" Mộc Thất níu cánh tay Thập Lục nói.

"Được rồi, sư phụ đang ở dưới lầu chào hỏi chủ nhân nói này." Thập Lục thở dài một tiếng, từ cửa sổ nhảy xuống lầu dưới.

Một khắc sau Một Thất đã xuống tới nơi, thấy Tô Vọng Ngôn và Nhiên ông đều ở đây, hành lễ nói: "Tô công tử, vị này là sư phụ của ta. Bệnh tình của bạn ta rất khẩn cấp, phải nhờ sư phụ chữa trị, đã quấy rầy công tử rồi."

Nhiên ông nhàn nhã uống một ngụm trà Long Tỉnh nói: "Đồ đệ, Tô công tử có rượu ủ trăm năm, vi sư còn muốn ở lại đây thưởng thức....."

Mộc Thất bước lên kéo lấy Nhiên ông, trừng mắt nhìn, dùng truyền âm bí thuật nói: "Lập tức trở về, nếu còn trì hoãn Sở Vân Mộ sẽ mất mạng!"

Dứt lời, nàng dẫn người của Trầm Hương Cát lên lầu.

Tô Vọng Ngôn xoay xoay cây quạt, đứng bên cạnh nhẹ giọng nói: "Sư thúc không cần phải lo lắng, hôm khác sư điệt nhất định mang rượu ủ trăm năm đến cửa."

"Vẫn là sư điệt hiểu chuyện." Nhiên ông cười nói.

Mộc Thất và mọi người nói lời từ biệt với Tô Vọng Ngôn, đánh xe chạy tới dược cốc ở ngoại ô.

Dược cốc là nơi trồng dược liệu của Trầm Hương Cát, có tất cả các loại dược, bên trong còn có ôn tuyền, chính là nơi thích hợp để dưỡng thương.

Sau khi Mộc Thất sắp xếp xong vị trí cho Sở Vân Mộ, xoay người lại quỳ gối trước mặt Nhiên ông nói: "Đồ nhi hôm nay có một chuyện cầu xin, xin sư phụ nói cho đồ nhi biết phương pháp cứu hắn!"

"Nếu sau này người này trở thành kẻ địch của ngươi, bây giờ ngươi vẫn cứu hắn phải không?" Nhiên ông thu lại ý cười trên mặt, nghiêm túc hỏi.

"Dạ!" Dứt lời, nàng nặng nề dập đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Đau đớn lóc thịt róc xương

Edit Hoa Trong Tuyết

"Nếu sau này người này trở thành kẻ địch của ngươi, bây giờ ngươi vẫn cứu hắn phải không?" Nhiên ông thu lại ý cười trên mặt, nghiêm túc hỏi.

"Dạ!" Dứt lời, nàng nặng nề dập đầu.....

"Hắn đã cứu đồ nhi, nếu không phải nhờ hắn một thân một mình xông vào hang ổ của kẻ địch, chỉ sợ đồ nhi đã sớm chết trong tay loạn đảng Ma Cung. Đồ nhi thiếu hắn món nợ ân tình, không báo không được." Mộc Thất quỳ gối trước mặt Nhiên ông giọng nói kiên định, che giấu ánh sang nhu hòa trong đáy mắt.

Nhiên ông lười biếng ôm hồ lô rượu, dùng bảy phần nghiêm túc quan sát Mộc Thất, lúc sau nói: "Đồ đệ ngươi đã tiếp nhận chức vị các chủ của Trầm Hương Cát, có tính cách biết chịu trách nhiệm là việc tốt. Vi sư đồng ý giúp ngươi cứu Sở Vân Mộ, nhưng sau khi cứu tỉnh người ngươi phải lập tức trở về, ngươi trở về tướng phủ làm thiên kiêm tiểu thư của ngươi, không nên có nhiều mối liên hệ với hắn."

Hắn dừng một chút, ngẩng đầu nhìn trời cao, ý vị sâu xa nói: "Nghiệt duyên, quý tộc Đại Lịch đông đảo, nhưng hết lần này tới lần khác ngươi chọn hắn làm người đồng hành, lòng người hiểm ác, không thể khinh thường!"

Mộc Thất vuốt cằm nói: "Sư phụ dạy bảo, đồ nhi ghi nhớ trong lòng, sau khi giúp hắn chữa hết bệnh, đồ nhi sẽ lập tức sai người đưa hắn trở về phủ."

"Được, vi sư đồng ý giúp ngươi cứu hắn, nhất định sẽ không để hắn chết, ngươi cứ yên tâm đi." Nhiên ông đã khôi phục lại dáng vẻ trước đây, cười

khanh khách nói.

Hai người tới phòng ở của Sở Vân Mộ, Nhiên ông giúp hắn bắt mạch, cắt một vết trên ngón tay hắn, chảy ra chút máu tươi.

Ánh mắt Nhiên ông căng thẳng, trầm giọng nói: " Cổ độc trong cơ thể hắn đã lan ra toàn thân, toàn bộ máu trong cơ thể hắn đều là máu độc, hắn trúng độc phải hơn hai mươi năm."

Mộc Thất đứng ở một bên siết chặt nắm tay, trong lòng bỗng cảm thấy đau nhói.....

Hắn là Nhiếp Chính Vương hào quang sáng chói, mưu kế đầy người, cao ngạo như hoa sen, nhưng bỏ xuống ánh hào quang, hắn chỉ giống như một đứa trẻ tính tình quật cường, quá khứ của hắn như thế nào, nàng và hắn gặp nhau quá muộn, không thể hiểu hết.....

Sau khi Nhiên ông kiểm tra tâm mạch của hắn, chậm rãi nói: "Cũng may thuốc ngươi cho hắn uống có tác dụng áp chế cổ độc, giúp hắn bảo vệ kinh mạch, nếu không với tình trạng hiện tại của hắn, khi cổ độc tái phát, chỉ có thể thất khiếu chảy máu mà chết."

Mộc Thất nhìn mỹ nhân hai mắt nhắm chặt nằm trên giường, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Nàng học y nhiều năm, đối với cổ độc này nàng chỉ có thể chế ra thuốc tạm thời khống chế. Sở Vân Mộ bị trúng cổ độc rất nhiều năm, khi nàng chưa xuất hiện, khi cổ độc phát tát hắn dùng cách nào để áp chế?

Nhiên ống đứng dậy lấy một đoản đao từ trong hòm thuốc ra nói: "Hai mươi năm qua, nhất định là hắn dùng máu người làm thuốc dẫn, mới làm cho sinh tử cổ không phác tác."

Máu của người khác!

Sở Vân Mộ là người có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, thế nhưng muốn giải độc lại uống máu người?

Từ khi nàng xuất hiện hắn không uống máu người nữa, là vì muốn cột chặt nàng bên cạnh sao?

Đột nhiên Nhiên ông giữ chặt cổ tay Mộc Thất bắc mạch, mặt hiện lên dáng vẻ tức giận nói: "Lúc đầu vi sư cho ngươi ăn Quỷ Hoa Sen ngươi lại vụng trộm vận công, ta cũng biết ngươi cái nha đầu này tính toán thâm trầm, lưu lại một nửa tinh hoa! Chẳng lẽ đã sớm tính toán lừa sư phụ tới cứu tiểu tử này?"

Mộc Thất ân cần đấm lưng cho Nhiên ông, cười nói: "Như vậy mà cũng bị sư phụ nhìn thấu, sư phụ thật sáng suốt! Quỷ Hoa Sen là đồ thuốc quý hiếm là trân phẩm, thời gian đồ nhi trúng cổ không lâu, dùng hết rất lãng phí? Cho nên....."

"Cho nên ngươi nghĩ muốn giữ lại để giúp hắn?" Nhiên ông nói.

"Đúng vậy." Mộc Thất mạnh mẽ gật đầu.

"Nhưng không nghĩ kế hoạch có biến, trước đây ngươi từng nợ ân tình của hắn?" Nhiên ông lại hỏi.

"Đúng vậy." Mộc Thất gật đầu.

"Hơn nữa cổ độc của hắn tái phát, trong lòng ngươi lo cho hắn, không thể không cứu?"

"Đúng vậy." Sau một hồi gật đầu Mộc Thất mới thấy có điều gì không đúng, nàng quên mất mấy chữ trung gian——"trong lòng ngươi lo cho hắn".

Mặt của nàng không khỏi đỏ lên.....

Nhiên ông cười híp mắt vuốt bím tóc trên cằm: "Chuyện này tạm thời vi sư không truy cứu, vi sư có một biện pháp có thể lấy tinh chất Quỷ Hoa Sen ra, chỉ là quá trình cực kỳ khổ sở, ngươi làm được không?"

"Đồ nhi là các chủ của Trầm Hương Cát, sao có thể sợ đau đớn? Sư phụ, đồ nhi không sợ." Mộc Thất đưa cổ tay ra nói.

"Được, không hổ là đồ đệ của Nhiên ông ta. Nhiên ông từ trong ngực lấy ra một hộp nhỏ màu đỏ, trong hộp có một con băng tằm trắng như tuyết.

"Con Thiên Sơn băng tằm này là bảo bối, ngươi đặt nó ở trên cổ tay, nó sẽ tự đi vào cơ thể ngươi hút tinh chất của Quỷ Hoa Sen, sau đấy bỏ vào trong huyết mạch của tiểu tử kia, nó liền tan ra, theo máu chảy đi toàn thân, vận hành nội lực bốn mươi chín vòng, sẽ giải trừ toàn bộ sinh tử cổ." Nhiên ông sâu xa nói.

Mộc Thất cắn chặt hàm răng, lấy tay nhẹ nhàng nâng băng tằm lên, đặt trên cổ tay của mình.

Băng tằm bỗng nhúc nhích, cắn một cái trên động mạch của Mộc Thất.

Đau.....

Chẳng biết tại sao, Mộc Thất cảm thấy máu huyết cả người đều chảy ngược về nơi băng tằm cắn, cảm thấy lạnh lẽo khắp cơ thể, giống như có ngàn vạn

cây kim đang chảy trong máu của nàng, mỗi khi cử động, sẽ bị đau đớn toàn thân.....

"Ai, ngươi cái nha đầu hấp tấp này, đau đớn này kéo dài một canh giờ mới kết thúc, ngươi phải ăn đan dược giảm đau trước đã!" Nhiên ông thở dài nói.

Sắc mặt Mộc Thất tái nhợt, vịn góc bàn ngồi xuống đất, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống từng hạt lớn.

Nàng động đôi môi, nhẹ giọng nói: "Sư phụ, có thể tránh đi hay không..... không cho bất kỳ ai vào....."

Nhiên ông thở dài nói: "Được, nhớ sau khi lấy hết tinh chất quỷ hoa sen phải lập tức mang băng tằm bỏ vào cơ thể hắn, nếu không băng tằm tiêu tan, tất cả công sức liền bỏ phí."

Mộc Thất nặn ra một nụ cười, gật đầu nhìn Nhiên ông đi ra khỏi phòng.

Đau đớn mãnh liệt kéo tới, nàng khoanh tay lăn lộn trên mặt đất, cắn vào môi dưới đến chảy máu.

Mỹ nhân trên giường sắc mặt tái nhợt, không hề có chút sức sống, không hề phát hiện Mộc Thất ở bên cạnh đang chịu đau đớn như rạch thịt lóc xương.....

Trước mắt bỗng cảm thấy mơ hồ, Mộc Thất cố gắng giữ vững ý thức.

Nàng không thể ngủ!

Nếu nàng ngủ, hi vọng cuối cùng của Sở Vân Mộ cũng tiêu tan!

Một canh giờ đối với Mộc Thất, dài như một thế kỷ.....

Lúc nàng sắp kiệt sức, băng tằm cũng hút hết tinh chất hoa sen, toàn thân phát ra ánh sáng bạch ngọc!

Mộc Thất vận chân khí giữ băng tằm, nàng suy yếu bước từng bước đến trước giường Sở Vân Mộ, lấy dao găm cắt một vết lên cổ tay hắn, đặt băng tằm lên trên.

Băng tằm đi theo vết máu, sau một khắc biến mất không thấy gì nữa, vết thương trên cổ tay hắn cũng ko chảy máu.

Mộc Thất nhìn máu trên tay đã nhiễm đỏ một mảng lớn trên áo bào, nàng điểm huyệt đạo trên cánh tay mình, xé vạc áo băng bó đơn giản vết thương.

Mộc Thất nhếch môi cười, nàng thành công, bao nhiêu đau đớn này không làm khó được nàng!

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng binh khí huyên náo, chỉ nghe một âm thanh trong trẻo vang lên: "Còn không mau giao Vương Gia ra đây! Nếu không thập tam sát sẽ san bằng dược cốc thành bình địa!"

"Ngươi dám!" Một giọng nam khác vang lên: "Ai cũng đừng nghĩ đi vào chạm vào Thất tỷ của ta!"

Thiên tử thập tam sát tìm đến.....

Nguyên Giáng là một người khó dây dưa, sợ rằng Thập Lục không phải là đối thủ của hắn.

Mộc Thất cố gắng chống cơn buồn ngủ, vịn giường đứng lên, bước từng bước đến trước cửa.

"Người tới, giết cho ta!" Âm thanh Nguyên Giáng vang lên.

Ken két.....

Tất cả mọi người dừng lại động tác, thấy bên trong cửa bước ra một cô áo mặc áo xanh tóc đen, hơn nửa người nàng bị máu nhuộm đỏ, sắc mặt chợt tái nhợt, mang theo vài phần gầy yếu mảnh mai.

Nhưng nàng mở miệng âm thanh lại lạnh lùng làm mọi người khiếp sợ: "Tất cả dừng tay! Sở Vân Mộ không có việc gì....."

Dứt lời, thân thể của nàng chợt nhẹ, ngã về phía sau.....

------ lời ngoài mặt ------

A Sở tỉnh lại thấy Tiểu Thất như vậy, sẽ đau lòng ~

Ta là mẹ ruột, sắp đến lúc cưới nhau

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Tối nay Vương Phi leo tường vào phủ

Edit Hoa Trong Tuyết

Khi Mộc Thất tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trên một chiếc xe, tiếng rao hàng bên ngoài lọt vào tai, đây là nơi phồn hoa nhất trong kinh thành phố Trường Nhạc.

Xe dừng lại, Nhiên ông vén rèm xe lên cười nói: "Đồ đệ ngoan, lúc trước ngươi mất máu quá nhiều, sư phụ đặt biệt ở đệ nhất tửu lâu của kinh thành —— Bạch Hạc tửu lâu đặt một bàn tiệc, giúp ngươi bồi bổ thân thể!"

Mộc Thất không hiểu theo sát xuống xe, đi vào một nhã gian, cảnh tượng ở trước mặt làm cho nàng cả kinh.

Ước chừng trên bàn dài ngồi đủ tám người, bày đủ các loại món ăn kiểu dáng hoa lệ tinh xảo, món ngon hương thơm nứt bốn phía, bồ câu chiên giòn, thịt kho tàu bát trân, giò hầm, cá mè tây hồ.....

Thập Lục vỗ vỗ vai Mộc Thất nói: "Thất tỷ, những món ăn này tất cả đều làm vì ngươi."

Mộc Thất vịn bàn chân mềm nhũn, nhìn thấy Nhiên ông thản nhiên ông bầu rượu ngắm cảnh, âm thầm thở dài ngồi trước bàn ăn, cầm lên một miếng chân giò, cắn xuống một cái.....

Làm thế nào được? Ăn thôi.....

**

Sau khi ăn xong một bàn món ăn sư phụ tỉ mỉ chuẩn bị, Mộc Thất muốn đi về phủ thừa tướng—— bởi vì nàng thật sự rất no, đi bộ là một biện pháp tốt để tiêu thực.

Vào trong phủ, đại phu nhân giả vờ nắm tay Mộc Thất ân cần hỏi thăm.

Mộc Thất rút tay ra, cười nói: "Đa tạ đại phu nhân quan tâm, Nguyệt Lương không sao."

Mộc thừa tướng đứng một bên nói: " Lúc ngươi mất tích, người bên ngoài Lãm Phương Viện đều trúng thuốc mê, người bắt ngươi đi hành tung quỷ dị, võ công của những người này ám vệ trong phủ đánh không lại, ngươi có biết bọn chúng từ đâu đến không?"

Mộc Thất hạ tầm mắt, nàng biết chuyện Ma Cung liên quan đến quá khứ của Sở Vân Mộ, không thể để chuyện này trở thành nhược điểm của hắn. Huống chi một người địa vị càng cao, thì thù địch càng nhiều, Chuyện Sở Vân Mộ bị thương không cần phải tiết lộ vậy mới ổn thỏa.

"Lúc Nguyệt Lương tỉnh lại đã thấy bị nhốt trong phòng, chỉ biết những người này là phản tặc bị triều đình quây quét, lần này bắt ta là muốn uy hiếp Nhiếp Chính Vương. Cũng may Nhiếp Chính Vương kịp thời phái người tới cứu, Nguyệt Lương mới được an toàn." Mộc Thất chậm rãi đáp.

"Nhiếp Chính Vương rất quan tâm tỷ! Nhưng nếu hôm qua Nhiếp Chính vương đã phái người đi cứu tỷ... hôm nay tỷ mới trở về, phụ thân mẫu thân lo lắng không nói, đại tỷ là tân nương, xuất đầu lộ diện danh tiếng cũng không tốt!" Mộc Nguyệt Tình hừ lạnh một tiếng, nắm chặt khăn tay nói.

Tại sao mỗi lần Mộc Nguyệt Lương gặp phải nguy hiểm đều dễ dàng thoát thân như vậy? Nàng gả cho Tề vương, Mộc Nguyệt Lương gả cho Nhiếp Chính Vương, ngay cả ngày đại hôn, nàng cũng không muốn lép vế so với Mộc Nguyệt Lương!

Nếu Tề vương Điện vẫn có tình cảm sâu sắc với Mộc Nguyệt Lương, một ngày nào đấy nàng sẽ nhổ cỏ tận gốc Mộc Nguyệt Lương, đoạt lại tình cảm của Tề Vương!

"Nguyệt Tình, không được vô lễ!" Mộc thừa tướng trách mắng.

"Cha, Nhị muội muội nói đúng." Mộc Thất đưa tay lên lau ‘ nước mắt ’ trên mặt, quỳ xuống đất.

" Đúng là hôm qua Nhiếp Chính Vương phái người cứu Nguyệt Lương, nhưng kẻ địch lại có chuẩn bị trước, thập tam sát vì bảo vệ ta, chia làm hai phần, một phần hộ tống ta trở về phủ, một phần ở lại cản địch nhân. Đường xá xa xôi, kẻ địch giảo hoạt, chúng ta trúng quỷ kế của kẻ địch, thập tử nhất sinh mới trở về đến kinh thành. Nếu phụ thân muốn phạt Nguyệt Lương, Nguyệt Lương không có lời nào để nói." Ngay sau đó Mộc Thất liền khóc thút thít.

Nàng bịa ra chuyện vòng vo quanh co mới thoát khỏi hang ổ của kẻ địch, một là cường điệu thập tam sát xem mình là Nhiếp Chính Vương Vương Phi, hai là khiến lão hồ ly Mộc thừa tướng buông lỏng không đề phòng, không đi điều tra Sở Vân Mộ.

Làm một cô gái khuê các bình thường, sẽ chưa từng được thấy cảnh tượng giết người như vậy, nàng chỉ cần ra vẻ sợ hãi là được rồi.

Trong mắt Mộc thừa tướng dâng lên chút thương tiếc, đưa tay đỡ Mộc Thất dậy nói: "Sao phụ thân phải phạt ngươi? Phụ thân nhất định điều tra rõ loạn

đảng này là ai, báo thù cho ngươi. Ngươi cũng mệt mỏi một ngày, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Mộc Thất hành lễ nói: "Dạ, Nguyệt Lương đi về trước."

Nàng xoay người, Trầm Hạ và Trầm Xuân đã tiến lên đón.

Trong con ngươi Mộc thừa tướng ngập tràn suy nghĩ sâu xa, không ngờ hắn và nữ nhi của mình lại không đứng trên cùng một chuyến tuyến, nàng không lộ ra chút nào chuyện loạn đản, rõ ràng là đang che chở cho Nhiếp Chính Vương, đã như vậy.....

**

Dọc theo đường đi Trầm Xuân kéo Mộc Thất quan sát từ trên xuống dưới, không ngừng hỏi thăm nàng có bị thương ở đâu không, có gặp phải nguy hiểm gì không.

"Ai nha!" Lúc nàng vô tình kéo tay áo Mộc Thất, thấy vết băng bó trên cổ tay nàng, đáy mắt cả kinh.

"Tiểu thư, ngươi bị sao vậy?" Trầm Xuân hoảng sợ nói.

"Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, ngươi xem không phải ta không có chuyện gì sao?" Mộc Thất an ủi.

"Không có việc gì thì tốt, lúc ấy ta và Trầm Hạ bị người đánh hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại phát hiện không thấy tiểu thư đâu, làm chúng ta rất sợ! Mặc dù Trầm Hạ không nói lời nào, nhưng cũng lo lắng tiểu cho thư ngươi, cả ngày không ăn không uống!" Trầm Xuân nói.

Mộc Thất nắm tay của hai người, cười nói: "Mau trở về ăn chút gì đi."

"Tiểu thư, ta có tin vui cho ngươi." Trầm Xuân thần bí cười hề hề kè bên tai Mộc Thất nói.

" Tin vui gì?" Mộc Thất phụ họa hỏi.

"Ở chỗ này!" Trầm Xuân đẩy ra cửa chính Lãm Phương Viện, chỉ vào bên trong nói.

Mộc Thất ngẩng đầu, thấy một người mặc quần áo vàng nhạt chạy tới trước mặt nàng.

"Trầm Thu, vết thương của ngươi đã khỏi chưa?" Đáy mắt Mộc Thật hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, không ngờ nàng có thể khôi phục nhanh như vậy, chỉ mấy ngày liền khỏi. Nàng còn muốn dành chút thời gian trở về Túy Tiên Cư thăm nàng ấy.

"Làm phiền tiểu thư ban linh đan diệu dược, vết thương của ta đã khỏi rồi, được, rồi!" Trầm Thu quay một vòng cười nói.

"Vậy thì tốt, đóng cửa lại, cuối cùng chúng ta có thể ăn được một bữa cơm đoàn viên." Mộc Thất giúp Trầm Thu bắt mạch, đúng là đã khôi phục bình thường.

Thật ra, Mộc Thất xem ba người này như tỷ muội, bốn người ngồi quanh một cái bàn đá trong viện, nói lại những chuyện mình từng trải qua.

Bất tri bất giác, trời dần tối.

Đã hơi say, Mộc Thất đứng trên ghế đá, phóng khoáng nói: "Nếu hôm nay chúng ta đều ngủ không, không bằng ta mang bọn ngươi đi làm vài việc có ý nghĩa!"

"Chuyện gì?" Ba người cùng kêu lên hỏi.

"Phủ đệ của Nhiếp Chính Vương các ngươi chưa từng đi vào, ta cũng vậy chưa từng ghé qua, không bằng hôm nay chúng ta lén đi vào phủ Nhiếp Chính Vương, các ngươi thấy thế nào?" Mộc Thất nhíu mày nói.

"Tiểu thư, phủ Nhiếp Chính Vương bảo vệ nghiêm ngặt, lại có sát thủ thập tam sát canh phòng bốn phía, chúng ta....." Lời nói Trầm Hạ còn chưa dứt, đã bị Trầm Thu bụm miệng.

"Tiểu thư đừng nghe nàng càu nhàu, chúng ta đi, đương nhiên là rất muốn đi!" Trầm Thu nói.

"Chỉ là trễ như thế, chúng ta không thể đi ra ngoài bằng cửa chính." Trầm Xuân nâng cằm lên, nháy mắt nói.

"Đó là đương nhiên, không phải có Đản Hoa đào đường hầm sao?" Mộc Thất lôi Đản Hoa sắp hôn mê từ trong ly rượu ra, vỗ bụng nó nói.

"A..... lại đào đường hầm!" Trầm Thu than thở.

Sau nửa canh giờ, bốn người một chồn đi tới tường phía tây phủ Nhiếp Chính Vương.

Mộc Thất không thể không thừa nhận, Yêu tinh Sở Vân Mộ này sống xa hoa, trang trí cho hang ổ của mình thật hoành tráng!

Nàng tự nhiên cũng quên ít ngày nữa mình cũng chuyển đến sống trong ' ổ ' này.....

Hai đội thị vệ từ đàng xa tuần tra đi tới, chợt đi đường vòng

Mộc Thất không hiểu, đến tột cùng những người này là nhìn thấy nàng, hay là không nhìn thấy nàng? Tại sao nhìn thấy nàng lại bỏ chạy, để cho nàng đi đường thông suốt sao?

Chỗ tối, Nguyên Giáng phân phó với các ám vệ: "Vương Gia có lệnh, tối nay Vương Phi leo tường về phủ, bất luận ai cũng không được ngăn cản, quấy rầy thú vui tao nhã lịch sự của Vương Phi, người vi phạm sẽ bị phạt nặng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Lén nhìn Bổn Vương tắm, nên phạt!

Edit Hoa Trong Tuyết

Ở một góc tối, Nguyên Giáng phân phó với các ám vệ: "Vương Gia có lệnh, tối nay Vương Phi leo tường về phủ, bất luận ai cũng không được ngăn cản, quấy rầy thú vui tao nhã lịch sự của Vương Phi, người vi phạm sẽ bị phạt nặng!"

"Dạ!" Các ám vệ cùng đồng thanh trả lời.

Mộc Thất co chân nhảy vào phủ Nhiếp Chính Vương, xung quanh tĩnh mịch không có một người, làm cho nàng cảm thấy rất quỷ dị.

Với tính tình phúc hắc của Sở Vân Mộ, trên triều đình hắn có nhiều kẻ địch như vậy, dù sao cũng phải xây phủ đệ của mình thành tường đồng vách sắt, thập diện mai phục, sao lại dễ dàng để nàng trà trộn vào như vậy?

Mộc Thất dùng bộ não đã mơ hồ suy nghĩ một chút, cảnh giác dùng truyền âm bí thuật nói với ba người bên ngoài bức tường: "Nơi này có chút kỳ lạ, ta đi trước thăm dò một chút, các ngươi cứ canh giữ bên ngoài."

Dứt lời, nàng nắm chắc Đạp Tuyết kiếm, đi dọc theo hành lang tĩnh mịch hoa lệ vào bên trong.

"Tiểu thư thật độc ác nhẫn tâm ném chúng ta ở ngoài này, ta cũng muốn đi vào nhìn một chút." Trầm Thu thở dài quay đầu, bỗng phát hiện một luồng hơi thở mát lạnh ngay sau lưng, ngay sau đó nàng thấy cổ mình lạnh lạnh.

Hỏng bét, nàng lại bất cẩn!

"Tiểu thư các ngươi để ngươi ở đây, vậy có ca ca đến đây chơi với ngươi không được sao?" Âm thanh tiếng cười gian từ phía sau truyền đến, Trầm Thu quay người lại, bắt gặp khuôn mặt tuấn tú trẻ con của Nguyên Giáng, trên mặt là nụ cười xấu xa, đang nhìn về những chỗ không nên nhìn trên cơ thể nàng.....

Lúc này lại lấy những từ tiểu thư dùng miêu tả Nhiếp Chính Vương để nói thì lại không thích hợp.

"Biến thái, lưu manh!" Trầm Thu nghiên thân thể, nhanh chóng né tránh chiêu kiếm đánh tới, rút ra roi cửu tiên đánh về phía Nguyên Giáng.

Nguyên Giáng phóng người lên, chớp mắt liền đứng sau lưng Trầm Thu, hơi thở âm trầm phun vào gáy nàng, nói: "Ngươi tức giận là vì lần trước đánh thua ta sao? Đừng nóng giận, nữ nhi tập võ sẽ không tốt cho dáng người....."

"Nguyên —— Giáng ——!" Trầm Thu giận đến cắn răng nghiến lợi, không để ý tới thân thể mình vừa bị trọng thương mới lành, trực tiếp xuất chiêu công kích vào những vị trí hiểm yếu.

Ở Trầm Hương Các, nàng chưa bao giờ thua bất kỳ sát thủ nào, nàng chưa bao giờ chịu thua!

"Ca ca ở đây." Nguyên Giáng không nhanh không chậm hóa giải những chiêu thức của nàng, khóe môi hơi nhếch lên, trong con ngươi lóe lên một tia sáng.

Bên kia, Trầm Hạ cũng bị một sát thủ giống như Nguyên Giáng mặc nguyên bộ đồ trắng cản đường.

"Tránh ra!" Trầm Hạ thấy Trầm Thu đang bị người vây đánh, muốn đi báo tin cho tiểu thư, ai biết lại gặp phải người này, không đánh nàng, chỉ nhìn nàng cười khúc khích.

"Cô nương, tại hạ là sát thủ thập tam sát—— Nguyên Lẫm. Ta và cái tên đối diện không giống nhau, ta là quân tử." Nam tử ý tứ sâu xa nói.

Trầm Hạ ngước mắt nhìn qua, thấy trước mặt mình là một nam tử dáng người thon dài, dung mạo tuấn tú, cười lên trên mặt hiện ra hai lún đồng tiền.

Nhưng 'sắc dụ' đối với Trầm Hạ là không có tác dụng, không hề có chút tác dụng nào.

"Tránh ra!" Trầm Hạ không chút do dự rút kiếm ra chỉ vào hắn, lạnh lùng nói.

"Cô nương, ta là sát thủ, sát thủ không giết nữ tử yếu đuối." Nguyên Lẫm khoanh tay trước ngực, bộ dáng muốn ăn đòn cười nói.

Nữ tử yếu đuối.....

Trầm Hạ lắc cổ tay, chém một kiếm về phía Nguyên Lẫm, động tác của hắn rất nhạy bén, không đánh chỉ thủ, giữ chân nàng lại.

"Cô nương, ngươi bạo lực như thế, sau này làm sao lập gia đình?" Nguyên Lẫm lải nhải nói làm cho Trầm Hạ đau đầu nhức óc, nàng hận không thể lập tức bắt ' con muỗi' này băm nó thành trăm mảnh!

Thừa dịp đêm tối Trầm Xuân nhẹ bước rời đi, nhìn thấy Trầm Thu Trầm Hạ gặp phải đối thủ, chắc hẳn Nhiếp Chính Vương đã bố hạ thiên la địa võng chờ tiểu thư mắc câu!

Nàng thay tiểu thư đổ mồ hôi, chẳng lẽ tối nay tiểu thư sẽ bị ăn sạch sẽ, đến xương cũng không còn sao?

Đang lúc nàng tìm được thời cơ, chuẩn bị dùng khinh công nhảy vào trong sân thì đột nhiên cổ chân căng thẳng, bị thứ gì đấy giữ thật chặc kéo xuống.

"Ai!" Trầm Xuân đứng lại, rút đao hiện ra dáng vẻ đề phòng kẻ địch.

Nhưng trước mắt nàng lại không có ai, cúi đầu, lại thấy một thiếu niên nước mắt lưng tròng, hai tay ôm chặc bắp đùi của nàng.

Thiếu niên kia giống như là vừa chịu hình phạt gì đấy, trên dùi toàn là máu tươi, khóe miệng cũng mang theo vết máu.

"Tỷ tỷ, cứu ta!" Thiếu niên khóc thút thít hai tiếng, mím mím môi, một tiếng ' tỷ tỷ ' làm cho lòng Trầm Xuân mềm nhũn.

Trầm Xuân đỡ thiếu niên dậy, trốn vào một góc tối, nhỏ giọng hỏi "Ngươi..... là người từ trong phủ này ra ngoài hả?"

Thiếu niên gật đầu một cái.

Trầm Xuân hoảng hốt, hỏi tiếp: "Là Nhiếp Chính Vương cho người đánh ngươi thành như vậy?"

Thiếu niên lại gật đầu một cái.

"Sẽ không phải..... Nhiếp Chính Vương nuôi luyến đồng chứ?" Một tay Trầm Xuân che miệng, một tay vuốt ve thiếu niên tóc, liên tiếp thở dài.

Thiếu niên lại gật đầu lần nữa, ôm chặt Trầm Xuân khóc.

Trong lòng Trầm Xuân chấn động, không ngờ Vương Gia là người biến thái như vậy, tiểu thư lại uống say năm phần, nếu bị hắn bắt gặp, hậu quả thật khó lường!

Nàng cầm đao đứng dậy, ném cho thiếu niên một viên thuốc nói: "Đây là linh dược chữa thương tiểu thư tự tay luyện, ngươi uống trước, ở chỗ này chờ ta...ta rất nhanh sẽ trở lại cứu ngươi đi."

Sau lưng không một tiếng động, Trầm Xuân đi hai bước, đột nhiên cảm giác trước mắt tối đen, đầu óc choán váng.....

Nàng muốn mở miệng, nhưng thân thể bị khống chế, nàng nghe thấy một giọng nói của nam nhân sang sảng vang lên: "Bản thống lĩnh cải trang thành hình dạng này, tất nhiên là do Vương Gia đã phân phó, không cho phép các cô đi cùng!"

Thiếu niên vừa ra vẻ yếu đuối đứng lên, dáng người bỗng dưng cao hơn rất nhiều.

"Nguyên Tái không hổ là sát thủ nằm vùng, thỏ khôn phải có ba hang, làm cho người ta khó lòng phòng bị." Nguyên Lẫm khiêng Trầm Hạ bị khói làm cho hôn mê nói.

"Lần trước là lão già, lần này là thiếu niên, ta ngược rất muốn xem lần sau ngươi có thể giả dạng thành một nữ tử trẻ tuổi bước ra ngoài hay không?" Nguyên Giáng vỗ vỗ Trầm Thu đang ngủ mê mang trên vai, thở dài nói: "Nha đầu này là khó dây dưa nhất, tiểu gia ta đánh với nàng mấy chục hiệp, mới làm cho nàng hít đủ sương mù ngã xuống..... Một ngày nào đó, ta sẽ nghĩ cách thu phục nàng!"

"Biện pháp đơn giản nhất —— cưới nàng!" Nguyên Lẫm cười trêu chọc.

Trên mặt Nguyên Giáng khẽ hiện lên đỏ ửng, nhưng hình ảnh đỏ thẫm đập vào mắt làm hắn rối loạn!

"Tại sao ta lại không biết..... trong người nàng có vết thương!" Nguyên Giáng buông tay ra, ôm cô gái trên vai vào lòng ngực.

Vết thương sau lưng nàng nứt ra, hắn không biết phải làm sao?

Ngẩng đầu, Nguyên Tái và Nguyên Lẫm đã sớm chạy mất dạng.

Nguyên Giáng cắn răng, điểm mấy huyệt lớn trên người Trầm Thu, cẩn thận ôm lấy nàng, đi vào trong phủ.....

**

Bên trong phủ, Mộc Thất đi đến cuối hành lang, trong lầu gác hoa lệ truyền đến mùi hương sen nhàn nhạt, đó là mùi hương đặt biệt trên người Sở Vân Mộ.

Không biết cổ độc trên người hắn đã khỏi hoàn toàn hay chưa, không biết vết thương trên vai hắn đã xử lý tốt chưa.....

Nàng nghĩ chỉ muốn đi xác nhận là hắn có khỏe hay không, chỉ là liếc mắt nhìn, nhìn một chút là được rồi.

Mộc Thất đứng dậy nhảy lên mái nhà, vé lên một góc ngói,cúi đầu xuống nhìn vào bên trong tìm kiếm.

Tầng hơi nước hơi mông lung, chỉ thấy bên trong có một ao nước trong xuốt sa hoa, xung quanh ao nước là đủ loại cánh hoa, hương liệu, một bên là lư Kỳ Lân đốt hương Mộc Liên.....

Nơi này rất giống bông tắm của người giàu trong truyền thuyết!

Lại càng giống bồn tắm của tiểu thư nhà giàu!

Chẳng lẽ Sở Vân Mộ nuôi tiểu thiếp trong phủ?

Nàng là ‘ chính phi’ chịu bao nhiêu cực khổ tới thăm hắn, lại cho nàng nhìn thấy cảnh tượng này!

Mộc Thất siết chặc nắm tay, hung ác nện lên ngói lưu ly trên nóc nhà.

Rắc rắc!

Một mảnh ngói lưu ly vỡ nát, Mộc Thất suy nghĩ, đồ quý giá tự nhiên mong manh dễ vỡ.....

Nàng đang muốn đứng dậy né ra, đột nhiên, một luồng lực mạnh mẽ từ trong nhà truyền tới.

Hông Mộc Thất căn thẳng, nàng bị luồng lực kia kéo xuống, trực tiếp lọt vào ao nước lớn trong phòng, rời vào một lồng ngực rộng lớn mà ấm áp.....

Bên tai của nàng truyền đến một luồng hơi thở ấm áp, âm thanh yêu nghiệt mê người vang lên: "Nhìn lén Bổn vương tắm, nên phạt!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Cẩn thận khi vào phòng

Edit Hoa Trong Tuyết

Một luồng hơi thở ấm áp phả vào bên tai Mộc Thất, âm thanh yêu nghiệt mê người vang lên: "Nhìn lén Bổn vương tắm, nên phạt!"

Sau đấy, nàng cảm thấy vành tai của mình tê dại, chắc là bị hắn ngậm lấy tỉ mỉ vuốt ve.....

Mộc Thất giật thót mình, dường như tỉnh hẳn.

Ý thức quay trở lại, Mộc Thất giống như con cá đang vùng vẫy muốn trốn thoát khỏi lồng ngực Sở Vân Mộ, lùi ra sau nói: "Vương Gia muốn xử lý ta như thế nào?"

Ánh mắt Mộc Thất chống lại ánh nhìn của đôi mắt phượng hẹp dài đen láy kia, hắn từ trên nhìn xuống đánh giá nàng, rõ ràng là đang đánh giá con mồi của mình!

Nàng không khỏi nói thầm trong lòng: nguy rồi nguy rồi, tối nay sợ rằng phải bị ăn sạch sẽ mới có thể ra khỏi phủ Nhiếp Chính Vương. Nàng đúng là bị thần kinh rồi, mới đi lo lắng cho tên yêu tinh lòng dạ hiểm độc này!

Sở Vân Mộ ép sát từng bước từng bước, cánh tay thon dài chống vào bờ ao, vây Mộc Thất trước ngực, tóc đen của nàng tán loạn, khuôn mặt ướt đẫm

làm nàng có thêm mấy phần dáng vẻ thiếu nữ đang thẹn thùng.

Hắn nâng lên khóe môi, lạnh nhạt nói: "Tự tiện xông vào phòng của Bổn Vương, nhẹ thì trị theo tội bất cẩn, đến hình phòng nhận phạt năm mươi roi gai; nặng thì trị theo tội ám sát, sau khi tra hỏi người đứng sau lưng thao túng, lột da rút gân. Nhưng mà bây giờ Bổn Vương thay đổi chủ ý, muốn đổi phương pháp khác để trừng phạt nàng."

Mộc Thất nuốt nước miếng một cái, nàng ngẩng đầu nhìn lên, khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp cách mặt mình không đến hai phân, dung nhan tuyệt sắc, đôi mắt đen sâu thẳm như muốn cắn nuốt hết toàn bộ ánh sáng, bên trong chỉ có hình dáng của nàng.

Đi xuống, là cần cổ nõn nà và xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa là lồng ngực vững chắc, áo trắng nửa hở ngực ướt đẫm nước, ôm lấy thân hình hoàn hảo.

Xuống chút nữa, nàng không dám nhìn rồi.....

Nhìn thấy đôi con ngươi sáng quắc kia, Mộc Thất không dám ngẩng đầu, thầm nói: "Thật ra thì..... thân thể ta da dày thịt béo, vẫn chịu được năm mươi roi gai, Vương Gia muốn phạt thì cứ phạt, ta..... umh umh....."

Lời nói của nàng còn chưa dứt, một tay Sở Vân Mộ nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, một tay nâng cằm của nàng lên, cúi đầu xuống ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn đang nói lảm nhảm.

"Đánh ngươi, Bổn Vương không nỡ." Môi mỏng của Sở Vân Mộ dán chặt lên môi nàng, nhỏ giọng nói.

Đôi môi lạnh băng trực tiếp ấn xuống, Mộc Thất cảm thấy trong đầu trống rỗng, không khí trong miệng đều bị hắn cướp đi toàn bộ, chỉ có thể để mặc cho hắn xông vào tàn sát bừa bãi, nhiệt tình đòi lấy ngọt ngào của nàng.

Thở không nổi..... suýt chết ngạt..... cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ là người đầu tiên trên đời chết trong lúc đang hôn!

Hai tay Mộc Thất không ngừng đánh vào vòm ngực hắn, nhưng sức lực của hắn rất lớn, ôm nàng thật chặt vào lòng không buông ra.

Một mùi hương sen nhàn nhạt bay vào mũi, trước mắt Mộc Thất trắng bạch, dần mất đi ý thức, giữa môi và lưỡi mềm mại dây dưa làm cho nàng quên phòng bị, ngã vào ngực hắn.....

Lúc nàng sắp không chịu nổi, rốt cuộc Sở Vân Mộ cũng buông nàng ra, đưa tay kéo lấy tay phải của nàng, kiểm tra mạch của nàng.

Mộc Thất há to miệng nuốt lấy từng ngụm không khí, muốn né tránh, lại để hắn thấy vết thương vừa mới khép lại trên cổ tay, Băng Tằm lưu lại dấu vết màu hồng hình hoa mai không thể xóa, gặp nước thì càng trở nên đỏ tươi.

Sở Vân Mộ nhíu chặt đôi chân mày, hai tay nắm lấy vai nàng, mở miệng nói: "Khí huyết của nàng thiếu hụt, nội lực bị hao tổn nghiêm trọng, vết thương trên cổ tay giống như đúc vết thương của ta. Tiểu Thất, nàng dùng Băng Tằm hút tinh chất Quỷ Hoa Sen ra, vì cứu ta mà suýt chảy khô máu, đúng không?"

Trong ánh mắt của hắn toát ra mấy phần đau lòng, người con gái trước mắt này, hắn thật không biết phải làm sao với nàng.....

Mộc Thất ngây ngẩn cả người, nàng vốn muốn gạt Sở Vân Mộ, không ngờ lại bị hắn đoán trúng.

"Ta..... ta chỉ lo nếu ngươi chết đi triều đình lại giam ta vào đại lý tự thủ tiết nên mới cứu ngươi, ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều." Mộc Thất quay đầu đi, dáng vẻ không để ý đáp.

Sở Vân Mộ ngắm nàng một lúc lâu, giống như muốn nhìn thấu những đau đớn khổ sở nàng phải chịu, hắn vòng tay ôm chặt lấy nàng, khóe môi hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Được một người mình để ý liều mình cứu giúp, được một người xem mình là một phần sinh mạng, đã bao nhiêu năm hắn không có cảm giác này.

Tiểu Thất là thê tử của hắn, không ai có thể mang nàng rời khỏi hắn!

"Tiểu Thất, còn đau không?" Hắn khẽ vuốt ve sau lưng Mộc Thất nói.

"Đã sớm không còn đau." Mộc Thất được hắn ôm trong ngực, dựa vào lồng ngực hắn nghe rõ từng tiếng tim đập thình thịnh, nàng nhắm hai mắt lại, vòng tay ôm chặt lấy hông hắn.

Đột nhiên, Mộc Thất thấy thân thể mình chợt nhẹ, nàng bị Sở Vân Mộ bế ngang ra khỏi bể tắm.

Sau một khắc, nàng được đặt nhẹ nhàng trên giường lớn hoa lệ, ngay sau đấy thân thể hắn trườn lên, dán lên thân thể nàng, nâng mặt nàng lên tỉ mỉ hôn lên đôi mày cong đôi mi sóng mũi thẳng, gương mặt và đôi môi.

Hô hấp của Mộc Thất dồn dập, nàng cắn thật chặt môi dưới, nhịn để bản thân phát ra âm thanh xấu hổ.

Một ngón tay thon dài cạy hàm răng nàng ra, Sở Vân Mộ nhẹ lau đi vết máu trên môi, sâu xa nói: "Tiểu Thất, đừng cắn, nàng là của ta, nơi này cũng là

của ta, cắn bị thương ta sẽ đau lòng."

Mộc Thất dùng bộ não đã giống như hồ nhão thầm mắng hắn vô sỉ, nàng từ khi nào thì trở thành của hắn?

Không biết là do rượu hay vì cái cái, tối nay nàng bỗng nhiên to gan—— nàng nghĩ muốn ăn sạch mỹ yêu tinh này!

Mộc Thất ôm chặt hông của hắn, lật người một cái đè hắn xuống phía dưới, đôi tay không đàng hoàng bắt đầu hành động.

Thân thể của Sở Vân Mộ rất đẹp, da thịt láng mịn như mỡ đông, eo rất nhỏ, lồng ngực rộng lớn chắc chắn, mình chiếm đoạt được một báu vật như vậy, thật ra cũng không bị thua thiệt.

Nàng mở to miệng, cắn lấy xương quai xanh tinh xảo của hắn, lưu lại một dấu răng đỏ ngầu.

Sở Vân Mộ nhìn tiểu hồ ly chuyên tâm gặm cắn trên người mình, nhẹ nhàng nâng lên khóe môi.

Mộc Thất tiếp tục cắn mấy cái lên bộ ngực của hắn, bóng loáng min màng, cảm giác rất tốt.

"Biết kế tiếp nên làm thế nào không?" Âm thanh của Sở Vân Mộ trầm thấp hơi khàn khàn nhàn nhạt.

Trong đầu Mộc Thất trống rỗng, kế tiếp nên làm cái gì? Đây là lần đầu của nàng, những bước kế tiếp cần làm ra sao nàng thật sự không biết.....

"Nàng không biết cũng không sao, ta dạy nàng....." Sở Vân Mộ lật người đặt nàng dưới thân, từng cái hôn nóng rực hạ xuống đốt lửa trên người nàng.

Mộc Thất bị hắn hôn như vậy, trong đầu không thể nghĩ nổi những chuyện khác, nhưng mà đến khi y phục của nàng từng cái bị cởi ra, bị rùng mình một cái thì mới tỉnh lại.....

Nàng đang làm cái gì? Bị mỹ yêu tinh này mê hoặc sao?

Nàng đã nói với bọn Trầm Xuân, chỉ vào nhìn xem tình hình của Sở Vân Mộ như thế nào, bây giờ thì tốt rồi bị hắn bắt lên tận trên giường!

Vòng eo nhỏ nhắn lộ ra tay của Mộc Thất đang đặt trên eo của hắn, đầu ngón tay dùng lực, hung hăng véo thật mạnh xuống xương cụt của hắn.....

Sở Vân Mộ không hề phòng bị thân thể mềm nhũn, té xuống.

Mộc Thất gọi hắn mấy tiếng, không thấy trả lời, nàng vội vàng dùng sức đẩy hắn ra.

Nhưng trên mái tóc truyền đến cơn đau làm nàng ngã sang một bên, dưới ánh đèn, nàng thấy tóc của mình và tóc của Sở Vân Mộ bị sợ Kim Tằm Ti* tết lại với nhau.

Kim Tằm Ti* = tơ vàng

Kim Tằm Ti có một ưu điểm, chính là rất bền, không ngờ Sở Vân Mộ đã sớm tính toán cột nàng vào cùng một chỗ!

Trong lúc ngủ mê, Sở Vân Mộ nhếch môi cười yếu ớt, ôm Mộc Thất vào trong lòng ngực, vì thế cho nên nàng làm thế nào cũng không thoát ra được.

Mộc Thất giãy dụa mệt mỏi, cộng thêm tác dụng của hương nhang an thần, trong đầu của nàng một mảnh ảm đạm, dựa vào lồng ngực của hắn, dần dần ngủ say.

Nàng dùng đầu óc đã mơ mơ màng màng suy nghĩ một chút, chẳng lẽ cứ như vậy trải qua một đêm? Sáng mai nếu bị cả vương phủ thấy bọn họ ngủ chung, mặt mũi của nàng chẳng phải mất hết sao?

Còn có.....

Nàng hình như không có mặc y phục.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Vô sỉ không có gì không tốt

Editor Hoa Trong Tuyết

Cảm thấy trên mặt mình ướt át ấm nóng, làm cho Trầm Thu từ trong mộng tỉnh lại, ngồi dậy quan sát xung quanh, trong phòng đồ vật bố trí gọn gàng

sạch sẽ, lư hương trên bàn dốt cháy đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, có thể thấy được chủ nhân của căn phòng này là một người nho nhã.

Chăn đệm trên người mang theo mùi thanh mát, là mùi vị nàng rất quen thuộc.....

"Đản Hoa, sao ngươi lại ở đây?" Trầm Thu vuốt ve bộ lông của con thú nhỏ đang cuộn tròn ngủ bên cạnh, đáng ra nó phải ở bên cạnh tiểu thư chứ?

Đản Hoa rì rầm một tiếng, nó làm sao quản được chủ tử đi đâu!

Nàng xem mỹ nhân tắm rửa nhìn đến mất hồn, lại dám bước vào bể tắm, cũng may Đản Hoa đại nhân nhay chân chạy ra ngoài, nếu không đã sớm trở thành món canh chồn, bị mỹ nhân trong bể tắm kia ăn sạch rồi!

Trầm Thu vỗ vỗ đầu cảm thấy chóng mặt, đây không phải là phủ thừa tướng, đây là nơi nào? Đêm qua nàng chờ tiểu thư ở bên ngoài phủ Nhiếp Chính Vương, sau đấy lại đánh nhau với Nguyên Giáng, về sau nữa.....

Nàng sờ sờ trong người thấy được cơ thể bị quấn hai vòng băng vải lớn là từ y phục màu trắng xé ra, nhất thời trong đầu chấn động, la lớn một tiếng.

"A ——!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nguyên Giáng đột nhiên đẩy cửa đi vào, thấy gương mặt kinh ngạt của nữ tử trên giường, không biết làm sao xoay người.

"Ngươi..... y phục của ta là ngươi đổi?" Trầm Thu chỉ vào Nguyên Giáng hỏi.

"Nơi này không có nữ tử, đêm qua vết thương của ngươi nứt ra, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là giúp ngươi....." Gương mặt Nguyên Giáng đỏ lên nói.

"Ngừng, chuyện này còn có ai biết?" Trầm Thu nắm chặt nắm tay, cau mày nói.

"Trừ ta và ngươi, không ai biết." Nguyên Giáng nói.

Trầm Thu bỗng dưng đứng dậy, rút kiếm đặt lên cổ Nguyên Giáng nói: "Không cho phép ngươi nói chuyện này cho bất kỳ ai, nếu không ta sẽ giết ngươi!"

Nguyên Giáng trầm giọng nói: "Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, ngày khác ta sẽ đến xin quận chúa cầu hôn."

"Nếu ngươi chỉ vì trách nhiệm mới lấy ta, ta không cần!" Trầm Thu thu kiếm, ôm lấy Đản Hoa bước ra khỏi phòng.

Trước giờ nàng là một nữ tử kiêu ngạo quật cường, nếu Nguyên Giáng không yêu nàng, thì nàng cũng không cần hắn thương hại!

Nguyên Giáng nhìn nữ tử đi qua trước mặt, trong mắt thoáng qua tia mất mát nhàn nhạt.

Cuộc đời này hắn đã gặp rất nhiều nữ tử, nhưng lại chưa bao giờ động lòng, chỉ có tiểu nha đầu bướng bỉnh này lại làm cho hắn chẳng biết phải làm sao.

"Đợi chút, nếu như đi ra ngoài với bộ dạng như vậy, chỉ sợ mọi người ai cũng biết." Nguyên Giáng nhớ tới y phục đã được giặt sạch đang cầm trên tay, lại nhìn y phục rộng thùng thình Trầm Thu đang mặc trên người.

Trầm Thu cúi đầu nhìn dáng vẻ hiện tại của mình, thấy đồ mình đang mặc trên người đúng là y phục của Nguyên Giáng, sắc mặt của nàng trầm xuống, bước nhanh trở lại, nhận lấy y phục trong tay Nguyên Giáng, nhốt hắn ngoài cửa.

"Trên bàn còn có y phục ta và sát thủ thập tam sát hay mặc." Nguyên Giáng nói với người bên trong phòng.

Trên nóc nhà cách đấy không xa ám vệ nghị luận: "Ta thật sự bị Nguyên thống lĩnh làm cho kinh ngạc, đến tột cùng tiểu nha đầu này có lai lịch như thế nào?"

Một người khác nói nhỏ: "Không biết, nghe nói tối hôm qua thống lĩnh ôm nàng trở lại, sai người mang đến nước nóng và thuốc cầm máu, sau đấy đuổi hết mọi người ra ngoài, tự mình giúp nàng trị thương."

Còn có người nói tiếp: "Đêm qua ta tới phòng giặt thì thấy Nguyên thống lĩnh đang cầm một bộ y phục của nữ tử dính đầu máu tự mình giặt sạch, còn hong cả đêm để khô y phục....."

Sưu sưu sưu!

Ba phi tiêu bay qua tai ba ám vệ, ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Giáng nhìn bọn họ, ba người lập tức cúi đầu nhận tội.

Trầm Thu nhanh chóng thay y phục mà sát thủ thập tam sát hay dùng, gói Đản Hoa lẫn y phục của mình thành một bọc, thần không biết quỷ không hay trà trộn vào phủ Nhiếp Chính Vương.

Lúc này trời mới vừa sáng, Nguyên Giáng ngồi trên nóc nhà ngẩn người —— tại sao Trầm Thu lại khôn đồng ý gả cho hắn? Hay là hắn đã làm sai điều gì? Tại sao tâm tư của nữ nhân lại khó đoán như vậy?

**

Phòng ngủ của Nhiếp Chính Vương.

Sở Vân mộ nằm nghiêng ở trên giường, ưu nhã chống đầu, nhìn nhan sắt khi ngủ của người nằm trong ngực, đưa tay vuốt lên đôi chân mày đang nhíu chặt của nàng.

Ánh mắt của hắn lướt qua khuôn mặt kiều diễm của nàng nhìn đến dấu vết hồng mai trên cổ tay, lại nhìn đến chiếc nhẫn Ưng Vũ trên tay nàng, trong đôi mắt hiện lê tia âm trầm.

Nàng và Trầm Hương Các có ngàn vạn mối quan hệ ràng buộc, Mông Trần sư phụ nàng giao Trầm Hương Cát cho nàng chưởng quản, thân phận của nàng nhất định là không tầm thường.

Ban đầu bị Mông Trần thay đổi Càn Khôn, mang theo hoàn tử Dạ Lam trốn khỏi nước Tuyền Ky, rồi sau đấy, thời gian đảo ngược mười mấy năm, tất cả các thảm kịch lại lấy một phương thức quỷ dị bắt đầu lại lần nữa, chỉ khác là hắn mang theo ký ức trùng sinh.....

Đỉnh Không Động, nhẫn Ưng Vũ đều ở trên người nàng, như vậy đến tột cùng nàng là ai?

Mộc Thất hôn mê, chỉ có cảm giác mình trong mùi hương sen nhàn nhạt mơ một giấc mộng dài

Nàng nửa mở mắt, phát hiện kim tàm ti đã mở ra, Sở Vân Mộ khốn khiếp lại dám điểm huyệt ngủ của nàng, hại nàng trời sáng mới tỉnh!

Nàng ngẩng đầu lên, lại đụng vào vòm ngực cường tráng của Sở Vân Mộ, trên gương mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng đang căng thẳng nhìn nàng chằm chằm.

Mộc Thất xoa xoa lỗ mũi bị đau, dùng chăn che kín mình, cắn răng nghiến lợi nhìn chằm chằm lão hồ ly trước mặt, tại sao mỗi lần gặp gỡ hắn, một chút cơ hội phản kích nàng cũng không có! Mỗi lần đều là nàng bị khi dễ trở về!

Mộc Thất xoay cơ quan tinh xảo trên nhẫn Ưng Vũ, mười kim châm sắc bén phóng ra ngoài hướng về phía Sở Vân Mộ.

Tuy Sở Vân Mộ có vết thương cũ, nhưng nội lực vẫn sâu không lường được.

Hắn phất tay, ngón tay kẹp toàn bộ kim châm lại, nhếch môi nói: "Đúng là một tiểu hồ ly nóng nảy, mới tỉnh lại liền mưu sát chồng, nàng quên tối hôm qua....."

"Tối hôm qua giữa chúng ta không có gì cả!" Mộc Thất sờ đôi môi sưng đỏ, đột nhiên rút Đạp Tuyết Kiếm từ phía sau ra, chỉ vào trong ngực Sở Vân Mộ nói.

Sở Vân Mộ thoáng nhíu mày, nghênh ngang mà nằm ở trên đùi của nàng nói: "Tại nàng tối hôm qua lén xông vào Vương Phủ, cái này là đợi không được muốn nhảy vào lòng Bổn Vương không phải sao?"

Mộc Thất đỏ mặt, nhất thời cứng họng: "Ngươi..... ngươi vô sỉ!"

Sở Vân Mộ lật tay giữ chặt tay cổ tay Mộc Thất, đoạt lấy kiếm trong tay của nàng vuốt vuốt, cọ xác trước ngực nàng nói: "Bổn Vương cảm thấy vô sỉ cũng không có gì không tốt, nếu không phải Bổn Vương vô sỉ, lúc này Tiểu Thất sao có thể cùng Bổn Vương ở trên giường?"

Mộc Thất nói thầm trong lòng: sớm biết như vậy ta sẽ không giải sinh tử cổ giúp ngươi, để cho ngươi tiếp tục bệnh thoi thóp, cũng không thể long tinh hổ mãnh như vậy!

Sở Vân Mộ nằm một lát, chợt buông nàng ra, nhếch môi nói: "Bổn Vương quyết định thả nàng về."

"Tại sao?" Mộc Thất có chút không dám tin, trong hồ lô của hắn lại bán thuốc gì?

"Bởi vì tâm tình của Bổn Vương tốt." Sở Vân Mộ nói.

Mộc Thất cầm kiếm nhảy xuống giường, cũng không để ý đến lời này mình đã từng nghe, lập tức đi ra phía sau bình phong mặc lại y phục.

Nàng biết Sở Vân Mộ là người hay thay đổi, nói không chừng một lát lại muốn ' trấn áp' nàng ở đây.

Thế nhưng thật không ngờ Sở Vân Mộ lại không có động tác gì, chỉ là phái người đưa nàng trở về phủ Thừa Tướng.

Bên trong phòng chỉ còn một mình Sở Vân Mộ, trên khóe miệng nụ cười của hắn nhạt dần, lạnh giọng phân phó nói: "Vào đi!"

Thống lĩnh sát thủ Nguyên Lẫm đẩy cửa bước vào, hành lễ nói: "Vương Gia, loạn đản Ma Cung bị bắt hơn phân nửa, nhưng không thấy bóng dáng của U Minh, những loạn đản này phải xử lý thế nào?"

Sở Vân Mộ khoi lên khóe miệng, đáy mắt dâng lên ánh sáng khát máu, lạnh nhạt nói: "Đối địch với Bổn Vương, Bổn Vương sẽ làm bọn họ thiên đường

không lối, địa ngục khó thoát, những người này cứ dùng biện pháp cũ xử trí, tránh cho mọi người hành hình tịch mịch."

"Vâng" Nguyên Lẫm lên tiếng lui ra.

Đi tới ngoài cửa, Nguyên Lẫm rùng mình một cái, đã nhiều năm rồi Vương Gia không dùng phương pháp này để xử lý phạm nhân.

Bình thường hình phạt tàn nhẫn nhất chỉ là lột da lóc xương, nhưng hình phạt này còn tàn nhẫn hơn rất nhiều lần

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Mẫu đơn ngũ sắc

Editor Hoa Trong Tuyết

Đi tới ngoài cửa, Nguyên Lẫm rùng mình một cái, đã nhiều năm rồi Vương Gia không dùng phương pháp này để xử lý phạm nhân.

Bình thường hình phạt tàn nhẫn nhất chỉ là lột da lóc xương, nhưng hình phạt này còn tàn nhẫn hơn rất nhiều lần.

Năm năm trước, Vương Gia cướp lai bức rèm châu được làm từ xương trắng của mẫu phi mình treo trong Ma Cung, từng đại khai sát giới, dùng cực hình xử trí bảy vị đại trưởng lão của Ma Cung, dùng roi cửu tiên quất nát da thịt của bọn họ, lộ ra xương trắng âm u, dùng thuốc giữ lại tính mạng, lại bóc từng khúc xương ra mài thành bột, làm thành bức rèm che, tất cả đều xử lý như vậy, làm cho người từng trải qua sinh tử như hắn cũng cảm thấy buồn nôn.....

Hắn biết rất ít về quá khứ của Vương Gia, chỉ biết Vương gia trải qua mười mấy năm ẩn nhẫn đau khổ ở Ma Cung, trở thành người đứng đầu trong nhóm đệ tử ở Ma Cung, luyện được võ công cao cường, cuối cùng ngồi lên vị trí cao nhất.

Nhưng mục đích thật sự của Vương Gia là phá hủy Ma Cung, báo thù cho mẫu phi.

Đến tột cùng là loại thù hận gì làm cho người ta đối xử tàn độc như thế với mẹ con Vương Gia, hắn không đoán được, cũng không dám đoán.

Vương Gia tận mắt nhìn thấy xương trắng của mẫu thân được chế thành rèm châu treo trong đại sảnh Ma Cung, sống trong cảnh nhẫn nhịn mười mấy năm, đó là loại nhẫn nại không phải ai cũng làm được.....

Tính cách Vương Gia lạnh lùng, ngay cả những ám vệ bên cạnh như bọn họ thường ngày cũng không dám đến gần.

Nhưng kể từ Mộc đại tiểu thư xuất hiện, Vương Gia cười nhiều hơn trước rất nhiều. Vương Gia muốn cưới nàng làm phi, chỉ mong nàng có thể kéo Vương Gia từ trong bóng tối ra ngoài.....

**

Mộc Thất ngồi trong xe ngựa của phủ Nhiếp Chính Vương cứ cảm thấy không thoải mái, Sở Vân Mộ phái Nguyên Giáng cùng mấy cao thủ hộ tống nàng về phủ, rõ ràng chính là muốn nói cho thiên hạ biết: nàng Mộc Nguyệt Lương chưa cưới đã chạy đến nhà trượng phu, muốn ‘ động phòng’ trước, ngày hôm sau không xuống giường được nên mới cho xe ngựa đưa về!

Trong lòng Mộc Thất oán thầm, say rượu quả nhiên hỏng việc, nàng cứ như vậy nhảy vào trong bẫy của Sở Vân Mộ, để cho hắn giống như dắt chó đi dạo thông báo quyền sở hữu..... chuyện này truyền ra nàng ở nước Đại Lịch sao có thể sống thoải mái vui vẻ được? Không bằng dùng đỉnh Không Động xuyên về hiện đại cho rồi!

Chỉ là muốn nàng chịu thua cũng không dễ dàng, nàng không phải là không có biện pháp.....

Mộc Thất lợi dụng âm thành ồn ào của phố xá, dùng đạp tuyết kiếm khoét một lỗ trên sàn xe, nhân cơ hội chạy ra ngoài, quen đường âm thầm trở về Lãm Phương Viện trong phủ thừa tướng.

Sở Vân Mộ muốn mượn cơ hội này để khơi lên ràng buộc với nàng? Không thể nào!

Mộc Thất phủi bụi trên người, quả nhiên đối với loại người vô sỉ như Sở Vân Mộ, dùng phương pháp càng vô sỉ hơn để chạy trốn là vô cùng thích hợp.

Nhìn thấy ba tỷ muội bình an, Mộc Thất hỏi "tối hôm qua thập tam sát không làm các ngươi bị thương chứ?"

Trầm Xuân kìm nén bực bội, hừ một tiếng nói: "Không có bị thương, nhưng tối qua ta bị một người trong thập tam sát đùa cợt! Hắn dịch dung thành luyến đồng, sau lại đánh thuốc mê ta!"

Mộc Thất không nhịn được bật cười, luyến đồng của Nhiếp Chính Vương ..... tên sát thủ này thật là to gan, dám hóa trang thành luyến đồng của Vương Gia, nếu như bị mỹ yêu tinh này biết, không biết khuôn mặt sẽ vặn vẹo như thế nào!

"Trầm Hạ, Trầm Thu, các ngươi cũng gặp sát thủ giống như vậy hả?" Mộc Thất ôm bụng cười hỏi.

"Ta gặp phải thống lĩnh sát thủ, đối phương khinh công cao cường, giỏi hơn ta rất nhiều." Trầm Hạ đặt ly trà lên bàn, lạnh nhạt nói.

Cổ họng Trầm Thu căn thẳng, rũ con ngươi, cắn răng nghiến lợi nói: "Ta lại gặp được tên Nguyên Giáng kia, nếu không phải ta có vết thương cũ, nhất định trừng trị hắn thích đáng!"

"Trầm Thu, tối hôm qua ngươi ở đâu? Lúc ta và Trầm Hạ tỉnh lại đã ở trong phủ, nhưng buổi sáng ngươi mới trở về." Trầm Xuân hỏi.

"Ta..... ta chạy đến vương phủ, cũng không tìm được tiểu thư, sau lại biết tiểu thư không sao, nên ôn Đản Hoa trở về." Trầm Thu đập Đản Hoa nói: "Đản Hoa, đúng không?"

Đản Hoa liếc nàng một cái, tiếp tục ăn máu hưu trong chén.

Mộc Thất mới nghỉ ngơi một chút, quản gia liền vội chạy tới gọi Mộc Thất: "Đại tiểu thư, tướng gia chuẩn bị đồ cưới cho người, muốn người tới xem."

"Được." Mộc Thất đáp một tiếng, theo quản gia đi vào hậu đường.

"Đại tiểu thư, người không biết Vương Gia mang đến bao nhiêu sính lễ đâu, tất cả lớn nhỏ có trên trăm rương, sính lễ được thị vệ xếp đầy cả một con đường! trân châu Nam Hải, các loại châu ngọc khác có hơn mười rương, tiểu nhân sống lâu như vậy, lại lần đầu tiên thấy được, đại tiểu thư thật là có phúc khí!" Trên đường, quản gia không ngừng lảm nhảm tán dương Nhiếp Chính Vương.

Nhiếp Chính Vương là nhân vật hung ác nhưng lại phú khả địch quốc, ngay cả sính lễ cũng hơn hẳn Tề Vương, đại tiểu thư trở thành Nhiếp Chính Vương Vương Phi, phủ thừa tướng còn phải dựa vào sự che chở của nàng!

"Phúc khí thì không nói, ta nhớ được quản gia đã từng nói, trên người ta mang theo lệ khí, đưa ta đi xa mới giúp phủ thừa tướng bình an, ngươi nói hay là ta nhớ sai?" Ánh mắt bén nhọn của Mộc Thất nhìn quản gia, làm cho hắn sợ đến mức hai chân như nhũn ra, cả người muốn quỳ trên mặt đất.

"Tiểu Nhân là mắt chó không biết nhìn người, đại tiểu thư đại nhân có đại lượng, tha cho tiểu nhân đi! Tất cả đều là chú ý của đại phu nhân và nhị tiểu thư, cũng là các nàng hãm hại tiểu thư, làm cho Tề Vương từ hôn!" Quản gia quỳ trên mặt đất dập đầu mấy cái nói.

Mộc Thất nâng lên khóe môi, đỡ quản gia dậy nói: "Sợ cái gì? Ta còn chưa nói sẽ phạt ngươi...ngươi chỉ cần ghi nhớ những gì mình vừa nói, ta mới là người có năng lực bảo vệ an toàn cho phủ thừa tướng. Chỉ cần ngươi làm theo những gì ta nói, ở thời điểm thích hợp nói hết toàn bộ sự thật, ta nhất định bảo vệ ngươi cả đời phú quý không lo không phiền."

"Tạ đại tiểu đại lượng khai ân, sau này tiểu nhân nhất định dốc sức làm việc cho người!" Quản gia nói cám ơn liên tục.

"Được rồi, ngươi nhớ ai mới là chủ tử của ngươi, bên trong phủ lắm người nhiều ma, khi nào cần ngươi ta sẽ tự tìm đến." Mộc Thất đi trước bước ra khỏi khúc uốn hành lan.

Quản gia nhìn bóng lưng nhẹ nhàng trước mắt, trên người nàng có khí phách làm cho người ta sởn da gà, so với đại tiểu thư vô năng trước đây hoàn toàn là hai người khác biệt!

Mộc Thất chạm phải Mộc Nguyệt tình ở cửa nhà kho.

Mộc Nguyệt Tình mặc quần dài màu đỏ nhạt, trên đầu chải búi tóc Phi Tiên, dung nhan xinh đẹp đang nhăn mày lại nở nụ cười, nắm tay siết chặt cũng buông ra, nhìn Mộc Thất hành lễ nói: "Đại tỷ, đã lâu không gặp."

Mộc Thất ngẩng đầu chậm rãi nói: "Mấy ngày không thấy, nhị muội muội càng ngày càng đẹp. Đúng rồi, bệnh tình của đại phu nhân thế nào rồi, ta cũng rất quan tâm."

Ánh mắt của Mộc Nguyệt Tình như mũi tên nhọn, hận không thể băm vằm Mộc Thất dưới vạn kiếm, chậm giọng điệu dịu dàng nói: "Y thuật của đại tỷ cao thâm, sức khỏe của mẫu thân đã tốt hơn, không cần đại tỷ quan tâm."

Mấy chữ cuối cùng, Mộc Nguyệt Tình cắn răng mà nói.

Tại sao sau khi Mộc Nguyệt Lương trở lạinhững thứ tốt đẹp đều bị nàng chiếm hết! Mỗi lần bày mưu tính kế đều để cho nàng thoát, mình không cam lòng!

Mộc Thất mở cửa ra, hai người cùng nhau bước vào.

Mộc thừa tướng dặn dò: "Các ngươi đều là nữ nhi của phụ thân, ta sẽ đối xử công bằng, đồ cưới ta chuẩn bị cho tỷ muội các ngươi đều như nhau, chính là hi vọng tỷ muội các ngươi đồng tâm, sau này giúp đỡ lẫn nhau."

"Nguyệt Lương xin nghe lời dạy bảo của phụ thân." Mộc Thất vuốt cằm nói.

"Nguyệt Tình cũng ghi nhớ lời phụ thân ở trong lòng." Mộc Nguyệt Tình theo sau nói.

Mộc thừa tướng lấy ra một hộp gỗ mun, mở ra lấy ra một vòng ngọc sáng long lanh, mở miệng nói: "Đây là vòng ngọc của lão phu nhân khi còn sống, chỉ truyền cho trưởng nữ, Nguyệt Lương là trưởng nữ, vòng ngọc này giao cho ngươi bảo quản."

Mộc Thất nhận lấy vòng ngọc, thi lễ nói: "Đa tạ phụ thân."

Phụ tử ba người nói xong, Mộc tướng có việc nên rời phủ.

Mộc Thất trở về Lam Phương Viện chưa được bao lâu, liền nhận được đại lễ đại phu nhân đưa qua——

Bọn nha hoàn đưa tới các loại đồ trang sức, đều là châu báu bình thường người giàu hay dùng, chỉ là trong đấy có một đồ vật không tầm thường —— một chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc.

Mộc Thất quan sát chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc tượng trưng cho phú quý bình an, mặc dù không nhìn ra đầu mối gì, nhưng trong lòng lại có dự cảm xấu.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Trước đám cưới, đưa nàng đại lễ

Editor Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất quan sát chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc tượng trưng cho phú quý bình an, mặc dù không nhìn ra đầu mối gì, nhưng trong lòng lại có dự cảm xấu.....

Nghe nói đây là kỳ hoa của Tây Vực, hoa nở không tàn, giá tiền mắc gấp nhiều lần châu ngọc.

Mộc Thất đành phải nhận quà tặng, sau khi bọn nha hoàn rời đi, nàng duỗi cánh tay chạm vào phấn hoa mẫu đơn, đặt ở trước mũi nhẹ ngửi, quả nhiên không có mùi vị.

Mũi của nàng quanh năm tiếp xúc với độc dược cũng không ngửi ra điều gì bất thường, thật sự đại phu nhân bỏ qua suy nghĩ muốn đối phó nàng, chẳng lẽ là nàng đa nghi?

Mộc Thất xem rất nhiều sách trong phủ cũng không thấy có nói đến dược tính của hoa mẫu đơn ngũ sắc, liền bảo Trầm Xuân mang chậu hoa ra khỏi phòng, đặt ở trong sân.

Trầm Xuân ngửi hương mẫu đơn, không ngừng nói: "Hoa này mặc dù không có mùi vị, nhưng quả thật nhìn rất đẹp, tiểu thư nhẫn tâm đặt nó ở bên ngoài tự sinh tự diệt sao?"

"Ở trong phủ thừa tướng, tâm tư của đại phu nhân không thể không phòng." Mộc Thất trầm giọng nói.

Trầm Xuân lại mở miệng, bày chậu hoa trên giàn hoa trong sân, so với hoa lan trước nay tiểu thư êu thích, thì chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc này quá đẹp đẽ chói mắt.

Đại phu nhân và nhị thiểu thư hận tiểu thư thấu xương, tiểu thư đề phòng rất đúng, ho tặng quà biết đâu là để hại người!

**

Mấy ngày kế tiếp ngược lại trôi qua rất nhẹ nhàng, Nhiên Ông cách ngày sẽ dùng yểm bùa vào mộng cho các ma ma dạy quy củ hôn lễ, dạy cho Mộc Thất chút chiêu thức kiếm pháp, sau đấy là kiểm tra kết quả.

Mộc Thất chuyên tâm luyện tập kiếm pháp, tránh cho sư phụ thấy nàng rảnh rỗi lại kêu nàng đi lấy Túy Sinh Mộng Tử của Sở Vân Mộ, lúc nhàn hạ thì luyện một ít đan dược cổ quái, để chuẩn bị đối phó với mỹ yêu tinh sau khi gả vào phủ Nhiếp Chính Vương..

Năm ngày nữa là ngày đại hôn, sáng sớm Mộc Thất đã bị kéo đi thử giá y phủ Nhiếp Chính Vương đưa tới.

Sau khi thử năm mươi mẫu giá y, nàng nằm trên giường sống chết cũng không động đậy nữa.

Nguyên Tuyết ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm nàng nói: "Vương Gia có mệnh lệnh, muôn Vương Phi tự lựa chọn giá ý, xin Vương Phi đừng làm khó thuộc hạ."

Mộc Thất lười biếng tùy tiện chỉ tay: "Chọn bộ này!"

Những giá y này mỗi cái đều quý giá xa xỉ, là do phường may nhất phẩn Vân La may, dùng ngọc thạch thượng đẳng và trân châu trang trí, xa hoa quá độ đúng là phong cách của Sở Vân Mộ!

Chỉ là mũ phượng này quá nặng, chẳng lẽ Sở Vân Mộ muốn mang toàn bộ gia sản phủ lên người nàng sao?

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Nguyên Tuyết ôm giá y trở về phục mệnh, sau cùng cũng không quên mang món quà thứ hai Nhiếp Chính Vương đưa tới tặng cho Mộc Thất.

Mộc Thất nhìn thuốc bồi bổ cường thân như tòa núi nhỏ trước mắt, hoàn toàn choáng váng.

Có thể không kiên kỹ trước lễ thành hôn cho tân nương uống thuốc bổ, cũng chỉ có người da mặt dày như Sở Vân Mộ mới làm ra được!

Hắn rõ ràng là muốn ăn nàng!

"Trầm Hạ, ném những thứ này vào hồ làm mồi cho cá!" Mộc Thất phẩy tay nói.

"Tiểu thư, không thể." Trầm Hạ nói.

"Thế nào? Ngay cả ngươi cũng muốn vì ta ' suy nghĩ', để cho ta uống thuốc bổ này hả?" Mộc Thất sắc mặt âm trầm nói.

"Trước giờ chủ tử của Trầm Hạ chỉ có một người là tiểu thư, chỉ là ném nhiều thuốc bổ như vậy vào trong hồ, sợ rằng cá tôm trong hồ cũng không chịu nổi cái phúc ấy, không quá nửa canh giờ thì sẽ chết hết." Trầm Hạ tính tình trầm ổn, lời nói không có một chút khoa trương.

Đột nhiên Mộc Thất cảm thấy, mình giống như những con cá nhỏ dưới hồ, uống hết thuốc bổ này của Sở Vân Mộ, có lẽ chẳng mất chốc nàng cũng đi đời nhà ma.....

"Thôi, để cho người mang đến tiệm thuốc bán đi, bản tiểu thư cũng không gây khó dễ cho việc kiếm thêm tiền. Nhớ làm việc khéo léo một chút." Mộc Thất thở phào nói.

"Vâng" Trầm Hạ mang dược liệu ra cửa.

Ngay sau đó, Trầm Xuân gọi nha hoàn đang cầm son phấn ra, nhanh chóng giới thiệu: "Tiểu thư, những thứ này đều là son phấn thượng đẳng ở kinh thành, này là của Nhất Phẩm Hiên, này là của Thúy Ngọc Cát..... dung mạo của tiểu thư vốn đĩ đã đẹp, chỉ là xưa nay ít trang điểm phấn son, nếu như chưng diện, nhất định đẹp hơn các tiểu thư khác gấp trăm lần!"

Trầm Xuân tinh thần phấn chấn mang Mộc Thất tới trước bàn trang điểm, giúp nàng chải một búi tóc tinh xảo.

Trầm Xuân mở ra một hộp son, thoa một ít lên tay nói: "Tiểu thư, này là sản phẩm chính hiệu rất đắt, còn có tác dụng dưỡng môi."

Mộc Thất chống cằm nói: "Màu sắc hơi đậm."

"Loại này đây? Loại son này là màu sắc tươi sáng nhạt nhất rồi." Trầm Xuân đổi loại son bôi trên tay.

"Được rồi, vậy chọn nó." Mộc Thất kéo dài âm thanh nói.

Trầm Xuân cảm thấy cánh tay nóng rực, đang muốn cầm lên phấn giúp Mộc Thất trang điểm, đột nhiên kêu lên một tiếng.

"A ——!"

Mộc Thất vội vàng đứng dậy đỡ Trầm Xuân, thấy ở nơi vừa thử son trên tay nàng xuất hiện hai vết đỏ.

Lòng Mộc Thất trầm xuống kiểm tra mạch của Trầm Xuân, mạch tượng vững vàng, không có dấu hiệu trúng độc.

Nàng nhíu chặt chân mày, tình trạng này của Trầm Xuân gần giống với dị ứng, nếu không phải Trầm Xuân thử son trước, thì chắc hẳn vết đỏ này là sẽ bị trên mặt nàng!

Xem ra có người trước đám cưới muốn làm nàng khó chịu, mà ở phủ thừa tướng, đại phu nhân và Mộc Nguyệt Tình là hai người bị nghi ngờ nhiều nhất!

Mộc Thất viết phương thuốc, sai người đi bố thuốc cho Trầm Xuân uống. Vết đỏ này không có độc, nhưng muốn hoàn toàn khỏi hẳn phải mất thời gian cả tháng.

Ánh mắt Mộc Thất nhìn vào bồn mẫu đơn ngũ sắc ở góc vườn.

Nàng dùng đầu ngón tay lấy ít phấn hoa, quả nhiên trong nháy mắt đầu ngón tay hiện lên một vệt đỏ tươi!

Lúc này, Đản Hoa từ trong bụi hoa lăn ra ngoài, thấy đầu ngón tay Mộc Thất đỏ tươi, cho là máu tươi của nàng, nên nghĩ đối với mình là món ăn ngon!

Hai mắt nó sáng lên, buông ra móng vuốt đang chơi đàu với bồn mẫu đơn, vụt nhảy vào trong ngực Mộc Thất, ôm ngón tay trái của nàng lên ngửi ngửi.

"Xuy..... Xuy....." Đản Hoa liên tiếp nhảy mũi, ngẩn cái đầu nho nhỏ lên, chảy nước mắt nhìn Mộc Thất.

Chủ nhân lại lừa nó, cái này không phải máu, mùi vị thật khó ăn!

Mộc Thất nâng Đản Hoa lê, kinh ngạc phát hiện nó cái mũi nhỏ cũng trở thành màu đỏ thắm.....

Xem ra nàng đoán không sai, bồn mẫu đơn ngũ sắc đại phu nhân đưa đến có vấn đề!

Nếu người chạm phải phấn hoa của mẫu đơn ngũ sắc sẽ lưu lại vết đỏ không xóa được, rất rõ ràng, đại phu nhân muốn trong ngày đại hôn nàng trở nên xấu xí, trở thành trò cười của người trong kinh thành!

Ở cổ đại, đối với nữ tử nhan sắt rất quan trọng, huống chi là ngày cưới ngày quan trọng nhất trong cuộc đời!

Nếu đại phu nhân muốn bêu xấu nàng, không bằng nàng sẽ lấy đạo của người trả lại cho người.....

Mộc Thất nâng lên khóe môi, lạnh lùng nói: "Trầm Hạ, một lát viết một lá thư cho Nhiếp Chính vương, mượn hắn một người —— thống lĩnh sát thủ Nguyên Lẫm."

"Nhưng phủ thừa tướng canh giữ nghiêm ngặt, tiểu thư dùng cách gì để đưa hắn vào phủ?" Trầm Hạ sinh lòng nghi ngờ hỏi.

"Từ việc Nguyên Lẫm khi so chiêu với ngươi chỉ thủ không công, khinh công của hắn tuyệt đối bí hiểm, tự nhiên có biện pháp đi vào. Ta muốn để cho hắn thần không biết quỷ không hay lẻn chỗ ở của Mộc Nguyệt Tình, đưa cho nàng một món lễ lớn." Trong mắt Mộc Thất âm u, hiện lên tính toán âm mưu.

Nàng đeo lên bao tay làm bằng tơ vàng, lấy ra phấn hoa của mẫu đơn ngũ sắc, thêm mấy vị dược liệu để bao vệ dược tính trong thời gian dài, chế thành một chai bột.

Nàng đặt tên cho chai thuốc này là "Tẩy nhan tán".

Đối với những người như Mộc Nguyệt Tình bên ngoài trong sáng đẹp đẽ, bên trong xấu xa kinh tởm, hủy đi dung nhan là biện pháp tốt nhất.

Đại phu nhân muốn làm cho nàng trong ngày đại hôn không dám gặp mặt người khác? Nàng thật muốn xem ai mới là người làm trò cười cho thiên hạ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Âm mưu thế thân, đêm khuya xông vào khuê phòng

Editor Hoa Trong Tuyết

Hôm sau, nha hoàn gia đinh quỳ đầy trước sân viện của Mộc Nguyệt Tình.

Chỉ nghe âm thanh ném vỡ răng rắc truyền ra từ cửa sổ đang đóng chặt, ngay sau đấy là tiếng kêu bén nhọn đầy nóng giận của Mộc Nguyệt Tình: "Tất cả đều cút ra ngoài cho bản tiểu thư! Mộc Nguyệt Lương, ngươi là đồ tiện nhân ——!"

Đại phu nhân dẫn người vội vã chạy tới, khe khẽ nhẹ nhàng mở cửa phòng, thấy bên trong phòng là một mảng hỗn độn, kim ngân châu báu rơi đầy đất.

Mộc Nguyệt Tình tóc tai rối bời, thân thể co ro đứng ở trong góc, hai tay ôm gương mặt, trong miệng mắng: "Ta muốn giết chết ngươi, Mộc Nguyệt Lương, ta muốn giết chết ngươi!"

"Tình nhi, đã xảy ra chuyện gì?" Đại phu nhân đỡ nữ nhi dậy hỏi.

"Mẫu thân, ta....." Mộc Nguyệt Tình nghẹn ngào nói không ra lời, nàng chậm rãi buông đôi tay, ngẩng đầu lên, đại phu nhân cầm lấy tay của nàng, cảm thấy giật mình ——

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Nguyệt Tình lại xuất hiện những vệt đỏ tươi như vết máu! Nhất là hai bên má, từng vệt đỏ tươi trên khuôn mặt trắng nõn, quả thật nhìn thấy mà ghê!

Đâu còn là đại tiểu thư khuynh quốc khuynh thành?

"Mẫu thân, tại sao có thể như vậy? Rõ ràng người của chúng ta thấy Mộc Nguyệt Lương nhận lấy mẫu đơn ngũ sắc, còn đưa tay chạm vào phấn hoa. Lúc trước ta đã uống thuốc phòng ngừa, tại sao triệu chứng lại xuất hiện trên người ta, nàng ta lại không bị gì? Tại sao!" Mộc Nguyệt Tinh gần như nổi điên mà hét lên.

Đại phu nhân vỗ vỗ sau lưng nữ nhi để trấn an, nàng ta không ngờ tới nhanh như vậy Mộc Nguyệt Lương đã biết được đặc tính của mẫu đơn ngũ sắc, còn lấy phấn hoa sử dụng trên người tình Nhi.

Những ngày qua nàng ta đã cố ý tăng cường ám vệ canh giữ, Mộc Nguyệt Lương làm sao có thể thừa lúc không có người mà đột nhập vào? Đến tột cùng chỗ dựa sau lưng Mộc Nguyệt Lương là ai?

Nàng ta nghĩ thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, người Mộc Thất sử dụng là thủ hạ tinh anh của Nhiếp Chính Vương. Sợ rằng người đời đều không tin tưởng, Nhiếp Chính Vương yêu mị cao cao tại thượng lại coi trọng một nha đầu hoang dã.....

"Còn nhiều thời gian, chúng ta muốn báo thù cũng không thể gấp gáp." Đáy mắt đại phu nhân thâm sâu, sâu xa nói.

"Hình dạng ta hiện tại như vậy sao có thể xuất giá? Tề vương Điện Hạ nhìn thấy dáng vẻ xấu xí này của ta, hắn..... hắn còn có thể chạm vào ta sao?" Mộc Nguyệt Tinh dùng tay che đi khuôn mặt ủ rũ nói.

"Ngươi yên tâm, mẫu thân nhất định tìm đại phu tốt nhất chữa trị hết vệt đỏ trên mặt ngươi, nhất định không lưu lại chút dấu vết nào. Mẫu thân nhất định để ngươi trở thành chính phi của Tề Vương, ông ngoại ngươi là Trấn NamVương đương triều, nắm binh quyền trong tay, Tề Vương muốn kết thân còn không kịp. Tề Vương là nhi tử xuất sắc nhất của Hoàng Thượng, vị trí thái tử sớm muộn gì cũng là của hắn, tương lai ngươi cũng sẽ là hoàng hậu. Về phần tình cảm phu thê, mẹ quý nhờ con chỉ cần có biện pháp nhanh chóng để ngươi mang thai, ngồi vững ở vị trí chính phi. Ngươi vì hậu vị, nhất định phải nhẫn nhịn thù hận hôm nay, sau này sẽ cho Mộc Nguyệt Lương chết không có chỗ chôn!" Đại phu nhân híp con ngươi, lạnh lùng nói.

Mộc Nguyệt Tinh cắn chặt răng nói: "Tinh nhi hiểu, nhưng..... hình dạng bây giờ của Tinh Nhi không thể nào đội mũ phượng đi gặp người, bây giờ nên làm thế nào?"

Đại phu nhân đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm, cầm lên mũ phượng hoa lệ bằng vàng, con mắt sắc bén thâm trầm.

Phong tục kết hôn của Đại Lịch có chút khác với các quốc gia khác, tân nương không trùm khăn voan, chỉ gắng châu ngọc làm thành rèm che phía trước mũ phượng, làm nổi bật lên nhan sắc kiều diễm của tân nương.

Hình dạng của Tinh nhi bây giờ, càng dùng son phấn che kín dấu vết, thì dấu vết này càng hiện lên rõ ràng!

Trên mặt đại phu nhân hiện lên vẻ dữ tợn, nói với nha hoàn đứng ngoài cửa: "Người đâu, đi gọi Tam Tiểu Thư tới đây!"

Đại phu nhân đưa Mộc Nguyệt Tinh vào phòng trong, chỉ cần lắng nghe.

Tam tiểu thu trầm mặc ít nói Mộc Nguyệt Ninh được bọn nha hoàn đưa vào phòng, nàng cung kính hành lễ nói: "Nữ nhi vấn an mẫu thân, Nhị tỷ tỷ."

Đại phu nhân nhẹ nhàng buông ly trà trong tay xuống, đưa ngón tay mang giáp vàng nâng cằm Mộc Nguyệt Ninh lên, quan sát một lát nói: "Hình dáng Ninh nhi càng ngày càng xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, rất động lòng người."

Nàng đứng dậy nói chậm rãi bên tai Mộc Nguyệt Tinh: "Chỉ là, dáng vẻ không giống ta chút nào, ngược lại càng ngày càng giống tiện nhân Mai phu nhân kia!"

Sắc mặt Mộc Nguyệt Ninh trắng bệch, quỳ xuống đất nói: "Mẫu thân nói đùa, mẫu thân là mẫu thân của Ninh nhi, nếu Ninh nhi đã làm sai điều gì, xin mẫu thân nói ra, Ninh nhi nhất định sửa chữa....."

Pằng!

Một cái tát đánh vào mặt, Mộc Nguyệt Ninh bụm má, nắm tay siết chặc giấu trong tay áo, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà không biết.

"Ngươi có biết hình dạng an phận thủ thường hiểu biết lý lẽ này của ngươi giống con tiện nhân kia như đúc! Lúc đầu Mai phu nhân chỉ là con hát đê tiện thấp hèn được tướng gia mang về phủ, lại vương vấn với tình lang bên ngoài cùng tình lang bỏ trốn, tướng gia phái người giết tình lang của nàng, nàng quỳ trên mặt đất cầu xin ta giữ lại tính mạng của nàng, cầu xin ta giữ lại đứa bé trong bụng nàng. Nếu không phải ta cầu xin tướng gia để nàng ra sau núi quy y lễ phật, nàng đã sớm rơi vào kết cục phải tự sát!

Ta vẫn nhớ hôm ấy, lúc sinh con, Mai phu nhân sinh khó, sinh hạ một bé gái liền đi. Ta thấy đứa trẻ sinh ra không nơi nương tựa, liền ôm về nuôi dưỡng, mười lăm năm sau, nàng trưởng thành chính là ngươi ngày hôm nay, Mộc gia Tam Tiểu Thư —— Mộc Nguyệt Ninh. Nếu không có ta, chỉ sợ ngươi chỉ là đứa con hoan hèn mọn, vừa sinh ra liền nhất định phải chết, ngươi đã biết chưa?" Đại phu nhân cúi đầu tiến tới gần Mộc Nguyệt Ninh, gằn từng chữ.

Sắc Mặc Mộc Nguyệt Ninh tái nhợt, cắn chặt môi dưới.

Lão ma ma phía sau núi đã sớm nói cho nàng biết thân phận của nàng! Chỉ là nàng vẫn kiêng kị đại phu nhân sẽ nói ra thân phận của nàng, nhiều năm qua

vẫn thận trọng, trầm mặc ít nói, chỉ đợi ngày trả thù cho mẫu thân!

"Ninh nhi biết, ân tình của đại phu nhân Ninh nhi không có gì báo đáp." Mộc Nguyệt Ninh dập đầu nói.

Đại phu nhân đỡ Mộc Nguyệt Ninh dậy, cười nói: "Ninh nhi, chuyện đã qua mẫu thân không truy cứu nữa, ngươi và Tinh nhi đều giống nhau, đều là nữ nhi của mẫu thân, cho tới bây giờ mẫu thân vẫn đối xử giống nhan, cho nên Tinh nhi gặp nạn, ngươi nhất định phải giúp nàng."

Mộc Nguyệt Ninh ngửi thấy hương thơm nồng đậm trên người địa phu nhân, trong lòng nôn mửa.

Đối xử như nhau?

Khi nào thì đại phu nhân đối xử như nhau? Nhị tỷ mọi thứ cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nhiều lần lộ diện trước mặt Hoàng Thượng và Thái Hậu, mà nàng thì cái gì cũng không biết! Nhị tỷ tỷ thích Tề Vương điện hạ, đại phu nhân liền tìm mọi biện pháp để nàng có thể cho Tề Vương điện hạ làm chính phi, nàng cũng giống tỷ tỷ thích Tề Vương, nhưng không làm được cái gì!

"Mẫu thân cứ nói, Ninh nhi nhất định giúp đỡ tỷ tỷ." Trên Mặt Mộc Nguyệt Ninh hiện lên ý cười nói.

Nàng không thể không giúp! Hôm nay nàng không có chỗ nương tựa, chỉ cần đại phu nhân mở miệng, là có thể gả nàng cho chi thứ hai của nhà quan viên nào đấy. Đừng nói là chi thứ hai, tệ nhất là làm thiếp thất, những năm qua nàng thấy nhà những quan viên này đối đại với thiếp thất có bao nhiêu tàn nhẫn, cuộc đời của nàng cũng không thể bị hủy đi như vậy.....

Đại phu nhân chậm rãi mở miệng: "Mẫu thân muốn ngươi than thế Tinh nhi làm tân nương một ngày, thay nàng hoàn thành nghi thức bái đường, sau đó mẫu thân sẽ phái người đưa ngươi trở về, có làm được không?"

Mộc Nguyệt Ninh trong lòng chấn động, muốn nàng thay thế Mộc Nguyệt Tinh gả cho Tề Vương?

Lòng của nàng đau như dao cắt, Tề Vương điện hạ là người nàng ái mộ nhiều năm, muốn nắm tay hắn vào hỉ đường, lại phải nhường hắn cho nữ nhân khác, mà mình chỉ là thế thân.....

Vân Hồng Mai, Mộc Nguyệt Tinh, mối thù này sớm muộn gì nàng cũng phải báo!

"Tất cả nghe theo sắp xếp của Mẫu Thân." Mộc Nguyệt Ninh nhàn nhạt đáp.

Máu tươi theo lòng bàn tay chảy vào trrong tay áo, nhưng nàn không cảm thấy chút đau đớn nào, bởi vì trong lòng nàng đang bị cào xé còn đau đớn gấp vạn lần!

"Được, chuyện này không được để người khác biết, chỉ cần làm xong chuyện này, ngươi vẫn là tam tiểu thư phủ thừa tướng, tiền đồ vô hạn." Đại phu nhân cười nói.

Mà hiện tại trong mắt Mộc Nguyệt Ninh, như nhìn thấy hình dạng đại phu nhân cả người đầy máu bò đến trước mặt nàng cầu xin.....

**

Ban đêm, Lãm Phương viện.

Mộc Thất cởi y phục ra, day day huyệt thái dương, đột nhiên, ánh nến bên trong phòng bị gió thổi tắt.

"Trầm Thu, đi đèn đốt." Mộc Thất nhàn nhạt giọng nói.

Nhưng xung quanh cũng không có ai lên tiếng, nàng vừa định đứng dậy, lại cảm thấy một luồng lực mang theo hương sen nhàn nhạt đánh về phía nàng, ngay sau đó, nàng lọt vào một lòng ngực ấm áp ba đạo.

Một lúc sau giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu: "Tiểu Thất thân thể ấm áp mềm mại, Bổn Vương thật là thích....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Đám cưới, khuynh thế sủng ái

Editor Hoa Trong Tuyết

Một lúc sau giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu: "Tiểu Thất thân thể ấm áp mềm mại, Bổn Vương thật thích, ôm cũng rất thích....."

Mộc Thất cảm thấy một luồng cảm xúc mềm mại trên mặt, giống như là khuôn mặt tron lán mịn màng đang dán lên khuôn mặt nàng, cọ xát, lại cọ xát.

Thay vào khuôn mặt mịn màng là chủ nhân vô sỉ, trước khi leo lên giường đã điểm nhuyễn huyệt trên eo nàng, bây giờ nàng không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho hắn tùy ý ôm mình..... đùa cợt.

"Sở Vân Mộ, ngươi vào phòng không biết lên tiếng sao?" Mộc Thất tức giận mở miệng nói.

"Bổn Vương muốn cho Tiểu Thất kinh ngạc, thế nào, Bổn Vương đặc biệt tới thăm nàng, chẳng lẽ nàng không vui mừng?" Sở Vân Mộ lười biếng nằm ở bên giường, một tay chống cằm, tay còn lại vô cùng không an phận vuốt ve trên lưng Mộc Thất.

Mộc Thất hít sâu một hơi, cắn răng nghiến lợi nói: "Tiểu nữ nào dám, chỉ là không lẽ Vương Gia có sở thích nửa đêm xông vào phòng nữ tử sao?"

Sở Vân Mộ gật đầu một cái, sau lại nói: "Có thể hưởng thụ được thú vui của Bổn Vương chỉ có một mình Mộc Thất nàng mà thôi. Nếu nàng cảm thấy chưa đủ vui mừng, Bổn Vương còn có nhiều biện pháp để nàng hài lòng....."

Dứt lời, hắn đưa ra cánh tay thon dài nâng cằm nàng lên, chóp mũi chạm lên chóp mũi của nàng, cũng không cử động nữa, mặc cho nàng dù ánh mắt cảnh giác nhìn hắn chằm chằm.

Sở Vân Mộ đã gặp qua rất nhiều loại nữ tử, nghiêng nước nghiêng thành cũng có không ít, nhưng chỉ có duy nhất hình dạng của tiểu Thất in đậm trong lòng hắn, khi hắn từ trong ác mộng tỉnh lại, sẽ nghĩ đến nàng đầu tiên.

Mỗi đêm hắn đều bị ác mộng dây dưa, chỉ có duy nhất đêm hôm ấy ôm nàng, là đêm duy nhất trong cuộc đời hắn được ngủ ngon.....

"Ngày đại hôn sắp tới, xin Vương Gia tự trọng!" Mộc Thất cảm thấy mình sắp bị đôi mắt phượng của Sở Vân Mộ nhìn thấu hết, ánh mắt nghiêng qua một bên, bĩu môi nói.

Lần trước môi của nàng bị hắn tàn phá, vừa đỏ sưng không chịu nổi, bị sư phụ cười nhạo hơn nửa ngày!

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, đột nhiên cúi đầu xuống, đôi môi lạnh như băng dán lên môi nàng, trong nháy mắt thật sự không muốn buông nàng ra, muốn ôn chặt nàng như vậy mãi mãi không buông ra.

Môi Mộc Thất run run, thật giống như dán lên cánh hoa Anh Đào lạnh băng, môi mỏng lạnh lùng, lại mang theo hương sen nhàn nhạt trên người hắn. khi đôi môi lạnh băng rời khỏi môi nàng lại làng nàng ngẩn ngơ thẩn thờ.

Khóe mắt Sở Vân Mộ hiện lên ý cười, nâng cằm của nàng lên, không có ý tốt nói: "Nương tử, gọi ta phu quân, ta liền bỏ qua cho nàng."

Mộc Thất nghiêng đầu không nói, dùng sự trầm mặc để phản khán, nhưng trên cổ truyền tới cảm giác ngứa nháy như đang bị gậm nhấm nói cho nàng biết, nàng sắp bị ăn sạch rồi!

"Phu..... phu quân....." Mộc Thất cố nén cảm giác buồn nông trong lòng, từ trong miệng nặn ra mấy chữ.

"Không nghe thấy." Sở Vân Mộ cười giảo hoạt, cũng không ngừng động tác trên tay.

"Phu quân, phu quân!" Mộc Thất kìm nén đến đỏ mặt, kêu.

Sở Vân Mộ thu tay, mắt phượng khẽ nheo lại, chui vào cổ nàng, cười yếu ớt nói: "Tiểu Thất của ta, thê tử của ta....."

**

Đêm hôm đó Mộc Thất không biết nàng ngủ lúc nào, Sở Vân Mộ chẳng hề làm gì nàng, chỉ là mấy đêm liên tiếp đều lẻn vào phòng nàng, ôm nàng ngủ, sáng sớm hôm sau thì biến đi mất tích.

Nếu không phải đỉnh hương trong phòng còn bay lên mùi hương an thần nhàn nhạt, thì nàng sẽ thật sự hoài nghi là mình nằm mơ.

Bốn ngày trôi qua rất nhanh, ngày hôm nay chính là ngày nàng và Mộc Nguyệt Tình cùng xuất giá.

Hoàng Thượng tự mình chủ trì nghi lễ đám cưới, đã lâu rồi kinh thành không có náo nhiệt như vậy, dân chúng đều đi ra phố, ai cũng muốn nhìn phong thái của đôi tân nương.

Dân chúng rối rít bàn luận: "Nghe nói hôm nay Nhiếp Chính mở cửa tửu lâu miễn phí, rượu ngon cũng rất nhiều, Trăn Dương quận chúa đúng là được gả cho vị hôn phu tốt!"

Có người còn nói: "Thảm đỏ được rải trên đường phố ở kinh thành, không phải là mệnh lệnh của hoàng thượng, mà là Nhiếp Chính Vương làm vì Quận Chúa!"

Cũng có người nói: "Nhiếp Chính vương lòng dạ độc ác, có rất ít người thấy được hình dáng, nghe nói sát thủ thập tam sát dưới tan hắn giết người vô số, gian thần trung lương nếu có mạo phạm, đều chết trong tay hắn! Người đời đều nói, đến gần Vương Gia sẽ chết, không biết Trăn Dương Quận chúa có gặp kết cục bi thảm như những người khác hay không, cũng rất khó nói....."

Phủ Thừa Tướng.

Mộc Thất mặc giá y đội mũ phượng không để ý đến những lời đồn đãi bên ngoài, nàng đỡ cái đầu nặng nề, kéo dây lưng trân châu trên eo váy, ở trong lòng thầm mắng Sở Vân Mộ trăm ngàn lần.

Đều do sĩ diện của con yêu tinh chết tiệc kia, làm khổ thân nàng! Rõ ràng nàng đã chọn bộ giá y đơn giản nhất, nhưng vân bị châu ngọc phủ đầy người!

"Tiểu thư, nữ tử cả đời chỉ có một lần, vì vinh quang vô hạn, người phải nhịn một chút." Trầm Thu cười nói.

"Chờ ta gả ngươi cho Nguyên Giáng, để cho ngươi cũng mặc một lần, xem ngươi còn sức nói chuyện hay không." Mộc Thất thở nói: "Đỡ ta đi đến giường."

Nhắc tới Nguyên Giáng, sắc mặt Trầm Thu đỏ ửng, cúi đầu.

Mộc Thất đi tới trước gương, muốn nhìn một chút sau hai canh giờ bận rộn dung mạo của mình sẽ thành cái dạng gì.

Nhìn thấy người trong gương, nàng chấn động.

Người trước mắt trông thật trẻ trung, mỏng manh mà tuyệt đẹp, mặc bộ giá y lưu ly tơ vàng, trên ống tay áo thêu nổi nhiều đóa hoa mai, làn váy kéo dài từ hông rủ xuống, trên làn váy đính vào nhiều giây trân châu lưu ly xõa xuống làm cho khi đứng dậy hay duy chuyển sẽ phát ra âm thanh trong trẻo vui tai, dưới ánh mặt trời hiện lên ánh sáng lóa mắt. Trên đầu mỹ nhân đội mũ phượng, từng đóa trân châu bên trên mũ phượng cũng là do Nhiếp Chính Vương tự tay đính. Dưới mũ phượng là khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt được kẻ đen, cánh môi tô nhạt, xinh đẹp mà không mất đi quyến rũ, giống như không vướng khói bụi trần gian, giống như tiên tử trên trời.

"Tiểu thư là tân nương tử đẹp nhất mà ta biết!" Trầm Xuân thở dài nói.

Ngoài cửa vang lên tiếng huyên náo: "Nhiếp Chính Vương tới đón dâu!"

Mộc Thất để rèm châu che mặt xuống, cả người bị quay quanh đưa ra khỏi lãm phương viện.

"Theo tục lệ hôn lễ, Vương Gia không thể vào." Bà hỉ vội vã nói.

"Bổn Vương đến đón tân nương của mình, có gì không thể?" Âm thanh trầm thấp vang lên, tay Mộc Thất bị một cánh tay thon dài nắm lấy, bàn tay nắm lấy tay nàng thật chặt đưa nàng đi về phía trước.

Trong lòng của nàng có loại cảm giác rất an lòng, khóe miệng không tự chủ hiện lên nụ cười.

Đến cửa phủ thừa tướng, đột nhiên Sở Vân Mộ ông ngang Mộc Thất lên, đi từng bước một xuống bậc thang.

Dân chúng chung quanh đều luôn mồm khen hay, một vài cô gái trẻ tuổi thấy hình ảnh như vậy không khỏi cúi đầu, trên mặt đỏ ửng.

Đội ngủ rước dâu đều là người của thập tam sát, mọi người đều mặc trang phục đỏ thẫm, tướng mạo anh tuấn bức người, nhất là mấy vị thống lĩnh cỡi ngựa, mang theo trường kiếm ngang hông, hiên ngang mạnh mẽ, làm cho người ta không đành lòng khinh rẻ.

Nguyên Tái nhìn vào đám đông một lúc lâu, phất tay chào hỏi Trầm Xuân.

Trầm Xuân hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Bên kia, Trầm Hạ và Nguyên Lẫm trao đổi ánh mắt, Nguyên Lẫm nhìn nàng cười khẽ, con ngươi sâu thẳm nhìn nàng chưa từng rời khỏi.

"Họ Nguyên kia, nhìn ta làm gì?" Trầm Thu lặng lẽ hé miệng nói.

"Nơi này rất nhiều người họ Nguyên, ngươi muốn hỏi ai?" Nguyên Giáng dùng truyền âm bí thuật nói.

"Nói ngươi đó, người vô sỉ nhất!" Trầm Thu làm bộ mặt khinh khỉnh nói.

"Đa tạ khích lệ." Nguyên Giáng nhíu mày nói.

Mộc Thất ngồi ở bên trong kiệu, chọt một góc kiệu bị người vén lên, một cánh tay thon dài dò vào, đưa cho nàng một bọc bánh ngọt.

Mộc Thất nhận lấy bánh ngọt, không ngờ Sở Vân Mộ là người tỉ mỉ như vậy, biết nàng sáng sớm chưa ăn no, bụng đói cả người lại mang đồ vật nặng nề, đặc biệt chuẩn bị bánh ngọt giúp nàng no bụng.

"Nương tử, cũng đừng chờ đến khi động phòng lại chóng mặt không còn sức lực....." Sở Vân Mộ vẫn không quên dùng truyền âm bí thuật đùa giỡn tiểu nương tử của mình.

"Sở Vân Mộ, khốn kiếp, ngươi dám!" Mộc Thất truyền âm nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Ngày đại hôn

Edit Hoa Trong Tuyết

Long xa dừng trước cửa hoàng cung, Sở Vân Mộ vén rèm xe ra, nhìn những người đứng bên trong cung cười nhạt một tiếng.

Theo tục lệ hôn lễ, hắn để một đầu lụa đỏ vào trong tay Mộc Thất, hắn giữ đầu còn lại.

Mộc Thất đội mũ phượng, lúc xuống xe lảo đảo muốn ngã, sau đấy ngã vào lồng ngực Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ mặc đồ cưới đỏ thẫm, tóc đen được bó cao, trên khôn mặt yêu mị tuyệt sắc lộ ra nụ cười, hắn ôm Mộc Thất xoay mấy vòng, mất hết bao nhiêu sức lực, mới chậm rãi buông nàng xuống, nắm lấy tay nàng dịu dàng nói: "Phu nhân, đừng sợ, vi phu dắt ngươi đi."

Mộc Thất nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt của nàng nhìn qua bức rèm che trong suốt, thấy bàn tay mình đan xen với bàn tay trắng nõn thon dài, bàn tay này tron bóng như ngọc, trong lòng bàn tay vẫn có vết chai, nàng dùng thêm sức, nắm chặt lấy tay hắn.

Nàng biết, chủ nhân của đôi tay này có thể cầm được đao kiếm tạo ra mưa máu gió tanh, cũng cầm được bút mực phong hoa tao nhã, hôm nay hắn dùng đôi tay này che chở bàn tay của nàng, làm cho nàng có cảm giác an toàn tuyệt đối.

Nữ quyến hai bên nhìn thấy đều ghen tị, lại bị dung nhan uu nhã như tiên của tân nương làm cho mất đi khí thế, á khẩu không thể mở lời ganh tị.

Nghe nói tướng mạo của đại tiểu thư Mộc phủ xấu xí, mới thường xuyên ở trong phủ không lộ diện với bên ngoài, không ngờ hôm nay gặp mặt, lại là một nữ tử tuyệt sắc, nàng chỉ cần nhăn mày một cái cũng làm cho người ta cảm thấy nàng là một cô gái cao quý lãnh diễm, làm cho người ta không đành lòng coi khinh, cũng không cách nào đến gần.

Lại nghe nói nhiếp chính vương mặt dù khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng giết người như ngóe, không ngờ còn có một bộ mặt nhu hòa tình cảm như vậy, hắn nắm lấy tay Vương Phi của mình nhẹ nhàng quay đầu nhìn lại, giết chết không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.....

Cứ như vậy Sở Vân Mộ nắm tay Mộc Thất, bước qua chín cửa cung, xuyên qua đám người, đi tới trước đại điện.

Bên kia, Tề Vương Nam Cung Trạm và Mộc Nguyệt Tinh cũng đã đi vào bên trong đại điện, đi tới trước mặt Hoàng Thượng, Thái Hậu hành lễ.

Mộc Thất làm thầy thuốc nhiều năm, có khứu giác nhạy bén khác hẳn người thường, nàng nhận thấy tân nương tử bên cạnh Tề Vương có gì đấy không đúng.

Xưa nay Mộc Nguyệt Tinh thích sơn móng tay bằng nước sơn của Tây Vực, mùi thơm sơn móng tay Tây Vực kéo dài, quyện với mùi hương hoa hồng trên người nàng ta, tạo nên phong cách của nàng ta.

Mộc Nguyệt Tinh dùng trăm phương ngàn kế để trở thành Tề Vương Phi, vậy thì không có khả năng dùng sơn móng tay bình thường trong ngày đại hôn?

Hơn nữa mặt nàng vì phấn hoa của mẫu đơn ngũ sắc chắc chắn sẽ hiện lên vệt đỏ, mặc dù khuôn mặt đã bị rèm châu che khuất rất nhiều, nhưng vẫn là mơ hồ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Mộc Thất to gang phán đoán —— rất có thể người này không phải là Mộc Nguyệt Tinh!

Mộc Thừa Tướng nhìn hai nữ nhi, nhăn chân mày hiện ra nụ cười toan tính. Vân Hông Mai đứng một bên siết chặc khăn tay, nhìn chằm chằm nữ tử đứng bên cạnh Tề Vương.

Dương công công đứng đằng trước phát ra âm thanh the thé: "Nhất bái thiên địa..... nhị bái cao đường..... phu thê giao bái!"

Mộc Thất xoay về hướng Sở Vân Mộ, cúi đầu bái thì nghe Sở Vân Mộ dùng truyền âm nói: "Vi phu nghe nói, thuốc bổ Vương Phủ mang đến bị người ta mang bán cho tiệm thuốc, không biết chuyện này có thật hay không?"

Chân Mộc Thất mềm nhũn, cộng thêm mũ phượng trên đầu khá nặng, suýt nữa thì đứng không vững lảo đảo ngã về hướng Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ khẽ đỡ nàng, một màn này rơi vào trong mắt mọi người, lại giống như là Mộc Thất chủ động yêu thương.

Hoàng Thượng ho khan một cái, nhìn vào cô gái nhỏ nhắn dung mạo khuynh thành, hình dáng của nàng tương tự với hình dáng của Thuần Vu trong ký ức của hắn, giống như là cùng một người.....

Cuối cùng một tiếng"Đưa vào động phòng" vang lên, kèm trống ngoài điện Chính Dương vang lên.

Bởi vì thân thể Hoàng Thượng không tốt, mấy hôm nữa là ngày giỗ của tiên hoàng, nên trong cung không tổ chức linh đình, nên tiệc mừng tân nương được tổ chức trong phủ Tề Vương và phủ Nhiếp Chính Vương.

Mộc Thất ngồi vào long xa, hùng dũng oai phong trở lại phủ Nhiếp Chính Vương.

Vừa tới cửa phủ Nhiếp Chính Vương, thập tam sát đã bố trí rất thỏa đáng, một nhóm người đứng chỉnh tề ngoài cửa nghênh đón Vương Phi.

Sở Vân Mộ nâng khóe môi, lúc Mộc Thất xuống xe, bỗng nhiên thò tay qua vai của nàng, một cái tay khác xuyên qua đầu gối nàng, ôm nàng vào lòng thản nhiên nói: "thân thể phu nhân quá nhẹ rồi, xem ra vi phu phải chăm sóc thật tốt mới được."

Mộc Thất giơ quả đấm về phía hắn, trên mặt đỏ ửng, âm thanh mang chút thẹn thùng: "Không biết xấu hổ!"

Thống lĩnh của thập tam sát mặc trang phục đỏ thẫm tóc dài buộc lên trên đỉnh đầu, hiên ngang mạnh mẽ. Trừ một nữ tử là Nguyên Tuyết, mười hai người còn lại đều là nam tử tuấn tú

Các đại thần đến chúc mừng đều bị chặn ngoài cửa, Nguyên Giáng hắng giọng một cái nói: "Các vị đại nhân đi nhầm đường, chính đường ở chỗ này, thuộc hạ đưa các vị đi đến."

"Tránh ra." Trầm Hạ bị Nguyên Lẫm chặn lại, lạnh giọng mở miệng nói.

"Thời gian tiếp theo cứ giao cho Vương Gia, cô nương cùng tại hạ chờ ở ngoài cửa là được." Nguyên Lẫm nhẹ nhàng vỗ vai Trầm Hạ, mặc cho Trầm Thu Trầm Xuân bị hai người Nguyên Giáng Nguyên Tái lôi đi.

Trầm Hạ xoay người né khỏi tay Nguyên Lẫm, không để ý đến hắn.

Nguyễn Lẫm nhìn nữ tử toàn thân mặc váy xanh trong trẻo dịu dàng, nhưng lại trầm mặc quý chữ như vàng, từng chữ nói ra cũng mang theo cảm giác lạnh băng, làm cho người ta đang trong mùa nóng bức cũng cảm thấy lạnh..... chỉ là, rất hợp khẩu vị của hắn.

Trong tân phòng, Mộc Thất được đặt trên giường lớn rộng rãi.

Nàng lập tức vén rèm châu, nhanh chóng gỡ bỏ mũ phượng, nới lỏng đai lưng, nghênh ngang giang hai cánh tay, lấy hình chữ đại ngã trên giường.

—— chuyện thoải mái nhất trên thế giang không có chuyện gì hơn chuyện này, lúc mệt mỏi có cái giường để nghỉ ngơi, nghĩ là đã muốn nằm xuống.

Chỉ là nàng cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt như quan sát con mồi đang nhìn nàng chằm chằm.....

"Phu nhân giống như đã quên mất chuyện gì rồi?" Sở Vân Mộ nằm nghiêng ở trên giường, đưa tay vuốt mái tóc đen dài như mực của Mộc Thất.

Mộc Thất cảm thấy lạnh cả ót, lật người mình giống như bánh rán, cảm thấy khoản cách đã thích hợp để nói chuyện, mới lên tiếng nói: "Hôm nay có nhiều việc phải xử lý, Vương Gia còn phải ra ngoài tiếp khách, ngày khác lại bàn."

Sở Vân Mộ nhếch miệng, lạnh nhạt nói: "Gọi phu quân."

"Phu....." Mộc Thất cảm thấy rất khó mở miệng, thấp âm thanh nói: "Vẫn nên gọi ngươi là A Sở đi, A Sở gọi dễ nhe hơn."

Sở Vân Mộ nheo con ngươi hẹp dài, gương mặt tuyệt mỹ đến gần Mộc Thất nói: "Phu nhân muốn gọi thế nào cũng được, vi phu muốn chờ đến thời điểm nào đấy phu nhân có thể gọi đầy đủ tên của vi phu."

Mộc Thất bất giác đỏ mặt, nàng tự xưng là da mặt dày, nhưng gặp phải yêu tinh Sở Vân Mộ, nàng lại trở thành tiểu cô nương da mặt mỏng!

Mộc Thất vận công vào bàn tay, đánh một chưởng về phía Sở Vân Mộ, thuận thế trở người mấy lần.

"Tới đây." Khóe môi Sở Vân Mộ dần dần không con nụ cười, đôi chân mày nheo lại hiện lên tức giận.

"Không qua!" Mộc Thất không yếu thế chút nào nói.

Một tay Sở Vân Mộ chống lên giường, giơ thân nhảy lên, sau một đã nằm nghiên bên cạnh Mộc Thất, sâu xa nói: "Tự phu nhân tới đây, hoặc là để vi phu đi đến....."

Mộc Thất thấy ý muốn chiếm đoạt trong mắt Sở Vân Mộ, nàng nhanh chóng sờ đạp tuyết kiếm bên hông, lại bị Sở Vân Mộ dùng lực đánh ra làm tay chân bủn rủn.

Nhìn thấy tay của Sở Vân Mộ dũi đến hông của nàng, nàng chợt lật người ——

Phù phù!

Nàng không hề đề phòng cứ như vậy bị rơi trên mặt đất!

Mỹ yêu tinh chống cằm nằm trên giường, nhìn Mộc Thất nhết nhác trên mặt đất, nhíu mày nói: "Thì ra là phu nhân thích ở trên mặt đất hơn, vi phu không thể làm gì khác phải miễn cưỡng đồng ý....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Phu Thê, nói lời trong lòng

Edit Hoa Trong Tuyết

Mỹ yêu tinh chống cằm nằm trên giường, nhìn Mộc Thất nhết nhác trên mặt đất, nhíu mày nói: "Thì ra là phu nhân thích ở trên mặt đất hơn, vi phu không thể làm gì khác phải miễn cưỡng đồng ý....."

Sở Vân Mộ tháo trâm cài trên đầu xuống, tóc đen xõa sau vai, cổ của áo cưới đỏ thẫm mở rộng, lộ ra lồng ngực cường tráng, không khỏi làm cho người ta suy nghĩ mông lung.

Mộc Thất không thể không thừa nhận, nhan sắc của yêu tinh Sơ Vân Mộ này còn tinh xảo xinh đẹp hơn cả nữ tử, dáng người thon dài rắn chắc, đúng là đẹp đến không chấp nhận được.

Mắt phượng hẹp dài của hắn khẽ nheo lại, bên trong con đen nhánh sâu thẳm mang theo vẻ thản nhiên đơn độc, phát ra khí tức vương giả bức người ta bước ra xa ngàn dặm.

Nhưng nàng biết, hào quang vô hạn chỉ là vẻ bề ngoài của hắn, bên trong nội tâm hắn vẫn đang lo lắng bất an.

Mỗi đêm hắn đều gặp ác mộng, bản thân vô thức ôm nàng thật chặt, giống như bắt được một cành cây trong biển nước mênh mông.

Giờ phút này trong lòng Mộc Thất loạn như ma, người đàn ông trước mặt này vì muốn giữ nàng bên người mà không từ thủ đoạn, ngay cả nhược điểm ' sợ tối' cũng đưa ra cho nàng biết.

Nàng thầm than trong lòng: Sở Vân Mộ, ngươi nhất định làm ta phải yêu ngươi.....

Trong lúc nàng sững sờ, Sở Vân Mộ đã ôm nàng vào lòng, chóp mũi chạm gương mặt của nàng, nhếch môi nói: "Tiểu Thất đang suy nghĩ đến ta...ta cảm thấy."

Dứt lời, hắn cầm tay Mộc Thất đặt lên trên ngực nơi trái tim.

Lực đập mạnh mẽ của trái tim truyền đến, Mộc Thất cảm thấy tình cảm của hắn dịu dàng như ánh trăng bao bọc khắp người mình.

"A Sở, ngươi có yêu ta không?" Mộc Thất hỏi.

Sở Vân Mộ nâng bàn tay lên vuốt ve một lọn tóc dài của nàng, nhẹ nhàng trả lời: "Tiểu Thất muốn nhận được đáp án như thế nào?"

"Nếu như ngươi nói yêu, có thể là vẫn muốn lợi dụng ta nên trả lời như vậy, cũng có thể là muốn khống chế đại cục trong lòng bàn tay. Nếu như ngươi nói không yêu, đối với một người giết như ngóe, người nắm quyền đội tay dính đầy máu tanh, cũng là việc bình thường. Ta hỏi không phải muốn nhận được đáp án của ngươi, chỉ muốn cho ngươi tự nhìn lại tự hỏi bản thân mình." Mộc Thất lấy ra tay, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Sở Vân Mộ, gằn từng chữ.

"Đối với quá khứ phức tạp của ngươi, chỉ cần ngươi không muốn nói, ta sẽ không ép hỏi. Từ bây giờ cho đến sau này ta ở cạnh ngươi, không ai có thể mang ta rời khỏi ngươi, không phải sao?" Mộc Thất nhẹ nhàng ôm lấy hắn, tai đặt bên ngực hắn, nghe tiếng tim đập, càng lúc càng nhanh, loạn nhịp.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, cảm giác hắn giống như không phải người của nhân gian, toàn thân phát ra khí tức lạnh lùng làm cho lòng nàng hoảng hốt, giống như hắn có thể biến mất bất cứ lúc nào, làm cho người ta làm thế nào cũng không nắm giữ được, không cầm được.....

Tay Sở Vân Mộ dừng giữa không trung, chợt ôm chặt người trong ngực, sức lực lớn đến nỗi làm nàng khó thở.

Nụ cười trên môi hắn tối dần, mang theo vài phần thỏa mãn cọ xát gương mặt của nàng.

Hắn vuốt tóc của nàng khẽ đặt xuống một nụ hôn, tiếp tục nói: "Tiểu Thất chỉ thuộc về một mình Bổn Vương, là người Bổn Vương đặt trong tim, không ai có thể mang nàng rời khỏi vị trí ấy. Chỉ là Bổn Vương thấy, yêu hay không yêu cũng chỉ là những câu nói cửa miệng của người đời dùng để ngụy trang. Tiểu Thất ở bên cạnh ta thì lòng ta vui mừng, Thất Thất không ở bên cạnh ta lại muốn cất nàng vào trong tay áo, cột chặt nàng bên người, không xa nhau

nữa."

Hắn luồng ngón tay thon dài vào tóc Mộc Thất, nhẹ nhàng vuốt ve, "Ta từng nghĩ rằng, sự tồn tại của ta và thế gian này không liên quan đến nhau, ta liều mạng hành động thì mọi việc trên thế gian này cũng không vì ta mà thay đổi. Có thể có một người là nàng lọt vào mắt ta, quật cường giảo hoạt giống như tiểu hồ li, lộ ra nhanh nhạy gian xảo từ trong xương, làm cho người ta không thể buông lỏng chút nào. Chính là nàng, giúp ta thoát khỏi đêm tuyết đen tối của hai mươi năm trước, nàng có biết, nàng là ngọn lửa là ánh sáng suy nhất trong lòng ta.....

Nếu như nàng muốn những cam kết linh tinh kia, Bổn Vương sẽ vì nàng nói cả trăm lần cũng được, nếu như nàng không cần những cam kết nhảm nhí kia, Bổn Vương sẽ cùng nàng ngồi lên vị trí tối cao, hưởng tất cả phú quý phồn hoa. Nàng và Bổn Vương đã có ngàn vạn quan hệ ràng buộc, nàng đời đời kiếp kiếp cũng đừng mơ chạy trốn khỏi bàn tay của Bổn Vương."

Mộc Thất vung nắm tay đấm vào lồng ngực Sở Vân Mộ, sắc mặt trở nên hồng nói: "Thật là cuồng vọng!"

Nàng không cần thề non hẹn biển, chỉ cần là vợ chồng đối đãi thật lòng với nhau

"Câu trả lời này, Tiểu Thất có hài lòng không? Nếu là hài lòng, chúng ta có thể làm chút việc đêm động phòng rồi." Sở Vân Mộ cười lộ ra khí tức gian xảo.

Mộc Thất rùng mình một cái, đẩy người đang ôm mình ra: "A Sở, ngươi nên đi đại sảnh đón tiếp khách."

"Nhưng Bổn Vương càng muốn tỉ mỉ thưởng thức đóa hoa đang nở rộ này." Sở Vân Mộ hai tay chống xuống nền nhà, vây Mộc Thất ở giữa thảm lông và lồng ngực, ánh mắt sáng quắt nhìn nàng làm nàng không có chỗ trốn.

Tiểu Thất của hắn, trong đầu phải nghĩ về hắn, trong lòng cũng chỉ có một mình hắn.

Mộc Thất giơ chân đá vào hông của Sở Vân Mộ, lại bị hắn ôm lấy hai chân, không thể động đậy.

"Đúng là một tiểu hồ ly hay manh động, vi phu nhất định phải dạy dỗ thật tốt mới được." Sở Vân Mộ mờ ám chống cằm nói.

Dạy dỗ cái đầu ngươi!

Mộc Thất thấy lửa giận đã bức lên tận đầu, tức giận nói: "Mấy ngày gần đây quỳ thủy của ta đến, tính khí cực kì không tốt, nếu không muốn bị độc dày vò đến chết thì mau tránh xa đóa hoa độc này ra!"

Quả nhiên, Sở Vân Mộ bỏ qua cho nàng.

"Thôi, Bổn Vương phải để cho tiểu Thất lưu lại ký ức tốt đẹp của lần đầu tiên." Đóa hoa của hắn đương nhiên hắn sẽ quý trong, nhất định không để cho người khác có cơ hội!

Sắc mặt Mộc Thất trầm xuống..... muốn nàng có ký ức lần đầu tiên tốt đẹp..... lời như vậy hắn cũng nói ra khỏi miệng được!

Thùng thùng!

Ngoài cửa vang lên từng tiếng gõ cửa dồn dập.

"Nguyên Giáng, có phải Bổn Vương đã quá nhân từ với ngươi hay không, làm cho ngươi không nhớ mùi vị của hình phòng? Dám không xem thời điểm phá đi không khí lịch sự tao nhã của Bổn Vương!" Âm thanh như tu la lạnh lùng trầm mị của Sở Vân Mộ vang lên.

Người đứng ngoài cửa trên tráng toát ra hai hàng mồ hôi lạnh, mở miệng nói: "Vương Gia, Trấn Nam Vương mang theo quà tặng từ nơi xa xôi về, chờ để gặp mặt Vương Gia."

"Lão già kia có gì đáng để Bổn Vương đi nhìn?" Sở Vân Mộ không nhịn được nói.

Mộc Thất ngắt lòng bàn tay Sở Vân Mộ , ý bảo hắn đi trước.

Trấn Nam Vương Vân Chiến Viễn là cựu thần khai quốc, nắm trong tay mười vạn binh lính, trấn thủ Hà Bắc nhiều năm, uy danh ở trong triều vẫn không giảm.

Vả lại Vân Chiến Viễn là phụ thân của phu nhân phủ thừ tướng Vân Hồng Mai, phụ tử một lòng, tất nhiên sẽ coi Mộc Thất là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Không biết Vân Chiến Viễn có biết việc nữ nhi của mình bị nàng chỉnh, biết việc cháu ngoại của mình bị nàng đùa cợt, có thể tức giận đến giơ chân hay không?

Sở Vân Mộ nhéo lỗ mũi Mộc Thất, đứng dậy sửa sang y phục, cầm trâm ngọc buộc lại tóc sau lưng, liền rời đi đến đại sảnh.

Mộc Thất tiếp tục nghênh ngang nằm trên giường cưới, nàng nghĩ nghĩ, tựa như cảm giác có chỗ nào không đúng.....

Vừa rồi Sở Vân Mộ dùng cây trâm..... là trâm bạch ngọc loan phượng Thái Hậu ban cho nàng!

Lúc trước được cài lên đầu nàng, Nhiếp Chính Vương hào quang tảo sáng ôm Vương Phi biến mất một lúc lâu, lúc xuất hiện tóc đen lòng lẻo, cổ áo khẽ mở, cài trên đầu là trâm cài tóc của Vương Phi ——

Có ai còn không biết hắn vừa đi làm cái gì!

Hắn muốn cho mọi người mắng nàng là họa thủy là hồ ly sao!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Xông vào tân phòng, Kim Lũ Y (canh hai cầu xin thu)

Edit Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ muốn cho các đại thần đến dự hôn lễ mắng nàng là hồ ly tinh sao!

Mộc Thất bất đắc dĩ xoa trán, cũng được, cứ tưởng tượng hắn giống như con chó nhỏ đi tiểu để đánh dấu lãnh thổ, mặc kệ hắn vậy.

Là hồ ly tinh có gì không tốt? Dù sao cũng hơn là để thân thể này mang theo nhục nhã, chết thảm ở Ôn Dịch Cốc bị người đời quên lãng thì như vậy tốt hơn nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mộc Thất cảm thấy rất mỏi mệt, khớp xương toàn thân cũng đau nhức khó chịu.

Nàng tìm tư thế thoải mái, đôi mắt dần dần khép lại.....

Ngủ đủ mới có tinh thần đối phó với yêu tinh Sở Vân Mộ thời thời khắc khắc đều muốn ăn nàng kia, nếu hắn cứ dây dưa làm phiền nàng, nàng sẽ dùng ác mộng nguyền rủa để làm hắn mê mang!

Trong lúc đang mơ màng, Mộc Thất cảm thấy cổ mình chợt lạnh, giống như là bị một ngón tay lạnh băng chạm vào, trêu chọc đẩy cổ áo nàng ra, dần dần kéo xuống.....

Cơn buồn ngủ của nàng lập tức biến mất, nghiến người muốn tránh khỏi bàn tay Sở Vân Mộ.

Người này thật là càng ngày càng càn rỡ, đầy bụng suy nghĩ xấu xa cũng coi như xong đi, trong đầu cũng nghĩ đầy chuyện xấu!

Nhưng nàng lại ý thức được có chút không đúng, toàn thân rã rời, nhất là xương sống không cử động được, giống như không xương.

"Chủ tử, tất cả chuẩn bị ổn thỏa." Một giọng nói của nữ nhân xa lạ vang lên.

"Được, đừng làm nàng bị thương, nếu không, ta và ngươi dù có mười cái đầu cũng không chịu được trách nhiệm!" Thêm một giọng nữ lạnh lẽo trầm thấp vang lên.

Mộc Thất thử cầm lên đạp tuyết kiếm ở mép giường, nhưng thân thể nàng không động đậy được, muốn mở mắt cũng không có sức lực!

Giữa bao nhiêu cao thủ của Phủ Nhiếp Chính Vương những người này làm sao lẻn vào được? Làm thế nào tránh được tai mắt của các thống lĩnh thập tam sát, ban ngày ban mặt lẻn vào phòng tân hôn?

Nói không chừng đây là kẻ thù cũ của Sở Vân Mộ, muốn bắt nàng để dụ Sở Vân Mộ mắc câu.

Nàng không khỏi than thở trong lòng, trời ạ, kẻ thù của Sở Vân Mộ ở khắp nơi, sau ngày thành hôn nàng cũng không lo buồn chán rồi.....

Hôm nay Sở Vân Mộ phải đi đối phó với lão hồ ly khó dây dưa Trấn Nam Vương Vân Chiến Viễn, đoán chừng không thể nhanh chóng trở về được, giờ phút này nàng chỉ có thể tự cứu mình!

Trong phòng vang lên âm thanh nhỏ vụn, âm thanh quỷ dị giống như tiếng xương va chạm.

"Chủ tử, chỉ sợ nàng sẽ bỏ chạy, thuộc hạ thăm mạch tượng của nàng, võ công của nàng không thấp, sợ rằng không lâu sẽ khôi phục ý thức tỉnh táo lại. Chúng ta chỉ có thể dùng Kim Lũ Y mang nàng đi thôi." Một cô gái nói.

"Được rồi, làm theo lời ngươi nói đi." Nữ tử thủ lĩnh ngừng một chút nói.

Mộc Thất nghiên đầu sang một bên, giả bộ ngủ say, dưới làn váy tay trái nắm chặt giáp vàng mang trên ngón út, dùng sức rạch một đường vào lòng bàn tay.

Cũng may cả người nàng vẫn còn bàn tay trái có thể cử động, vẫn có biện pháp tự cứu mình.

Máu tươi từ lòng bàn tay chảy ra, nhuộm đỏ ngọc lưu ly trên làn váy làm ướt luôn chăn gấm đỏ thẫm.

Nhờ huân hương che dấu, mùi máu tanh nhàn nhạt rất khó phát hiện, nhưng đối với Đản Hoa chuyên lấy máu tươi của nàng làm thức ăn mà nói, mũi nhỏ của nó dù cách xa mười dặm cũng ngửi được mùi máu của nàng, lập tức lên tinh thần chạy như bay đến.

Vụt vụt!

Trong chăn phồng lên một túi bông nhỏ, túi bông nhỏ này lấy khí thế nhanh như sét đánh nhảy vào lòng bàn tay Mộc Thất.

Sau một khắc, chăn gấm bị cắn rách một lỗ tròn, một cái đầu nhỏ tròn mang ấn ký màu vàng óng trên đầu hiện ra.

Nếu là ngày bình thường, nếu Mộc Thất nhìn thấy Đản Hoa leo lên giường của nàng còn cắn rách chăn hỉ, nhất định nàng sẽ phạt nó, lấy nhựa thông bôi lên mũi của nó, để cho nó bị nhảy mũi cả ngày.

Nhưng hiện tại hìn Đản Hoa dưới tình huống nguy cấp làm anh hùng cứu mỹ nhân, tự nhiên trong lòng nàng sinh ra cảm giác sùng bái.

Nàng đưa ngón tay đến trước miệng Đản Hoa, ý bảo nó hạ miệng.

Đản Hoa nghi ngờ nhìn Mộc Thất chằm chằm, dùng cái mũi nhỏ ngửi ngón tay của nàng, phát hiện nàng trúng độc, mới cắn xuống một cái.

Nước miếng của Đản Hoa có tác dụng giải độc, Mộc Thất cảm thấy có một dòng nước mát chảy trong cơ thể, tay chân dần dần có sức lực.

Nàng nhắm mắt duy trì tư thế bất động, âm thầm chờ đợi đến khi khôi phục toàn bộ sức lực.

Nhưng những người này lại đang cố gắng phủ lên người nàng một vật mềm mại lạnh như bạc, giống như là một tầng nước lưu động gắn vào quanh thân.

Mộc Thất khẽ mở mắt, liếc lên nhìn cảnh trước mắt.

Sáu bảy nữ tử áo trắng vây quanh nàng, tất cả đều mặc quần áo dị tộc, trên mặt che lụa trắng, làm cho người ta không thể nhìn thấy dung nhan của các nàng.

Nghe nói nước Tuyền Ky tôn thờ thánh nữ là quốc giáo, xem thánh nữ như nữ thần, chẳng lẽ những cô gái này đến từ Tuyền Kì?

Thừa dịp họ sắp mặc xong thứ đồ trên thân nàng, Mộc Thất tụ nội lực trong lòng bàn tay, bất ngờ đánh ra một chưởng, đánh cô gái đứng gần nàng nhất lui mấy bước.

Ngay sau đó, nàng rút ra đạp tuyết kiếm, nhấn cơ quan ở chuôi kiếm, dùng sức vung.

Đoản kiếm trong nháy mắt biến thành thanh kiếm dài ba thước, kiếm quang rét căm, mang theo sát khí lạnh lùng sắc bén.

Mộc Thất quan sát bốn phía, phát hiện của sổ bị một vật giống như tơ vàng che lại, chắc hản những người này dùng vật này để cách âm.

Có thể làm như vậy, lại giống như những người này tự mua dây buộc mình, làm sao có thể đi qua được các cơ quan của phủ Nhiếp Chính Vương? Hay là họ có biện pháp cao minh hơn?

"Có can đảm tự tiện xông vào phủ Nhiếp Chính Vương, lại len lén vào tân phòng bắt cóc Vương Phi, các ngươi quả thật sống rất vất vả rồi, muốn nếm thử mùi vị lột da róc xương." Mộc Thất đưa tay vuốt ve thân kiếm, sâu xa nói.

Mộc Thất cúi đầu, trước mắt chấn động!

Y phục mỏng manh trên thân nàng, thế nhưng giống như biến mất.....

Thì ra là Kim Lũ Y có hiệu quả ẩn thân, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy món đồ kì lạ như vậy!

"Chúng ta không cố ý mạo phạm, chỉ muốn xin Vương Phi đi gặp một người." Cô gái cầm đầu mở miệng nói.

"Ai đáng giá để Bản Vương Phi bỏ lại vị hôn phu trong ngày đại hôn, nhận lấy tội đào hôn?" Mộc Thất cười lạnh nói.

"Người này là..... mẫu thân của Vương Phi." Cô gái kia nói.

"Chuyện cười!" Mộc Thất nâng trường kiếm trong tay chỉ về hướng đối phương, cười vài tiếng nói: "Mẫu thân của Bổn Vương Phi đã qua đời từ mười

mấy năm trước, bỏ lại Bản Phi một mình ở phủ thừa tướng sống những ngày không bằng người hầu. Đối với mẫu thân đã mất từ lâu này, tồn tại hoặc không tồn tại đối Bản Vương Phi mà nói, không có chút nào ý nghĩa. Các ngươi cảm thấy Bản Vương Phi sẽ ngu đến mức đi gặp một người đã chết sao?"

Nữ tử kia ngước lên nhìn cô gái mặc giá y đỏ thẫm, tóc đen rủ xuống đầu vai của nàng, không khỏi có chút run sợ.

Nụ cười của nàng khuynh quốc khuynh thành, quả thật là người nhà nên giống nhau như đúc!

Nàng thật sự là..... nữ nhi của thánh nữ Thuần Vu lưu lạc? Nàng còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Tân phòng bốc cháy, Mộc Thất mất tích

Editor Hoa Trong Tuyết

Trên chính đường, Sở Vân Mộ chống tay gò má ngồi trên giường êm, tóc dài đen như mực xõa trên đầu vai, chỉ dùng một cây trâm lỏng lẻo cố định ở giữa, cả người là hỉ bào đỏ thẫm, từ cổ áo dùng chỉ vàng thêu thành hoa sen đang nở kiều mị diễm lệ, đi một đường từ cổ áo đến tận tà áo.

Đôi mắt phượng đen láy tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo sắt bén, giống như vương giả chấp chưởng địa ngục, có thể tùy lúc quyết định sống chết của người khác.

Quan viên các đại thần rối rít chắp tay chúc mừng, đưa lên quà tặng trân quý, riêng là hình bộ thượng thư đưa tặng trăm cây gấm Vân Cẩm của Bắc Vực, mười hộp châu báu thượng đẳng.

Sở Vân Mộ chỉ nhàng nhạt liếc mắt phượng nhìn lên, nhìn thị vệ phất tay, thị vệ lên tiếng tiến lên.

Thấy sắc mặt Nhiếp Chính Vương không vui mừng, sắc mặt hình bộ thượng thư nhất thời tái xanh, hắn vì muốn có được sự yêu thích của Nhiếp Chính Vương, đạc biệt phái người ra roi thúc ngựa chạy tới Bắc Vực mua gấm Vân Cẩm còn đắt hơn vàng này về, chẳng lẽ quà tặng như vậy Nhiếp Chính Vương vẫn bất mãn?

Hai chân của hắn mềm nhũn, suýt nữa té quỵ dưới đất.

Nguyên Lẫm nhìn hình bộ thượng thư đầu rớt đầy mồ hôi, cười nói: "Đại nhân quá lo lắng, Vương Gia phái chúng ta mang đồ khien xuống, gám vóc quý báu như vậy ngộ nhỡ đở đây bị làm bẩn thì không dùng được nữa rồi."

Hình bộ thượng thư lau mồ hôi lạnh trên đầu, liên tục nói đúng, lui xuống bước vào bàn tiệc thì suýt vấp ngã.

Nguyên Lẫm thầm than một tiếng, tại sao bây giờ Vương Gia lại có nét mặt giận mà không nói như vậy? Cách đây một năm khi xử lý thủ lĩnh quân địch, lột da toàn bộ quân địch đã nhuốm máu tươi của dân chúng Đại Lịch treo ngoài cửa thành, từ đó một vùng Tây Bắc không còn sóng gió, không còn chiến sự.....

Lần này tình huống không giống trước đây, hắn nghĩ nghĩ liền biết tại sao Vương Gia tức giận như vậy —— ngày đại hôn khách đến rất nhiều, trong lòng của Vương Gia nhất định vẫn đang nghĩ đến Vương Phi còn ở tân phòng, Vương Gia tính tình nóng nảy, xưa nay ghét nhất việc miếng thịt béo đã mang tới miệng vẫn chưa ăn được, tự nhiên nổi giận.

Nhất là mấy ngày nay, Vương Gia bị Nguyên Giáng vì muốn chuẩn bị cho ngày động phòng mà chuốc không ít thuốc bổ.....

Nghĩ tới đây, Nguyên Lẫm thay Vương Phi run sợ toát mồ hôi.....

Mọi người ở đây đều nở nụ cười trên mặt, trong lòng lại sợ hãi, sợ đắc tội Nhiếp Chính Vương đang căm tức, đến lúc đó chịu không nổi.

Tầm mắt Sở Vân Mộ roi trên người Trấn Nam Vương Vân Chiến Viễn, rốt cuộc mở miệng nói: " Đã lâu không gặp Trấn Nam Vương rồi, ngươi ngàn dặm xa xôi từ Ký Bắc chạy tới, không đi đến dự tiệc mừng hôn lễ của ngoại tôn của ngươi. Ngươi đến đây trước làm cho Bổn Vương nghĩ là ngươi đi nhầm đường."

Ở trong triều người dám ngồi ngang hàng nói chuyện với khai quốc công thần Trấn Nam Vương, Sở Vân Mộ là người đầu tiên.

Vân Chiến Viễn giơ tay lên ôm quyền nói: "Lão phu không thể làm chậm trễ Nhiếp Chính Vương? Huống chi lần trước ở yến tiệc trong cung, lão phu biết được Vương Phi thông minh cơ trí, vui mừng vì Vương Gia cưới được hiền thê!"

Vân Chiến Viễn khẽ kéo xuống khóe miệng, tiểu nha đầu giảo hoạt đấy đúng là mạng lớn, ngồi được lên vị trí chính phi phủ Nhiếp Chính Vương, chỉ là với tính tình tàn nhẫn âm trầm của Nhiếp Chính Vương, chắc chắn nàng cũng không có được kết cục tốt!

"Ái phi của Bổn Vương có thể giải oan của mình trước mặt mọi người, còn là nhờ ái nữ và ngoại tôn của Trấn Nam Vương hết lòng 'chăm sóc'! Đáng tiếc có người dùng kế ép nàng vào Ôn Dịch Cốc, mới để cho nàng bộc lộ khả năng y thuật của mình, người đời đều biết.

Ngày trước Tiểu Thất chỉ có một mình, bây giờ đã không giống như xưa, Tiểu Thất là thê tử của Bổn vương, người nào khi dễ nàng, chính là khi dễ Bổn Vương, người có lá gan khi dễ Bổn Vương, Bổn Vương sẽ làm cho hắn chết không có nơi chôn thân....." Lời nói của Sở Vân Mộ mang theo gai độc, nụ cười trên khóe môi dần nhạt đi, hiện lên sát ý.

Tất cả những người từng làm tổn thương nàng, hắn đều diệt trừ toàn bộ, tất cả những người gây bất lợi cho nàng cho dù chỉ là trong suy nghĩ, hắn cũng sẽ làm cho bọn họ sống không được uyên ổn!

Vân Chiến Viễn cười uống mấy chén nói: "Không nhìn ra Vương Gia lại yêu thương Vương Phi nhiều như vậy, lão phu đã từng nghe nói Nhiếp Chính Vương rất am hiểu về rượu, cho nên phái người đến nước Tuyền Ky mang rượu về. Người tới, đưa lên!"

Mấy chục vò rượu ngon được bịt kín dâng lên, đáy mắt Sở Vân Mộ chấn động, lập tức ngồi dậy.

"Đây rượu quý hơn vàng Trầm Nhưỡng của nước Tuyền Ky, nói đến cũng kỳ quái, có người ở ngoại ô kinh thành đào ra được một mạch nước, mạch nước trong vắt, mang theo mùi rượu nồng đậm, lại có bật thầy ủ rượu lấy nước này về ủ thành rượu ngon, hương rượu theo gió bay xa mười dặm, mùi vị nồng nàng, mọi người gọi là ——' túy sinh mộng tử '." Vân Chiến Viễn chắp tay giải thích.

"Túy sinh mộng tử....." Nét mặt Sở Vân Mộ thản nhiên, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt đến trắng bệt.

Sao hắn lại không biết rượu "Túy sinh mộng tử" này!

Hắn không chỉ biết, còn am hiểu quá trình ủ rượu: chờ mạch nước có thêm tuyết đông chí, kết hợp với hoa đào, cùng với lúa chín, Sa Ngư* và các loại phụ liệu, phối lại với nhau niêm phong kín chôn dưới gốc ngô đồng tám mươi mốt ngày, chôn càng lâu mùi vị càng đậm.

(Sa Ngư* ta chẳng biết là gi nên để nguyên tên hán việt)

Túy sinh mộng tử, ái tình lưu luyến, quên mất sầu lo.

Mẫu phi của hắn là một người ủ rượu xuất sắc, đặc biệt tự mình đặt tên —— Túy sinh mộng tử.

Mẫu phi tuyệt sắc phong hoa, khuynh quốc khuynh thành, năm đó Hoàng Đế Tuyền Ki từng nói qua: "Giang sơn và mỹ nhân đều nằm trong lòng trẫm."

Chỉ là bắt đầu từ lúc Hoàng Đế nước Tuyền Ky hạ lệnh giam Hoàng Hậu và Đại Hoàng Tử vào phật tự hiến tế phật tổ, liền tự sụp đổ rồi!

Cái gọi là hiến tế, là mang người ta lột da mài xương, vứt xác lên đỉnh núi cho chim ưng ăn sạch.

Bọn họ còn mài xương thành bột..... chế thành bốn mươi chín hạt châu.....

Sở Vân Mộ nhắm mắt lại, giọng nói lộ ra rét lạnh: "Khiêng xuống đi, hôm nay Bổn Vương tự có rượu ngon đãi khách, không cần Trấn Nam Vương phí tâm."

Vân Chiến Viễn nhìn xa trông rộng, phát giác khi Sở Vân Mộ nghe thấy mấy chữ " nước Tuyền Ky " cùng'Túy sinh mộng tử" thì vẻ mặt khẽ biến hóa, tay cầm lấy chén nói: "Lão phu nghe nói rượu ngon bí truyền Vương Gia tự ủ, mùi vị giống mấy phần với ' túy sinh mộng tử' lão phu đưa tới, chính xác mà nói, giống nhau năm phần."

Sở Vân Mộ nheo mắt lại, cười lạnh nói: "Trấn Nam Vương đúng là rất hứng thú với quá khứ của Bổn vương, nghĩ ra rất nhiều biện pháp nhằm chứng minh Bổn Vương cấu kết với ngoại tộc, nội ứng nằm vùng, lại dâng tấu với hoàng thượng, ngươi nói xem có phải hay không, hả?"

Cấu kết ngoại tộc, nội ứng nằm vùng..... những chữ này là đại kỵ.....

Các đại thần ở đây mặt biến sắc!

Vân Chiến Viễn khẽ cau mày, không ngờ Nhiếp Chính Vương lại cảnh giác như vậy, lập tức đánh hơi được chủ ý của hắn.

"Báo!" Một người thị vệ khẩn cấp xông vào nói

Sát thủ thập tam sát xưa nay làm việc cẩn trọng, nếu không phải có chuyện khẩn cấp tuyệt đối sẽ không hốt hoảng như vậy.

"Tiến lên nói." Trái tim Sở Vân Mộ chợt căn thẳng, nghĩ đến Tiểu Thất trong tân phòng, một loại dự cảm xấu tràn ra trái tim.

Người thị vệ kia đi tới bên cạnh Sở Vân Mộ, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Vương Gia, việc lớn không tốt, trong viện đột nhiên vang lên tiếng phá hủy, nổi lên hỏa hoạn, thế lửa khó khống chế, nhưng Vương Phi nàng vẫn còn ở bên trong!"

Tức giận trong lòng Sở Vân Mộ nhất thời vọt lên, hắn chợt vỗ bàn một cái, ly rượu trên bàn lập tức hóa thành bột.

"Nếu Trấn Nam Vương vẫn cong muốn nói với Bổn Vương về cách làm ' túy sinh mộng tử', làm chậm trễ việc đi cứu thê tử của Bổn Vương, bậy thì Bổn Vương sẽ tự tay tiễn ngươi đi gặp chủ nhân của rượu này, để cho các ngươi nói chuyện thật tốt, như thế nào?" Trong con ngươi đen nhánh thăm thẳm của Sở Vân Mộ tỏa ra sát khí, nghiêm giọng nói.

Dứt lời, ở chỗ ngồi đã không thấy Nhiếp Chính Vương đâu, chỉ để lại Nguyên Giáng và Nguyên Lẫm ở lại giảng hòa.

Vân Chiến Viễn đứng ở giữa, trên trán cũng rơi xuống một tầng mồ hôi lạnh.

Sở Vân Mộ vận khinh công bay về hướng ngọn lửa, bỏ lại các ám vệ phía sau, không chút do dự vọt vào trong hỏa hoạn.

"Vương Gia!" Mọi người thất kinh hô.

Hai tròng mắt Sở Vân Mộ đỏ thẫm, tụ chân khí tạo thành kết giới, tìm kiếm hình dáng tiểu Thất, lại không tìm được bất kỳ dấu hiệu gì.....

Nếu như là Tiểu Thất rời khỏi hắn, hắn nhất định để cho mọi người chôn theo nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Núi Côn Lôn, người đóng băng

Editor Hoa Trong Tuyết

"Tiểu Thất, nếu như nàng không bước ra, vi phu thật sự tức giận!" Sở Vân Mộ tìm kiếm trong căn phòng bốc cháy hừng hực miệng lẩm bẩm, nhưng không hề có thu hoạch.

Đôi mắt hắn đỏ tươi, dưới ánh lửa cháy rực làm nổi bật hỉ phục đỏ thẫm, giống như một loại máu tươi đập vào mắt.

Rõ ràng trận hỏa hoạn này là do người lén dùng thiên hỏa lôi tạo thành. Thiên hỏa lôi có uy lực rất lớn, đã sớm biến mất trên thế gian, hôm nay lại có người dùng nó để đối phó với Tiểu Thất. Nếu như Tiểu Thất thiếu một cọng tóc, hắn cần phải tìm ra người này, chém lên một đao!

Sở Vân Mộ dùng toàn bộ sức lực đánh ra một chưởng, một luồng kình lực lạnh lẽo quét qua, mở một con đường giữa đám cháy.

Tại một góc giường, hắn nhìn thấy một dây trân châu, đó là trang sức trên hỉ phục của nàng!

"Tiểu Thất, ngươi ở đâu?" Âm thanh của Sở Vân Mộ khàn khàn, giống như dã tú mất đi bạn tình, bộc phát toàn bộ dã tính khát máu.

"NGAO...OOO..... NGAO...OOO....." Cửa sổ xà nhà bị lửa thiêu sụp xuống, một cục bông trắng bạc nhảy vọt tới, nhảy lên đầu vai Sở Vân Mộ, giơ móng vuốt khoa tay múa chân như muốn nói cái gì, vừa dùng chồn ngữ nói chuyện không ngừng.

Sở Vân Mộ thấy động tác của Đản Hoa là biết nó muốn nói cho hắn nghe việc gì, nhanh chóng mang nó tới trước mặt, nhìn nó dùng bốn chân miêu tả lại động tác của Tiểu Thất, còn thỉnh thoảng còn viết chữ lên lòng bàn tay hắn.....

Một lúc lâu, Sở Vân Mộ tà mị nâng lên môi mỏng, đôi mắt phượng đen kịt lạnh lẽo hiển lên chút ánh sáng, mang theo Đản Hoa rời khỏi đám cháy.

Thích khách bỏ thêm nhựa cây ngô đồng vào mồi lửa, thế lửa rất khó khống chế, mọi người bận rộn một lúc lâu mới có thể khống chế được.

Nhưng Vương Gia vẫn còn ở bên trong! Không tìm được Vương Phi, nhất định Vương Gia rất tức giận, nói cũng không chừng có thể đại khai sát giới thây phơi trăm dặm!

Rốt cuộc, sát thủ thập tam sát cũng thấy được Vương Gia tóc đen tung bay bước ra từ đám cháy, ánh lửa chiếu sáng trường bào đỏ thẫm, giống như Tu La địa ngục.

"Chuẩn bị ngựa." Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, lạnh nhạt nói.

Trong đầu Nguyên Giáng mờ mịt, dắt con ngựa Đằng Vân của Vương Gia đến, hỏi dò: "Gia, chúng ta đi cùng nhau được không."

"Không cần, phủ Nhiếp Chính Vương đang loạn, nhất định có người muốn nhân cơ hội này làm ngư ông đắc lợi. Thập tam sát nghe lệnh, các ngươi ở lại canh giữ vương phủ, không được tiết lộ thông tin Bổn Vương không ở trong phủ." Sở Vân Mộ cầm lấy trường kiếm, nhảy tót lên ngựa, lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ cẩn tuân vương lệnh ~!" Mọi người cùng hô lên đáp.

Sở Vân Mộ chọn lấy áo bào gần nhất, đoạt lấy áo bào Nguyên Giáng đang mặc.

Hỉ phục đỏ thẫm roi xuống, roi vào trên đầu Nguyên Giáng, hắn âm thầm thở dài, tại sao lại lấy y phục của hắn?

Trong nháy mắt, y phục toàn thân của Sở Vân Mộ đổi thành màu đen với hoa văn ánh bạc, tóc đen tung bay sau lưng, trên khuôn mặt lãnh mị tuyệt sắc lộ ra khí thế vương giả.

Hắn giơ roi giục ngựa, biến mất trong màn đêm.

Tiểu Thất, trong đêm tân hôn nàng dám tự ý chạy đến núi Côn Lôn, nhất định Bổn Vương phải để nàng ở trên giường trả giá một chút.....

**

"Hắt xì!" Mộc Thất ở trên núi Côn Lôn hắt hơi một cái.

Nàng đúng là xui xẻo, trong ngày đại hôn bị người xông vào phòng cưới đòi dẫn đi cũng coi như xong, lại gặp phải mai phục thiên hỏa lôi!

Nếu không phải nàng trong cái khó ló cái khôn dùng Kim Lũ Y chạy trốn, chỉ sợ đã bị trận hỏa này thiêu đi đời nhà ma rồi.

Kim Lũ Y ẩn thân còn mạnh hơn nhiều so với dị năng di chuyển của thập Lục, trong nháy mắt liền đến chân núi Côn Lôn ở biên giới Đại Lịch!

"Ở đây, thuộc hạ nên gọi người là Thiếu Chủ." Cô gái đứng đầu gỡ bỏ khăn che mặt, nửa quỳ trên mặt đất cung kính hành lễ nói: "Thuộc hạ A Nguyệt Lạp, là hộ pháp của thánh nữ, cung nghênh Thiếu Chủ trở về!"

"Cung nghênh Thiếu Chủ trở về!" Những cô gái khác cũng gỡ bỏ khăn che mặt, quỳ xuống đất nói.

Mộc Thất nhìn hình dáng những người này, da trắng tóc vàng, đôi mắt xanh lam, rất giống người Nga hiện đại.

Nhưng kiếp trước nàng chỉ là cô gái người Hán bình thường, mẫu thân của nàng chắc cũng là cô gái người Hán. Nhưng theo như lời nói của các nàng, mẫu thân của nàng là thủ lĩnh nơi này, người xưa phân biệt chủng tộc rất mạnh mẽ, sao có thể chấp nhận một nữ tử dị tộc làm thủ lĩnh?

"Các ngươi đừng vội gọi ta là thiếu chủ, ta đã nói từ trước, ta là Nhiếp Chính Vương Vương Phi nước Đại Lịch, không phải là thiếu chủ như lời thánh nữ của các ngươi nói! Ta tới nói này chỉ muốn tìm được su phụ mà thôi, nhớ việc các ngươi đã đáp ứng." Mộc Thất âm thanh âm trầm nói.

"Thuộc hạ tất nhiên sẽ có biện pháp để thiếu chủ gặp được Mông Trần, cũng có biện pháp để thiếu chủ chấp nhận thân phận của mình." A Nguyệt Lạp cười đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một khối thạch anh tím để lên đường rãnh trên vách băng, dùng sức đẩy một cái.

Ầm!

Nguyên núi băng lớn thay đổi hình dạng trong chớp mắt, mở ra một cửa băng rộng!

"Đây là trọng địa của thánh nữ, Thiếu Chủ là người duy nhất có tư cách bước vào, những điều người muốn biết đều ở bên trong, xin mời!" A Nguyệt Lạp đặt tay trước ngực tạo thành hình chữ thập nói.

Mộc Thất nắm chặt đạp tuyết kiếm trong tay, mỗi bước đi đều rất cẩn thận.

Rất có thể nói này sẽ có cơ quan canh giữ, nếu như không cẩn thận đụng phải, nhất định sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trong không chịu nổi.

Cả động băng to như một tòa vương cung bằng thủy tinh, tất cả vật trang trí bên trong đều do hàn băng tạo thành, trạm khắc tinh xảo, nhưng lại mơ hồ mang theo không khí quỷ dị.

Mộc Thất đi xuống bậc thang, chỉ thấy bên trong trụ băng lớn giữ cung điện băng, có một nữ tử áo trắng bị đóng băng!

Nàng bước nhanh về phía trước, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, thấy ở căn phòng bên cạnh sư phụ Mông Trần cũng được đặt trong một khối thủy tinh bị đóng băng đang ngủ say.....

Nàng chấn động trong lòng, lúc lâu mới la lên: "Sư phụ..... Sư phụ ——!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Thánh nữ thần vu, bí mật động trời

Editor Hoa Trong Tuyết

Nàng bước nhanh về phía trước, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, thấy ở căn phòng bên cạnh sư phụ Mông Trần cũng được đặt trong một khối thủy tinh bị đóng băng đang ngủ say.....

Nàng chấn động trong lòng, lúc lâu mới la lên: "Sư phụ..... sư phụ ——!"

Người nằm yên ổn trong quang tài băng, sắc mặt lạnh nhạt, giống như ngủ say, nhưng trên thực tế người đã mất nhiều năm.

"Sư phụ, sao người lại ở đây này? Không phải người nói Tiểu Thất không cha không mẹ, là cô nhi ngươi nhặt về mà? Con là người hiện đại đúng không? Người nói cho con biết đi!" Mộc Thất dùng nắm đấm đập vào quang tài băng, nhưng cũng không làm được việc gì.

Một ngày là thầy cả đời là cha, Mông Trần nuôi dưỡng nàng, dạy nàng y thuật, truyền đỉnh Không Động cho nàng. Đối với nàng có ơn, không biết đền đáp như thế nào.

Nhưng lúc sư phụ bệnh nặng, rõ ràng đã quên mất rất nhiều chuyện, trí nhớ lúc liền lúc đứt..... sao người lại ở thế giới này, chẳng lẽ người đã dự tính trước từ hiện đại xuyên không qua ngàn năm trở về núi Côn Lôn nước Đại Lịch?

"Tiểu Thất, ta biết con nhất định sẽ đến đây sẽ mở cánh cửa này, nhưng lúc con tìm thấy được thì ta đã đi theo nàng....." Âm thanh vang lên từ phía trên quang tài băng, đó là một luồng sáng phát ra trên ngọc rồng.

Ngọc rồng Bắc Hải có tác dụng giữ âm thanh, những lời này là khi còn sống sư phụ để lại cho nàng.

"Ta là tế ti của nước Tuyền Ky, Mông Trần. Đối với thân thế của con, ta không biết nên nói từ đâu, con chỉ cần biết, mẫu thân của con là thánh nữ được người đời hết sức kính yêu, thần vu. Vì muốn giữ lại con, nàng không tiết tất cả đối đầu với hoàng tộc, vì giữ được tộc nhân, nàng không tiết trở thành đối tượng bị người trong thiên hạ đuổi giết. Cho đến cuối cùng, nàng đẩy ta và con vào đỉnh Không Động, dùng hết sức lực cuối cùng đưa chúng ta đến dị thế. Nàng phản bội thiên hạ, cũng chưa từng phụ tộc nhân, phụ con.

Sau khi ta và con đến dị thế, ta dùng phương pháp đổi khí giúp con giải độc, nhưng chỉ giúp con kéo dài tuổi thọ thêm được một năm. Bởi vì lời tiên đoán của hoàng tộc Tuyền Ky, người của tộc thánh nữ đều bị xử tử, bản thân con cũng bị trúng nguyền rủa, sống không quá hai mươi tuổi. Coi như nàng nghĩ tất cả biện pháp để cho hồn con đến dị thế, vẫn như cũ không tránh được bị nguyền rủa. Biện pháp duy nhất là lấy được máu tươi chí âm của hoàng thất Tuyền Ky ở lớp băng sâu nhất. Người của hoàng thất Tuyền Ky đều có bết bớp hoa anh đào, máu chí âm ở trên người Đại Hoàng Tử.

Tiểu Thất, hoàng thất Tuyền Ky muốn hại hết người trong tộc ta, còn muốn hại chết mẫu thân của con! Tiểu Thất, diệt trừ hoàng thất Tuyền Ky, là sứ mạng của con!

Tất cả những chuyện bẩn thỉu tàn nhẫn không chịu nổi, ta đều làm vì nàng, hôm nay, ta rốt cuộc có thể rời đi làm bạn với nàng, coi như người nàng yêu không phải ta, nhưng người đi theo nàng trọn đời chỉ có một mình ta....."

Mộc Thất quỳ xuống, kiếm trong tay rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang răng rắc.

Thì ra người sư phụ Mông Trần yêu thương chính là mẫu thân, vì giữ được nàng, người không tiếc hy sinh mình!

Phương pháp đổi khí, dùng tuổi thọ của mình để độ, khó trách lúc gần qua đời trí nhớ liền giảm sút, đến cuối cùng chỉ nhớ rõ một chuyện, chính là trở về nơi này an táng mình.

Đại chiến tứ quốc đã qua hai mươi năm, cách thời gian nguyền rủa mà sư phụ nói chỉ còn một năm.

Số mệnh rối loạn, ban đầu lúc nàng và Thập Lục xuyên qua, Thập Lục có thể xuyên qua cả thân mình, mà nàng lại không thể.

Nàng chỉ có thể sử dụng thân thể của Mộc Nguyệt Lương để thay thế thân thể của mình, nói cách khác, thân thể của nàng vào năm nàng hai mươi tuổi sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Trên sách sử nói, tộc thánh nữ sau khi quy thuận nước Tuyền Ky, thì tôn thờ một vị thánh nữ phò tá quân vương, tập tục này truyền qua đời đời. Nhưng đến tột cùng là lời tiên đoán gì, làm cho Hoàng Đế nước Tuyền Ky muốn đuổi tận giết tuyệt tộc thánh nữ?

Mộc Thất đi đến quan tài băng chỗ thánh nữ thần vu, nhìn cô gái nằm trong băng, áo trắng tóc đen, da thịt như tuyết, dung nhan tuyệt mỹ, giống như tiên tử giáng trần.

Ở tay trái của nàng, có một đám sáng lên màu lửa đỏ ngọn lửa..... đó là thứ nàng dốc hết tất cả vì mình đoạt lấy sao?

Mộc Thất vận công vào tay dùng lực làm quang tài hăng hở ra một khe nhỏ, thu ngọn lửa bất diệt trong hai mươi năm vào tay.

Đây là —— thánh hỏa Giao nhân!

Truyền thuyết kể rằng ở Bắc Hải có tộc giao nhân đời đời bảo vệ thánh hỏa, thánh hỏa này có thể xua đuổi tà ma xóa bỏ lệ khí, cũng có thể hóa tà thuật của thế gian.

Nói như thế, nàng trúng không phải là độc cũng không phải là cổ, mà là Vu thuật!

Loại nguyền rủa như vậy chỉ thấy ở sách cổ, Vu thuật là loại thuật ác độc nhất. Nếu đúng như sư phụ nói, nguyền rủa trong cơ thể nàng bộc phát lúc nàng hai mươi mốt tuổi, cho đến khi nàng mất đi tính mạng..... sẽ không có biện pháp nào để nàng tự cứu mình?

Mộc Thất vận khí bao bọc ngọn lửa, trong nháy mắt, thánh hỏa giao nhân biến mất ở đầu ngón tay nàng, hòa tan vào trong chân khí.

Nàng quỳ xuống hướng về phía quang tài của sư phụ dập đầu lạy, xoay người về hướng quang tài băng của thánh nữ thuần vu nói: "Mẫu thân, mặc dù con không có chút ký ức gì về người, cũng không biết đến tột cùng người vì con mà hi sinh bao nhiêu, cũng không biết người vì lấy được thánh hỏa lệnh trả thù hoàng tộc Tuyền Ky mà làm ra những chuyện gì phản bội thiên hạ, nhưng thật sự vì con mà phải hy sinh người khác, làm con gái của người, ta sẽ thay người trả bọn họ."

Dứt lời, nàng quỳ trên mặt đất, nặng đầu thật nặng.

Đột nhiên, một tia sáng từ trên cao mấy trượng chiếu xuống, xuyên qua hàn băng đánh về phía nàng.

Mộc Thất xoay người, tránh thoát ánh sáng nóng rực, chỉ thấy nơi mình vừa quỳ lõm xuống, lộ ra một động rộng ba thước đen nhánh sâu không thấy đáy.

Mộc Thất ném một khối băng xuống, một lúc lâu mới nghe được âm thanh trả về.

Nàng quấn chặt áo lông trên người, đứng một lát, sau đấy vận khinh công nhảy xuống.

Tòa Băng Động này rất kì lạ quỷ dị, phía dưới nhất định có đồ vật nàng chưa tưởng tượng ra, nói không chừng còn có đáp án cho những điều nàng đang thắc mắc.

Rốt cuộc là ai giết chết mẫu thân của nàng? Là ai hạ nguyền rủa trong cơ thể nàng? Cha của nàng là ai? Nàng thật sự muốn biết đáp án.

**

Không biết qua bao lâu, Mộc Thất mới chạm tới đáy động, đáy động rất it không khí, làm nàng phải hít thở thật sâu.

Nàng quẹt một mồi lửa, bước tới vách tường trước mặt.

Vách tường này cũng làm từ băng, trên bề mặt tường khắc rất nhiều chữ viết, thoạt nhìn được viết bằng thể chữ Triện ở trên khắc lại một đoạn lịch sử.

Mộc Thất nhớ lại khi còn nhỏ đã được sư phụ dạy thể loại chữ này... chữ Triện cổ, chính là loại chữ đang viết trên vách tường này.

Nàng nhờ ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa, thấy trên vách tường ghi lại sự tích của quân vương nước Tuyền Ky, phía trên nhắc tới tiên đế Tuyền Ky, làm cho hai mắt của Mộc Thất phát sáng.

Đầu tiên, tiên đế biết được lời tiên đoán, trong lời tiên đoán có nói, Thánh nữ thần vu là hồ ly họa nước, thánh nữ tộc có âm mưu đoạt nước.

Trong đến tiên đế ban lệnh xử tử toàn tộc thánh nữ, bãi nhiệm thánh nữ.

Sau đó tộc giao nhân xâm chiếm bốn nước trên đại lục, muốn đoạt thánh hỏa lệnh.

Tiên đế tìm được thánh hỏa lệnh trong nơi ở của Hoàng Hậu, vì muốn trả lời công bằng cho tộc giao nhân, hắn hạ lệnh tế sống Hoàng Hậu và Đại Hoàng Tử.

Tế sống là lột da róc xương người, xương trắng mài thành bột tạo thành hạt châu. Cũng không biết vì sao, đến lúc cuối cùng hiến tế, Đại Hoàng Tử biến mất, bị tế sống chỉ có một mình hoàng hậu.....

Đọc đến chỗ này, đáy mắt Mộc Thất chấn động, Cốt Châu, mấy chữ này đối với nàng cũng không xa lạ, lúc nàng bị người Ma Cung bắc đi, trong lúc mơ màng nghe U Minh đề cập đến!

Nàng vắt hết óc nghĩ lại, lời U Minh nói nàng không nhớ rõ, nhưng nàng tin chắt ‘ cốt châu’ trong miệng U Minh nói có liên quan tới Sở Vân Mộ!

Đại Hoàng Tử nước Tuyền Ky đột nhiên mất tích và thân phận quỷ dị của Sở Vân Mộ, lại đã từng tiêu diệt Ma Cung. Giữa hai người này có ngàn vạn mối quan hệ, thậm chí có thể nói là cùng một người...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Thân thế của Nhiếp Chính Vương

Editor Hoa Trong Tuyết

Động băng tối đen, ngọn đuốt nhanh chóng bị bóng tối cắn nuốt.

Mộc Thất rút kiếm cắm vào vách tường, muốn dùng phương pháp này leo lên đỉnh, ai ngờ khi đạp tuyết kiếm cắm vào thì giống như chạm phải cơ quan nào đấy, vách tường dưới chân nàng bỗng nhiên sụp đổ, cả người nàng cũng theo đấy mà rơi xuống.....

Trong lúc mơ hồ, Mộc Thất nghe được âm thanh quen thuộc vang lên bên tai: "Hắn là đứa bé duy nhất trong hoàng tộc Tuyền Ky có máu thuần âm, cung chủ Ma Cung muốn lấy máu hắn luyện ma công, nhất định phải hợp tác với ta."

Đó là giọng của sư phụ Mông Trần! Mộc Thất muốn mở miệng gọi người, lại phát hiện âm thanh của mình yếu ớt như muỗi, nhẹ nhàng như không tồn tại.

Một âm thanh khác đáp lại: "Tin tức của tế ti Mông Trần quả thật rất nhanh nhạy, bổn cung chủ vì muốn láy được máu thuần âm của hoàng tộc Tuyền Ky mới đầu quân cho Hoàng Đế Tuyền Ky, rốt cuộc hôm nay con mồi đã xuất hiện, bổn cung chủ đồng ý hợp tác với ngươi. Chỉ là Đại Hoàng Tử là một nam tử, dù là máu thuần âm cũng có thể phát sinh biến cố bất cứ lúc nào, làm sao có thể chờ được đến mười năm sau lấy máu?"

"Cung chủ không cần phải lo lắng, ta đã cứu hắn trước khi hắn bị tế sống, từ đó trong mắt Hoàng Thượng không còn người con này. Đây là động băng khí lạnh rất mạnh, chúng ta chỉ cần nhốt hắn ở đây mười năm, đảm bảo là máu chí âm, cung chủ thấy thế nào?" Mông Trần lạnh lùng nói.

Mộc Thất không thể tin được, đây là sư phụ Mông Trần của nàng sao? Làm sao người có thể chỉ vì muốn lấy được máu chí âm mà có thể nhốt một người trong động băng suốt mười năm trời?

Sư phụ lấy máu chí âm là để cứu nàng, vì nàng, chuyện tàn độc nhất thế gian sư phụ vẫn làm!

Hoàng Tử này chỉ mới là một đứa trẻ? Mộc Thất thật sự muốn thấy được tình trạng của hắn, để lật đổ suy đoán trong lòng mình.....

"Buông ta ra!" Một giọng nói trẻ con non nớt vang lên.

"Một đứa con bị Hoàng Thượng vứt bỏ có cái gì hay để ầm ĩ! Ngươi có biết nếu không phải bổn cung và tế ti Mông Trần cứu ngươi…. thì ngươi cũng sẽ giống Hoàng Hậu bị lột da róc xương trước mặt mọi người rồi! Bốn mươi chín viên cốt châu này là hạt châu hoàn mỹ nhất bổn cung chủ từng thấy, bổn cung chủ rất là thích, liền cho bọn họ niêm phong cất trong địa cung, lúc nào cũng có thể nhìn thấy." Cung chủ Ma Cung cười khẩy nói.

"Nếu như ngươi dám nhục nhã mẫu hậu của ta, ta sẽ cho ngươi xuống địa ngục....." đứa trẻ cắn răng nghiến lợi nói.

"Xuống địa ngục? Người đâu tiên xuống đại ngục không phải là Đại Hoàng Tử sao, ngươi phải chờ mười năm ở đây, chờ đợi cái chết đến với ngươi, ha ha....." Tiếng cười quỷ dị vang dội khắp động băng.

Cửa động bị đóng lại, đứa trẻ la to: "Thả ta đi ra ngoài! Thả ta đi ra ngoài....."

Mộc Thất nhìn thấy một bóng dang yếu ớt ngồi trong góc, quả đấm nhỏ của hắn đập vào tường băng làm tay rớm máu, nhưng làm gì cũng không lay động được vách tường băng.

"Mẫu thân, mẫu thân..... hài nhi vô dụng, hài nhi không cứu được ngươi....." Âm thanh của hắn khàn khàn, cuối cùng chỉ có thể phát ra tiếng lẩm bẩm.

Mộc Thất không chạm được vào hắn, nhưng trong lòng lại có một loại đau đớn không nói lên được.

Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, cùng hắn chờ đợi trong bóng tối.

Chờ đợi cái chết đến đối với bản thân mình là một chuyện rất tàn nhẫn, huống chi là đối với một đứa bé năm tuổi, thì không chỉ là tàn nhẫn.

Nếu như muốn hi sinh hắn đổi lấy cuộc sống tạm bợ của nàng, nàng tình nguyện bình thản qua đời ở tuổi hai mươi.....

Mộc Thất thấy hình ảnh trước mắt đột nhiên biến hóa, nàng biết mình tiến vào ảo cảnh, cái cảnh này vừa gặp có thể là ký ức Đại Hoàng Tử nước Tuyền Ky nhớ lại!

Nàng nhìn thấy qua mười năm, hoàng tử vô tình mở ra ấn phù mà tổ tiên hoàng tộc Tuyền Ky lưu lại, này ấn phù này có thể dịch chuyển không gian, cho hắn thêm cơ hội sống lại thêm một lần!

Trong lúc hắn mở ấn phù ra, Mông Trần đột nhiên xuất hiện, hắn dùng đỉnh Không Động đánh nát một góc ấn phù.

Ngay sau đó, cả động băng trở nên tối mù mịt.....

Ngay sau đó, tất cả trở lại mười năm trước, sự việc khi Đại Hoàng Tử còn là một hài nhi năm tuổi lại diễn ra! Thì ra ấn phù tồn tại là giúp hắn trở lại lúc mình năm tuổi, cũng chính là lúc Hoàng Hậu mới bị xử tử.....

Hoàng Tử quỳ gối trước mặt Mông Trần và cung chủ Ma Cung, dập đầu nói: "Cung chủ có thể cho ta gia nhập Ma Cung hay không, ta thù hận nước Tuyền Ky, ta với Cung Chủ là người đi chung con đường. Góp sức làm việc giúp cung chủ tốt hơn nhiều so với việc bị nhốt trong động băng, không phải sao?"

Mông Trần cười lạnh: "Ngươi đồng ý trở thành sát thủ?"

"Vâng" Hoàng Tử không chút do dự nói.

Mộc Thất như nhìn thấy được sự sự lạnh lẽo và ngoan độc trong mắt Đại Hoàng Tử, ánh mắt này giống như đúc với ánh mắt của Sở Vân Mộ!

Nàng nhìn thấy Đại Hoàng Tử gia nhập Ma Cung làm sát thủ, ở trong địa cung luyện tập mười năm, giết hết toàn bộ kẻ địch, toàn thân đẫm máu, mang trên người mặt nạ, đi lên vị trí sát thủ cao nhất Ma Cung, đứng đầu sát thủ Ma Cung.....

Cũng thấy Hoàng Tử chịu nhục, luyện công phu, phải ăn sinh tử cổ, mới được cung chủ Ma Cung tin tưởng.....

Ma Cung chung chủ trong lòng âm mưu, tính toán hẹn ước với Mông Trần hai mươi năm sau ra tay vơi Đại hoàng Tử, cướp lấy mau chí âm, nhưng hắn không nghĩ tới, Đại Hoàng tử đã hạ độc hắn từ trước, lột da róc xương hắn, dằn vặt đến chết!

Hoàng Tử lấy được bí tịch ma công, một mình đánh bại hết toàn bộ cao thủ ma cung.

Ma Cung bị tiêu diệt, Đại Hoàng Tử đầu quân cho Hoàng Đê Đại Lịch, một đường đi thẳng lên vị trí trên cao.

Cuối cùng, dùng binh lính Đại Lịch chinh phạt nước Tuyền Ky, toàn thân mặc áo giáp vàng, áo bào dài tùy ý tung bay, đầu đội kim quan ngọc đỉnh, bước từng bước lên dài cao, quay đầu nhìn lại, lộ ra dung nhan tuyệt sắc điên đảo chúng sinh, lạnh lùng nói: "Giết không tha!"

Trong đầu Mộc Thất trống rỗng, Hoàng Tử kia quả nhiên là..... Sở Vân Mộ!

Sư phụ Mông Trần cũng tham gia vào sự việc nhốt Sở Vân Mộ mười năm dưới động băng, sau khi sống lại lại phải khổ luyện trong địa huyệt mười năm. Hại Hoàng Hậu Tuyền Ky và Sở Vân Mộ bị tế sông là mẫu thân của nàng thánh nữ thuần vu, bọn họ là người chịu tội thay.....

Việc mẫu thân và sư phụ làm đều là vì nàng, Sở Vân Mộ khổ cả đời cũng là do nàng Mộc Thất tạo thành!

—— A Sở, a Sở của nàng.....

Hắn lạnh lùng tàn khốc, lại xem nàng như bảo vật mà quý trọng.

Hắn sợ tối, lúc ban đêm lẻn vào phòng nàng mới có thể ngủ ngon.

Mỗi đêm hắn đều bị ác mộng quấy rầy, thì ra con ác mộng hai đời của hắn có liên quan đến nàng!

Nàng phải đối mặt với hắn như thế nào? Làm sao để chữa lành nghìn vạn vết thương trong lòng hắn?

**

"Tiểu Thất, Tiểu Thất....." Một loạt âm thanh quen thuộc đánh thức nàng.

Mộc Thất cảm thấy có một doi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, làm nàng không thở nổi. Nhưng mùi hương sen nhàn nhạt quen thuộc lại làm nàng an lòng.

"A Sở....." Nàng thật thấp gọi.

"Ta ở đây." Sở Vân Mộ khẽ hôn lên búi tóc của nàng, dịu dàng nói.

"A Sở, thật xin lỗi....." Mộc Thất dùng đôi môi đã đông cứng hôn lên mặt hắn, khẽ nói

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Tự mình ra trận, giúp nàng tắm

"A Sở....." Nàng gọi thật nhẹ.

"Ta ở đây." Sở Vân Mộ khẽ hôn lên búi tóc của nàng, dịu dàng nói.

"A Sở, thật xin lỗi....." Nước mắt Mộc Thất không ngừng chảy xuống.

Bởi vì nàng, sư phụ Mông Trần cũng tham dự vào hại hắn mất đi tất cả, để cho hắn trải qua hai lần sống trong bóng tối, chưa từng có ngày được yêu thương ấm áp.

Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại đau đớn từng cơn, đó là A Sở của nàng, nàng tình nguyện nhận mệnh trời chết đi lúc hai mươi tuổi, cũng không muốn để hắn phải hy sinh nhiều như vậy!

"A Sở, ta không xứng làm vợ của chàng....." Mộc Thất nhắm chặt hai mắt nói.

Sở Vân Mộ đưa tay xoa tóc của nàng, ánh mắt nhu hòa, cũng không để ý lời của nàng..., giọng nói mang theo khàn khàn trước nay chưa từng có: "Tiểu Thất, Tuyết Sơn xảy ra lở băng, động băng bị chôn vùi, ta ở đây tìm nàng một ngày một đêm..... Thật may nàng không xảy ra chuyện gì, nếu không những thánh nữ kia và những người U Minh phái tới ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai."

Hôm nay Mộc Thất cảm thấy mình rất mềm yếu, rất thích khóc, nghe giọng nói khàn khàn của hắn nàng không nhịn được vùi đầu vào lồng ngực hắn, phát tiết toàn bộ ẩn nhẫn khổ sở trong lòng ra bên ngoài.

Chẳng biết tại sao, chỉ cần ở bên cạnh hắn, nàng luôn cảm thấy rất an lòng.....

Sở Vân Mộ cởi áo choàng quấn lên người nàng, một tay ôm chặt nàng vào trong ngực, một tay nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng của nàng, giống như an ủi con thú nhỏ đang lo lắng.

Hắn biết tính tình tiểu Thất rất kiên nhẫn, cũng không chịu thua kém, cũng không yếu ớt giống như các nữ tử bình thường. coi như nàng bị người ta gói gém ném vào Ôn Dịch Cốc, cũng chưa từng lo lắng chút nào

Hôm nay nàng dựa vào ngực hắn, lộ ra bộ mặt yếu ớt của mình cho hắn thấy, điều này không giống bình thường, làm tim hắn ở trong băng tuyết cũng cảm thấy ấm áp.....

Cho đến khi cô gái nhỏ trong lòng khóc mệt, buông lỏng đề phòng, Sở Vân Mộ mới đưa tay lên điểm huyệt ngủ của nàng, bao bọc cả người nàng trong áo choàng ôm nàng xuống núi.

"Gia, bên trong xe ngựa đã chuẩn bị xong lò sưởi chống lạnh, dược liệu trị cảm lạnh đều chuẩn bị đầy đủ." Nguyên Giáng nói.

Hắn chưa từng thấy Vương Gia yêu thương người nào như thế, dành cho nàng toàn bộ dịu dàng và quang tâm, bảo vệ giống như là bảo vật quý nhất thế gian, nâng nàng trong lòng bàn tay.

Sở Vân Mộ gật đầu một cái, ánh mắt bén nhọn liếc về phía sau lưng, đè thấp âm thanh nói với A Nguyệt Lạp và nhóm người ở phía sau: "Bắc cóc Vương Phi trong hôn lễ của Bổn Vương, hôm nay xem như là chút dạy dỗ nhỏ của bổn vương. Bổn Vương nghĩ đến phần tình cảm của Vương Phi đối với các ngươi mới nương tay, nếu có lần sau, thánh nữ giáo sẽ biến mất khỏi thế gian, cũng không còn tồn tại!"

A Nguyệt Lạp giữ cánh tay bị trật khớp không dám lên tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu chủ bị người nọ mang đi, công lực cách xa nhau, nàng bước lên ngăn cản là đi chịu chết

Nàng rất tin nam tử trước mắt này đúng là ma quỷ! Dung nhan hắn hoàn mỹ nhưng cũng ra tay rất ngoan độc, tròng vòng mười chiêu có thể đánh bại mấy trăm người, có thể trong chốc lát đánh xuyên qua lớp băng dày cả trăm thước, thế gian tại sao lại có người như vậy!

Trong góc, Thập Lục ý vị sâu xa nhìn hai người trên mặt băng, quay người đi.

Chắc hẳn Thất tỷ đã biết tất cả những chuyện sư phụ giấu diếm, nhưng tuyệt đối nàng không đoán được thân phận của hắn.

Vành mắt Thập Lục ửng hồng, nhìn lên phía chân trời. Thật ra lúc đầu bị Mông Trần mang đi lấy máu huyết âm, không chỉ có mình Đại Hoàng tử bị giam cầm, còn có tiểu Hoàng Tử Dạ Lam!

Những năm này hắn vì muốn trở thành ảnh vệ tốt nhất mà sống, vì hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà sống, sống không khác gì một cái bóng, chưa bao giờ tồn tại trong trí nhớ mọi người.....

Có lẽ lời Thất tỷ nói rất đúng, hắn nên sống vì bản thân mình, không nên làm cái bóng của bất kỳ ai. Sát thủ Thập Lục và Hoàng Tử Dạ Lam đều không phải là hắn, hắn muốn trở thành chính mình.....

**

Trong mộng, Mộc Thất thấy cả người Sở Vân Mộ toàn vết máu, đi ra từ địa huyệt của Ma Cung. Dung nhan tuấn mỹ đẹp nhất thế gian, lại mang theo rét lạnh xa cách ngàn dặm, hắn mắt hắn hằn đỏ như máu, kéo lê trường kiếm trong tay khắc từng vệt sâu trên mặt đất, giống như tu la địa ngục từ từ đến gần nàng.....

"A Sở, chàng không cần giết người nữa! Chàng đã quá đau khổ, giết người chỉ biến thành cơn ác mộng hành hạ chính chàng! A Sở, đi theo ta!" Mộc Thất đứng dưới ánh mặt trời nhìn nam tử kiều mỵ đang đứng trong bóng tối, kêu la khàn cả giọng.

"A Sở, không..... đừng!" Mộc Thất từ trong mộng tỉnh lại, trên đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Quay đầu, nàng liền nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc kiều mị, chủ nhân của gương mặt đó đang từ trên cao nhìn nàng chằm chằm, trong ánh mắt mang theo nhu tình không thể diễn tả.

Sắc mặt Mộc Thất trở nên hồng hồng, bởi vì nàng đối diện với lồng ngực cường tráng của Sở Vân Mộ, nàng không thể không thừa nhận, mỹ yêu tinh này dáng người thon gầy, nhưng lại rất rõ ràng, bắp thịt không nhiều không ít, chính tiêu chuẩn hoàn mỹ.

"Thế nào, ái phi nhìn thân thể Bổng Vương đến xuất thần, muốn dùng ánh mắt ăn sạch Bổn Vương." Tay Sở Vân Mộ chống gò má, nâng môi nhẹ nói.

Mộc Thất dùng đầu óc vừa mới hết sốt suy nghĩ một chút, mới ý thức được mình cùng với Sở Vân Mộ đang nằm trên giường lớn hết sức xa hoa!

Nàng lập tức đẩy Sở Vân Mộ ra, dùng sức lật người ra phía thành giường.

"Chậc chậc." Sở Vân Mộ không nhanh không chậm buông tay trong chăn ra, khẽ nói: "Ái phi thật là một người không thật tâm, nàng bị sốt cao mấy canh giờ, trong mộng lẩm bẩm kêu tên Bổn Vương, tâm tình Bổn Vương tốt, liền hy sinh thân mình, cởi hết y phục của nàng ôm nàng sưởi ấm....."

Trong đầu Mộc Thất chấn động, cởi hết y phục của nàng..... ôm nàng sưởi ấm?

Mặt của nàng trong nháy mắt hồng giống như trái cà chua, lại ngoan ngoãn chui vào trong chăn, xoay người vây mình thành bánh chưng, thuận tiện kéo chặt chăn trên đầu vai, xác nhận mình không lộ ra cái gì không nên nhìn.

Sở Vân Mộ thuần thục cầm lụa trắng giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, lạnh nhạt nói: "Đừng bọc, trên người nàng còn có chỗ nào bổn Vương chưa nhìn thấy?"

Mộc Thất trợn to hai mắt, vẻ mặt hoảng hốt nói: "Chàng chàng chàng ….. chàng đến cùng là đã làm cái gì?"

"Đại phu nói thoa rượu thuốc trên người nàng sẽ giúp hạ sốt, Bổn vương liền làm giúp nàng, sau đó còn giúp nàng tắm rửa sạch sẽ." Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, trong con ngươi hiện lên vẻ thỏa mãn và hài lòng, "Bổn Vương chưa bao giờ phục vũ nữ tử nào như vậy, nàng là người đầu tiên, nếu đổi lại là những nữ tử khác, sẽ phải vui mừng như điên."

Trong đầu Mộc Thất nổ vang.....

Thoa rượu thuốc tìm bọn người Trầm Thu làm không được sao, sao cần tự hắn làm? Rõ ràng là hắn mưu đồ bất chính, động cơ không thuần khiết, được tiện nghi còn ra vẻ!

Nàng ở hiện đại lẫn cổ đại giữ cho bản thân trong sạch mấy chục năm, cũng bị hắn phá hủy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Giúp hắn kiên cường

Editor Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ đưa tay sờ lên trán Mộc Thất, nhẹ nhàng đặt khăn lụa vào trong chậu nước, lại thay khăn mới. Tất cả các động tác đều làm rất trôi chảy, êm ái giống như cơn gió nhẹ.

Mộc Thất để mặc cho hắn lôi kéo mình, chui vào lồng ngực của hắn, trái tim lại chua xót từng cơn.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt ấm áp của hắn, tràn đầy mơ ước đối với tương lai.

Nhưng thời hạn sư phụ Mông Trần nói cũng sắp đến, một năm qua đi, nàng chỉ có thể đối mặt cái chết, nhìn A Sở lại mất đi mọi thứ một lần nữa, để cho hắn khổ sở cả đời.....

Không, nàng phải sống, vì A Sở, nàng sẽ không dễ dàng chết như vậy!

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng đặt tay lên bụng phẳn của Mộc Thất, cằm đặt trên đỉnh đầu của nàng, lạnh nhạt nói: "Tiểu Thất, chúng ta sinh một đứa bé đi. Nếu là con trai, ta sẽ đưa hắn ra roi thúc ngựa, nhìn hết phong cảnh núi non, nếu là con gái....."

"Nếu như là một đứa con gái thì thế nào?" Mộc Thất hỏi.

"Nếu là con gái giống nàng, ta sẽ nâng niu nó trong lòng bàn tay, nuông chiều cả đời." Sở Vân Mộ đặt một nụ hôn xuống trán Mộc Thất, nhẹ giọng nói.

Mộc Thất chợt ôm lấy cổ Sở Vân Mộ, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng của hắn.

Môi của hắn hơi lạnh nhưng mềm mại, giống như hoa đào nở vào tháng ba, hơi thở mang theo băng tuyết.

Mộc Thất thấy hắn ngẩng ra, lập tức rời khỏi môi của hắn, bọc chăn lui về phía sau một chút, lại bị hắn bất chợt nắm lấy cổ tay kéo vào trong ngực.

Mộc Thất cuống quít rút tay ra nắm chặt chăn, che lại thân thể của mình, ai ngờ không cẩn thận kéo vạt áo của hắn ra.....

Cổ áo của Sở Vân Mộ mở rộng, lộ ra lòng ngực cường tráng.

Mộc Thất lấy tay chạm vào ngực hắn, cảm thấy một chỗ có vết sẹo lồi, vị trí vết sẹo nằm bên phải tim, chỉ cần gần chút nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nghĩ như vậy, tay của nàng không khỏi run lên.....

"Vết thương kia tại sao lại bị?" Mộc Thất dùng một ngón tay phát họa vết thương, trong tim dâng lên cảm giác đau lòng.

Sở Vân Mộ cầm tay của nàng, ấn giữ trong lồng ngực, khẽ nói: "Đó là chuyện của hai mươi năm trước, không đáng để nhắc tới."

"Không, ta muốn nghe." Mộc Thất nói.

Sở Vân Mộ khẽ mỉm cười, thẳng thắn nói: "Khi đó ta với mẫu thân bị người liên tiếp hãm hại, phụ thân hạ lệnh dùng cực hình xử lý chúng ta, ta tận mắt thấy mẫu thân bị lột da róc xương nhưng không làm gì được, ta may mắn được cứu nhưng cũng bị hoàng tộc vứt bỏ. Gia tộc của ta đời đời trên người đều có vết bớp hoa anh đào, vì thế sẽ không còn liên quan tới gia tộc, ta mới dùng dạo loại bỏ vết bớp hoa anh đào trên ngực."

Đoạn ký ức kia hóa thành cơn ác mộng quấy nhiễu hắn nhiều năm, đoạn kinh nghiệm máu thịt đau thương ấy, hôm nay khi hắn nhắc tới, lại nhẹ như nước chảy mây trôi.

Mộc Thất ôm chặt hắn, gương mặt dán lên ngực hắn, hỏi "A Sở, chàng đã biết thân phận của ta, chàng..... có hận ta không?"

Khi hắn đuổi đến núi Côn Lôn, nhất định gặp được nhóm người A Nguyệt Lạp.

A Nguyệt Lạp có thể cho nàng vào mộ của thánh nữ thuần vu, thân phận của nàng ngoại trừ là thiếu chủ thánh nữ, còn có thể là ai chứ?

Mà lúc đầu khi sư phụ nhốt hắn ở động băng lại gây ra sai sót về thời gian, hại hắn phải chịu hai lần khổ sở khi chứng kiến mẫu thân mình chết đi, A Sở nhất định là rất hận! Nếu như hắn biết thân phận của nàng, có thể không hận nàng được sao?

"Tiểu Thất....." Sở Vân Mô nâng mặt nàng lên, ngắm vào trong mắt nàng nói: "Ta đã sớm biết thân phận của nàng, từ lúc bắt nàng vào Vân Từ sơn trang, ta đã biết nàng là nữ nhi của thuần vu, là đồ đệ của Mông Trần."

Trong lòng Mộc Thất chấn động, hắn đã sớm biết tất cả?

"Qua quá nhiều năm cô độc, khi vừa phát hiện ra, thật sự ta rất muốn bắt nàng đến đây, tự tay phá hủy đồ đệ mà Mông Trần yêu quý. Nhưng khi ta nhìn thấy trong ánh mắt nàng tràn đầy quật cường và giảo hoạt, lại duy nhất không có vẻ sợ hãi. Ta chờ nàng cầu xin ta giúp nàng, nhưng nàng lại tự mình đối mặt khó khăn, để cho ta càng ngày càng muốn tiếp cận nàng dò xét suy nghĩ trong lòng nàng. Ta cảm thấy rất hứng thú với nàng, cũng dần dần để nàng trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của mình."

Sở Vân Mộ vươn cổ tay ra, cầm tay nàng lên, trên hai cổ tay đều có ấn ký hoa mai giống nhau như đúc.

"Tiểu Thất, ta sống lâu như vậy, nàng là người đầu tiên lo lắng cho ta, vì ta mà khóc. Ta đã đã cho rằng nàng, cũng sẽ không vì thân phận mà thay đổi tâm ý. Tiểu Thất nàng là của ta, vĩnh viễn đều là như vậy, ta không muốn xa cách." Sở Vân Mộ nhìn nữ tử tóc dài trong ngực, ánh mắt mềm mại như ánh trăng.

Nhìn vào mắt hắn Mộc Thất không thấy được nửa điểm hiềm khích, ánh mắt của hắn trong suốt như nước, chỉ có hình bóng của nàng.

A Sở của nàng, chỉ có nàng mới biết được nhu tình của hắn*.....

*nhu tình= ôn nhu + tình cảm

Hắn có thể dung túng nàng vô hạn, có thể lập tức xuất hiện vào thời khắc nàng gặp nguy hiểm, vì nàng độc bá một phương, chỉ vì muốn nàng ở bên cạnh hắn.

Mộc Thất nhàn nhạt cười, quyết định không nói cho hắn biết tin tức kia.

Nàng tuyệt đối không thể chết, nàng phải chung sống cùng hắn, từ nay về sau nàng muốn mang đến cho hắn một cuộc sống vui vẻ!

**

Từ ngày đó, Mộc Thất và tàng thư cát tìm các sách cổ điển tịch, tìm tất cả các thông tin liên quan đến nguyền rủa.

Nàng không thể để A Sở hi sinh tính mạng của mình, cũng không ngồi chờ chết như vậy! Nàng muốn bình yên vô sự sống cùng hắn, nàng còn muốn mang theo đứa bé của hai người cùng đi ngắm nhìn núi non thơ mộng, nàng không thể chết được!

Đản Hoa đang ngồi trên đầu vai Trầm Thu, nhìn chủ nhân ném các loại dược liệu vào đỉnh Không Động, vận công chế thuốc.

Sau đó, nhìn chủ nhân thở dài lần thứ bốn mươi chín sai Trầm Thu lấy thuốc trong đỉnh vức đi, lầm bầm bỏ lại một đống sách thuốc, cầm sách ở một đống khác xem.....

Trầm Xuân thở dài, đây là tiểu thư sau khi bị vương gia thu thập, quyết định nghiêm túc luyện tập, luyện ra loại độc dược đi đối phó Vương Gia sao?

Không phải đã gả cho nam tử phúc hắc như Vương Gia rồi sao, làm vậy thật phí tâm phí sức.....

"Tiểu nha đầu!" Ngoài cửa vang lên tiếng Nhiên Ông gọi.

Trầm Xuân chỉ thấy một bóng áo đen nhảy vào trong phòng, ngay sau đó, cửa ngay lập tức bị đóng chặt nhốt bọn họ bên ngoài.

"Được rồi được rồi, nếu nguyền rủa trong cơ thể ngươi có thể nhờ chút thuốc đỉnh Không Động luyện ra mà cởi bỏ, lão già Mông Trần kia cũng đâu phí sức, góp cả mạng già vào!" Nhiên Ông để ly trà xuống, cầm lên quả đào cắn một cái nói.

Mộc Thất bỏ lại sách thuốc, đi tới trước mặt Nhiên Ông hung ác nói: "Xú lão đầu, ý của người là để con ngồi đây chịu chết sao? Còn nữa, mấy ngày vừa rồi người vô tung vô ảnh biến đi đâu mất, trong ngày đại hôn đồ đệ của người suýt nữa bị vùi trong băng động ở núi Côn Lôn, lại không biết mình tại sao lại chết, người cũng chả biết!"

"Sư phụ như ta làm sao lại có một đệ tử thích gây chuyện như con, đến động phòng hoa chúc con cũng trì hoãn! Thiệt cho ta từ xa mang đến linh đan diệu dược!" Nói xong, Nhiên Ông kết tay tạo thành liên hoa ấn, vận công ở tay bắn một viên thuốc vào trong miệng Mộc Thất.

Mộc Thất che cổ họng, thầm nói không hay!

Không biết người sư phụ này lại cho nàng ăn thứ gì! Lần trước cho nàng ăn Tẩy Tủy Đan làm nàng đau đến suýt chết, lần này là cái gì..... tư âm.....

Hắn lại đang giở trò gì!

Mộc Thất ngồi dưới đất, chỉ cảm muốn ngất xỉu, nhưng trong lòng dần dần thanh tỉnh, thân thể cũng có hơi sức.

Nhiên Ông nghiêm túc nói: "Đây là bảo bối của đệ tộc Giao Nhân, chỉ có một viên, giúp con kéo dài tính mạng."

"Có thể kéo dài tánh mạng bao lâu?" Mộc Thất ho khan một cái hỏi.

"Hai năm." Nhiên Ông vuốt bím tóc trên cằm: "Trong ba năm này, chúng ta chúng ta có thể tìm biện pháp hóa giải nguyền rủa....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Hôm nay động phòng?

Editor Hoa Trong Tuyết

Nước Đại Lịch, phủ Tề Vương.

Nam Cung Trạm tát trúng ngay vết thương cũ mới lành trên mặt Mộc Nguyệt Tình, đến nhìn cũng không muốn nhìn, hung hăng nói: "Là ngươi đưa túi thơm cho Ninh nhi đúng không? Trong túi thơm có cỏ Đoạn Trường, ngươi đúng là độc phụ, ngươi cố tình muốn làm cho nàng trúng độc!"

Mộc Nguyệt Tình ngồi bệch trên mặt đất, má trái hiện lên dấu năm ngón tay rất rõ ràng, nàng lau má trái, chỉ cảm thấy trên má trái bỏng rát. Vì con tiện nhân Mộc Nguyệt Ninh kia, hắn có thể nhẫn tâm đánh nàng!

Không biết Mộc Nguyệt Ninh dùng biện pháp gì, quyến rũ mê hoặc Vương Gia, để cho hắn bỏ mặc chính phi trong đêm tân hôn!

Rõ ràng nàng đã làm theo lời mẫu thân, bỏ thêm hương kích thích trong nến đỏ và lư hương.

Lão ma ma nói qua, đây là hương nhang bí truyền trong cung, có tác dụng với nam tử, nhưng tại sao không có chút tác dụng với vương gia, tất cả là tiện nhân Mộc Nguyệt Ninh kia nghe lén lời nàng và mẫu thân nói, trước đấy đã cho Vương Gia dùng thuốc giải!

Tâm hôn chưa tới nửa tháng, Vương Gia đã cưới Mộc Nguyệt Ninh vào phủ, phong làm trắc phi.

Mộc Nguyệt Ninh nữ nhân này tâm cơ thâm trầm, thận trọng, đến hôm nay xem như nàng đã nhìn thấu!

Nhưng Vương Gia hắn..... đã sớm không còn tin tưởng nàng!

Mộc Nguyệt Tình đưa tay lau đi máu tươi ở khóe miệng, cười lạnh nói: "Nguyệt Ninh là muội muội của thiếp, thiếp thân sao có thể dùng độc hại nàng? Cái túi thơm đấy đúng là của thiếp thân cho nàng, nhưng là thiếp thân chưa bao giờ bỏ vào trong ấy cỏ đoạn trường!"

Nam Cung Trạm hừ lạnh một tiếng nói: "Bổn Vương đã sớm biết ngươi ra tay thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ cực sâu, không ngờ ngươi lại động thủ với chính muội muội của mình! Ngươi ở trong viện này đóng cửa suy nghĩ, không được phép bước ra nửa bước, nếu vẫn không biết hối cải, ngươi cứ ở đây mà cô đơn đến già!"

Dứt lời, Nam Cung Trạm vung ống tay áo lên, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Đối với nữ nhân này, nhìn thêm một chút hắn cũng không muốn nhìn. Ban đầu nàng còn lập quỷ kế dùng muội muội thay nàng bái đường, nếu không phải Mộc thừa tướng và Trấn Nam Vương còn có tác dụng với hắn, hắn đã sớm giết chết nữ nhân này!

Nghĩ đến đây, hắn nắm chặt nắm tay, trong ánh mắt tràn đầy hận ý.

—— Sở Vân Mộ, là ngươi đoạt mất nữ nhân của Bổn Vương, Bổn Vương nhất định không đội trời chung với ngươi!

"Không, không phải là của ta....." Sau khi Mộc Nguyệt Tình nghe được quyết định cấm túc của hắn, nước mắt rơi như mưa, bước qua níu lấy vạt áo của Nam Cung Trạm.

"Vương Gia, là Mộc Nguyệt Ninh đặt bẫy cố ý hại thiếp thân! Cỏ Đoạn Trường có kịch độc, vì sao nàng lại không bị gì, chỉ đơn giản là ngủ mê man? Rõ ràng là nàng cố ý làm như vậy, là nàng hại thiếp a!" Mộc Nguyệt Tình khóc nói.

"Cút!" Nam Cung Trạm một cước đá văng nàng, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng Bổn Vương còn có thể tin tưởng ngươi sao? Ngươi và Vân phu nhân ở phủ thừa tướng nhiều lần hãm hại Nguyệt Lương, ngày cả việc danh tiếng của nàng bị bôi nhọ cũng là do các ngươi bày ra, còn truyền tin tức ra ngoài, không phải sao?"

Bờ môi Mộc Nguyệt Tình run rẩy, Vương Gia hắn đều biết!

"Nếu như ngươi còn dám làm càn, Bổn Vương liền mang chuyện ngươi hại người nói ra giao ngươi cho Tông Nhân Phủ xử lý, tuyệt không nương tay!" Nam Cung Trạm nói tiếp.

Mộc Nguyệt Tình buông tay đang nắm tay Nam Cung Trạm ra, lớn tiếng cười lạnh.

Cuối cùng người hắn yêu không phải là nàng, hắn yêu Mộc Nguyệt Lương!

Hắn không thương nàng, nàng sao có thể lấy lại được tâm của hắn?

"Vương Gia vẫn nên buông tay Mộc Nguyệt Lương đi, nàng là Vương Phi của Nhiếp Chính Vương, đã là nữ nhân của người khác. Đáng tiếc Nhiếp Chính Vương này quyền thế khuynh triều, thủ đoạn sắc bén, Vương Gia muốn thuận nước đẩy thuyền trở thành thái tử, nhất định phải dựa vào Mộc phủ và Trấn Nam Vương! Ta mới là tiểu thư danh chính ngôn thuận của phủ thừa tướng, Vương Gia nhịn cũng không phải vì ta!" Mộc Nguyệt Tình đứng lên, cười to nói.

Nam Cung Trạm bị nói đến chỗ đau, trong nháy mắt dâng lên tức giận.

Tay của hắn giơ lên trời, lại ẩn nhẫn hạ xuống, phân phó nha hoàn Thanh Lệ đứng bên cạnh: "Trông coi vương phi cẩn thận, mấy ngày nay không được đi ra thiên viện, nếu có sai lầm, giết không tha!"

Mộc Nguyệt Tình cười tự giễu, đợi sau khi Nam Cung Trạm rời đi, nói với nha hoàn bên cạnh: "Mang bồ câu đưa thư của bản Vương Phi đến đây."

Bồ câu đưa thư này là chim đưa thư ngàn dặm mà mẫu thân nuôi dưỡng, nàng phải nhanh chóng liên lạc với mẫu thân, nghĩ biện pháp diệt trừ Mộc Nguyệt Ninh!

**

Phủ Nhiếp Chính Vương.

Mộc Thất ngồi trên giường nệm êm ấm, híp con ngươi nghỉ ngơi.

Sức khỏe của nàng khi bị nhiễm lạnh ở núi Côn Luân đã hồi phục rất nhiều, nhưng Sở Vân Mộ vẫn như cũ không buông tha nàng, buộc nàng mỗi ngày nằm trên giường sáu canh giờ, một ngày ba bữa do đích thân hắn xuống bếp, để cho nàng cảm thấy, mình thật giống như nữ tử có thai sáu bảy tháng, mà còn là một thai phụ có thai vị yếu ớt.....

Không phải là thái y chỉ nói một câu'Thân thể vương phi nhiễm khí lạnh, khí huyết giảm mất, mấy ngày gần đây không nên cùng phòng " sao?

Mộc Thất nhìn biểu hiện ân cần của hắn, rõ ràng chính là đói khát khó nhịn, muốn nuôi nàng cho mập sau đấy ăn sạch sẽ!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Sở mỹ nhân ưu nhã bưng một khay xanh ngọc, từ phòng bếp không xa đi lại.

Mộc Thất ngửi được mùi hương sen nhàn nhạt, nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, nhích người vào bên trong nhường cho vị trí cho hắn.

"Phu nhân, ăn cơm." Sở Vân Mộ ngồi xuống bên cạnh cô, đặt thức ăn lên bàn.

Mộc Thất khẽ cau mày: cá chép chưng, canh trứng nấm mèo, gà đen hầm cách thủy, ngay cả cơm cũng có thêm đậu đen và thịt long nhãn, những món ăn Sở mỹ nhân làm đều là bổ âm, rõ là..... nhọc lòng.....

"Thế nào? Vi phu làm món ăn không hợp khẩu vị phu nhân sao?" Sở Vân Mộ giúp nàng gỡ xương cá, khẽ nhíu mày nói.

"Làm sao lại không hợp!" Mộc Thất nuốt xuống miếng cá Sở Vân Mộ vừa đưa đến, giơ ngón cái lên, vuốt mông ngựa nói: "Hương vị món ăn A Sở làm chỉ trên trời mới có, nhân gian hiếm thấy. Ta có thể may mắn ăn những món ăn này một tháng, đúng là một vinh hạnh đặt biệt."

Sở Vân Mộ nhếch miệng lên, lạnh nhạt nói: "Phu nhân biết thì tốt, nàng phải mau mau dưỡng thân thể thật tốt, mới nhận được mưa móc của vi phu, tránh cho trong lúc ấy lại ngất xỉu, lưu lại ấn tượng không tốt trong trí nhớ....."

"Nước..... nước!" Mộc Thất nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của hắn làm cho một miệng thức ăn bị nghẹn lại, nâng ly trà lên uống một lúc lâu, xoay người muốn chạy trốn, lại bị hắn ôm trở về.

"Vi phu đã nói qua, ăn chưa xong không được rời đi. Nàng có nhớ..... nàng vẫn còn thiếu vi phu đêm động phòng." Sở Vân Mộ khẽ cười nói.

"Ta...ta nhức đầu....." Mộc Thất che đầu, giả bộ bệnh nói.

Sở Vân Mộ nắm lấy cổ tay Mộc Thất, kiểm tra mạch của nàng, cười gằn: "Mạch tượng của nàng vững vàng mạnh mẽ, không giống như là ốm yếu bệnh tật. Nụ hoa bổn vương chăm sóc bấy lâu cũng nên nở ra, chọn ngày không bằng được ngày, hôm nay động phòng, được không?"

"Cái gì?" Mặt Mộc Thất vụt đỏ.

Nàng quay đầu lại nhìn Sở mỹ nhân nghiêm trang, cả người phát ra nhu tình, không giống như là đùa giỡn...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Kế hoạch sinh con của Nhiếp Chính Vương

Edit Hoa Trong Tuyết

Nàng quay đầu lại nhìn Sở mỹ nhân nghiêm trang, bày ra dáng vẻ nhu tình, không hề giống như đùa giỡn.....

Nhưng bây giờ là giữa ban ngày, còn muốn động phòng hoa chúc! Không phải hắn sẽ thật sự không nhịn được, ăn nàng sạch sẽ chứ?

Nhìn mọi người xung quanh, Mộc Thất không tiện mở miệng nói, Chỉ là đụng đụng sau lưng, lại đụng đụng, tìm thời cơ chuẩn bị nhảy xuống khỏi núi giả trốn đi.

Ai ngờ Sở Vân Mộ đã sớm đoán được suy nghĩ của nàng, lúc nàng tung người nhảy xuống liền ôm lấy eo của nàng, ôm nàng vào lòng xoay mấy vòng, làm cho nàng hết vùng vẫy.

Những người xung quanh thấy cảnh này, lập tức thức thời lui ra.

Sở Vân Mộ ôm Mộc Thất đi về phía gian phòng, hơi thở thơm như hoa lan, chậm rãi nói: "Nếu phu nhân ăn cơm xong rồi, đối với sự chăm sóc trong thời gian gần đây của vi phu nên khen thưởng một phen? Phương thức khen thưởng, vị phu thích thực hiện trên giường."

Từ góc nhìn của Mộc Thất, nhìn thấy được cái cằm tinh xảo của Sở Vân Mộ, đôi môi mỏng hơi nhếch lên và đôi con người đang rực lửa cuồng nhiệt.

Nàng không khỏi cúi đầu, trên mặt phiếm đỏ ửng nói: "Ngươi..... ban ngày tuyên dâm!"

Sở Vân Mộ khẽ hôn lên tráng của nàng, cười trêu nói: "Lời này nương tử nói sai rồi, vi phu vì kế hoạch sinh nhi tử mà phấn đấu, đây còn được xem là chính sự."

Mộc Thất nghe đến hai chữ ' chính sự' này thì á khẩu không nói nên lời, nếu như so về mặt dày với Sở Vân Mộ, còn chênh lệch quá nhiều.....

Cố gắng cũng không làm gì được, Mộc Thất thừa nhận mình không có kinh nghiệm trong chuyện này, không thể đảm đương được.

"Khởi bẩm Vương Gia, Vương Phi, phủ Thừa Tướng phái người tới báo, Mộc thừa tướng bị bệnh không xuống giường được, xin Vương Phi trở về phủ thăm!" Nguyên Giáng biết quấy rầy nhã hứng của Vương Gia sẽ không có kết quả tốt, nhưng hắn suy nghĩ đến tầm quan trọng của chuyện này, vẫn phải mở miệng bẩm báo.

Phủ thừa tướng đưa tin tới muốn Vương Phi về thăm bệnh, chỉ là lý do bên ngoài, thật ra là muốn Vương Phi ra tay chữa bệnh cho thừa tướng. Nếu chuyện này bị trì hoãn, chắc chắn sẽ có người dùng chuyện này để làm lý do, làm cho Vương Phi mang tiếng bất hiếu, sẽ không thể phản bác được!

Sở Vân Mộ nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt do trong suốt nóng rực hóa thành âm lãnh khắc nghiệt.

Chắc hẳn lần này phủ thừa tướng lại nghĩ biện pháp làm khó Tiểu Thất, ban đầu bọn họ hãm hại Tiểu Thất, chuyện bọn họ ném Tiểu Thất vào Ôn Dịch cốc, hắn còn chưa có tính sổ!

Chỉ là nhìn nữ nhân mình yêu thương ở trước mặt, lửa giận của hắn dần dần bình phục lại. Còn nhiều thời gian, Tiểu Thất đang ở bên cạnh hắn, ai cũng không thể giành được.

"Chuẩn bị xe, Bổn Vương muốn đi cùng Vương Phi." Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, lạnh lùng nói.

Mộc Thất từ trong ngực Sở Vân Mộ nhảy xuống nói: "A Sở, lần này tướng phủ gọi ta trở về, nhất định là thái y bó tay hết cách, muốn ta chữa bệnh cho người phụ thân hồ đồ này, không cần lo lắng. Huống chi ta cũng muốn ở lại phủ thừa tướng mấy ngày, chàng đi cùng ta, ta sợ chàng không quen."

Nàng đương nhiên hiểu thói quen sinh hoạt của Sở Vân Mộ, rất xa hoa lại nhiều quy tắc, không ngại tốn sức tốn thời gian!

Lại nói chỗ ở, gian phòng của Sở mỹ nhân phải rải thảm nhung tơ, nhung tơ phải là hàng thượng đẳng, không nhiễm bụi bậm, giường của Sở mỹ nhân mỗi ngày phải dùng hương nhang hun nửa canh giờ, mà hương nhang này phải được điều chế đặc biệt từ sen ở Vân Nam sau khi hun xong vẫn còn hương sen nhàn nhạt.....

Lại nói ăn uống, trà Sở mỹ nhân nhân uống phải là Long Tĩnh thượng đẳng, trà Long Tĩnh này phải hái không quá ba tháng, thức ăn Sở mỹ nhân ăn phải tinh mỹ, quyết không thể có vị cay, dĩ nhiên đồ ăn Mộc Thất nấu là ngoại lệ.....

Nàng xuống bếp nấu gì đấy, dù là gián kho tàu, Sở mỹ nhân cũng sẽ vui mừng mà nếm thử.....

Một vị tôn thần khó hầu hạ như vậy lại đến sống ở Lãm Phương Viện cẩu cô, nàng không biết phải chăm sóc như thế nào!

"Chẳng lẽ đang lúc tân hôn phu nhân lại muốn bỏ lại vi phu, muốn một mình đi ra ngoài gặp mặt nam tử khác mà không muốn vi phu biết?" Sở Vân Mộ nhíu mày: "Huống chi, chỗ nàng sống ở phủ thừa tương không phải là vi phu chưa từng ngủ qua, mấy buổi tối trước ngày thành thân....."

Mộc Thất cảm thấy không ổn, lập tức che miệng của hắn, lập tức phân phó cho Nguyên Giáng: "Cứ theo lời Vương Gia nói mà làm, chúng ta cùng nhau đi, nhanh đi giúp vương gia chuẩn bị đồ đạt, lập tức lên đường!"

"Dạ, vương phi." Nguyên Giáng đáp lời nói.

**

Mộc Thất thừa nhận, sau khi gặp Sở Vân Mộ, nàng đã trải qua không ít kinh sợ, nhưng sau khi nàng thấy đồ đạt Sở Vân Mộ mang ra khỏi cửa để đi thăm người thân nàng không khỏi chấn động.

Cái này thật sự không phải là dọn nhà, mà chỉ là đi phủ thường tướng ở mấy ngày?

Mộc Thất chỉ vào mấy xe ngựa trước mắt, run rẩy hỏi "Những xe ngựa này bên trong cũng đựng gì thế?"

Nàng cảm thấy, bất luận là Sở Vân Mộ mang theo bên trong mấy trăm ám vệ một đêm tiêu diệt phu thừa tướng, xây lại phế tích, hay là mang theo y phục đủ cho một phủ sử dụng, cũng dư dả.....

"Khởi bẩm Vương Phi, ba rương này là y phục, ba rương này là trang sức, ba rương này là hương liệu dùng để tắm rửa, ba rương này là dụng cụ để dùng bữa....." Nguyên Giáng nhanh chóng giới thiệu giống như đã thuộc lòng mọi thứ.

Mộc Thất cảm thấy đau đầu, nàng ngoài mang theo ba nha hoàn Trầm Thu Trầm Hạ Trầm Xuân, chỉ mang theo một rương hành lý, ai biết Sở Vân Mộ lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, giống như chuẩn bị chuyển phủ!

Cũng may mắn là phủ Nhiếp Chính Vương của hắn cực kỳ lớn, năm ba năm cũng không mang theo hết.

"Tiểu Thất, nên lên đường." Sở Vân Mộ không chút ngại ngùng ôm lấy Mộc Thất, bước lên xe ngựa hoa lệ trước mặt.

"Buông ra, tự ta đi, nhiều người như vậy!" Mộc Thất đẩy hắn ra nói.

Sở Vân Mộ nghe như vậy nắm lấy cằm của ngàng nói nhỏ bên tai cô: "Nếu Tiểu Thất không nghe lời nữa, vi phu không ngại làm chuyện động phòng tại đây!"

Mộc Thất đỏ mặt cúi đầu, ngồi trên đầu gối của hắn, mặc hắn ôm mình vào trong ngực.

Xe ngựa đến phủ Thừa Tướng, mọi người trong phủ đều ra nghênh đón.

"Tham kiến Nhiếp Chính vương, Nhiếp Chính vương phi!" Mọi người hành lễ nói.

Bên kia, xe ngựa của Tề Vương Phủ cũng đến, từ trên xe bước xuống một nam tử anh tuấn mạnh mẽ và một nữ tử thanh tú mềm mại.

Nam tử này chính là Tề vương Nam Cung Trạm, mà cô gái này không phải Tề Vương Phi Mộc Nguyệt Tinh, mà là trắc phi Mộc Nguyệt Ninh.

"Sao không thấy Tinh nhi?" Đại phu nhân hỏi.

"Nguyệt Tinh bị bệnh, nên không đến được, Bổn Vương muốn để nàng ở lại vương phủ nghỉ ngơi." Nam Cung Trạm đáp.

"Tề Vương Điện hạ rất có khúc khí, cưới được hai tỷ muội quốc sắc thiên hương." Mộc Thất cười yếu ớt nói.

Nam Cung Trạm ngước mặt nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, mặc váy màu xanh ngọc như nước chảy, mi nhu khói mày như than, khuôn mặt như hoa đào trong gió xuân, so với lần đầu gặp gỡ lại nhiều thêm vài phần quyến rũ.

Vẻ đẹp của nàng làm đau mắt hắn, cũng làm tim hắn nhói đau.

"Vương Phi quá khen, Nhiếp Chính Vương có thể cưới được cô gái phong hoa tuyệt đại như Vương Phi, đây mới là nhân duyên tốt." Trên mặt Nam Cung Trạm đầy nụ cười, tay lại siết chặt thành nắm đấm.

"Vương Phi của Bổn Vương tự bản thân Bổn Vương sẽ quan tâm, Tề Vương vẫn nên quản tốt hai phi tử của mình, không nên để nội đấu xảy ra." Sở Vân Mộ nghênh ngang nắm tay Mộc Thất, dùng truyền âm nói với Mộc Thất: "Giống như Bổn Vương rất quan tâm đến kế hoạch sinh nhi tử, và động tĩnh trong bụng Tiểu Thất....."

Mộc Thất ngượng ngùng cúi thấp đầu, hung hăng bấm Sở Vân Mộ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Trở về Tướng phủ, làm phẫu thuật

Edit: Hoa Trong Tuyết

Tướng gia đột phát bệnh nặng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bọn nha hoàn đều náo loạn.

Đi đến của viện của Mộc Thừa tướng, thấy mấy lão thái y đều giống như kiến bò trên chảo nóng đi lại vòng vòng.

"Tướng gia như thế nào?" Đại phu nhân cố làm ra vẻ sợ hãi đi theo thái y hỏi.

"Hồi bẩm đại phu nhân, tướng gia bị sốt cao, nôn mửa, đau bụng, có triệu chứng co rút, giống như là bị ngộ độc thức ăn, nhưng vi thần điều tra đồ ăn tướng gia ăn mấy ngày gần đây, cũng không có gì khác thường, như vậy xem ra, nhất định là do bản thân sinh bệnh. Vi thần đã bốc thuốc giảm đau, để cho tướng gia ngâm dược để giảm bớt triệu chứng đau đớn." Một vị lão thái y khom người nói.

"Phương pháp dùng thuốc ngâm người này không được!" Mộc Thất trầm tư chốc lát, ngăn lại nói.

Mọi người đều là ngẩn ra, Nhiếp Chính Vương Vương Phi lại giám bác bỏ lời nói của lão thái y quyền uy nhất thái y viện! Nhưng mà nếu nhìn lại những sự tích diệu thủ hồi xuân trước đây của Vương Phi, cũng không người nào dám can đảm lên tiếng.

Sở Vân Mộ nằm ở trên giường nệm, mặc cho nha hoàn quạt cho hắn, mắt phượng khẽ hếch lên, cũng không tham dự vào việc này.

Coi như Vương phi của mình có ở phủ thừa tướng náo lên tận trời, có hắn ở sau lưng làm chỗ dựa, ai cũng phải nhịn mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, cứ

đi theo nha đầu này là được.

"Ngâm dược có hiệu quả giảm đau rõ rệt, vì sao không thể?" Nam Cung Trạm hỏi.

"Tề Vương Điện Hạ là người ngoài nghề, làm sao biết có bao nhiêu nguyên nhân dẫn đến tình trạng đau bụng như vậy? Nguyên nhân phát sinh gây đau bụng không dưới trăm loại nguyên nhân, không phải mỗi loại chứng bệnh chỉ cần ngừng đau là có thể khỏi hẳn.

Lão thái y quan sát cho kỹ, có đúng là phụ thân của ta bị đau bụng phía bên phải và phần thắc lưng không, cảm giác đau kịch liệt còn có nôn mửa, sốt cao, rùng mình, vả lại bụng có cục sưng, hiện tại không thể cử động được! Một khi xảy ra chuyện không may sẽ ảnh hưởng đến ngũ tạng, hậu quả này các ngươi cũng không thể gánh vác nổi!"

Khuôn mặt Mộc Thất lạnh tanh không chút tình cảm nhìn lướt qua Nam Cung Trạm, không nhìn đến ánh mắt sát quắt của hắn, gằn từng chữ.

Sở Vân Mộ nằm một bên bẻ gãy quạt ngọc trong tay, quạt ngọc trong tay hắn hóa thành phấn vụn.

—— hắn thật muốn khoét đi đôi mắt sắng quắt của Nam Cung Trạm, đang nhìn chằm chằm Tiểu Thất!

Tiểu Thất là người của hắn, ai cũng không được nhìn!

Hai chân lão thái y phát run, nghĩ lại một chút, gật đầu như giã tỏi.

"Lời Nhiếp Chính Vương Vương Phi nói trùng khớp với triệu chứng bệnh của tướng gia, phía bên phải bụng tướng gia có một cục sưng, vi thần cho là hỏa khí tích tụ, nhưng là triệu chứng này với khí hư tích tụ trong cơ thể có mấy phần khác biệt, vi thần đã nghĩ đủ cách vẫn không giải thích hợp lý." Lão thái y bừng tỉnh hiểu ra nói.

Sắc mặt Mộc Thất âm trầm, quả nhiên nàng đoán không sai, đáng tiếc ở cổ đại không có chụp X quang, chỉ cần làm một cuộc xét nghiệm nhỏ là có thể xác định Mộc Tương bị viêm túi mật!

"Để ta vào xem bệnh cho phụ thân, nếu phụ thân đã cố ý cho mới ta đến, chuyện này ta không thể không quản." Mộc Thất đi về phía bên trong nhà.

"Đợi đã nào...!" Đại phu nhân vương tay với móng tay vẫn còn sơn đỏ ngăn cản Mộc Thất, mở miệng nói: "Xem bệnh cho tướng gia đã có thái y, Lương nhi trước tiên ngươi cứ đi nghỉ ngơi đã, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong."

Mộc Thất nâng lên khóe môi cười lạnh, khe khẽ đẩy tay đại phu nhân ra, lạnh nhạt nói: "Đại phu nhân không cần phải lo lắng, bổn vương phi không muốn mang tiếng bất hiếu, tất nhiên sẽ tận lực trị bệnh cho phụ thân, huống chi tướng phủ to như vậy khó tránh khỏi sẽ xảy ra sai sót. Giống như trước đây phu nhân trúng độc tỳ cao, lại dọa sợ mọi người ở đây."

Đản Hoa ngồi trên vai Mộc Thất, mở cái miệng nhỏ nhắn lè lưỡi, một mùi bạc hà mát mẻ truyền đến mũi đại phu nhân.

Mộc Thất khe nhíu mày, nói bên tại đại phu nhân: "Hay là nói, đại phu nhân không muốn ta chẩn bệnh cho phụ thân, là có bí mật gì không muốn bị ta phát hiện sao?"

Sắc mặt đại phu nhân tái xanh, giống như cảm giác đau đớn lúc trước Mộc Nguyệt Lương châm cứu cho nàng lại dâng lên.

Trán nàng ta chảy xuống từng giot mồ hôi lạnh, đôi tay nắm chặt, nhưng lại không thể không nhường đường.

Mộc Thất phân phó nha hoàn dùng rượu lau chân tay và trán Mộc thừa tướng, trước tiên hạ sốt, sau đấy là bắt mạch chẩn bệnh.

Quả nhiên, Môc Tương xuất hiện triệu chứng sốt nhẹ, lúc đó có nôn mửa, bên phải bụng rất là đau đớn, giống với chẩn đoán của nàng như đúc!

Mộc Thất đưa tay chạm vào sươn xuờng bên phải của hắn, thấy rõ ràng có một cục sưng.

Ở hiện đại, loại bệnh này gọi là viêm túi mật, chỉ là tình trạng bệnh hiện tại cua Mộc Tương có hơi khác một chút, môi của hắn biến màu xanh, giống như là trúng độc mãng tính!

Mộc Thất bước ra khỏi phòng, phân phó nói: "Trầm Thu, mang hòm thuốc của ta đến đây, chuẩn bị vôi sống trừ độc."

"Vâng" Trầm Thu đáp lời nói.

"Nếu lão thái y đã bó tay hết cách, các ngươi cũng chỉ có thể nghe theo ta, cho ta thời gian một canh giờ, ta nhất định làm cho tướng gia khỏe trở lại! Mọi người có dị nghị gì không?" Mộc Thất nhìn về những người đứng trong sân, quay đầu lại lạnh nhạt nói.

Ngườ đầu tiên lên tiếng là Mộc Nguyệt Ninh, nàng rũ con ngươi nói: "Đại tỷ tỷ y thuật tinh xảo, người đời đều biết, ta tin tưởng đại tỷ tỷ."

Nam Cung Trạm nhìn gương mặt của nàng đã có chút biểu hiện khác đi, sau lại nói: "Tất nhiên có thể giao cho Nhiếp Chính Vương Vương Phi, chỉ là để đảm bảo, nên để hai vị thái y vào cùng....."

"Không cần!" Mộc Thất ngắt lời hắn, lạnh lùng nói: "Trong quá trình chữa bệnh, ta không thích là có người quấy nhiễu."

Mộc Thất để Trầm Xuân và Trầm Hạ canh giữ ngoài cửa, không để cho bất cứ ai vào, chỉ để một mình Trầm Thu vào bên trong với nàng, sau khi vào phòng liền lấy nước sôi tiêu độc quần áo, lại dùng vôi sống tiêu độc đơn giản.

Nàng lấy dụng cụ trong hòm làm thuốc ra: dao giải phẫu, giải phẫu cắt bỏ, nhiếp, kềm kẹp, kimm khâu, chỉ khâu, mọi thứ đầy đủ hết.

Trầm Thu nhìn các loại dụng cụ nho nhỏ trên khay, kinh ngạc nói: "Tiểu thư, sẽ không muốn làm thật, mổ bụng tướng gia chứ?"

Mộc |Thất dùng rượu lau kỹ do giải phẫu lạnh nhạt nói: "Nói văn nhã, gọi là giải phẫu."

"Ta chỉ nghe nói qua vận công, châm cứu, uống thuốc là những biện pháp chữa bệnh, này ' giải phẫu ' là lần đầu tiên nghe thấy! Tiểu thư thật là một kỳ nữ!" Trầm Thu nói.

Nàng còn muốn nói, có lẽ chỉ có kỳ nữ như tiểu thư, mới có thể chế trụ được Nhiếp Chính vương.....

Nàng không khỏi sinh lòng kính nể, kính tiểu thư nàng là một hán tử!

Mộc Tương đang trong trạng thái mê mang, nhưng vẫn có cảm giác với đau đớn, những thứ khác mặc cho Mộc Thất quyết định.

Như vậy thì tốt dễ làm việc hơn nhiều, Mộc Thất cho Mộc Tương uống một viên thuốc mê, xác định bản thân hắn đã hôn mê, lấy dao găm tiến lên.

Điều kiện vệ sinh ở cổ đại có hạn, để dảm bảo không có vấn đề xảy ra, tất cả đao cụ đều được nàng khử trùng bằng rượu, rồi để lên lửa đốt, cuối cùng dùng cho giải phẫu.

Đây là lần giải phẫu đầu tiên của nàng sau khi đến đây —— Giúp Mộc Tương cắt bỏ túi mật.

Nàng đã sớm phát hiện ra Mộc Tương không chỉ đơn giản là bị viên túi mật, rõ ràng là do ăn phải vật chứa độc mãng tính làm tắc nghẽn túi mật.

Nghĩ muốn tìm ra đáp án phải chờ Mộc Tương tỉnh dậy tiếp tục hỏi hắn.

Từ biểu hiện rất nhỏ của đai phu nhân, không tránh khỏi liên quan với việc Mộc Tương phát bệnh!

Nàng nháy mắt với Sở Vân Mộ, ý muốn hắn sai người điều tra kỹ đại phu nhân có gì khả nghi hay ko, hai người trao đổi ánh mắt tâm ý liền tương thông.

Mộc Thất nhếch môi cười lạnh, không bằng mượn cơ hội này, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt.....

Ban đầu đại phu nhân Vân Hồng Mai vu hãm nàng cấu kết với nam nhân, đánh nàng đến thương tích khắp người ném vào phòng chứa củi, gặp phỉa người cha không biết phải trái ném nàng vào Ôn Dịch cốc, sau đấy lại luân phiên phái người hại nàng.....

Xem ra đã đến lúc tính sổ toàn bộ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Đại phu nhân vào tù, Gia muốn động phòng(2)

Editor Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất để cho Trầm Thu cắt đi lớp áo vải phía bên bụng phải, thành thạo trừ độc, hạ dao, cắt bỏ khối u, khâu lại vết thương, dáng vẻ nước chảy mây trôi.

Sau khi hoàng thành giải phẫu, nàng bỏ vào trong miệng một viên dược bảo vệ tâm mạch, vận chân khí giúp hắn nuốc xuống.

Nàng bắt mạch giúp hắn, mạch đập của hắn đã khôi phục mạnh mẽ vững vàng, không còn đáng ngại.

Sau đấy nàng lấy ra một lọ nhỏ đảo qua đảo lại vài vòng trước mũi Mộc Tương, giúp hắn từ từ tỉnh lại, một lát còn có kịch hay chờ hắn xem!

Trầm Thu lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng may đan dược cầm máu mà tiểu thư luyện có tác dụng, nếu không trước mắt nàng sẽ hiện lên tình cảnh một người bị mổ bụng máu chảy tràn lan khắp nơi.....

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng dọn sạch vết máu trên giường.

Mộc Thất cởi xuống đôi bao tay đã khử trùng, khe khẽ mở cửa ra, nhìn lão thái y bên ngoài sâu xa nói: "Các ngươi có thể vào nhìn tướng gia rồi, tránh cho có vài người đối với ta không yên lòng."

Nàng liếc nhìn về hướng đại phu nhân thấy nàng ta dùng ánh mắt giống như hận không thể giết chết nàng, khóe miệng nhếch lên, sử dụng ánh mắt nói cho nàng biết: thật không phải, bổn vương phi lại muốn phá hư kế hoạch của đại phu nhân đấy.

Một lát sau, hai vị lão thái y từ trong nhà đi ra, thái y đứng đầu hành đại lễ nói: "y thuật của Nhiếp Chính Vương Vương Phi quả nhiên cao thâm, không quá một canh giờ đã trị hết tình trạng bệnh của tướng gia, chỉ là vết thương trên người tướng gia....."

"Bệnh của phụ thân ta là từ trong cơ thể phát ra, bỏ đi khối u trong cơ thể, đương nhiên bệnh này đã được trị hết. Có ta tỉ mỉ điều chế dược liệu, nửa tháng sau có thể khỏi hẳn." Mộc Thất cười nhạt một tiếng, giải thích.

"Trước đó vài ngày thân thể phụ thân ta còn không có gì khác thường, lại đột ngột phát bệnh đến kỳ quặc, ta hoài nghi người bị trúng độc mãng tính. Nhưng Tướng phủ canh phòng cẩn thận, đồ ăn thức uống hàng ngày đều có người kiểm tra, người hạ độc phụ thân nhất định là người bên cạnh.

Theo ta được biết, có loại cây tên là Bách Hợp núi, hình dáng thanh nhã, nhưng thật ra cả cây đều là độc, người ăn phải sẽ có cảm giác buồn nôn, đau bụng, rút gân, nghiêm trọng hơn nó sẽ làm cho nhịp tim chậm dần, không ngừng nôn mửa. Công hiệu của loại hoa này sợ rằng đại phu nhân còn rõ ràng hơn ta, trong vườn hoa của đại phu nhân có không ít hoa này!" ánh mắt bén nhọn của Mộc Thất roi trên người đại phu nhân, cười lạnh nói.

"Vương phi đừng ngậm máu phun người, ta là mẹ cả của ngươi, ngươi sao có thể hoài nghi ta?" Sắc mặt đại phu nhân như thường, nhưng bàn tay nắm chặt trong tay áo đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

"Không phải là ta hoài nghi, là khẳng định!" Mộc Thất ngồi lên ghế trúc bên cạnh Sở Vân Mộ, lạnh nhạt nói.

Mộc Thất quay đầu nhìn Sở Vân Mộ một cái, mặc hắn nghênh ngang cầm tay của mình, tay của hắn thon dài ấm áp, làm cho lòng nang mang một cảm giác ấm áp không rõ.

"Đưa người vào." Giọng nói Sở Vân Mộ lạnh lùng vang lên.

Hai thị vệ đè ép một nha hoàng mặt y phục màu xanh đi vào, nha hoàng này quỳ trên mặt đất, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói: "Nhiếp Chính vương phi tha cho nô tỳ, tha cho nô tỳ....."

"Ngẩng đầu lên." Mộc Thất ra lệnh nói.

Nha hoàng mặc y phục màu xanh ngẩn đầu lên, đây chính là nha hoàng bên cạnh đại phu nhân – Hương Tuệ.

"Nói toàn bộ những gì ngươi biết cho ta nghe, bổn vương phi sẽ vì ngươi không ngừng cầu xin tha thứ, tha ngươi một mạng." Ánh mắt Mộc Thất lạnh lẽo, giống như hàn tuyết ngàn năm, làm cho trái tim Hương Tuệ không khỏi run lên.

"Nô tỳ sẽ nói! Tất cả mọi việc đều do đại phu nhân sai nô tỳ làm! Là đại phu nhân sai nô tỳ bỏ vào ly trà của tướng gia, bởi vì dùng lượng nhỏ, cho nên dùng trâm bạc kiểm tra sẽ không bị phát hiện. Lâu ngày, tướng gia sẽ sinh ra chứng chướng bụng và tim đập nhanh. Ngày hôm qua sau khi Trấn Nam Vương mời tướng gia đi dự tiệc chiêu đãi bằng hải sản, khi trở về, đại phu nhân lệnh cho nô tỳ bỏ thêm liều lượng vào trà, ngày hôm sau tướng gia liền..... liền phát bệnh....." Hương Tuệ dập đầu nói.

"Ngươi nói bậy! Là ai làm chỗ dựa cho ngươi dám nói bậy, để ngươi vu khống hãm hại bản phu nhân!" Hai mắt đại phu nhân trừng lớn đỏ sọc, rút trâm cài tóc trên đầu bước đến gần Hương Tuệ, lại bị thị vệ chặn lại.

"Nói tiếp." Mộc Thất chậm rãi nói.

"Cũng vào ngày hôm qua, đại phu nhân bảo nô tì đốt toàn bộ hoa Bách Hợp núi trong vườn, chỉ để lại hoa Ngân Linh có hình dáng tương tự nhưng không có độc. Nhưng nếu cẩn thận kiểm tra, vẫn tìm thấy rễ cây Bách Hợp núi trong hoa viên! Bách Hợp núi cả cây đều là độc, có thể lấy rêc cây kiểm chứng!" Hương Tuệ nước mắt đầy mặt, lớn tiếng nói.

"Người đâu, mang vật chứng!" Mộc Thất phân phó nói.

Mấy thị vệ mang theo người vào trong vườn hoa đào rễ cây lên.

"Đúng lúc mấy vị lão thái y cũng ở đây, lão thái y theo nghề thuốc nhiều năm, chắc chắn có thể làm sáng tỏ." Mộc Thất nhìn đại phu nhân giống như phát điên, cười nhạo nói.

Lão thái y lần lượt kiểm tra, đều tán thành nói: "Này xác thực là kịch độc, mùi vị hoàn toàn giống với Bách Hợp núi!"

"Nếu lão thái y đều như vậy nói, đại phu nhân, ngươi còn có lời gì để nói?" Mộc Thất nhẹ nhàng để xuống ly trà nói.

"Hương Tuệ, bản phu nhân không bạc đãi ngươi, vì sao ngươi phản bội ta?" Đầu tóc đại phu nhân rối bời nhào về hướng Hương Tuệ, lại bị giữ chặt.

"Đại phu nhân, ngươi trước giờ chỉ xem nô tỳ như công cụ, sau khi dùng xong sẽ bị ngươi vô tình vứt bỏ, nô tỳ biết nhiều bí mật như vậy, ở trong tay

ngươi còn có cơ hội sống hay sao? Nô tỳ muốn bảo vệ tính mạng mơi nói ra sự thật!" Hương Tuệ nhìn sang Tề Vương bên cạnh tam tiểu thư Mộc Nguyệt Ninh, mở miệng nói.

"Ngươi....." Vân Hồng Mai tức giận nói: "Mộc Nguyệt Lương, ngươi cho rằng chỉ cần chỉ ra vài chỗ không đúng, liền có thể xác định tội danh của bổn phu nhân? Có phụ thân ta là Trấn Nam Vương ở đây, ngươi đến một cộng tóc của ta cũng không chạm được! Ngươi vĩnh viễn đều không thắng được ta!"

"Hả? Vương Phi của Bổn Vương không làm gì được ngươi, cũng không có nghĩa Bổn Vương không làm gì được ngươi." Sở Vân Mộ xoay coay dao găm tinh xảo trong tay, môi mỏng hé mở nói.

"Các ngươi thông đồng với nhau..... hại bản phu nhân!" Vân Hồng Mai gần như phát điên nói.

"Không chỉ là chúng ta, ta nghĩ phụ thân chắc đã sớm tỉnh lại, mọi việc hắn cũng đều nghe được rồi." Mộc Thất cười nói.

Ken két!

Cửa phòng Mộc Tương mở ra, bên trong truyền ra âm thanh lạnh lùng của hắn: "Người tới, bắt Vân Hồng Mai lại cho bổn tướng, giao cho Tông Nhân Phủ

Vân Hồng Mai bị bọn thị vệ kéo xuống, trong miệng không ngừng la lớn: "Tướng gia, ngươi không thể tin tưởng lời nói từ một phía của bọn họ. Tương Gia....."

"Thật là ồn ào!" Sở Vân Mộ hơi nhíu mày, ẩn nhẫn nói.

Lúc này Mộc Thất mới ý thức được, Sở mỹ nhân nhà mình đã bị mình lạnh nhạt một lúc lâu, đoán chừng đang tự giận dỗi như nàng dâu nhỏ, không thoải mái!

Sở Vân Mộ dùng truyền âm nói bên tai Mộc Thất: "Tiểu Thất, Bổn vương cảm thấy nếu như nàng đã được lợi lộc lớn, thì nên ở trên giường' an ủi' Bổn Vương thật tốt mới được."

Sắc mặt Mộc Thất vọt đỏ lên, một khắc sau đấy eo nhỏ liền bị Sở mỹ nhân ôm lấy.

"Ngươi làm gì đấy?" Mộc Thất xấu hổ nhìn hắn, hung hăng hỏi.

"Nàng nói làm gì? Gia muốn động phòng!" Giọng nói cắn răng nghiến lợi của Sở Vân Mộ truyền đến bên tai Mộc Thất, không chút ngại ngùng nhỏ giọng nói.

------ lời ngoài mặt ------

A Sở: ăn thịt ~(mang tốt khăn ăn, tốt lắm dao nĩa, mài đao sèn soẹt,,,, cười gằn)

Tiểu Thất: không được! (níu chặc cổ áo,,,)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Đêm viêm phòng, đi dạo lầu hoa

Editor Hoa Trong Tuyết

"Chàng làm gì đấy?" Mộc Thất xấu hổ nhìn hắn, hung giữ nói.

"Động phòng." Sở Vân Mộ cũng không e dè, ưu nhã ôm vương phi vào ngực, nghênh ngang bước ra ngoài.

Mọi người thấy tình thế đều dạt ra hai bên nhường đường, Nam Cung Trạm nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp trước mặt, trong lòng dâng lên chua xot nhàn nhạt.

Sở Vân Mộ bước vào phòng của Mộc Thất, đá một cước khép lại cửa phòng.

Chợt Mộc Thất thoát ra khỏi ngực hắn, lui về phía sau mấy bước, có lý có cứ nói: "A Sở, nơi này là phủ Thừa Tướng, coi như viêm phòng cũng phải trở về phủ Nhiếp Chính Vương mới được, đó mới coi là hạnh phúc!"

"Hả? Ai định ra quy củ này?" Sở Vân Mộ ép tới gần mấy bước, hai tay chống vào vách tường, vây Mộc Thất giữa lồng ngực và hai cánh tay.

"Là ta, ta..... ta còn chưa chuẩn bị xong....." Mộc Thất nhịn không được đỏ mặt, nàng ngượng mà cúi thấp đầu, thầm nói.

"Không sao, việc viêm phòng, vi phu chuẩn bị xong là được." Sở Vân Mộ nâng lên môi mỏng, lạnh nhạt nói.

"Hơn nữa, có thể ở trong khuê phòng của Tiểu Thất làm Tiểu Thất trở thành nữ nhân, cũng có chút ý vị." Hắn tà mị cười một tiếng, tiếp tục nói.

"Ngươi....." Mộc Thất muốn nói' vô sỉ' nhưng hai chữ này ra đến miệng lại bị chặn lại.

Sở Vân Mộ đưa ra ngón tay thon dài, nâng cằm Mộc Thất lên, cúi đầu đến gần đôi môi mềm mại đầy mỹ vị kia, tỉ mỉ phác họa hình dáng cánh môi.

Nụ hôn của hắn trằn trọc lưu luyến, tràn ngập nhu tình, Mộc Thất cũng cảm thấy thân thể bị hành động dịu dàng tinh tế này hòa tan, chỉ có thể xụi lơ ở hắn trong ngực.

Trong đôi mắt phượng của Sở Vân Mộ hiện lên tia vui mừng, trong nháy mắt ôm Mộc Thất trong tay, một tay xuyên qua đầu gối của nàng, đỡ lấy eo của nàng, xoay một vòng đi đến bên giường.

Mộc Thất cố hết sức thở dốc, khi nàng thật vất vả mới thở được, há to miệng hút từng ngụm không khí thì đã bị Sở Vân Mộ đặt trên giường!

Bịch!

Một ấm tử sa từ trên bàn rơi xuống, đập xuống đất phát ra tiếng vang răng rắc.

Một một con chồn trắng tròn như cục bông nhỏ mở to mắt nhìn hai người trên giường, móng vuốt nhỏ của nó thỉnh thoảng sẽ sờ đến cái túi nhỏ trước ngực mà Trầm Xuân thêu cho nó lấy ra mấy viên bạc hà, nhét vào trong miệng ăn liên tục, sau đấy mở ra cái miệng nhỏ nhắn, phun ra hương thơm bạc hà mát lạnh.

Mộc Thất bỗng cảm thấy mặt mũi của mình đều mất hết.....

Nàng đẩy cái người đang lục lọi quần áo trên người nàng một cái, vội vã nói: "A Sở, Đản Hoa ở trong này....."

"Đản Hoa nên ở trong nồi trong nhà bếp, Tiểu Thất, đừng làm rộn!" Âm thanh của Sở Vân Mộ mang theo nhàn nhạt khàn khàn, động tác trên tay không ngừng nghỉ chút nào.

Mộc Thất im lặng, thở hổn hển, lại phát hiện mình giờ phút này mình đến hơi sức đẩy hắn ra cũng không có.

"Xập xình, NGAO...OOO....." Đản Hoa nhai mấy viên thuốc bạc hà, nhỏ giọng kêu.

Mộc Thất nghe hiểu thú ngữ của Đản Hoa, ý của nó là: chồn cũng có nguyên tắc của chồn, nếu không phải tiểu tử Thập Lục kia nhờ bản chồn đến đưa tin, bản chồn sẽ không phá vỡ cảnh đẹp trước mắt!

Mộc Thất xấu hổ nhìn chằm chằm nó, ý bảo nó nói nhanh một chút.

Đản Hoa lại khoa chân múa tay, khoa tay múa chân không ngừng.

Mộc Thất hiểu rõ ý của nó, Thập Lục muốn nói cho nàng biết, một đội sứ giả Miêu Cương đến thăm Đại Lịch, Miêu Cương là cái nôi của vu thuật, nói không chừng sẽ có liên quan đến nguyền rủav trong cơ thể nàng, hiện tại hắn và Nhiên Ông đang theo dõi sứ giả Miêu Cương, đang ở Hoa Nguyệt lâu trong kinh thành đợi nàng.....

Vèo!

Sở Vân Mộ bị Đản Hoa quấy nhiễu không chịu được, đánh một chưởng về phía nó, lại bị nó nhẹ nhàng trốn thoát.

Trong lòng Mộc Thất nghĩ muốn đến gặp Nhiên Ông và Thập Lục nhanh một chút, nhưng Sở mỹ nhân trước mặt từng giây từng phút đều muốn ăn nàng quả thật rất khó đối phó.

Nàng nghĩ ra một biện pháp, quay đầu nhìn trừng mắt nhìn đản hoa.

Dưới bàn tay linh hoạt của Sở Vân Mộ, áo của Mộc Thất đã bị lột chỉ còn lại trung y.

Đột nhiên, Mộc Thất bắc lấy vai Sở Vân Mộ, lật người đè hắn ở phía dưới.

"Tiểu Thất là muốn chủ động hầu hạ vi phu sao?" Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng nói.

"Không sai!" Mộc Thất cúi người in lên môi mỏng của Sở Vân Mộ, chậm rãi thăm dò vào trong đó, hai cánh tay vòng quanh cổ của hắn, chuyển đan dược vào trong miệng hắn.

Cùng lúc đó, ngân châm trong tay nàng cũng đặt trên huyệt Hôn Thị.....

Sở Vân Mộ nhắm đôi mắt, đôi mi dày có chút rung rinh, trở tay giữ chặt tay của nàng, đè ở đỉnh đầu, ném ngân châm và đan dược ra khỏi giường.

"Tiểu hồ ly, nàng muốn làm gì?" Sở Vân Mộ nhìn chằm chằm người không an phận bên dưới, mắt phượng dâng lên vẻ mị hoặc lạnh nhạt.

"Bị phát hiện rồi, thật ngại quá." Trên mặt Mộc Thất mang nụ cười, vô tội nói.

"Nàng muốn ngày mai không xuống được giường, muốn bổn vương ôm nàng trở về vương phủ, hả?" Sở Vân Mộ cúi đầu dán lên chóp mũi của nàng, chậm rãi nói.

Mộc Thất thậm chí cảm thấy phản ứng của hắn!

Theo lý mà nói, phải có hiệu quả.....

"Tiểu Thất, nàng lại....." Sở Vân Mộ bắt đầu cảm thấy chóng mặt, siết mộc bảy cổ tay nói: "Nàng dám thả trong lư hương, mê dược!"

Mộc Thất không tốt chút sức nào tránh khỏi tay hắn, từ trong tủ lấy ra một bộ nam trang màu xanh nhạt, buộc tóc lên thật cao, quay đầu lại nói: "Tối nay gió đêm ôn hòa, ngủ một giấc an ổn đúng là rất thích hợp, ngủ ngon."

Trên giường xiêm áo nửa mở, tóc đen xõa xuống thân thể nhúc nhích của Sở mỹ nhân, chỉ có thể dùng ánh mắt như dao nhọn phẫn hận nhìn nàng.

Chọt, khóe miệng hắn nâng nhẹ, chỉ chỉ cổ của nàng, một khắc sau liền lâm vào ngủ say.....

Mộc Thất cảm giác có gì đấy không đúng, nhìn vào gương trước mắt, cắn răng nghiến lợi nói: "Sở Vân Mộ!"

Hắn để lại trên cổ nàng một loạt dấu hôn, làm sao nàng có thể gặp mặt người khác!

Mộc Thất lật cổ áo lên, thật vất vả mới che hết mấy vết đỏ.

Trước mắt đi gặp Nhiên Ông và Thập Lục quang trọng hơn, Mộc Thất cầm lấy đạp tuyết kiếm, leo tường ra khỏi phủ Thừa Tướng, chạy thẳng tới Hoa Nguyệt lâu.

Hoa Nguyệt lâu này nàng đã nghe nói qua, là Kinh Thành đệ nhất phồn hoa..... thanh lâu!

Mộc Thất nhớ tới Sở mỹ nhân kiêu ngạo đang nằm trên giường của mình là thiên hạ đệ nhất ăn giấm chuâ, không khỏi lạnh cả sống lưng.

Nếu hắn biết mình trong ngày động phòng đi dạo hoa lâu, không biết sẽ nháo long trời lở đất đến mức nào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Hành thích hoàng tử miêu cương

Edit Hoa Trong Tuyết

Mặc trang phục nam tử, ngọc thụ lâm phong, thêm quạt nhẹ lay động, cũng có phong thái của công tử văn nhã.

Nàng từng bước tiến vào Hoa Nguyệt lâu, liền bị một nhóm cô nương quây ở cửa.

"Công tử, tối nay có muốn chọn cô nương làm bạn không? Có thể chọn ta được không?" Một cô nương cầm một cây quạt nhỏ, dựa vào đầu vai Mộc Thất nói.

Mộc Thất dùng quạt ngọc trong tay đẩy ra các nàng đang lưu luyến yêu thương, cười yếu ớt nói: "Đáng tiết tối nay bản công tử có hẹn, thứ cho không thể tiếp chuyện được."

Dứt lời, nàng lấy lấy tốc độ như sét đánh lao ra khỏi đám người.

Để không kinh động người khác, nàng không tiện lộ ra võ công, nhưng là các cô nương yếu đuối nhiệt tình không buông, như lang hổ vồ mồi quây nàng lại.

Mộc Thất vỗ tráng, cắn răng, từ trong lòng ngực móc ra hai tờ ngân phiếu, vò làm một nắm ném vào trong đám người, hô to: "Ai muốn ngân phiếu? Giành được thì là của mình ——!"

Mọi người ùa lên, Mộc Thất thừa dịp loạn lạc mà lên lầu, trên lầu chính là nhã gian giành cho khách quý, góc độ cực tốt, nhưng mắt nhìn xuống tình cảnh dưới lầu.

Chợt, bả vai Mộc Thất bị người phía sau vỗ vỗ, nàng cảnh giác xoay người, một quyền đánh về phía sau.

Người sau lưng xì khẽ một tiếng, nhẹ nhàng trốn khỏi công kích của nàng.

"Mộc huynh, đã lâu không gặp." Tô Vọng Ngôn cả người mặc một bộ trường bào màu xanh xuất hiện trước mặt Mộc Thất, mặt như hoa mùa xuân, đôi mắt sáng như ánh trăng đêm rằm, trên người mang theo hơi thở nhẹ như mưa nhỏ của Giang Nam.

Có câu"Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma"** dùng để hình dung Tô Vọng Ngôn, thật thích hợp hơn hết.

"Đã lâu không gặp, Tô huynh." Lời Mộc Thất vừa ra khỏi miệng, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, sửa lời nói: "Ta muốn hỏi Vọng Ngôn huynh, khỏe không?"

"Rất khỏe." Tô Vọng Ngôn cười một tiếng.

Dưới lầu vang lên âm thanh trầm trồ khen ngợi, Mộc Thất nhìn xuống dưới, thấy bốn tỳ nữ che nửa mặt mặc trang phục Tây Vực ôm đàn tỳ bà, nhẹ nhàng tung bay.

Nhưng làm nàng chú ý không phải cái này, mà là vị thủ lĩnh trên người mặt trang phục sặc sỡ của miêu cương.

Một chỗ khác, Thập Lục cả người đang mặc trang phục của tiểu nhị khoa chân múa tay làm ra hiệu, muốn nói với nàng mọi việc đều nằm trong bàn tay.

"Không biết Mộc huynh đến đây muốn làm gì?" Tô Vọng Ngôn cũng đứng ở bên cạnh, ánh mắt lạnh nhìn vào tình cảnh dưới lầu, lại nhìn đến khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Mộc Thất, cười nhạt.

"Thế nào? Không có việc gì thì không thể tới nơi này đi dạo một chút?" Mộc Thất quay đầu đi, cười nói.

"Tại hạ chỉ là lo lắng nếu nhiếp chính vương biết vương phi, ban đêm đến đây phong hoa tuyết nguyệt, chắc sẽ phóng hỏa đốt trụi nơi này." Tô Vọng Ngôn nói.

Tô Vọng Ngôn là chủ của Hoa Nguyệt lâu?

Mộc Thất thu lại biểu hiện không thể tin, gấp lại quạt nói: "Có ta ở đây, hắn tuyệt đối không thể như thế. Ta tới này chỉ là để tìm người, hôm nay đã tìm được người rồi, nói bừa, đã làm phiền huynh."

Dứt lời, nàng đã thừa dịp ánh đèn tối đi, nhón chân nhảy xuống lầu.

Mộc Thất đi đến bàn bên cạnh người miêu cương, đúng lúc lúc này, Thập Lục bưng rượu đi ngang qua bên cạnh Mộc Thất, chân trượt, rượu trong khay hất toàn bộ lên người miêu cương ngồi bàn bên cạnh.

"Khốn kiếp, tìm chết!" Một nam tử miêu cương vỗ bàn, dùng ngôn ngữ không quá lưu loát nổi giận mắng.

Mộc Thất vội vàng tiến chịu tội: "Tại hạ không cẩn thận làm đổ bầu rượu, làm bẩn bộ y phục của vị huynh đệ này, thật đắt tội."

Một người Miêu Cương khác người hừ lạnh một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, đặt trên gáy Mộc Thất.

Thập Lục muốn ra tay, lại bị Mộc Thất ấn xuống.

"Ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi có biết vị này chính khách quý của nước Đại Lịch, là hoàng tử miêu cương tôn quý, Đạt Cửu Vi Quang!" Người nọ bừng bừng nổi giận, đứt quãng nói.

Mộc Thất cười xòa nói: "Tại hạ có mắt không biết Thái Sơn, đã đắc tội với khách quý của Đại Lịch, không bằng thì cho ta một cơ hội chuộc tội. Nếu tối nay tại hạ bồi mấy vị chơi đâu vui vẻ, chuyện này liền xóa bỏ, được không?"

Ngồi trên ghế Đạt Cửu Vi Quang đặt ly rượu xuống, khẽ gật đầu.

"Các vị, mời." Mộc Thất dẫn đường nói.

Trên lầu trong gian phòng trang nhã, Mộc Thất để cho Trầm Hạ ngồi phái sau rèm lụa gảy đàn, hướng ra bờ sông, ở dưới cửa sổ bày một bàn cờ.

Hai mắt Vi Quang tỏa sáng, ở Mộc Thất ngồi xuống trước mặt nói: "Đây là, cờ tướng!"

"Không sai, chắn chắn Vi Quang vương tử sẽ cảm thấy rất hứng thú với cờ tướng." Mộc Thất nhếch môi cười yếu ớt.

Nàng đã ra lệnh thám tử của Trầm Hương Cát tra rõ sở thích của Vi Quang, biết hắn thích nhất là bắn cung và đánh cờ, mới bày ra bàn cờ làm hợp ý hắn.

Mộc Thất bưng lên một vò rượu ngon, rót đầy cho cả hai nói: "Đây là thượng đẳng hoa tuyết Trần Nhưỡng, lấy nước không có nguồn lúc đông chí ủ rượu, lại chôn ở dưới cây đào bốn mươi năm, mở ra hương bay mười dặm, người đi đường đều say."

Vi Quang nếm rượu, tán dương: "Quả thật là rượu ngon!"

"Không bằng chúng ta bàn luận về kỳ nghệ một chút, người thua uống một chén hoa tuyết Trần Nhưỡng." Mộc Thất uống một hơi cạn rượu trong chén.

"Không, người thua uống một vò rượu ngon! Bổn vương tử khó khăn lắm mới gặp được tri kỷ ở đây, tối nay không say không về!" Vi Quang cười sang sảng nói.

Ánh mắt Mộc Thất dâng lên vẻ giảo hoạt, nhíu mày nói: "Tốt!"

Hai người ở dưới ánh trăng đánh cờ đến tàn cục, cờ tướng là điểm mạnh của Mộc Thất, cộng thêm có Nhiên Ông vụng trộm hỗ trợ, không quá một canh giờ, Vi Quang đã uống say.

Thập Lục thừa cơ hội này, thuấn di đến bình phong sau lưng bốn cao thủ, dùng ngân châm đánh bất ngờ làm họ bất động.

Phù phù!

Bốn người cùng kêu lên ngã xuống đất, Vi Quang chợt tỉnh táo một chút, rút ra đao trong tay áo: "Ngươi...ngươi thế nhưng ám toán chúng ta!"

Mộc Thất né tránh công kích, lui về phía sau mấy bước nói: "Đây không phải là ám toán, ta là muốn làm một giao dịch với Vi Quang vương tử."

"Ngươi....." Vi Quang vừa muốn ra tay, Nhiên Ông đã từ cửa sổ nhảy vào, đưa tay điểm huyệt đạo của hắn.

Nhiên Ông cảm thấy mình làm như thế cũng rất quang minh lỗi lạc, cùng đồ đệ làm việc tính kế người khác cũng không ổn, thật sự rất mất phong độ.

Tuy nói cái cách này dùng tốt, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy có chút không được, không khỏi quay đầu lại nhìn Mộc Thất có chút khinh bỉ hừ một tiếng, ngồi ở ngoài cửa sổ uống rượu một mình.

Mộc Thất bất đắc dĩ cười một tiếng, duỗi ngón bắn một viên thuốc vào miệng Vi Quang, giải huyệt đạo của hắn.

Thuốc này nàng phối theo ác mộng nguyền rủa mà Nhiên Ông dạy, cộng thêm một chút đổi mới, nghiên cứu ra đan dược, có thể trong thời gian ngắn làm cho người uống rơi vào trạng thái bị thôi miên, khống chế tâm trí của hắn.

"Nói! Miêu Cương có thể có một loại vu thuật, có thể vô hình hạ nguyền rủa lên người ta, làm cho người ta chết sớm?" Thập Lục lạnh giọng hỏi.

Vi Quang ngoan cố lắc đầu, muốn giữ vững tỉnh táo, ngậm miệng không đáp.

Mộc Thất phe phẩy quạt ngọc bước lên, lại cho Vi Quang uống thêm một viên thuốc, cười gằn nói: "Đây là thực cốt tán, nếu không có thuốc giải ta đặc chế, bảy ngày sau xương cốt sẽ bị hòa tan, cả người sẽ trở thành không có xương giống như một quái vật. Vi Quang Vương nếu mang kết quả như vậy trở về Miêu Cương mà nói....."

------ lời ngoài mặt ------

Một khéo: hoàn thành bên này nhiệm vụ, trong nhà tức giận đằng đằng sở mỹ nhân sẽ phải tìm tới cửa ~(vỗ trán ~) Tiểu Thất, thật ra thì ngói cũng không muốn thô bán cho ngươi,,,,

Tiểu Thất: đến đây đi, bản tiểu thư, Bổn Các Chủ, bổn vương phi..... Không sợ!

A Sở: giọng nói cứng như thế, nghĩ sáng sớm ngày mai xuống giường không được sao?

** Kỳ úc 1

Chiêm bỉ Kỳ úc,

Lục trúc a a (y y).

Hữu phỉ quân tử.

Như thiết như tha.

Như trác như ma.

Sắt hề! Hạn hề!

Hách hề! Hoán hề!

Hữu phỉ quân tử,

Chung bất khả huyến (huyên) hề!

Dịch nghĩa

Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ,

Tre xanh mới mọc mềm mại rườm rà.

Nước Vệ hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công).

Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kẻ làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi tiện cắt ra, món đồ phải trau dũa thêm cho trơn láng).

Như đã dồi mài lo việc tu thân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dồi mài cho bóng sáng).

Người ấy rất trang trọng uy nghiêm.

Người ấy rất vinh diệu, rất rạng rỡ.

(Nước Vệ hôm nay) có người quân tử văn nhã,

Thì dân chúng rốt cùng không thể quên người được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Nhiếp Chính Vương bắt thê

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất phe phẩy quạt ngọc trên tay tiến lên, nhét vào trong miệng Vi Quang một viên thuốc, cười gằn nói: "Đây là thực cốt tán, nếu không có thuốc giải ta đặt chế, bảy ngày sau xương cốt sẽ bị hòa tan, cả người sẽ trở thành không xương giống như quái vật. Vi Quang vương tử nếu không muốn mang kết quả như vậy trở về Miêu Cương, vậy thì ngoan ngoãn làm theo lời ta nói, ta nhất định sẽ cho ngươi thuốc giải."

Vi Quang trợn tròn mắt hạnh, dáng vẻ giống như không tin nổi.

Trung nguyên lại có nam tử giảo hoạt như vậy?

Cách hắn dùng độc rất tinh vi, quả thật có thể sánh ngang với phù thủy của Miêu Cương!

Thập Lục gõ đầu hắn một cái nói: "Này! Sợ đến choáng váng sao? Đáp ứng thì nháy mắt mấy cái!"

Vi Quang không bị khống chế mở trừng hai mắt, chắc là đan dược khống chế tâm trí người phát huy tác dụng rồi!

Mộc Thất lạnh lùng nâng khóe môi, đôi tay vỗ án, chậm rãi nói: "Đạt lâu Vi Quang, ta lại hỏi ngươi một lần, Miêu Cương có vu thuật nguyền rủa làm cho ngươi ta chết sớm hay không?"

Toàn thân Vi Quang căng thẳng, mở miệng nói: "Có....."

"Nói tất cả những gì ngươi biết về loại vu thuật này cho ta nghe." Mộc Thất siết chặt chuôi kiếm trong tay.

"Loại vu thuật ác độc nhất chính là làm giảm tuổi thọ, người thực hiện vu thuật này cũng phải bỏ ra cái giá tương đương, khiến một người khác giảm bớt tuổi thọ, không có dấu hiệu nào thể hiện ra, cũng không thể điều tra được."

"Ai là người biết phương pháp sử sụng loại vu thuật này?" Mộc Thất đè nén trầm tư, hỏi tiếp.

"Không có nhiều vu sư biết sử dụng vu thuật này, do vu sư có quyền hạn lớn nhất và quốc sư nắm giữ." Vi Quang vô ý thức trả lời.

"Quốc sư Miêu Cương có thân phận như thế nào? Có liên quang gì đến hoàng hậu nước Tuyền Ky hay không?" Mộc Thất bước lên phía trước, kiếm trong tay đã đặt trên ngực hắn.

"Không biết, thân phận của quốc sư trừ phụ vương của ta và bản thân hắn, không còn ai biết." Ánh mắt Vi Quang không có tiêu cự, nói đúng sự thật.

Ánh mắt Mộc Thất tĩnh mịch, chắc chắn mẫu thân có mối quan hệ gì đấy với quốc sư của Miêu Cương, mới có thể trúng nguyền rủa.

Không nghĩ tới thân phận của vị quốc sư này lại bí ẩn như vậy, muốn biết nhiều tin tức hơn, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp đến gần quốc sư Miêu Cương.

Bất kể như thế nào, nhất định trong thời gian ba năm phải phá bỏ đi nguyền rủa này.

Nàng không thể chết, nàng còn phải cho A Sở một mái nhà, nàng phải ở bên cạnh A Sở đến thiên hoang địa lão*, không thể để hắn đơn độc một mình!

"Ngươi phải nhớ, ngày mai lúc gặp Hoàng Thượng ngươi phải yêu cầu gặp quận chúa Trăn Dương, cũng phải thỉnh cầu hoàng thượng để cho Trăn Dương quận chúa đi sứ đến Miêu Cương. Chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, sau khi chuyện thành công, ta sẽ mang thuốc giải đến cửa. Còn nữa, chuyện này sẽ không nói cho bất kì ai!"

Mộc Thất thu hồi kiếm, đánh ngất xỉu Vi Quang vương tử, ánh trăng chiếu trên người của nàng, ở trong màng đêm toát ra nhàn nhạt lãnh lẹo cô độc.

Đầu óc Vi Quang hỗn loạn, trong đầu hắn nhưng cảnh tượng vừa rồi dần dần bị quên lãng, nhưng trong ý thức lại nhớ rõ ràng lời nàng nói.

"Thất tỷ, chúng ta cứ như vậy hoàn toàn tin tưởng hắn? Ngộ nhỡ hắn giở trò gì, chẳng phải....." Thập Lục quan sát Vi Quang, hồ nghi nói.

"Có ta nhiếp hồn đan, cứ xem như nơi hắn ở là quê hương của vu thuật cho dù tiếp xúc với vu thuật từ nhỏ mà bị ảnh hưởng, cũng sẽ bị thôi miên năm sáu phần, sau khi tỉnh lại trí nhớ sẽ bị hỗn loạn, nhưng chỉ có duy nhất tiềm thức sẽ ghi nhớ lời ta nói."

"Sư phụ, tới phiên ngươi!" Mộc Thất nhìn ra phía cửa sổ hô một tiếng.

Nhiên Ông vuốt bím tóc trên cằm, vẩy lên người đang ngủ say một ít bột.

"Đây là hương liệu được sư phụ ta phế chế đặt biệt, đối với người tầm thường mà nói thì vô vị, mà ta có thể từ mùi này tìm được vị trí của hắn, thời gian có tác dụng kéo dài đến một năm." Nhiên Ông tự hào phất râu nói.

"Đến lúc đấy, đồ đệ đi Miêu Cương cũng sẽ đưa sư phụ đi cùng, thuận lợi cho việc truy tìm hành tung hướng đi của vương tử Miêu Cương." Mộc Thất không có ý tốt nói.

"Tên nghịch đồ nhà ngươi, lại muốn lôi kéo sư phụ cùng làm việc xấu!" Nhiên Ông xoay người không để ý tới nàng.

"Sư phụ, đồ nhi nghe Nhiếp Chính Vương nói, Vân Từ sơn trang vẫn còn một ít rượu Túy Sinh Mộng Tử, nếu như không uống được, cũng thật đáng tiếc....." Mộc Thất giả vờ dáng vẻ như đang say trong mùi rượu, dùng khóe mắt liếc nhìn Nhiên Ông.

Quả nhiên, Nhiên Ông nhanh chóng xoay người, hai mắt sáng lên nói: "Lão đầu ta sẽ giúp ngươi một lần, nói có rượu uống, nói được là làm được!"

"Tất nhiên, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, khi đi về sẽ ghé lấy. Mấy người Miêu Cương cứ để ở đây, sáng mai cũng sẽ tỉnh hồn lại." Mộc Thất vỗ vỗ hai tay chuẩn bị kết thúc công việc.

Nhưng lúc này nàng chợt nhớ tới, vị mỹ nhân bị mình gạt đang bất tỉnh trên giường, có lẽ cũng đã dần dần tỉnh lại.....

Nàng chợt có loại cảm giác dê vào miệng cọp.....

Bùm!

Bịch!

Dưới lầu truyền đến âm thanh đồ bị ném vỡ, Mộc Thất nói thầm không tốt.

Hai bóng đen thoáng qua, Mộc Thất thây những người này mặc áo đen thêu chỉ bạc, chính là dấu hiệu nhận biết của thiên tử thập tam sát!

Nàng nhanh chóng xuống lầu, nhìn thấy cảnh tượng đổ nát phía dưới.

Cả tòa nhà hoa lệ giống như bị người ta xốc ngược lên trời, vũ nữ các công tử chung quanh né ra, mà người khởi xướng chuyện này toàn thân mặc một bộ trường bào màu đất thêu sen vàng nổi bật, tóc đen buộc ở phía sau, mặt mũi tuyệt sắc khuynh thành, ưu nhã đứng ở chính giữ.

Mộc Thất nghĩ nếu giờ này nàng xuống lầu kết quả của nàng chính là bị ăn đến mảnh xương nhỏ cũng không còn, nàng hít sâu một hơi, nhẹ bước lui về phía sau.

Đột nhiên, một dải lụa trắng trói chặt hông của nàng, làm cho nàng dù tránh như thế nào cũng không thoát ra được.

Ngay sau đó, một lực đạo cứng rắn bá đạo kéo nàng xuống lầu, nàng vững vàng roi vào trong lồng ngực có mùi sen nhàn nhạt, đụng vào lồng ngực cường tráng của người khác.....

"A Sở, sao chàng dậy sớm như vậy, sao chàng biết ta ở nơi này?" Mộc Thất lúng túng lên tiếng chào.

"Bổn vương nghe mùi của nàng mà mộ đường tìm đến đây, thật không nghĩ đến nàng còn có lá gang đi dạo lầu hoa, có phải là do bổn vương để mặc ngươi tự tung tự tác, thiếu dạy dỗ, hả?" Sở Vân Mộ cắn răng nghiến lợi nhìn người trong ngực.

Hắn thật muốn hòa nàng vào trong xương cốt của mình, để cho nàng luôn ở bên cạnh hắn không cách nào rời khỏi hắn!

"Ta không làm gì cả, chỉ là ra ngoài giải giải sầu mà thôi." Mộc Thất thề với trời nói, nhưng sở vân mộ không hề có suy nghĩ sẽ buông nàng ra.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía trước, mới phát hiện tô vọng ngôn té xuống đất, thì ra âm thanh vừa rồi là do hắn và Sở Vân Mộ dánh nhau!

"A Sở..... sao chàng có thể đối với hắn như vậy! Nếu trước đây không có hắn ra tay cứu giúp chúng ta, sao chúng ta có thể thoát khỏi sự truy sát của kẻ địch?" Mộc Thất tránh thoát khỏi ngực của Sở Vân Mộ, tiến lên đỡ Tô Vọng Ngôn dậy, bắt mạch cho hắn, cũng không có gì đáng ngại.

Sở Vân Mộ thật sự là có chút ghen tuông quá đáng, tại sao có thể ra tay đả thương Tô Vọng Ngôn!

"Yên tâm, ta không sao....." Tô Vọng Ngôn che ngực đứng lên, đôi con ngươi lưu lại ánh mắt ẩn nhẫn.

Đôi mắt Sở Vân Mộ thanh thúy lạnh lẽo đến cực điểm, chợt, hắn nhanh tay điểm nhuyễn huyệt của Mộc Thất, ôm nàng vào trong ngực, cũng không quay đầu lại nói với Nguyên Giáng: "Thu thập tốt nơi này, tất cả sẽ do Bổn Vương chịu trách nhiệm, không được có sai lầm!"

Dứt lời, hắn ôm Vương Phi của mình trong ngực, sắc mặt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm.....

Nguyên Giáng nhẹ giọng thổn thức: "Nguy rồi, Vương Gia lúc này thật sự đang rất giận, Vương Phi người tự cầu nhiều phúc đi....."

Bên trong xe, Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, chậm rãi nói: "Tiểu Thất, vi phu nói muốn cho ngươi biết mùi vị buổi sàng không xuống giường được, ngươi chuẩn bị xong chưa?"

------ lời ngoài mặt ------

Tiểu Thất: (lắc đầu như trống lắc ~) chưa chuẩn bị xong.....

Sở mỹ nhân: không kịp đợi, vi phu rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng,,,

Chúng thân môn: (che miệng cắn ngón tay ~) kịch hay lập tức lên diễn đúng không? Tiểu Thất rốt cuộc được ăn âu da!

Tiểu Thất:.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Làm chính sự, viên phòng (thượng)

Edit Hoa Trong Tuyết

Bên trong xe, Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, chậm rãi nói: "Tiểu Thất, vi phu nói muốn cho nàng biết mùi vị buổi sáng không xuống giường được, nàng chuẩn bị xong chưa?"

Đối với đại mỹ nhân hay ghen mà nói, chỉ có vuốt đuôi mới gỡ được. Trong lòng Mộc Thất hiểu rất rõ, những lúc sở mỹ nhân như vậy nếu không nói vài lời hữu ích, chắc chắn sẽ nếm mùi đau khổ!

"A Sở, ta sai lầm rồi." Mộc Thất không được tự nhiên cọ cọ trong ngực Sở Vân Mộ, nhẹ giọng nói bên tai hắn.

Chẳng lẽ do Mộc Thất bỗng dưng nhiệt tình ôm ấp, Sở Vân Mộ khẽ ngây ngẩn một lát, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt âm lãnh mị hoặc.

"Nàng sai ở đâu?" Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng nhìn chằm chằm người trong ngực.

"Ta không nên một mình đi dạo lầu hoa, còn lừa chàng ở trên giường..... nhưng thật sự là ta không làm gì cả, không có đụng bất kỳ người đàn ông nào, ngay cả cô gái cũng không còn không chạm qua!" Mộc Thất cọ qua một bên, nghiêm trang chỉ trời thề thốt nói.

"Nàng có biết trên đời có bao nhiêu nữ tử muốn có được sự sủng ái của bổn vương không, xem ra nàng rất được, dám gạt bổn vương ở trên giường!"

Sắc mặt Sở Vân Mộ âm lãnh, hai cánh tay vẫn ôm trước ngực, quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ không nhìn nàng nữa.

Có cần phải kiêu ngạo như vậy hay không!

Có cần phải ghen lớn như vậy hay không!

Mộc Thất bất đắc dĩ lại không thể nói chỉ nhìn trời, nàng phải dùng biện pháp gì khiến sở mỹ nhân hết giận đây?

Xe ngựa đến phủ Nhiếp Chính Vương, sau khi Sở Vân Mộ cùng Mộc Thất bước xuống xe, mỹ nhân trước mặt vẫn không nói lời nào, Mộc Thất ở phía sau nhanh nhẹn bước theo hắn.

Nguyên Giáng than nhẹ, lúc này Vương Gia nhất định là đang đè nén tức giận, không nên chạm vào!

Đến phòng ngủ trong viện, rốt cuộc, Sở Vân Mộ không nhẫn nại được xoay người, bình tĩnh nhìn Mộc Thất mặc nam trang đứng trước mặt.

Hắn bước gần mấy bước, đôi tay bắt lấy bả vai của Mộc Thất, sức lực không khỏi mạnh mấy phần, bá đạo lại mang theo dịu dàng vì sợ đả thương nàng.

"Vì sao nàng lại đi tìm mấy người Miêu Cương? Đúng là nàng không muốn ở bên cạnh ta, cuối cùng cũng sẽ có một ngày rời bỏ ta mà đi sao?" Sở Vân Mộ vuốt vuốt bả vai Mộc Thất, cảm xúc có chút kích động.

"Tiểu Thất, ta ở trong lòng nàng quan trọng đến mức nào? Đối với ta nàng là tất cả, còn nàng thì sao? Nàng đặt ta ở đâu?" Sở Vân Mộ cuồng loạn nói, cuối cùng hắn cũng nói ra điều mà trong lòng mình lo sợ.

Hắn sợ Tiểu Thất rời khỏi mình, nếu nàng đi, tim của hắn cũng bị đào rỗng!

Phòng cưới bốc cháy, Thánh nữ giáo tái xuất giang hồ, băng động sụp xuống..... mỗi sự kiện đều làm cho hắn phát điên!

Ban đầu hắn cả ngày tìm trong đống băng tuyết, tim cũng rét lạnh giống như động băng, cho đến khi tìm được nàng, tim của hắn mới chậm rãi hồi phục lại.

Khóe miệng Sở Vân Mộ nâng lên một tia tự giễu —— từ khi nào mà bản thân hắn lại lo được mất như vậy, thất thần lo lắng hãi hùng?

Trong lòng Mộc Thất loạn thành ma, không được, nàng không thể nói thật!

Sao nàng có thể nói cho hắn biết, sự việc ba năm nữa nàng sẽ chết đi, mà bây giờ hi vọng nàng được cứu sống cũng rất mong manh!

Mộc Thất vừa định mở miệng, đột nhiên Sở Vân Mộ lại ôm chặt lấy nàng, nâng cằm của nàng lên, cúi đầu hôn lên môi của nàng.....

Đó là một nụ hôn lưu luyến kéo dài, giống như dốc hết như tình của đời mình, lại giống như trừng phạt nàng mà gặm cắn.

Mộc Thất không thở nổi, đôi tay đẩy ngực của hắn, lại bị hắn dùng mánh khóe, cạy răn của nàng ra, chuyển cho nàng tất cả tốt đẹp.....

Toàn bộ phòng tuyến của Mộc Thất giờ phút này đều tan rã, đầu óc choáng váng trầm trầm, giống như là quên mất mình ở nơi nào.

Không biết quá khứ bao lâu, Sở Vân Mộ mới buông lỏng ra nàng, hai cánh tay bao bọc nàng thật chặt, giống như đứa bé quật cường sợ mình bị bỏ rơi.

"A Sở....." Mộc Thất ngẩn đầu lên, nhìn vào mắt hắn, "A Sở, ta yêu chàng!"

Đáy lòng Sở Vân Mộ chấn động, trong phút ấy nhất thời có chút ngẩn ngơ, gượng mặt nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt.....

Mộc Thất chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ xấu hổ của Sở Vân Mộ, lần đầu nhìn thấy, lại cảm thấy hắn có chút đáng yêu.

Đại mỹ nhân nói nhiều như vậy, cũng chỉ là muốn biết vị trí của hắn trong lòng nàng.

Nếu đại mỹ nhân muốn biết, nàng không ngại thì đơn giản thô bạo nói cho hắn biết, tránh cho hắn nghĩ nhiều hơn, lát nữa lại muốn đuổi tận giết tiệt những người Miêu Cương.

"Nàng mới vừa, nói gì?" Sở Vân Mộ cúi đầu xuống, khuôn mặt tuyệt diễm gần như dán lên mặt nàng, trong ánh mắt nổi lên một loại cảm xúc giống như là hạnh phúc đến loạn.

"Ta cái gì cũng không nói, không nghe được coi như xong." Mộc Thất quay đầu đi, nói lầm bầm.

Sở Vân Mộ nhếch miệng lên, cầm tay Mộc Thất, mười ngón tay đan xen nhau, lôi kéo nàng đi vào trong nhà.

"Chàng làm gì?" Mộc Thất cảm cảm giác bầu không khí bắt đầu quỷ dị, ám vệ xung quanh tự động lui ra, ngay cả bọn nha hoàn cũng không thấy bóng dáng.

"Làm chính sự, viên phòng." Sở Vân Mộ giống như từ trong vui sướng lúc nãy đi qua, cũng không quay đầu lại lạnh nhạt nói.

Mặt Mộc Thất hồng đến cổ, nhấc chân liền muốn chạy.

Sở Vân Mộ một tay kéo nàng lại, ôm ngang trong ngực, trên mặt hiện lên vẻ giảo hoạt, cười nói: "Nếu Tiểu Thất cũng thừa nhận, còn tránh cái gì?"

Mộc Thất dãy dụa không được, chỉ đành phải mặc hắn ôm.

Nhưng mà nếu mình thương hắn, cũng đã thành thân với hắn, cùng với một mỹ nhân như vậy viên phòng, nàng cũng không thua thiệt.

Chỉ là nàng xấu hổ, xấu hổ không hiểu sao!

Trong nháy mắt, Mộc Thất đã bị Sở Vân Mộ đặt trên giường, lấn người đè lên.

Nàng hít sâu một hơi, bình phục nhịp tim đang đập cực nhanh của mình, chợt lật người đè Sở Vân Mộ xuống phía dưới: "Viên phòng vẫn có thể, nhưng ta muốn ở phía trên!"

Sở Vân Mộ gảy nhẹ mắt phượng nói: "Được, vi phu lần này chiều ý phu nhân."

Mặt của Mộc Thất đỏ hơn, nàng nằm trên người đại mỹ nhân, đưa tay quần áo của đại mỹ nhân, quần áo này của hắn có rất nhiều hạn chế, hơn nữa tay của nàng khẽ run, bị nàng làm loạn thành một đoàn.....

Nàng chợt có cảm giác đang làm chuyện xấu, hơn nữa người bị người khác làm chuyện xấu lại cực kỳ thoải mái.....

"Có muốn vi phu giúp nàng hay không? Sở Vân Mộ nghênh ngang nằm ở trên giường, một bộ dáng quyến rũ ngạo kiều.

"Đừng!" Mộc Thất lau mồ hôi trên đầu, vùi đầu tìm hiểu cách cởi xiêm áo của hắn.

Rốt cuộc, nàng cũng kéo được xiêm áo của mỹ nhân ra, lộ ra lồng ngực trơn bóng cường tráng, bước kế tiếp nên làm cái gì?

Tay Sở Vân Mộ khẽ vuốt ve trên người Mộc Thất, chẳng biết từ lúc nào hắn đã cởi thắc lưng của nàng ra, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo —— bộ nam phục trên người Mộc Thất đã tuột xuống.

Hắn nhếch môi cười, thuận tay lấy xuống trâm cài tóc trên đầu nàng, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống.

Mộc Thất bỗng cảm thấy lạnh sau lưng, vội vàng đưa đôi tay ôm lấy thân mình, nàng không một chút để ý, nàng đã bị hắn cởi ra gần như sạch sẽ!

Nhưng đã quá muộn, từ sau lưng nàng sở vân mộ lột cái áo cuối cùng, cầm ở trong tay chậm rãi nói: "Ta biết cái này, cái này gọi là..... áo lót, đúng không?"

------ lời ngoài mặt ------

Tiểu Thất: (ngồi chồm hổm trên đất vẽ vòng vòng ~) ngươi nói cái gì đây? Ta không biết.....

A Sở: là ngươi chính miệng nói cho ta biết, cái này gọi áo lót ~(thuần khiết giọt ~)

Tiểu Thất: (che cái miệng của hắn) chớ nói ~

A Sở: ngươi...ngươi không nhận trướng, rõ ràng là ngươi nói, phải cho ta làm hai bộ giống nhau như đúc ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Làm chánh sự, viên phòng (hạ)

Edit Hoa Trong Tuyết

Nhưng đã quá muộn, từ sau lưng nàng Sở Vân Mộ lột cái áo cuối cùng, cầm ở trong tay chậm rãi nói: "Ta biết cái này, cái này gọi là..... áo lót, đúng không?"

Hắn nhìn một chút áo lót màu tím nhạt trong tay, nâng lên khóe môi nói: "Cái này màu sắc, Bổn Vương thích."

Mặt Mộc Thất liền đỏ như trái cà chua, nàng rút trâm cài tóc của Sở Vân Mộ ra, ném tới làm tắt ngọn đèn dầu.

Tối một chút, khỏi mất công hắn nhìn loạn!

Tóc đen của Sở Vân Mộ xõa ra trên giường, ánh mắt của hắn mềm mại nhìn Mộc Thất nằm trên người mình hai tay nàng luốn cuống không biết nên để ở đâu, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn hận khôn thể đoạt được hết tất cả tốt đẹp của nàng, lại bởi vì thương tiếc mà không thể làm gì.

Khóe môi hắn nâng lên một đường cong tà mị, ở bên tai Mộc Thất phun nhiệt độ, sâu xa nói: "Nếu phu nhân không biết nên làm thế nào cũng không nên cậy mạnh, vẫn là nên để vi phu làm chủ đi, lần sau lại để cho nàng lên phía trên....."

Mộc Thất mơ mơ màng màng gật đầu một cái, đối diện với đại mỹ nhân ngọt ngào lừa gạt, đầu óc không tỉnh táo, miệng há to thở dốc lựa chọn tin tưởng hắn.

Chỉ là sau này nàng mới biết, 'lần sau' mà hắn nói lại lâu như vậy.....

Sở Vân Mộ chợt động đè trên người nàng, tóc đen của hắn rơi trên vai Mộc Thất, hiện tại ở trong mắt nàng chỉ có một khuôn mặt phóng đại lẳng lơ tuyệt sắc.

Hắn nhẹ nhàng cúi đầu xuống, một lần nữa hôn lên cánh môi mềm mại đẹp đẽ của nàng, trằn trọc lưu luyến.....

Cặp tay thon dài kia cũng cởi bỏ trói buộc trên người nàng, ở trên da thịt của nàng đốt lên từng ngọn lửa.

Mộc Thất cảm thấy ngày càng thiếu dưỡng khí, cơ thể nóng bỏng cùng không khí hít thở không thông làm cho lý trí của nàng cảm nhận từng đợt tê dại.

"Tiểu Thất, Tiểu Thất....." Sở Vân Mộ lẩm bẩm nói nhỏ bên tai của nàng.

Một luồng khí nóng ở vong quanh bên tai của nàng, Mộc Thất giống như bị dong điện cao thế đánh trúng, muốn nói, há miệng lại phát ra âm thanh mắc cỡ.

Nàng cắn thật chặt môi dưới, muốn dùng đau đớn làm mình thanh tỉnh, tuyệt đối không muốn phát ra cái loại âm thanh đấy.

Một đôi tay thon dài lướt qua thăm dò, nhẹ nhàng đẩy ra hàm răng cắn chặt của nàng, tránh cho nàng căn nát môi của mình.

"Đừng cắn, ta sẽ đau lòng." Âm thanh mê người của Sở Vân Mộ truyền đến, câu hồn phách người.

Rèm che nhẹ nhàng rũ xuống, che kín một phong cảnh đẹp dưới ánh trăng.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc thật thấp, trong lò đốt hương nhang an thần, nhưng lúc này người trong phòng cũng không hề ngủ.....

"A ——!" Một tràng âm thanh đau đớn truyền ra.

Nàng đau đến muốn chết!

Sở Vân Mộ thương tiếc nhìn người trên giường, âm thanh trầm trầm dỗ dành nói: "Đừng sợ, rất nhanh sẽ xong....."

Đầu óc nàng hỗn loạn, Mộc Thất quay đầu đi, đỏ mặt nói: "Chàng...chàng nói, không cho phép gạt người....."

Sở Vân Mộ khẽ hôn lên đôi mi của nàng trong đôi mắt sâu thẳm không hề có chút ý tứ bỏ qua cho nàng.

Sau nửa canh giờ, một cái cánh tay sáng bóng đưa ra ngoài màn, lại bị bá đạo kéo trở về.

"Đừng nghĩ chạy trốn, một đêm này còn rất dài thời gian....." Mắt phượng hẹp dài của Sở Vân Mộ hiện lên tia giảo hoạt.

"Không..... không được....." Mộc Thất cố gắng đẩy hắn ra nói.

"Phản đối không có hiệu quả." Đại mỹ nhân trên người vô sỉ trả lời.

Một lúc lâu sau, đến hơi sức nói chuyện Mộc Thất cũng không có, chỉ có thể mặc cho hắn dày vò.

Nàng chính là chân chính biết được hậu quả nếu chọc cho Sở mỹ nhân nổi cơn ghen, hơn nữa tự thề rằng bản thân không nên tự ý đi trêu chọc hắn!

**

Hôm sau, Mộc Thất ngủ đến giữa trưa mới tỉnh.

Nàng nhìn bốn phía một chút, chăn gối trên giường đã được đổi mới sạch sẽ, trên người của nàng cũng mặc bộ đồ rộng rãi trắng mềm, chắc là do Sở Vân Mộ làm.

Mộc Thất thấy trên người mình có một mùi thơm nhàn nhã, cả người nhẹ nhàng mà sung sướng, giấc ngủ này rất là an ổn.

Nàng lật người trên giường suy nghĩ một chút, lại có chút không yên bước xuống đất.

"Đáng chết, Sở Vân Mộ cái tên khốn kiếp này!" Mộc Thất cắn răng nghiến lợi nói.

Người của nàng đau đến muốn chết, tất cả đều trách hắn!

"Mới vừa tỉnh ngủ đã kêu tên của bổn vương, ái phi của bổn vương đúng là tình ý thắm thiết." một giọng nói mang ý cười từ cửa truyền đến.

"Ngươi ta đau, đỡ ta đứng lên." Mộc Thất đưa ra một cánh tay, một tay khác lau lau đôi môi sưng đỏ của mình, cái bộ dáng này làm sao nàng có thể bước ra khỏi cửa!

Sở Vân Mộ ôm lấy trên đất người, đặt nàng trên giường, ra lệnh nha hoàn ở trên giường bày một cái bàn, trên bàn đều là thức ăn mộc thất thích.

"Những thức ăn này đều là vi phu tự mình làm, bên trong chén canh này có rất nhiều dược liệu bổ huyết, phải uống sạch mới được."

Sở Vân Mộ cầm lên một đôi đũa bạc, gắp thức ăn bỏ vào trong chén của Mộc Thất đầy tràn giống như ngọn núi nhỏ.

Mộc Thất ho khan một cái nói: "Ta cũng không phải là phụ nữ có thai, không cần bày bàn ăn ở trên giường."

Mắt phượng của Sở Vân Mộ chau lên nói: "Nếu như tiểu thất muốn làm phụ nữ có thai, vi phu cần phải cố gắng thêm một chút."

Mộc Thất nhịn lửa giận, nói thật nhỏ: "Cái chén này khác gì chậu rửa mặt, ta sao có thể uống hết?"

Sở Vân Mộ cười như không cười dính sát nói: "Nếu uống không hết, vi phu giúp nàng ôn lại chuyện đêm qua....."

"Không cần! Ta uống....uố...ng!" Mộc Thất đẩy hắn ra, thẹn thùng nghiêm mặt, vùi đầu ăn canh ăn cơm.

Sở Vân Mộ cưng chiều nhìn nàng, giúp nàng vén lại tóc rơi trên mặt, sau đấy ngồi qua một bên.

Tiểu Thất là trân bảo trong lòng bàn tay hắn, hắn nguyện ý mang tất cả những gì trân quý nhất của mình dâng lên cho nàng, chỉ cần nàng vĩnh viễn vui vẻ.....

Nếu có người dám làm tổn thương nàng dù chỉ là một sợi tóc, chắc chắn hắn sẽ lóc thịt róc xương người kia!

------ lời ngoài mặt ------

Tiểu Thất: đau cả người, đều tại ngươi!

A Sở: không sai, trách ta, buổi tối ta sẽ bồi thường đưa cho ngươi.....

Tiểu Thất:.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Tính tình nhỏ nhen của Nhiếp Chính Vương

Editor Hoa Trong Tuyết

Cuối cùng Mộc Thất cũng ăn xong thức ăn sở mỹ nhân nấu, lại uống hết chén canh, nàng đỡ bụng căn tròn vì no của mình, tựa người vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cảm thấy bây giờ mình muốn lật người cũng phải tốn rất nhiều hơi sức, ân điển của Nhiếp Chính Vương không phải phàm nhân nào cũng có thể hưởng thụ.

"Vương Gia, Vương Phi, Trần công công mới vừa đến truyền ý chỉ, tối nay ở trong cung Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi sứ giả Miêu Cương, hoàng tử Miêu Cương đặt biệt mời Vương Phi đến tham dự." Nguyên Giáng đứng trước cửa thông báo.

"Ừ." Sở Vân Mộ nhàn nhạt trả lời, trong con ngươi sâu thẳm tối sầm lại, khóe môi cong lên tà mị.

"Bổn Vương thấy nên hủy đi võ công của nàng nhốt nàng trong phủ, cho dù chỉ một ngày nàng cũng không chịu an phận. Hiện tại hoàng tử Miêu Cương lại chỉ đích danh muốn gặp nàng ở buổi tiệc, bước kế tiếp là gì? Sẽ làm cho Hoàng Thượng phong nàng làm sứ giả đi sứ Miêu Cương có đúng không, hả?"

Mỗi một câu nói Sở Vân Mộ lại vuốt lên bụng bằng phẳng của nàng một cái, làm cho nàng thấy rợn tóc gáy.

Mộc Thất lau mồ hôi lạnh trên trán, không ngờ hắn lại đoán trúng mọi việc.

"Nếu không, Bổn Vương gieo vào đây một đứa bé, xem nàng còn chạy trốn được đến đâu....." Ngón tay của hắn vẽ vài vòng trên bụng Mộc Thất, mắt phượng chau lên, sâu xa nói.

Mộc Thất lật người, dùng chăn bao lấy mình, trên mặt nặn ra nụ cười có hai phần cứng ngắt: "A Sở, trong lòng ta ngoài chàng ra không có người nào khác, nhất định chàng phải tin tưởng ta."

"Tất nhiên ta tin nàng, nhưng nàng có từng nghĩ đến, nếu nàng lại giống như trong đêm tân hôn gặp phải việc gì, không hề để lại chút tin tức mà rời đi, ta phải làm như thế nào? Nàng có biết cái cảm giác khi một mình ta vọt vào trong biển lửa nhưng vẫn không tìm thấy nàng?" Sở Vân Mộ nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói không có gợn sóng.

Nhưng Mộc Thất lại thấy sóng mũi cay xè, nàng nhớ lúc trên núi Côn Lôn, câu đầu tiên khi A Sở tìm được nàng đã nói —— Tiểu Thất, Tuyết Sơn xảy ra lở tuyết, băng động bị chôn vùi, ta ở đây tìm nàng một ngày một đêm.....

Nàng cứ nghĩ hắn là A Sở thông minh tuyệt đỉnh, chắc chắc biết được trong ấy có điều kỳ lạ, nhưng nàng lại không biết mình đã thành nhược điểm của A Sở.

Cứ xem như hắn biết nàng không hề kẹt trong biển lửa, nhưng vẫn vọt vào tìm nàng, chỉ vì hắn rất sợ sẽ mất đi nàng, cho nên không muốn xảy ra bất kì sai lầm nào.

"A Sở, thật xin lỗi, ta làm cho chàng lo lắng." Mộc Thất vùi đầu vào lồng ngực của hắn, hít thật sâu mùi sen nhàn nhạt chỉ có riêng trên người hắn.

Bao nhiêu lời muốn nói đến lúc thốt ra lại chỉ là câu xin lỗi, nàng không thể cho hắn biết về kỳ hạn ba năm kia, không muốn nhìn thấy tia tuyệt vọng trong mắt hắn!

Hắn đi ra từ địa ngục đẫm máu, nhận hết khổ sở của thế gian, nàng muốn cho hắn vui vẻ hạnh phúc, không phải lo lắng bất kỳ việc gì.

Sở Vân Mộ không nói lời nào, chỉ là nhẹ nhàng xoa tóc của nàng, người trước mắt luôn để hắn phải lo lắng, nhưng hắn lại không thể trừng phạt nàng.

Nàng là của hắn, đời đời kiếp kiếp.

"Tiểu Thất, ta sẽ vĩnh viễn tin tưởng nàng, chẳng qua ta không muốn để nàng chạy ra khỏi tầm mắt của ta, một khắc cũng không. Việc đi sứ Miêu Cương nàng cũng không cần lo lắng, Bổn Vương sẽ đi cùng nàng." Âm thanh trầm thấp của Sở Vân Mộ vang lên trên đầu Mộc Thất.

"Cái gì?" Trong lòng Mộc Thất chấn động, hắn muốn đi cùng nàng?

Thật sự nàng không tưởng tượng được Nhiếp Chính Vương cao quý tao sẽ đi đến Miêu Cương nơi hoang vu hỗn loạn sẽ như thế nào, sẽ có cảnh tượng gì, ít nhất phải mang theo hơn một trăm chiếc xe ngựa đựng đồ dùng hằng ngày.....

"Không sai, Bổn Vương muốn cùng với nàng như hình với bóng." Sở Vân Mộ nhếch miệng nói.

Hắn chỉ chỉ gò má của chính mình, nở nụ cười nghiêm túc lại thêm mấy phần giảo hoạt: "Nếu Tiểu Thất thấy được mình sai rồi, thì Bổn Vương sẽ cho nàng một cơ hội chuộc tội."

Mộc Thất thẹn thùng nghiêm mặt, sau đấy nhắm mắt quay đầu đi, đôi môi chậm rãi chạm lên gương mặt của hắn.....

Rắc rắc! Rắc rắc!

Giống như có mảnh vụn rơi vào trên mặt Sở Vân Mộ và Mộc Thất, hai người đồng thời nhìn lên trên, nhìn thấy trên đỉnh màng một tiểu nhân vật giống như đang ngồi xem kịch vui..... Đàn Hoa.....

Sở Vân Mộ lau mảnh vụn thơm mùi bạc hà trên mặt, khóe miệng lạnh lùng co rúm, tức giận nói: "Mộc Nguyệt Lương, nàng xem nàng nuôi con vật gì vậy!"

**

Cung yến của hoàng gia rất long trọng, cung điện rộng lớn được tám mươi mốt viên dạ minh châu chiếu sáng như ban ngày.

Mộc Thất mặc váy dài ngũ sắc tà váy được gấp thành trăm nếp, trên mặt váy lấy sợi tơ vàng thêu thành hoa sen đang nở, trên đầu cài trâm vàng chạm khắc hoa sen, phấn son trên mặt càng làm nổi bật vẻ yêu kiều tuyệt mĩ, đẹp giống như đóa bỉ ngạn đang mở rộ.

Sở Vân Mộ kéo nàng ngồi lên nệm, Mộc Thất kéo kéo đai lưng bị bó chặt, cái này giống như là muốn nghẹt chết nàng.

Một khắc không khoe mõe hắn sẽ chết sao? Cứ muốn nàng phải mặt cung trang hoa lệ giống như hắn, cái cổ của nàng sắp bị mấy cây trâm này đè gãy!

Sở Vân Mộ giống như là biết được suy nghĩ của nàng, hắn nhẹ nói bên tai nàng: "Phu nhân nếu mệt mỏi có thể dựa vào bả vai của vi phu, vi phu không ngại ôm nàng một lát."

Mộc Thất suýt chút nữa là bị sặc nước trà trong miệng, cắn răng nói: "Đa tạ ý tốt của phu quân, thiếp thân chịu được!"

Ở chỗ ngồi hoàng tử Miêu Cương Vi Quang hành lễ nói: "Hoàng Thượng tôn kính, Vi Quang nghe nói đại lịch có một vị nữ thần y, trong lòng sung bái, rất mong có thể gặp một lần."

Hoàng đế ho khan vài tiếng, chậm rãi nói: "Trăng Dương Quận Chúa của nước Đại Lịch ta không phải nói, y thuật, có thể nói là cải tử hồi sinh."

Mộc Thất đứng dậy hành lễ nói: "Hoàng Thượng, Hoàng Tử quá khen, Trăn Dương cũng chỉ là một cô gái bình thường, cổ nhân Hoa Đà Biển Thước mới được người đời gọi là thần y, Trăn Dương tài sơ học thiển, hổ thẹn."

Vi Quang nhíu mày nói: "Ta mới gặp Quận Chúa nhưng cứ có cảm giác chúng ta đã từng quen biết, trước đây chúng ta có từng gặp nhau chưa?"

"Chưa từng." Mộc Thất trả lời.

Trí nhớ cửa hắn khi ở lâu hoa chỉ có từng đoạn ngắn, thông tin liên quan tới nàng chỉ nằm trong tiềm thức, tất nhiên bây giờ gặp Mộc Thất sẽ không nhận ra.

"Quận Chúa chê cười, trong tín ngưỡng của Miêu Cương có tin kiếp trước kiếp này, kiếp trước thương ai kiếp này gặp lại sẽ có cảm giác, Quận Chúa và Vi Quang chắc là có duyên phận." Vi Quang bức tới cầm tay Mộc Thất, cúi đầu muốn hôn lên.

Đây là lễ nghi của Miêu Cương ý thể hiện sự tôn trọng đối với một nữ tử.

Sở Vân Mộ đứng một bên tráng nổi gân xanh, vẻ mặt lạnh lẽo giống như hàn băng, hắn giựt giựt khóe miệng, chợt nâng tay lên, hướng về phía Vi Quang, sau đấy vận chưởng đánh môt bạt tai.

"Trăn Dương Quận Chúa là hoa đã có chủ, Bổn Vương là phu quân của nàng, không thể để nam tử khác đùa cợt nàng." Sở Vân Mộ cắn răng nghiến lợi nói.

Hắn siết chặt cánh tay của Mộc Thất, giống như muốn dùng hơi thở của mình xóa đi không khí bị Vi Quang vừa xâm nhập.....

------ lời ngoài mặt ------

A Sở: (cười lạnh ~) dám đụng Bổn Vương Tiểu Thất, hoạt nị vị, hả?

Tiểu Thất: A Sở ngươi lại ghen?

A Sở: (xoay người ~) không có ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Cải tử hồi sinh

Editor: Hoa Trong Tuyết

Vi Quang lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nhìn vào bàn tay Sở Vân Mộ đang nắm lấy tay mộc thất, ân nhẫn thu tay lại nói: "Thì ra Trăn Dương quận chúa là Nhiếp Chính Vương vương phi, là Vi Quang đắt tội rồi."

"Không sao." Mộc Thất nhàn nhạt đáp.

Nàng dùng dư quang liếc mắt nhìn Sở Vân Mộ đứng bên cạnh, nhưng thấy mặt hắn âm lãnh, trong đôi mắt tràn đầy lệ khí.

Sở Vân Mộ lôi kéo nàng ngồi xuống, Mộc Thất xích xích ra ngoài, bị hắn bá đạo một kéo trở về bên cạnh.

Mộc Thất cũng liền bất động, mặc hắn nắm tay của mình, nhìn cục diện trước mắt.

Vi Quang dâng lên bảy vũ cơ Miêu Cương, những vũ cơ này người nhỏ eo thon, tóc dài tới eo, chuông bạc bên hông khi nhảy vang lên âm thanh vang dội.

Hoàng Đế nhìn thấy liền si mê, rất yêu thích, lập tức hạ chỉ phong các nàng làm tài tử ở trong cung phục vụ.

"Bệ hạ tôn kính, Vi Quang hôm nay mang đến bật thầy dùng cổ của Miêu Cương, muốn so tài trị bệnh cứu người với Trăn Dương quận chúa, muốn nhìn xem là vu thuật của Miêu Cương lợi hại, hay là y thuật của Trung Nguyên lợi hại." Vi Quang nghiêng mặt sang bên nhìn Mộc Thất, cười như không cười nói.

Hoàng Đế đang vui mừng, lại thêm gần đây hắn hứng thú với việc luyện thuốc trường sinh, đối với vu thuật cũng kinh sợ, ước mơ có một ngày có thể tu luyện được thuật trường sinh.

Bữa tiệc này biến thành hiện trường giải phẫu, làm cho không ít đại thần sắc mặt xanh mét, cầm đũa không nổi.

Ôm tâm tình xem náo nhiệt, Hoàng Đế vung tay nói: "Được! Trẫm cũng muốn mở rộng tầm mắt, xem một chút thuật cải tử hoàn sinh này lợi hại cỡ nào!"

Hoàng Đế liếc mắt nhìn hai cung nữ đứng bên cạnh, nói với Trăn Dương quận chúa: "Cho ngươi hai người, ban thưởng rượu độc."

"Hoàng Thượng tha mạng a!" Hai cung nữ sắc mặt trắng bệch, quỳ trên mặt đất run giọng khẩn cầu, Hoàng Đế vẫn đứng im bất động.

"Người tới, mau đưa hai người bọn họ xuống!" Âm thanh bén nhọn vang lên.

Chân mày Mộc Thất nhíu chặt, không ngờ Hoàng Đế Đại Lịch này vừa ngu ngốc lại tàn bạo, vì muốn xem kịch lại xử chết hai cung nữ đang sống sờ sờ.

Tình cảnh của nàng còn nguy hiểm hơn, nếu y thuật của nàng không làm người chết sống lại, thua trên tay cổ sư Miêu tộc, làm mất mặt mũi Đại Lịch, Hoàng Đế sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng?

Mặc dù Hoàng Đế không hỏi chính sự, tất cả giao do Nhiếp Chính Vương xử lý, nhưng ám vệ hoàng gia của hắn đều là tinh anh, không thể khinh thường!

Nếu A Sở hết sức che chở nàng, Hoàng Đế liền liên hợp với Trấn Nam Vương vây lấy y, bọn họ có thể dùng lý lẽ chống đối, sẽ làm cho A Sở gặp rất nhiều phiền toái!

"Đợi chút." Sở Vân Mộ chợt mở miệng nói: "Làm cho người khác kinh sợ không nói, đơn giản muốn đợi nha hoàn kia chết, cũng lãng phí chút thời gian. Nếu là muốn so thuật cải tử hồi sinh, phải làm cho người chết hoàn toàn sống lại mới hay. Ở đây Bổn Vương cũng có hai nha hoàn mới chết sáng nay, không bằng mang đến thử một lần."

Mọi người đang ngồi đều thất kinh, Nhiếp Chính Vương nói lời này thật sự máu lạnh vô tình, hắn rõ ràng là đẩy Vương Phi vào trong hố lửa, cũng là muốn làm cho Đại Lịch bị bên xấu!

Mộc Thất không khỏi nổi gân xanh trên trán, hung ác trợn mắt nhìn Sở Vân Mộ một cái, trong hồ lô của hắn rốt cuộc đang bán thuốc gì?

Cổ sư dùng khôi lỗi khống chế hoạt động của xác chết một chút, xem ra thật giống như khởi tử hoàn sinh, nhưng y thuật sao có thể thần kỳ như vậy?

Nếu như là người sắp chết, nàng còn có biện pháp ép được phân nửa độc ra, còn chắc năm phần có thể cứu sống.

Nhưng nếu là chết hơn nửa ngày, cả người cũng là thi thể cứng ngắt, cho dù là Hoa Đà tái thế cũng không có biện pháp!

Sở Vân Mộ gảy nhẹ khóe miệng, dùng truyền âm bí thuật nói nhỏ bên tai nàng: "Yên tâm, nếu là chủ ý vi phu đưa ra, sao có thể gây bất lợi cho phu nhân? Hai người này thế nhưng có tác dụng lớn, chốc lát nữa chắc chắn nàng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, trở về phủ nhất định sẽ chủ động nhảy lên giường của vi phu....."

"Liền làm theo ý của Nhiếp Chính Vương!" Hoàng Đế cũng cảm thấy rất hứng thú, lập tức tuyên cổ sư Miêu Cương bước vào.

Chỉ thấy một người mặc trường bào màu đen, đầu đội nón lá từ ngoài cửa đi vào, toàn thân của hắn cũng bị che kín, không ai có thể nhìn ra dáng vẻ của hắn.

"Vị này là vu sư giỏi nhất Miêu Cương, Triệu Tà." Trong mắt Vi Quang mang theo tự tin nhất định chiến thắng, xoay người lại giới thiệu.

"Bái kiến Hoàng Đế Đại Lịch, cùng các vị đại thần Trung Nguyên." Âm thanh của người kia trầm thấp khàn khàn.

Mộc Thất cảm thấy có một ánh mắt mãnh liệt đang xoáy trên người mình, nhìn chăm chú làm nàng thấy không thoải mái.

Nàng cảm thấy vu sư này ăn mặt cổ quái như vậy, nhất định là có cái gì muốn che giấu.

Sở Vân Mộ sai người mang lên hai thi thể đắp vải trắng, bởi vì dùng dược giữ, cho nên thi thể còn chưa phát ra mùi hôi.

Mộc Thất thay một bộ đồ bó sát màu xanh nhạt, tóc cũng cột ra phía sau, mang hòm thuốc trở vào đại điện.

Nàng đi tới bên cạnh thi thể, vén vải trắng lên, nhất thời đáy mắt chấn động ——

Người này là..... nha hoàng Hương Tuệ bên cạnh đại phu nhân Tướng phủ!

Lúc trước nàng còn làm chứng đối chất với đại phu nhân, thế nào đột nhiên đã chết?

Từ sắc mặt bầm đen của nàng, rõ ràng là trúng kịch độc thạch tín.....

Mộc Thất quét mắt nhìn bên cạnh, một thi thể khác cũng là nha hoàn thân tín của đại phu nhân, không ngờ trong một ngày, có người cố ý giết chết tất cả những người thân tín bên cạnh Vân Hồng Mai!

Mộc Thất nhìn một chút sau đó trở về chỗ ngồi, Mộc Tương vì bị ốm không tham gia buổi tiệc hôm nay, ngược lại Trấn Nam Vương xuân phong đắt ý hả hê bưng ly rượu, nhìn về phía nàng trong mắt tràn đầy đắt ý cùng khinh miệt.

Trấn Nam Vương đang vì nữ nhi của mình phủi sạch mọi tội lỗi, cho nên mới giết toàn bộ nhân chứng, chết vô đối chứng, đang lúc phẩm án, Vân Hồng Mai có thể bình an vô sự ra khỏi thiên lao!

Nghĩ thực hay, không dễ dàng như vậy!

Sở Vân Mộ lười biếng chống cằm, dùng ánh mắt ý bảo Mộc Thất cúi đầu xem xét.

Mộc Thất tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện bên dưới búi tóc của Hương Tuệ có ba vết kim châm, chính là loại sư phụ nhiên ông hay nhắc đến: ngân châm hộ mạch!

"Hoàng Đế Đại Lịch, vì lý do công bằng, người có thể cho người khám nghiệm xem hai thi thể này là còn sống hay đã chết." Triệu Tà đứng lên nói.

"Được, truyền thái y!" Hoàng Đế ra lệnh.

"Phụ hoàng, nhi thần có thể khám nghiệm." Âm thanh thanh lãnh của An vương Nam Cung Triệt vang lên.

Mộc Thất nhìn về phía hắn, làn trước chứng minh dấu vết thủ cung sa cũng là Nam Cung Triệt giúp nàng vô tội, người này học thức uyên bác, là một chính nhân quân tử.

Hơn nữa hắn mỗi lần nhìn về phía nang trong ánh mắt đều là nụ cười ấm áp, trong suốt như nước, thật xứng với tên của hắn.

"Nhi thần đối với y thuật có chút nghiên cứu, chuyện kiểm nghiệm sống chết có thể giao cho nhi thần." Nam Cung Triệt mặt mày cong lên, chắp tay nói.

"Được." Hoàng Đế đồng ý.

Nam Cung Triệt đi lên trước, kiểm tra cẩn thận mạch tượng của hai nha hoàn, đúng là không có chút giấu hiệu nào của người sống, nhưng mà hắn trong lúc vô tình thấy mép tóc bên tai Hương Tuệ ửng đỏ, lại cẩn thận nhìn, hình như có dấu hiệu của ngân châm.....

------ lời ngoài mặt ------

A Sở: Nam Cung triệt, không cho phép đắm đuối đưa tình mà nhìn chằm chằm vào phu nhân nhà ta!

Tiểu Thất: A Sở ngươi đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Cổ Thuật Miêu Cương

Editor: Hoa Trong Tuyết

Nam Cung Triệt đi lên phía trước, cẩn thận kiểm tra mạch của hai nha hoàn, đúng là không có một chút dấu hiệu nào của sự sống, nhưng trong lúc vô tình hắn lại thấy mép tóc bên tai của Hương Tuệ ửng đỏ, cẩn thận nhìn lại, hình như có dấu hiệu bị kim châm.....

Nam Cung Triệt đưa tay thăm dò một chút, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt xẹt nhìn về phía Mộc Thất cười yếu ớt, xoay người lại nói: "Nhi thần kiểm nghiệm xong, tất cả bình thường, mạch cũng không đập, hai vị có thể thể hiện bản lĩnh của mình."

Mộc Thất dùng ngân châm đã ngâm qua chín loại linh thảo, phong bế bảy kinh mạch của Hương Tuệ, sau đó đút cho nàng ta một viên hoàn hồn đan, dùng nội lực giúp nàng ta ăn vào.

Mặc dù lúc trước Sở Vân Mộ dùng ngân châm hộ mạch làm cho hượng tuệ lâm vào trạng chết giả, nhưng máu trong người hương tuệ đã ngừng chảy một lúc lâu, nhịp tim cũng đã ngừng một lát, nghĩ muốn trong thời gian ngắn cứu cho nàng ta tỉnh lại cũng không phải dễ dàng!

Một tay của mộc thất đè lên động mạch trên cổ của nàng ta, vận nội lực ép ba ngân châm cùng với máu độc ra ngoài.

Sau khi máu độc chảy ra, nhịp tim của Hương Tuệ dần dần khôi phục.

Khóe môi Mộc Thất hơi cong lên, dùng thêm thuốc giải độc và thuốc bổ máu, vận nội lực giúp nàng ta đả thông kinh mạch.

Bên kia, vu sư Triệu Tà từ trong người lấy ra một bình thủy tinh, bên trong bình là một con cổ trùng toàn thân màu đen.

Đây là 'cổ vương' mà hắn mất một năm trời ngàn tuyển vạn chọn mới chọn ra được, hoàn toàn có thể thay thế khôi lỗi, điều khiển người hành động!

Triệu Tà đặt cổ vương trong lòng bàn tay, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ, tùy lúc lại vẩy lên trên chút bột phấn.

Mọi người có mặt ở đây đều bán tín bán nghi, vị cổ sư này nhìn giống như thuật sĩ giang hồ, vì sao lại có phương pháp cải tử hồi sinh?

Triệu Tà cười lạnh, cúi người bỏ cổ vương vào bên tai nha hoàn.

Cổ vương biến mất trong nháy mắt, tiến vào trong thân thể nha hoàn.....

"Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi....." Cổ sư đặt một tay lên trên đỉnh đầu của nha hoàn kia, làm cho nội lực không ngừng duy chuyển.

Chưa đến chốc lát, ngón tay nha hoàn giật giật, đây là có dấu hiệu tỉnh lại!

"Đế Vương Đại Lịch đang ở trước mặt, vẫn chưa chịu dậy hành lễ?" Âm thanh lạnh lẽo của Triệu Tà vang lên.

Nha hoàn chậm rãi mở mắt ra, ngay sau đó đứng lên, không khác gì so với người bình thường!

Nàng ta đi tới bên cạnh Triệu Tà, quỳ trên mặt đất, nhìn về phía Hoàng Đế dập đầu nói: "Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng!"

Mọi người thất kinh, rõ ràng là một người đã chết sao bỗng nhiên sống lại ngay trước mắt bọn họ?

Trước đây bọn họ chỉ nghe nói đến thuật cải tử hồi sinh, hôm nay thấy tận mắt, thật là mở ra tầm mắt!

"Rất tốt, rất tốt a!" Hoàng Đế mặt mày hớn hở: "Thuật cải tử hồi sinh này có thể so sánh với thuật hồi sinh, tuyệt không ngoa!"

"Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy vẫn có chỗ thiếu hụt." Nam Cung Triệt quan sát nha hoàn quỳ dưới đất, mày nhíu lại nói.

"Có gì thiếu sót?" Hoàng Đế hỏi.

"Nhi thần đã từng đến Miêu Cương, đối với Vu Cổ cũng có chút hiểu biết. Theo nhi thần biết, cổ sư Triệu Tà dùng cổ trùng điều khiển người hành động, cũng không phải cải từ hồi sinh chân chính. Xin phụ hoàng hỏi tên của nô tì này, nàng ta không thể không biết mình tên gì họ gì? Sinh ở nơi nào? Những chuyện trước đây đã từng làm?" Nam Cung Triệt không chút hoang mang mở miệng nói.

Nha hoàn đó quỳ thẳng tắp trên mặt đất, ánh mắt ảm đạm không có chút ánh sáng, không có chính ý định sẽ trả lời.

"Nếu như nhi thần đoán không sai, khi không có vu sư điều khiển, nữ tử này sẽ không có chút dấu hiệu nào là còn sống. Nếu là một người không có ý thức, không có tư tưởng, không nhớ rõ bất cứ chuyện gì, thì người ấy còn là chính con người lúc trước sao? Hoặc là nói, người này có thể là một người hoàn chỉnh nữa hay sao?"

Ánh mắt Nam Cung Triệt sắc bén nhìn Triệu Tà, đôi mắt như hoa như ngọc kia nhìn chăm chú làm cho cả người Triệu Tà run lên.

Hoàng Đế âm trầm, vốn dĩ hắn muốn dùng thuật này để biến thành trường sinh bất lão, nhưng kết quả lại làm cho hắn rất thất vọng!

"Vi Quang Vương tử, An vương nói là sự thật?" Âm thanh của Hoàng Đế lạnh lùng vang lên.

"Bệ hạ tôn kính, cổ thuật của Miêu Cương chúng ta đúng là dùng để khống chế người để đạt tới cảnh giới trường sinh bất lão....." Vi Quang thao thao bất tuyệt tán dương pháp thuật của bổn quốc, hắn nói tiếng Hán không quá lưu loát thỉnh thoảng còn xem lẫn chút tiếng Miêu, mọi người ngồi ở đây nghe cảm thấy rối rắm ——

Muốn khi thông hắn rất có.....

Vi Quang vẫn là không nhận thua, theo ý hắn, cổ sư có thể làm cho người chết cử động, trình độ này đã đến cảnh giới thần tiên!

Trên đời này làm gì có thuật cải tử hồi sinh? Ít nhất đây là chuyện hắn tuyệt đối tin tưởng!

Không có tiểu thất Sở Vân Mộ dựa người lên bàn, trong lòng rất phiền não.

Phu nhân không ở bên cạnh, hắn ngồi ở chỗ nàycảm thấy rất nhàm chán, lúc hắn nhàm chán tâm tình sẽ không tốt, bình thường lúc tâm tình hắn không tốt..... rất muốn giết người.

Vèo!

Một cây đũa bạc từ trong tay Nhiếp Chính Vương bay ra, không xiêu không vẹo địa đâm vào ba tất trong lòng nha hoàn.....

Máu độc đen thui từ trong lòng chảy ra, sau đó nàng ta té trên mặt đất, sau đó không thể cử động nữa.....

Không ít người ở đây bị cảnh tượng này hù dọa.

Sở Vân Mộ âm trầm mở miệng: "Bổn Vương thấy, loại cổ thuật này cũng không khác mấy là một lớp da người, không khác khôi lỗi là mấy. Vi Quang Vương tử lại cho Hoàng Thượng nhìn một màn ảo thuật như vậy, là cười nhạo ở Đại Lịch của ta không có ai phát hiện ra, hả?"

Vi Quang nghe hiểu lời hắn nói, nhất thời sắc mặt tái xanh, im re.

Mộc Thất không để ý tới bọn họ đấu khẩu, trước mắt nàng phải cứu sống Hương Tuệ, có hai nguyên nhân.

Một là vì mặt mũi của Đại Lịch, vì an toàn của mình, làm cho A Sở vẻ vang, hai là lấy được nhân chứng xử trí Vân Hồng Mai, lật đổ hoàn toàn quyền hành của đại phu nhân ở phủ thừa tướng, rửa sạch sỉ nhục vu hãm ngày ấy của nàng!

Sau khi đút xong viên hồi hồn đan, kinh mạch của Hương Tuệ đã nhảy lên, nàng ta trước đây chỉ là bị trúng kịch độc, dẫn đến sắc mặt bị bầm đen, cổ họng thũng trướng, hít thở không thông tạo thành cơn sốc.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, có thể cho thần thời gian một khắc để chế thuốc hay không, trong lúc ấy người có thể phái người đi theo, sau một khắc đồng hồ, thần nhất định cho mọi người một câu trả lời chắc chắn." Mộc Thất hành lễ nói.

Nàng phải dùng đỉnh Không Động luyện ra thuốc giải, như thế mới có thể cứu sống Hương Tuệ.

Luyện đan trong thời gian gấp rút, sẽ làm thân thể nàng bị hao tổn, nhưng mà tình thế trước mắt khẩn cấp, đây là biện pháp duy nhất!

"Được!" Hoàng Đế để xuống ly rượu nói: "Trăn Dương, ngươi đừng làm Trẫm thất vọng."

Mộc Thất cảm giác có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình chăm chú, nhất thời cả người run lên.

Trong bữa tiệc, Sở Vân Mộ gọi một thị vệ là Nguyên Lẫm cải trang lại bên cạnh, nhỏ giọng phân phó một câu: "Sai những sát thủ tinh anh nhất của Thập Tam Sát bao vây cung điện."

Hắn đã từng nói, là ai cũng không được tổn thương Tiểu Thất của hắn, đừng nói là Hoàng Đế Đại Lịch, cho dù là thần tiên tới, hắn gặp thần sát thần, ngộ phật sát thật.....

Nếu chữa trị thất bại, Hoàng Đế giận lây sang nàng, hắn liền phái người bao vây toàn bộ nơi này, bảo đảm vạn nhất, hắn thích cảm giác, nắm toàn bộ mọi thứ trong tay ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Phu Phụ hợp lực, trên điện lật bản án cũ

Editor: Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất nhanh chóng lấy ra các dược liệu có tính hàn, dùng đá nghiền nhỏ hoa mộc quế, tuyết liên, cây nghệ tây, sau đó thêm vào một viên hoàn hồn đan, vận nội lực bắt đầu luyện chế

Sau một vòng, sắc mặt của nàng tái nhợt, giống như là đã hao phí hết toàn bộ sức lực.

Mộc Thất nhìn đan dược được luyện ra, cảm giác còn thiếu một thành phần.

Chợt, một cục bông trắng bóc từ trong tay áo của nàng nhảy ra, hít hà mùi thuốc, há mồm muốn ăn.

Mộc Thất bắt nó lại, giữ trong tay, khẽ mỉm cười.

Máu của chồn tuyết giải bách độc, cực kì hiệu nghiệm, đây chính là vị thuốc cuối cùng vẫn còn thiếu.

"Đản Hoa, đã đến lúc ngươi thể hiện uy phong thần vũ của mình rồi, ngoan, ta chỉ muốn một chút máu của ngươi thôi." Mộc Thất dụ dỗ vật nhỏ trong ngực.

Nàng lấy viên thuốc bạc hà lớn nhất cho Đản Hoa ăn, sau đó nhanh chóng cắt một vệt nhỏ trên đầu ngón chân của nó, sau đó để cho giọt máu rơi lên viên đan dược vừa luyện ra.

Viên thuốc từ màu đen biến thành màu đỏ ngầu, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, rốt cuộc đã chế xong thuốc giải!

Làm"anh hùng" Đản Hoa sắp rơi nước mắt, âm thành phát ra một tiếng kêu thảm thiết.....

Mộc Thất mang viên đan dược vừa luyện xong lên trên chính điện, đút vào trong miệng Hương Tuệ, một lần nữa vận nội lực giúp nàng nuốt xuống.

Qua chốc lát, làn da bầm đan trên mặt Hương Tuệ dần dần biến mất, mạch đập càng ngày càng mạnh, cuối cùng, chân mày của nàng nhăn nhăn, mắt bắt đầu mở hí hí.....

"Cái này, đây là đâu?" Hương Tuệ ngồi dậy đánh giá xung quanh, thấy trong bữa tiệc có Trấn Nam Vương thì sợ hãi kêu lên.

"A! Nô tỳ không có vu hãm đại phu nhân, lời nô tỳ nói đều là sự thật! Đừng giết ta..... Đừng giết ta!" Hương Tuệ liên tiếp lui về phía sau, run rẩy nói.

"Nơi này là hoàng cung, trước mặt ngươi là Hoàng Thượng, yên tâm, không ai dám giết ngươi." Mộc Thất vỗ nhẹ nhẹ bả vai của nàng trấn an nói.

"Chỉ cần ngươi trả lời trẫm mấy vấn đề, trẫm sẽ chủ trì công đạo cho ngươi. Ngươi tên là gì? Sống ở đâu? Thân phận là gì?" Hoàng Đế hỏi.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ tên là Hương Tuệ, sống ở thành Tô Châu huyện Huệ An thôn Đào Lý, là nha hoàn bên cạnh đại phu nhân phủ thừa tướng." Hương Tuệ quỳ trên mặt đất nói.

"Ngươi tới phủ thừa tướng đã bao lâu?" Hoàng Đế hỏi.

" Bảy tuổi nô tỳ đến phủ thừa tướng, đến hôm nay đã hơn mười năm." Hương Tuệ run rẩy né tránh ánh mắt bén nhọn của Trấn Nam Vương, sợ hãi nói.

Vi Quang ngẩng người, không ngờ nước Đại Lịch thật sự có thần y có thể cải tử hồi sinh, không có chút khác lạ nào!

"Vi Quang vương tử, ngươi đã nhìn thấy y thuật của Trăn Dương quận chúa, ngươi thấy thuật cải tử hồi sinh này thế nào?" Hoàng Đế cười sang sảng mấy tiếng nói.

"Vi quang tâm phục khẩu phục, quận chúa đúng là nữ tử kỳ tài!" Đạt Cửu Vi Quang tâm phục khẩu phục tán thưởng.

" Trăn Dương quận chúa mang về vinh quang cho nước Đại Lịch ta, có thưởng!" Hoàng Đế uy nghiêm nói.

Mộc Thất gật đầu tạ chỉ, ánh mắt thắng lợi nhìn về phía Sở Vân Mộ.

Lúc này Sở Vân Mộ mới gọi Nguyên Lẫm đến, rút những người bao vậy hoàng cung đi.

"Xin Hoàng Thượng làm chủ cho nô tỳ! Sau khi đại phu nhân hạ độc thừa tướng bị nhốt vào trong lao, Trấn Nam Vương phái người đi bắt nha hoàn bên cạnh đại phu nhân, đến nay sống chết chưa biết!" Hương Tuệ chợt mở miệng nói.

Hoàng Đế cau mày nói: "Nói tiếp."

"Từ khi nô tì không chịu bước ra làm chứng, khai ra mọi chuyện. Từ đó về sau, nhiều nô tì bên cạnh đại phu nhân bỗng nhiên mất tích, hôm trước nô tì vừa ra khỏi phủ liền bị người đánh làm hôn mê, bị mang đến một phòng giam u ám. Ở nơi đó, nô tỳ thấy được bảy nha hoàn bị hành hạ đến thoi thóp! Trấn Nam Vương ép nô tỳ đồng ý, phải thừa nhận là đại tiểu thư mua chuộc nô tỳ làm hại đại phu nhân. Muốn nô tỳ vu oan giá hoạ, cuối cùng vẫn bị cho uống độc dược..... xin hoàng thượng làm chủ cho nô tỳ!" Hương Tuệ dập đầu khóc thút thít nói.

"Mấy nha hoàn kia, không cần tìm." Sở Vân Mộ vuốt vuốt ly rượu nhàn nhạt mở miệng.

"Nhiếp Chính Vương nói lời ấy có ý gì?" Hoàng Đế hỏi.

"Người kia chính là một trong những nô tì mất tích trước đó, thần phái người tìm kiếm đến khi tìm được thì họ đều trúng độc chết hết." Mắt phượng của Sở Vân Mộ chau lên, từ từ nói.

"Trấn Nam Vương, ngươi có thừa nhận chuyện này do ngươi làm hay không?" Ánh mắt Hoàng Đế nhìn về phía Vân Chiến Viễn, trong lòng âm thầm cười.

Vân Chiến Viễn thân là cựu thần khai quốc, trong tay giữ ba mươi vạn binh quyền, ngang ngược càn rỡ, không xem ai ra gì, cũng không để vị Hoàng Đế là hắn trong mắt, hắn đã muốn tìm một cơ hội thu lại quyền lực của y, diệt trừ hậu hoạn.....

Sắc mặt Trấn Nam Vương trấn định nói: "Nha hoàn này ngậm máu phun người, kính xin Hoàng Thượng minh xét!"

"Hoàng Thượng, đại phu nhân hạ độc thừa tướng là việc có chứng cứ xác thực hoàn toàn, chân tướng rõ ràng, đại phu nhân cũng đã thừa nhận sự thật, hôm nay việc thần muốn làm chính là làm rõ tin đồn thần mất đi trinh tiết lúc trước." Mộc Thất nâng lên khóe môi chậm rãi nói.

"Trăn Dương, ngươi muốn chứng minh mình trong sạch, có chứng cớ không?" Hoàng Đế nói.

"Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ hết." Mộc Thất không chút do dự trả lời.

Tất cả đều là do A Sở âm thầm điều tra, tra ra những người trước đây tham dự vào việc này, cũng phái ám vệ bảo vệ bọn họ.

A Sở là núi dựa kiên cố của nàng, cũng là người bảo vệ sau lưng nàng.....

"Truyền nhân chứng!" Dương công công nhận chỉ ý của Hoàng Đế, hô lớn nói.

Năm nam tử bị thị vệ áp lên phía trước, Trấn Nam Vương nhìn thấy mấy người này, lòng bàn tay toát ra mịn mồ hôi lạnh.

Những người này đúng là mấy người gần đây hắn muốn tìm, muốn giúp nữ nhi giết người diệt khẩu!

"Nói những gì các người biết cho Hoàng Thượng nghe." Mộc Thất gật đầu nhẹ giọng nói.

"Hoàng Thượng trên cao, thảo dân nói thật....." Một nam nhân mở miệng nói.

"Mấy tháng trước, đại phu nhân phủ thừa tướng cho thảo dân mấy trăm lượng bạc, muốn chúng ta dùng mọi biện pháp, ở kinh thành truyền ra tin đồn đại tiểu thư phủ thừa tướng Mộc Nguyệt Lương thất trinh." Người nọ run rẩy nói.

Một nam tử khác mở miệng nói: "Thảo dân là gia đinh phủ Thừa Tướng, làm việc dưới trướng đại phu nhân. Chính mắt thảo dân thấy được đại phu nhân sai một ám vệ bên người nàng đi vào phòng đại tiểu thư, sau khi mọi người phát hiện ra chuyện đại tiểu thư câu kết với nam nhân, người ám vệ này đã tự vẫn!"

"Nếu như Bổn vương đoán không lầm, ám vệ này chính là tử sĩ mà Trấn Nam Vương phái đến bên cạnh Vân Hồng Mai để bảo vệ bà ta." Sở Vân Mộ sâu kín chen vào một câu.

"Ở đây thảo dân còn có một bức thư trước đây liên lạc với đại phu nhân." Một nam tử đang cầm thư nói.

Mộc Thất từ trong ngực lấy ra một tờ giấy nói: "Đây là bút tích của đại phu nhân, nét chữ giống như đúc với nét chữ trong bức thư kia."

Hoàng Đế cầm lấy tờ giấy và bức thư lên so sánh, bút tích xác thực giống nhau như đúc!

"Không được nói bậy! Ngươi cho rằng tùy tiện tìm mấy trang giấy thì có thể lấy ra làm chứng cứ sao?" Trấn Nam Vương giận dữ mắng Mộc Thất.

Mộc Thất giống như không nghe thấy, cười yếu ớt nói: "Hoàng Thượng có thể nhìn chữ viết trên tờ giấy, đó là cách đây mười mấy năm lúc ấy đại phu nhân chưa gả cho cha ta đã viết trong một buổi thọ yến, dùng loại mực đặt biệt của phủ Trấn Nam Vương, gặp nước không phai, sắc màu hương thơm lưu giữ mười mấy năm, vả lại ban đêm sẽ phát ra ánh sáng."

"Ngươi cho rằng chỉ bằng vào mấy trang giấy, mua được mấy người, là có thể ngậm máu phun người sao?" Trấn Nam Vương trách cứ.

"Ta, còn có người làm chứng." Mộc Thất lạnh nhạt nói.

"Tuyên!" Hoàng Đế đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú, hắn đang muốn mượn cơ hội diệt trừ Trấn Nam Vương, đoạt lấy binh quyền.

Hai sát thủ thập tam sát áp giải một người đi vào, tay của bọn họ không buông người này ra, bởi vì.....

Xương sườn của hắn đã bị Vương Gia rút ra hết rồi!

Nếu không phải vì Vương Phi, Vương Gia cũng sẽ không tự thân động thủ!

Sắc mặt người nọ trắng bệch, run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất nói: "Ta nói..... ta đều nói....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Người hại nàng, đều phải chết!

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Sắc mặt người nọ trắng bệch, run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất nói: "Ta nói..... ta tất cả đều nói....."... khi ta chết, chỉ cần cho ta chết sảng khoái một chút!"

"Được." Sở Vân Mộ nhàn nhã để ly rượu xuống, sâu xa nói.

"Ta là ám vệ bên cạnh đại phu nhân, là Trấn Nam Vương phái đến để bảo vệ đại phu nhân.....người tung tin đồn tiểu thư lén lút gặp tình nhân, người thừa dịp đại tiểu thư ngất lên vào khêu phòng của đại tiểu thư đều là ta..... đại phu nhân cho ta uống thuốc độc, một khi tiết lộ chuyện này, cả người ta sẽ bị thối rữa mà chết....." Người nọ thở dốc, nhưng vẫn kiên trì nói.

"An bài nhị tiểu thư gả vào Tề Vương phủ sau này sẽ trở thành thái tử phi, Trấn Nam Vương và đại phu nhân đã tính toán từ trước! Chúng ta là ám vệ bên cạnh đại phu nhân bán mạng vì Trấn Nam Vương, nhưng vẫn không thoát khỏi cái chết..... tính mạng của ba trăm vị huynh đệ, cứ như vậy....." Trong miệng người kia không ngừng chảy ra máu tươi, ánh mắt phẫn hận nhìn Trấn Nam Vương, như muốn giết chết hắn!

Vèo!

Một chiếc đũa bạc trong tay sở vân mộ xuyên qua cổ họng của ám vệ.

Hai tay hắn nắm chặt, trong con ngươi âm trầm lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm không tan.

‘ tạo ra chuyện lén lút gặp gỡ tình nhân hãm hại Tiểu Thất ’, ‘ thừa dịp Tiểu Thất mê mang lẻn vào khuê phòng ’.....

Mỗi câu mỗi chữ của hắn đều xứng đán cho phu quân Tiểu Thất mang hắn ra lăng trì!

"Hắn cũng chỉ có bao nhiêu tác dụng, chuyện đến đây cũng đã được rõ ràng, Bổn vương tin tưởng hoàng thượng nhất định không muốn thấy, trên chính điện có một người cơ thể thối rữa mà chết....." Sở Vân Mộ nâng lên khóe môi, ly rượu trong tay hắn hóa thành bột trắng.

Mộc Thất biết lần này A Sở giận thật, chỉ là chân tướng sự việc rất nhanh sẽ được công bố, đại phu nhân sẽ không trốn thoát được tội danh, Trấn Nam Vương cũng sẽ không có kết quả tốt.....

Những chuyện phải bới ra, nàng nhất định sẽ bới ra hết!

Nàng đi đến bên cạnh ám vệ vừa chết, vén y phục trên cánh tay của hắn ra, lộ ra một hình xăm chim ưng màu đỏ.

"Đây chính là ám vệ ẩn trong bóng tối, theo ta được biết, bắt đầu từ hai mươi năm trước Trấn Nam Vương đã bí mật nuôi dưỡng ám vệ, vả lại số lượng qua xa số lượng quy định là ba ngàn người.

Trấn Nam Vương dưới danh nghĩa là xây dựng mộ tổ ở Vân Sơn, trên thực tế là mượn Vân Sơn nuôi binh ngàn ngày, để sau này có thể dùng một giờ đi!" Mộc Thất rất khí phách mở miệng nói.

Mộc Thất nàng đã bị nữ nhi của Vân Chiến Viễn đẩy vào chỗ chết, tạo thành mối thù không đội trời chung với Trấn Nam Vương!

Nếu không đạp đổ được thế lực của hắn, sau này chắc chắn lưu lại phiền phức cho nàng và A Sở!

Mặc dù Hoàng Đế không hỏi triều chính, nhưng cũng là một người thông minh.

Đương nhiên Hoàng Đế muốn lật đổ bè phái của Trấn Nam Vương, lấy được binh quyền trong tay hắn, mượn cơ hội này thoát khỏi sự khống chế của Nhiếp Chính vương, thoát khỏi sỉ nhục của bản thân!

Nàng chẳng qua là đang làm đúng ý của Hoàng Đế.....

Huống chi A Sở đã biết chuyện Trấn Nam Vương nuôi quân, chắc hẳn hiện tại sát thủ thập tam sát đã xử lý xong tâm phúc của Trấn Nam Vương, giữ được hổ phù trong tay.

Coi như Trấn Nam Vương chết rồi, binh quyền cũng sẽ không roi vào trong tay Hoàng Đế.....

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vân Hồng Mai chết bất đắc kỳ tử ở trong nhà giam....." Thái giám truyền lời nhỏ giọng bẩm báo.

Âm thanh rất nhỏ nhưng trong đại điện tĩnh mịch lại trở thành phá lệ rõ ràng, giống như là ngân châm roi vào mặt nước yên tĩnh, mang theo từng đợt gợn sóng.

Ánh mắt Vân Chiến Viễn chấn động, trên trán nổi gân xanh, vỗ bàn, tức giận nói: "Mộc Nguyệt Lương, ngươi là độc phụ, ngươi dám ra tay hại chết nữ nhi của Bản Vương!"

"Ta cảm thấy, hai chữ ' độc phụ ' dùng cho Vân Hồng Mai mới thỏa đáng, bà ta làm quá nhiều việc ác, biết đâu là do trời cao trừng phạt!" Mộc Thất bình thản nói.

Quả thật cái chết của Vân Hồng Mai không phải do nàng và A Sở gây ra, nàng có cảm giác có người nào đó vụng trộm ra tay, người không phải đang giúp nàng, chẳng qua hiện tại là cùng nàng có chung lợi ích, không phải kẻ địch cũng chẳng phải bằng hữu.....

"Vân Hồng Mai sợ tội tự sát, chuyện này đã được chứng thực, bằng chứng như núi! Trấn Nam Vương, ngươi còn không giao Hổ Phù ra, lập tức nhận tội?" Trong mắt Hoàng Đế là đạt được tâm nguyện vang dội nói.

"Người tới, bắt Trấn Nam Vương lại, lột bỏ quan chức, cách chức giam vào đại lao!" Hoàng Đế nói tiếp.

"Đền tội? Ba mươi vạn đại quân của lão phu ba ngày trước đã đến hoàng thành, một đường vượt qua chông gai đã chiếm hết những điểm quan trọng, chỉ có cẩu Hoàng Đế ngươi trầm mê với vũ nữ Miêu Cương không biết thôi. Muốn lấy được Hổ Phù? Si tâm vọng tưởng!" Vân Chiến Viễn đột nhiên tránh ra khỏi sợi dây chuẩn bị buộc trên người, vung chưởng đánh về phía những thị vệ kia, thị vệ nhất thời ngã xuống đất mà chết.

Mộc Thất bị hành động này làm cho kinh ngạc, Vân Chiến Viễn như vậy mà lại tu luyện tà công, ở trong cung trước mặt Hoàng Đế và bá quan tạo phản!

Chỉ thấy Vân Chiến Viễn vung chưởng đánh về phía Mộc Thất, cắn răng nghiến lợi nói: "Yêu nữ, trước tiên lão phu giúp Mai nhi báo thù!"

Dưới tình huống khẩn cấp, Mộc Thất siết chặt mười độc trân phóng về phía Vân Chiến Viễn, nhân cơ hội này rút đoản kiếm sau lưng ra.

Ai ngờ Vân Chiến Viễn tẩu hỏa nhập ma không sợ châm độc, tốc độ kinh người đánh về phía Mộc Thất.....

Mộc Thất liếc một cái, đang muốn né tránh, chợt thấy Sở Vân Mộ phi thân lên, trong tay ngưng kết khí màu tím, vung chưởng đánh về phía Vân Chiến Viễn, chưởng phong hóa thành hình kiếm.....

Sau một khắc, nàng rơi vào một lồng ngữ quen thuộc, cảm giác an toàn ập đến làm trong lòng nàng mềm nhũn.....

"Người hại nàng, đều phải chết!"

------ lời ngoài mặt ------

A Sở khí phách lộ ra ngoài sao ~ mài đao sèn soẹt hướng đống cặn bã!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Độc phụ xứng độc phu, Trấn Nam Vương bị tống vào ngục

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Sau một khắc, nàng rơi vào một lồng ngữ quen thuộc, cảm giác an toàn ập đến làm cả người nàng đều thả lỏng.....

"Người hại nàng, đều phải chết!"Hai mắt Sở Vân Mộ tràn ngập sát khí, giống như Tu La trong địa ngục.

Hắn đoạt lấy trường kiếm trong tay thị vệ, vận đủ mười phần sức lực, mãnh liệt xuất thủ.

Một cỗ lực cường đại phóng ra, đánh úp về phía Vân Chiến Viễn, xuyên thẳng vào bụng hắn ta!

Vân Chiến Viễn phun ra một ngụm máu tươi, lại giống như không cảm nhận được đau đớn, rút kiếm trong bụng ra, quay đầu đánh về phía Hoàng Đế.

Trên điện đại thần loạn thành một đoàn, nhóm thị vệ trước mặt Hoàng Đế không ngăn được Vân Chiến Viễn đang tẩu hỏa nhập ma, liên tục bị đánh bại lui về phía sau.

"Hộ giá, hộ giá....." Sắc mặt Hoàng Đế xanh trắng bước ra khỏi long ỷ trốn ra phía sau.

Sở Vân Mộ kéo tay Mộc Thất, đưa nàng ra sau lưng che chở, nhếch môi cười lạnh nói: "Vân Chiến Viễn, các tướng lĩnh của ngươi sợ rằng đã bị sài lang ăn mất đến xương cũng không còn rồi, thư từ những ngày qua ngươi nhận được đều là do Bổn Vương ngụy tạo, thật vô cùng buồn cười vô cùng ngu xuẩn....."

Vân Chiến Viễn chợt dừng lại, hai mắt đầy tơ máu nhìn về phía Sở Vân Mộ, đáy mắt dâng lên vẻ hồ nghi.

"Bổn vương đã sớm phái người đi thu phục những phản tướng phản binh kia, Hổ Phù cũng nằm trong tay Bổn vương, ngươi không có viện binh, cùng lắm chỉ có một nhóm binh lính ngu ngốc hăng hái chiến đấu cho đến chết mà thôi." Mắt phượng của Sở Vân Mộ tràn ngập hàn khí, giống như người đứng trên cao nắm tất cả sinh tử trong tay.

Đây là lần đầu tiên Mộc Thất thấy người nam nhân là núi dựa sau lưng mình cường đại đến mức nào, cường đại đến mức có thể nắm tất cả trong tay, tính toán không chút sai sót, trăm trận trăm thắng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn mơ hồ lo lắng, không ai sẽ vĩnh nắm được mọi thứ trong tay, nếu như có một ngày hắn bị nguy hiểm bao vây, tứ cố vô thân, nàng phải làm như thế nào mới giúp được hắn?

Nàng muốn sóng vai cùng hắn đối mặt với nguy hiểm, nhất định phải trở nên mạnh hơn, đến mức có thể chính mình đảm đương một phía!

Sở Vân Mộ nhận thấy người sau lưng hơi run rẩy, lại càng nắm chặt tay nàng.

Tiểu Thất của hắn, chỉ một mình hắn mới có thể khi dễ, những người khác nếu dám làm cho nàng bị uất ức, nhất định hắn sẽ trả lại gấp trăm lần!

"Không thể nào..... không thể nào!" Vân Chiến Viễn tức giận trợn trừng mắt hai mắt, lạnh lùng nói.

"Lão phu huấn luyện tám ngàn tử sĩ, mọi người đều là tinh anh, làm sao có thể để ngươi dễ dàng được như ý? Đừng hòng gạt lão phu, đội quân của lão phu rất nhanh sẽ tấn công vào cửa thành, các ngươi đều phải chết! Đều phải chết!" Vân Chiến Viễn gầm thét.

"Lão gia, chẳng lẽ ngươi không nghe nói đến sát thủ thập tam sát của bổn vương sao? Đội quân của ngươi bổn vương sớm đã cài người vào trong, muốn công phá ngược lại rất dễ dàng....." Sở Vân Mộ lạnh nhạt nói.

"Sở ái khanh, cứu giá, mau cứu giá!" Mắt Hoàng Đế nhìn thấy thủ hạ đều chết dưới tay thủ hạ củaVân Chiến Viễn, run sợ đến mức hai chân xụi lơ.

Trên điện ngoại trừ Sở Vân Mộ, căn bản không có ai là đối thủ của hắn!

Sở Vân Mộ thoáng nhíu mày: "Nhưng thần nghe nói hoàng thượng có ý định sau khi lấy được hổ phù của Trấn Nam Vương, sẽ phái binh diệt trừ thần....."

"Trẫm giao toàn bộ binh quyền cho ngươi!" Hoàng Đế vội vàng nói.

Mộc Thất âm thầm cười một tiếng, mỹ nhân nhà mình đúng là rất thích bỏ đá xuống giếng lợi dụng người lúc gặp khó khăn..... dám ở thời khắc sống chết nói điều kiện với Hoàng Đế, trừ hắn ra còn ai có thể?

Nhóm người Vi Quang bất động, lẳng lặng quan sát, theo quốc sư nói, Nhiếp Chính vương của nước Đại Lịch tuyệt không phải là nhân vật tầm thường, hôm nay nhìn thấy, đúng là như thế.

Nguyên Tái chẳng biết đi vào từ lúc nào, cầm trong tay một vật giao cho Sở Vân Mộ.

Cả người hắn đẫm máu, trên mặt không còn chút giảo hoạt ngây thơ thường ngày, mà là vẻ mặt tà mị lạnh lẽo.

"Hổ Phù ở đây, ba mươi vạn đại quân đã bị Nhiếp Chính vương nắm giữ!" Âm thanh rõ ràng của Nguyên Tái rõ ràng vang vọng khắp đại điện.

Thừa dịp Vân Chiến Viễn xoay người lại nhìn thì Mộc Thất siết chặt bảy ngân châm, nhanh chóng ra tay, phong bế bảy huyệt lớn trên người hắn.

Sau một khắc, nàng dùng đạp tuyết kiếm đam thẳng vào xương tỳ bà của hắn, phế công lực của hắn!

Sau khi Vân Chiến Viễn bị khống chế, thị vệ cung nhân tiến lên dọn dẹp, sau chốc lát, vết máu khắp điện biến mất không còn dấu vết, các đại thần nơm nớp lo sợ cũng trở lại chỗ ngồi.

"Tiểu Thất thật đúng là một nữ tử độc ác, thật xứng với lời lão già kia ' độc phụ '." Sở Vân Mộ nói nhỏ bên tai Mộc Thất.

Mộc Thất né người qua một chút, xem như hắn muốn đùa giỡn với nàng thì cũng nên xem thời điểm một chút chứ.....

"Làm độc phụ thì thế nào? Chàng còn ác độc hơn ta nhiều, có thể nói ' độc phu ' cũng chẳng sai!" Mộc Thất dùng truyền âm hung hăng nói.

"Có thể làm 'độc phu' xứng thành một đôi với Tiểu Thất, Bổn vương rất vinh hạnh." Sở Vân Mộ không cần truyền âm, không tị hiềm chút nào cười yếu ớt nói.

Hoàng Đế siết chặt đốt ngón tay trắng bệch, không ngờ tất cả đều không ngoài dự đoán của Sở Vân Mộ!

" Chuyện Hoàng thượng đồng ý với thần mọi người đều biết, ngươi cũng đừng lật lọng, hôm nay Hổ Phù ở đây, ba mươi vạn đại quân trong tay thần hiện tại ai cũng không thể hơn." Con ngươi âm lãnh Sở Vân Mộ nhìn Hoàng Đế.

"Trẫm đã đồng ý với ái khanh, liền chắc sẽ giữ lời." Hoàng Đế nói.

Không ngờ hắn lại xem thường Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ tiền trảm hậu tấu đoạt được Hổ Phù, lúc nguy cấp buộc hắn giao binh quyền, tính toán từ đầu đến cuối, danh chính ngôn thuận nắm lấy ba mươi vạn đại quân.....

Chẳng lẽ Đại Lịch của hắn lại rơi vào tay Nhiếp Chính vương?

**

Một ngày này, trong kinh thành truyền ra ba tin tức lớn.

Một là Trăn Dương quận chúa có y thuật tuyệt thế cải tử hồi sinh, người đời đều biết.

Hai là chuyện quận chúa thất trinh là bị hãm hại cũng đã được làm rõ, Trấn Nam Vương bị cắt mất chức, giam vào đại lao, ít ngày nữa bị tịch biên gia sản xử trảm.

Ba là lời đồn Nhiếp Chính Vương võ công cái thế, ở trên điện bình định loạn đản, Hoàng Thượng hạ chỉ giao ba mươi vạn đại quân cho Nhiếp Chính Vương quản lý.

Mộc Thất nghe Trầm Thu nói xong, ném phi tiêu trong tay ra ngoài, hừ lạnh nói: "Rõ ràng là ta khống chế Vân Chiến Viễn, tại sao lời đồn trong kinh thành không nhắc đến ta, đáng chết, Sở Vân Mộ, bao nhiêu oai phong đều bị chàng chiếm hết

Cách đó không xa, một nam nhân nắm phi tiêu trong tay, dựa vào cửa ra vào, khóe môi nâng lên nụ cười giảo hoạt nói: "Tiểu Thất nói rất đúng, tất cả oai phong của nàng đều bị bản vương chiếm hết, không phải sao?"

Trầm Thu biết điều lui xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Hôn nhau

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Cách đó không xa, một nam nhân nắm phi tiêu trong tay, dựa vào cửa ra vào, khóe môi nâng lên nụ cười giảo hoạt nói: "Tiểu Thất nói rất đúng, tất cả oai phong của nàng đều bị Bản Vương chiếm hết, không phải sao?"

Trầm Thu biết điều lui xuống.....

Mộc Thất cầm lấy một quả táo trên bàn ném về phía hắn, bị hắn dễ dàng bắt được.

"Sở Vân Mộ, ban ngày ban mặt lại nói những lời không biết xấu hổ như vậy, chàng không ngại mất mặt nhưng ta ngại!" Mộc Thất quay đầu đi, vừa ăn quýt vừa nói.

"Tân hôn mới được mấy ngày, nàng đã ghét bỏ vi phu rồi, Bổn vương nhìn lúc Nam Cung Triệt giúp nàng, nàng lại mặt mày hớn hở, hồi hộp....." Sở Vân Mộ bước lên ôm lấy bả vai của nàng, buộc nàng đối mặt với mình.

Mộc Thất á khẩu không trả lời được, hắn sao vẫn còn để bụng vậy? Ghen giống như trước còn không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng tăng thêm.....

Nàng đương nhiên biết khi đại mỹ nhân tức giận là khó giải quyết nhất, nếu không dỗ hắn vui vẻ, có lẽ Nam Cung Triệt cũng gặp xui xẻo, buổi tối nàng cũng đừng nghĩ dễ dàng trôi qua!

"A Sở, ta cũng chỉ là cười với hắn cho có lệ một chút, chàng xem, chàng là người giúp ta nhiều nhất, những gì Nam Cung Triệt làm ta gần như quên hết rồi, trong đầu ta trong lòng ta đương nhiên chỉ có một người, chàng đại nhân rộng lượng không chấp lỗi lầm nhỏ xíu của tiểu nhân....."

Mộc Thất thuận theo cọ xát trong lòng hắn, sau đó cảm giác cả người cũng nổi da gà.

Sở Vân Mộ rất hài lòng với biểu hiện của nàng, chợt cúi người hôn lên môi của người đang làm nhảm.

"Thật hết cách với nàng." Sở Vân Mộ dừng lại ở môi nàng thở dài nói.

Tay Mộc Thất cũng không biết nên để ở đâu, trước mắt của nàng trống rỗng, vẻ này dịu dàng hương thơm xúc cảm làm cho nàng cảm thấy thời gian lúc

này đang dừng lại.....

Sở Vân Mộ chỉ là nhẹ nhàng hôn, sau đó liền buông ra Mộc Thất, bế nàng ngồi ở trên đùi.

"Quýt này rất ngọt....." Sở Vân Mộ được như ý nhếch môi cười.

Mộc Thất thẹn thùng cúi đầu, muốn hươ quyền đánh hắn, nhưng nghĩ mình không phải là đối thủ của hắn, liền dứt khoát mặc hắn ôm.

Nàng ho khan một cái, nói sang chuyện khác: "A Sở, ta vẫn cảm thấy cái chết của Vân Hồng Mai quá mức kỳ hoặc, bà ta là một nữ nhân không dễ dàng nhận thua như vậy, không thể nào vì sợ tội mà tự sát."

"Hả? Vậy nàng cảm thấy này là do ai làm?" Sở Vân Mộ nhíu mày hỏi.

"Ta phái Trầm Thu đi dò la hành tung của Hương Tuệ sau khi xuất cung, phát hiện nàng ấy đã chết trên đường trở về quê, bị tên xuyên tim mà chết." Mộc Thất cầm quýt trong tay nói.

"Hương Tuệ nhất định là người được người khác an bài bên cạnh Vân Hồng Mai, được chim quên ná, người nọ mới giết nàng ta diệt khẩu." Mộc Thất suy nghĩ một chút, tiếp tục nói.

"Bổn vương lại cảm thấy này là do tam muội của nàng làm, ở Tướng phủ, nàng ta nhìn Vân Hồng Mai với ánh mắt thù hận lẫn ghen tị, mắt mỉm cười, ánh mắt lại mang độc." Sở Vân Mộ cắn múi quýt Mộc Thất đưa tới, sâu xa nói.

"Chàng vậy mà lại chú ý tới Mộc Nguyệt Ninh!" Mộc Thất bất mãn nói.

"Ta chú ý đến nàng ta, là bởi vì lúc nàng ta nhìn nàng, cũng có ánh mắt như vậy." Ánh mắt Sở Vân Mộ thâm thúy không thấy đáy.

Mộc Thất dừng lạ động tác trên tay, Mộc Nguyệt Ninh từ trước đến giờ ít nói kiệm lời, chính bản thân nàng xưa giờ cũng ít chú ý đến ánh mắt của nàng ta, hôm nay xem ra, người này tuyệt không đơn giản!

Nàng cần tìm thời điểm gặp vị mụi mụi thâm tàng bất lộ này.....

" Lão gia hỏa Vân Chiến Viễn kia, mặc dù trước sau gì cũng chết, nhưng lại rất cứng rắn. Bổn vương đã dùng hết hình phạt cũng không làm hắn nói ra kho cất giấu vàng bạc." Sở Vân Mộ day day thái dương, lạnh nhạt nói.

"Cái gì? Kho vàng?" Hai mắt Mộc Thất tỏa sáng, sớm nghe nói Trấn Nam Vương có gia tài bạc vạn, không ngờ lại giàu có đến như thế!

"Không sai, kho vàng của Trấn Nam Vương xây một tòa núi cũng đủ, chỉ là lão nhân kia dẫu có chết không nói, không phải là ép Bổn vương tự mình ra tay....." Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng nói.

Mộc Thất trầm tư chốc lát, bấu víu cổ của hắn nói: "A Sở, không thì để cho thiếp thử một chút ép hỏi Vân Chiến Viễn nói ra vị trí kho vàng. Chỉ là nếu việc thành, chàng phải chia cho ta một nửa, không được quan tâm tới nữa!"

Sở Vân Mộ nâng cằm nàng lên, nhìn chằm chằm nàng nói: "Tiểu yêu tinh, nàng lại muốn diễn trò gì? Nàng là Vương Phi của Bổn vương, muốn cái gì không có, vì sao phải mơ ước một cái kho vàng? Bổn vương tuyệt không đồng ý với nàng."

"Chỉ là trước giờ thiếp chưa từng thấy một núi vàng núi bạc là ra sao, muốn lấy để thưởng thức." Mộc Thất cười gượng mấy tiếng nói.

Nếu nàng muốn sang Miêu Cương tìm phương pháp cởi bỏ nguyền rủa, tất nhiên sẽ cần rất nhiều ngân lượng, đầu tiên là chiếm lợi thế với các vu sư, thứ hai là xây dựng thế lực của mình ở Miêu Cương.

Mà đầu tiên muốn làm điều này là phải gạt được A Sở, không mượn lực của hắn.

Kho vàng xuất hiện rất hợp với tính toán của nàng.....

"Không đồng ý." Sở Vân Mộ như đinh chém sắt nói.

"Sở Vân Mộ!" Mộc Thất tức giận nhảy ra khỏi ngực hắn, ngồi ở trên bàn, từ trên cao nhìn xuống.

Nhưng sau một khắc, nàng ánh mắt mềm thành một vũng nước, ôm cổ đại mỹ nhân, ấn lên một nụ hôn, suy nghĩ một chút cảm thấy chưa đủ, lại cắn một cái.

—— anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xem chàng còn mạnh miệng được không!

"Nếu như ta là thê tử của chàng, như vậy vương phủ là của ta, chàng cũng là của ta, chàng phải đáp ứng yêu cầu của ta!" Mộc Thất nắm cằm của hắn, ánh mắt hung ác nói.

Sở Vân Mộ mặc cho nàng cắn môi cũng không có buồn bực, trong mi mắt ngược lại mang theo vài phần ý cười.

"Được, ta đồng ý với nàng, ngược lại ta muốn nhìn xem nàng có biện pháp gì làm lão già kia mở miệng."

Sở Vân Mộ vuốt ve đôi mối sưng đỏ của mình, tâm tình rất là tốt.

**

Ở trong lao, Vân Chiến Viễn ngồi trên nền gạch cứng, chung quanh ươn ướt mùi hôi, thỉnh thoảng còn có chuột chạy qua.

Cả người mặc quần áo tù nhân, một nữ nhân mái tóc tán loạn, dùng âm thanh khàn khàn nói: "Phụ thân, người có biết nơi này chính là phòng giam giam nữ nhi, nữ nhi chết không nhắm mắt....."

Vân Chiến Viễn chợt mở mắt ra, trầm giọng nói: "Ngươi là người phương nào? Đến đây giả thần giả quỷ!"

Nữ nhân kia chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt giống Vân Hồng Mai như đúc!

"Phụ thân, người không nhận ra Mai nhi nữa sao?" Nữ nhân nức nở nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Trọn đời không rời, Tiểu Thất của ta

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Nữ nhân kia chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt giống Vân Hồng Mai như đúc!

"Phụ thân, người không nhận ra Mai nhi nữa sao?" Nữ nhân nức nở nói.

Nhất thời trong lòng Vân Chiến Viễn thất kinh, đôi tay siết chặt song sắt, chợt lắc đầu nói: "Không thể nào! Ngươi không phải là Mai nhi! Mai nhi đã chết, bị yêu nữ Mộc Nguyệt Lương hại chết! Ngươi là ai?"

‘ Vân Hồng Mai ’ khóc sụt sùi cúi đầu, khóe môi nâng lên nụ cười lạnh nhạt, ngẩng đầu đôi đôi mắt đẫm lệ mông lung, quỳ xuống đất nói: "Con là nữ nhi của người Vân Hồng Mai a! Nữ nhi chỉ có thể ở trong giấc mộng của phụ thân nhìn người lần cuối."

"Cả đời nữ nhi đều làm theo ý nguyện của phụ thân, phụ thân muốn con gả cho tướng gia, con liền gả vào tướng phủ, phụ thân muốn con bằng bất cứ giá nào cũng phải đoạt được vị trí chủ mẫu, con liền dùng hết mưu kế diệt trừ chướng ngại. Nhưng nữ nhi lại rơi vào kết quả như vậy, chẳng lẽ không có lỗi của phụ thân sao?"

‘ Vân Hồng Mai’ từ trong ngực lấy ra một tờ tơ lụa, đưa tới trong tay Vân Chiến Viễn, chậm rãi nói: "Đây là chữ của nữ nhi khi còn ở khuê phòng viết, câu chữ trong sáng dịu dàng, mà đến hiện tại nữ nhi lại trở thành người độc ác thủ đoạn như vậy, cuối cùng nhận lấy kết quả bỏ mình trong lao, đều nhờ phụ thân ban tặng!"

Mộc Thất ở trong lòng cười lạnh, tơ lụa này là vì lúc đầu nàng muốn tìm chứng cớ minh oan cho mình mà tìm, không ngờ hôm nay còn có tác dụng lớn!

Nàng chính là muốn làm Vân Chiến Viễn cảm thấy áy náy trong lòng, để cho hắn bớt cảnh giác, nói ra lời nói thật.

Vân Chiến Viễn run rẩy cầm tơ lụa lên, chữ viết này thật là Mai nhi viết!

"Để cho ngươi gả cho một người không thương ngươi, là lỗi của phụ thân. Chỉ là ngươi yên tâm, phụ thân đã sắp xếp xong xuôi tất cả, nhất định sẽ báo thù rửa hận cho ngươi!" Vân Chiến Viễn nắm thật chặt tơ lụa trong tay, trong ánh mắt tràn đầy sát khí và âm mưu.

Cả người ‘ Vân Hồng Mai ’ ngẩn ra, trên mặt không hề khác thường hỏi: "Hiện tại phụ thân cũng khó bảo toàn chính mình, lại có phương pháp nào báo thù? Mộc Nguyệt Lương quỷ kế đa đoan, Sở Vân Mộ bụng dạ cực sâu, phụ thân một người sắp chết làm sao có thể đối nghịch với bọn họ!"

Vân Chiến Viễn ngửa mặt lên trời cười lớn: "Lão phu mặc dù sẽ chết, nhưng mà ta đã có biện pháp làm cho bọn chúng chết thảm hơn ta gấp trăm lần! Ta đã nói vị trí kho vàng và bí tịch võ công nói cho Tinh nhi biết, muốn Tinh nhi đưa Tề Vương đối nghịch với Sở Vân Mộ, có những lợi thế này, chắc chắn sẽ làm được, Tinh nhi nhất định có thể giúp Vân gia trả thù!"

Trên khuôn mặt ‘ Vân Hồng Mai ’ hiện ra nụ cười gằng, thì ra là lão gia nói vị trí kho vàng cho Mộc Nguyệt Tinh biết, muốn mượn đao giết người, dùng Tề vương diệt trừ A Sở!

Nàng quyết không để cho hắn được như ý!

"Phụ thân cho là chỉ bằng vào Tinh nhi là có thể báo thù? Nếu nàng thất bại thì phải làm sao? Ta không cam lòng!" ‘ Vân Hồng Mai ’ cắn răng nghiến lợi nói.

"Trong kho vàng cho trấn gia chi bảo của Vân gia, lấy được nó, Tinh nhi có thể tìm được nhược điểm của Sở Vân Mộ! Hắn và Mộc Nguyệt Lương đều không phải là người thuộc thời đại này, diệt trừ bọn họ giống như bóp chết con kiến, quả thật dễ như trở bàn tay!" Vân Chiến Viễn cười nói.

"Hoàng Đế trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ lão phu, quần thần thèm thuồng gia sản binh quyền của lão phu, nhưng lão phu chính là chết, cũng sẽ không để cho bọn chúng an bình!" Khuôn mặt hắn dữ tợn trong mắt ngập tràn hận ý nói.

"Tốt lắm, điều ta nên biết đều đã biết, ngươi có thể yên lòng chết đi!" Một giọng nói âm thanh lành lạnh vang lại.

Mộc Thất dùng nước thuốc lau đi vết dịch dung trên mặt, lau vết máu trên mặt, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, trong ánh mắt mang theo tia lãnh ngạo không hề che dấu.

"Ngươi..... Mộc Nguyệt Lương, cái đồ yêu nữ! Ngươi dùng yêu thuật gì đối với lão phu? Lại dám giả dạng thành Mai nhi! Lão phu muốn giết ngươi!" Vân Chiến Viễn hai mắt hiện lên tơ máu, cố gắng nhào về phía Mộc Thất.

Nhưng xương tỳ bà của hắn bị đinh sắt xuyên qua, thêm vào tường của nhà lao được chế tạo bằng huyền thuyết, người bình thường căn bản không cách nào rung chuyển.

"Ta cũng chỉ dùng một chút thủ thuật nhỏ, vậy mà có thể làm cho Trấn Nam Vương khai báo tất cả, tối nay thu hoạch hơi nhiều." Mộc Thất cười nhạt vài tiếng nói.

Nàng dùng yểm mộng sư phụ dạy cho sau đó thây đổi một chút, chế thành ‘* nguyền rủa ’, trước khi vào nhà giam đã hòa vào phấn hoa.

Vân Chiến Viễn trúng * nguyền rủa sau đó buông lỏng đề phòng, lúc này Mộc Thất mới dịch dung thành Vân Hồng Mai xuất hiện tại trước mặt hắn, để cho hắn nghĩ rằng là nữ nhi của mình đến tìm mình báo mộng.....

"Ngươi là đồ yêu nữ, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không lấy được tài sản Vân gia!" Vân Chiến Viễn đánh một quyền lên song sắt, tức giận nói.

Trong đầu Mộc Thất bây giờ chỉ quan tâm đến trấn gia chi bảo của Vân gia và thân thế của A Sở..... nàng nhất định không để bất kỳ kẻ nào có thể uy hiếp A Sở tồn tại!

"Đây là Nhuyễn Cốt Tán, trúng loại độc này người sẽ như ngàn vạn con kiến cắn, đau đến không muốn sống, một lúc lâu sau xương cốt sẽ tự vỡ nát, vả lại ý thức rất rõ ràng!" Mộc Thất giữ chặt miệng của hắn, cầm viên thuốc bắn vào trong miệng hắn.

Gương mặt Vân Chiến Viễn dữ tợn, ngã xuống đất hộc máu, đau đớn ập đến hung hãn như thủy triều, càng ngày càng nghiêm trọng, để cho hắn không thể chịu được.....

"Nói cho ta biết trấn gia chi bảo là cái gì". Mộc Thất ngồi chồm hổm ở bên cạnh lạnh nhạt nói.

"Ha ha..... Đó là bảo vật để cho các ngươi chết không có chỗ chôn! Các ngươi chắc chắn phải chết! Yêu nữ, lão phu nguyền rủa ngươi tận mắt nhìn Sở Vân Mộ chết thảm!" Vân Chiến Viễn mắng.

Mộc Thất cười lạnh lại để vào trong miệng hắn một viên thuốc, lạnh lùng mở miệng: "Đây không phải là độc dược, là cổ trùng Vi Quang tặng cho ta, chỉ cần vật này vào cơ thể ngươi, sẽ gặm nuốt huyết nhục của ngươi, dần dần biến ngươi thành một bộ xác khô! Quan trọng là, cả quá trình ngươi vô cùng tỉnh táo, trơ mắt nhìn mình từ từ biến thành một cái quái vật....."

"Ngươi..... yêu nữ ác độc!" Vân Chiến Viễn ôm ngực, khạc ra một ngụm máu độc.

Mộc Thất siết chặt quả đấm, nàng không tin Vân Chiến Viễn không nói!

Coi như ý chí của hắn kiện định, không thể lay động, nhưng vì diệt trừ những gì có thể uy hiếp đến A Sở, nàng có thể dùng tất cả các biện pháp để khiến Vân Chiến Viễn mở miệng!

"Không nói sao? Hôm nay ta có mang đủ độc dược, tối nay còn dài lắm....." Ánh mắt Mộc Thất lạnh lẽo, mặt không đổi sắt nhìn chằm chằm người sắp chết nằm trên mặt đất.

.....

Trời sắp sáng, Vân Chiến Viễn đã bị hành hạ đến không còn hình người.

Mộc Thất truyền cho hắn một ít chân khí, sau đó lại bỏ vào miệng hắn một viên dược, nắm cổ áo hắn nhàn nhạt hỏi "Nói, Vân gia giấu bảo vật gì trong kim khố?"

Vân Chiến Viễn đầu óc ngây ngô dại dột, khàn khàn mở miệng nói: "Là..... kiếm Vô Cực....."

Mộc Thất nâng lên khóe môi, đứng dậy rời khỏi nhà giam.

Cai ngục nhìn thấy Nhiếp Chính Vương Phi khắp người máu me, giống như Tu La loại từ trong bóng tối đi ra, không khỏi rùng mình một cái.

"Chuyện hôm nay ai dám tiết lộ nửa chữ, bổn Vương Phi sẽ để cho các ngươi cũng có kết quả giống như người trong ngục kia!" Mộc Thất lạnh lùng nói.

Ngay tại cổng ngục cũng ngửi được một mùi máu tanh nhàng nhạt, đều luôn miệng bảo vâng.

Mộc Thất một đường trở về Vương phủ, xem ra nàng phải tìm mộc Nguyệt Tình nói chuyện tâm tình rồi.

Vân Chiến Viễn vậy mà lại giao đồ quan trọng như vậy cho nàng ta, nhưng không biết nàng ta có đủ năng lực gánh vác trọng trách to lớn như vậy hay không.....

Nếu kiếm Vô Cực lợi hại như vậy, sẽ uy hiếp được A Sở.....

Nàng hít sâu một hơi, không suy nghĩ thêm nữa.....

Trời đã sáng, Mộc Thất ngẩng đầu lên, trông thấy Sở Vân Mộ ưu nhã dựa vào cửa vương phủ, mắt phượng hẹp dài tràn ngập Nhu Tình nhìn nàng chằm chằm.

"A Sở!" Mộc Thất khe khẽ mở miệng, trong giọng nói lúc này mang theo vài phần đau lòng.

Hắn một mực ở nơi này chờ nàng sao?

Hắn chờ nàng suốt cả đêm sao?

A Sở của nàng, là nam tử ôn nhu tốt đẹp nhất trên đời này, nàng muốn vĩnh viễn bảo hộ hắn.....

Cho nên, hắn không thể có nguy hiểm!

Nàng muốn giải trừ nguyền rủa, vì hắn mà sống sót!

Sở Vân Mộ nhíu mày cười một tiếng, chậm rãi vươn tay về phía Mộc Thất, dịu dàng nói: "Tiểu Thất, lại đây với vi phu."

Mặc hoa phục, khuôn mặt tuyệt sắc Sở Vân Mộ đứng trước mặt Mộc Thất, nhìn vào giống như một bức tranh tinh xảo, người trong bức họa tao nhã như trích tiên.

Mặc kệ hắn rực rỡ như thế nào, nàng biết, hắn là trượng phu của nàng, nàng là thê tử của hắn.....

Mộc Thất bước lên, đặt tay lên mặt hắn, thân thể chợt nhẹ, bị hắn ôm chặt vào trong ngực.

"Trên người của ta bẩn rất, mau buông ta ra! Muốn ôm cũng phải chờ tan tắm xong đã!" Mộc Thất vội vàng nói.

Khắp người nàng đều dính máu, vừa dơ vừa thúi, ngay cả mình cũng ghét bỏ.....

A Sở là người cuồng sạch sẽ, nhưng trong mắt hắn không hề có một tia ghét bỏ nào!

"Không sao, vi phu giúp nàng tắm....." Sở Vân Mộ vén tóc rơi trên trán nàng, lạnh nhạt nói.

Chóp mũi của Mộc Thất chợt đau xót, toàn bộ phòng tuyến trong lòng đều tan rã.

Bất chợt Mốc Thất ôn chặt lấy cổ Sở Vân Mộ, uất ức nói: "Đồng ý ta, A Sở, chàng vĩnh viễn cũng không được gặp nguy hiểm! Nếu như chàng dám chết đi, ta liền..... ta liền gả cho người khác!"

Sở Vân Mộ ôm người trong ngực không ngừng an ủi, ánh mắt ôn hòa nói: "Được, ta đồng ý với nàng, trọn đời không rời, Tiểu Thất của ta....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Trong nhà có mỹ kiều phu

Editor Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ ôm người trong ngực không ngừng an ủi, ánh mắt ôn hòa nói: "Được, ta đồng ý với nàng, trọn đời không rời, Tiểu Thất của ta....."

Khóe môi của hắn nâng lên thành một đường cong ấm áp, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt của hắn, mặt mày ẩn tình, giật nảy mình.

Mộc Thất vui mừng cười một tiếng, A Sở của nàng bước ra khỏi hắc ám, một người lạnh nhạt đứng dưới mặt trời, đây là hạnh phúc của nàng.....

Sở Vân Mộ không hỏi nàng đã làm gì, cũng không chất vấn tại sao trên người nàng toàn là vết máu, hắn biết nhất định Tiểu Thất sẽ không bị thua thiệt, nhất định sẽ hành hạ lão gia hỏa Vân Chiến Viễn kia sống không bằng chết.

Hắn ôm Mộc Thất một mạch đi về phòng, phân phó người hầu chuẩn bị tốt nước ấm, chính hắn giúp nàng tắm rửa.

Mộc Thất bị hắn điểm huyệt ngủ, trong lúc hôn mê lại cảm thấy có một đôi tay ấm áp vỗ về gò má của mình, không khí xung quanh mang theo hương sen nhàn nhạt, nàng biết đó chính là đại mỹ nhân của mình, vì vậy không nhịn được cọ xát, lại cọ xát.....

Nhưng có chút không đúng, bản thân mình giống như rơi vào bồn tắm, xung quanh nóng hổi nhưng mình lại không có cảm giác khó chịu, hình như là cởi quần áo.....

Trong lòng Mộc Thất cả kinh, chẳng lẽ hắn giúp mình tắm?

Là vì nàng bị điểm huyệt, chỉ có thể mặc cho đại mỹ nhân muốn làm gì thì làm.

"Tiểu Thất sao lại đỏ mặt? Tại sao lại xấu hổ? Vi phu cũng không phải là chưa từng xem qua." Sở Vân Mộ nhíu mày nói.

Mộc Thất nghĩ nét mặt của hắn bây giờ hắn là rất gian xảo, rất muốn ăn đòn, nhưng mà hắn hầu hạ tắm rửa thật sự rất thoải mái, làm cho nàng nhịn không được chìm vào giấc ngủ.....

**

Tỉnh dậy, Mộc Thất cảm thấy cả người thoải mái trên người người đang mặc bộ lụa mỏng tử la, mùi hôi thối trên người cũng không còn, thay thế là mùi thơm ngát sạch sẽ.

Nghĩ tới còn có chuyện muốn nói với Sở Vân Mộ, nàng vội vàng nhảy xuống giường, hỏi Trầm Thu "Nhiếp Chính vương đang ở đâu?"

Trầm Thu vuốt vuốt cánh tay đau nhức nói: "Nô tì thấy Nhiếp Chính Vương phê duyệt tấu chương ở trong đình trên hồ."

Nhìn tiểu thư như gió xông ra, Trầm Thu lại mở miệng.

Mấy ngày nay tiểu thư phân phó nàng chăm sóc cho Nguyên Giáng vì cướp đoạt hổ phù mà bị thương, Nguyên Giáng kia liều mạng sai bảo nàng, vừa xoa bóp vừa làm chút điểm tâm.....

Phục vụ cho hắn còn khó khăn hơn cả phục vũ nữ tử mang thai!

Nếu không phải có mệnh lệnh của tiểu thư, nàng nhất định sẽ nhân cơ hội này hành hạ hắn một phen, bỏ đi y phục của hắn bắt hắn mặc y phục nữ tử dắt đi trên đường thị chúng!

Một tiểu nha đầu đi tới nói: "Trầm Thu cô nương, sau khi Nguyên thống lĩnh tỉnh dậy liền cho người đi xung quanh tìm cô nương."

Chìm thu cắn răng nghiến lợi nói: "Biết....."

Mộc Thất chạy đến bên hồ, đình xây giữa hồ, xung quanh không có hành lang, người muốn vào đình chỉ có thể sử dụng khinh công.

Nàng điểm chân nhảy đến sau lưng Sở Vân Mộ, nhanh chóng cởi dày ra, nhẹ bước tiến lên.

Sở Vân Mộ cũng không ngẩng đầu, chỉ là nhàn nhạt hỏi "Đã tỉnh rồi hả?"

Mộc Thất dừng một chút, nhếch môi nói: "A Sở, có phải chàng điểm huyệt ngủ của ta, còn đích thân giúp ta tắm rửa?"

Trên mặt Sở Vân Mộ hiện lên nụ cười: "Dạ, đều là chuyện vi phu phải làm."

Hắn nghĩ nghĩ lại nói: "Mặc cho nàng y phục này nàng có thích không? Chính là vi phu tự mình chọn lại tự mình giúp nàng mặc."

Đúng là ở nhà chẩn bị sẵn mỹ kiều phu nha..... Mộc Thất đỏ mặt, dung dao đánh về phía hắn.

—— mỹ yêu tình này chiếm tiện nghi của nàng còn chưa nói, đã thế còn nói như đương nhiên không một chút ngượng ngùng!

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng tránh được con dao của nàng, quay người lại lôi nàng vào trong ngực, thấy đôi chân trần như ngọc của nàng cau mày nói: "Sao lại không mang giày? Không sợ lạnh sao?"

Mộc Thất biết mình dùng sức mạnh đánh không lại hắn, không thể làm gì khác hơn là nói thẳng vào chính đề: "Ta tới nói cho chàng biết tin tức về kho

bạc."

"Nói tiếp." Sở Vân Mộ một tay ôm trọn eo nàng, một tay phê duyệt tấu chương, chậm rãi nói.

Mộc Thất mở miệng nói: "Vân Chiến Viễn đã nói vị trí kim khố lẫn bí tịch Vân gia cho Mộc Nguyệt Tình, muốn mượn hận thù của nàng ta đối với ta, để cho nàng giúp Vân gia báo thù, mà người nàng ta muốn diệt trừ nhất chính là chàng."

"Vân Chiến Viễn muốn lấy kim khố làm mồi nhử, để cho Nam Cung Trạm đứng về phía hắn, nếu Nam Cung Trạm trở thành thái tử, người đầu tiên hắn muốn diệt trừ chính là Nhiếp Chính vương quyền thế nghiên triều." Nàng bổ sung.

"Bổn vương sẽ không để cho hắn có cơ hội kia." Trong con ngươi Sở Vân Mộ mang theo ánh lạnh.

Về kiếm Vô Cực mà Vân Chiến Viễn nói có thể gây nguy hiểm cho A Sở, Mộc Thất suy nghĩ một chút vẫn là không nói cho hắn.

"Ta biết nhiều tin tức như vậy, hiện tại muốn đi phù Tề vương gặp hai vị muội muội một chút." Dứt lời, Mộc Thất cố gắng đứng dậy khỏi ngực Sở Vân Mộ.

Tay đặt trên eo nàng lại thêm mấy phần lực, Sở Vân Mộ đột nhiên cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng nói: "Tiểu Thất, nàng có chuyện gạt ta, về Vô Cực kiếm của Vân gia nàng không nói nửa chữ."

Mộc Thất vội vàng mở miệng: "Ta không có!"

Hắn vậy mà lại biết được sự tồn tại của kiếm Vô Cực!

Sở Vân Mộ cười như không cười nói: "Nếu như nàng muốn tối nay trên giường nói cho ta biết, ta cũng không ngại."

Mộc Thất hít sâu một hơi nói: "Được rồi, ta nói."

Đại mỹ nhân nếu muốn nàng mở miệng tất nhiên là có biện pháp, có thể nói dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.....

Nếu hắn đã biết, nàng cũng không có cách nào che giấu.

"Vân Chiến Viễn nói Vô Cực kiếm ở trong kim khố, Vô Cực kiếm ô Cực kiếm là dùng để đối phó chàng, mặc dù nói không biết nó lợi hại thế nào, có lẽ Vân Chiến Viễn có thể thông qua nó biết được ta và chàng vốn dĩ không thuộc thế giới này, uy lực của kiếm Vô Cực nhất định cũng không tầm thường, không thể để cho nó roi vào tay của kẻ địch!" Mộc Thất nói.

"Nàng sợ nó làm ta bị thương, Tiểu Thất, nàng đang lo lắng cho ta sao?" Sở Vân Mộ xoa mái tóc dài của nàng, cười yếu ớt nói.

Mộc Thất trừng mắt liếc hắn một cái: "Chàng còn cười! Chúng ta phải đoạt lấy Vô Cực kiếm phá hủy nó, nếu không..... hậu quả khó mà lường được!"

"Vi phu tự có biện pháp, đừng động." Sở Vân Mộ nhặt giày của Mộc Thất lên, nhẹ nhàng giúp nàng mang vào.

Ánh mắt của hắn chuyên chú nghiêm túc, cầm chân của Mộc Thất, giống như đang cầm trân bảo hiếm thấy: "Nàng chỉ cần chăm sóc chính mình thật tốt, còn lại, vi phu sẽ lo lắng thay nàng."

Cả đời này Sở Vân Mộ chưa bao giờ vì bất luận kẻ nào cúi đầu, nhưng hắn nguyện cúi đầu vì Tiểu Thất, dốc hết sủng ái.....

Mộc Thất cắn chặt môi dưới nói: "Không thể, A Sở, ta là thê tửu của chàng, chàng nên để ta cùng nàng kề vai chiến đấu, nếu để ta trở thành nữ nhân yếu đuối ở sau lưng chàng cần chàng bảo hộ, như vậy ta và những hồng nhan vô dụng kia có gì khác biệt?"

Sở Vân Mộ cưng chiều vuốt ve người đang xù lông trong ngực mình, nheo lại mắt phượng nói: “Được, vi phu sẽ không trói buộc nàng, sẽ đi theo nàng."

Mộc Thất cúi đầu xuống khẽ chạm vào khuôn mặt của hắn, sau đó động thân đi về phía phủ Tề Vương.

Sở Vân Mộ ngước mắt nhìn nàng, trong lòng tràn ngập ấm áp.

Trên cõi đời này Tiểu Thất là nữ tử hắn quý trọng nhất.....

Ôn nhu hoạt bát của nàng chỉ thuộc về hắn, lúc không có hắn bên cạnh, nàng so với những người khác còn kiên cường hơn.....

Đợi Mộc Thất đi xa, Sở Vân Mộ phân phó nói: "Nguyên Lẫm, phái người bảo vệ an toàn Vương Phi, không được có nửa điểm sai lầm."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Edit: Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất buộc tóc cao, thay một bộ nam trang màu xanh, mang theo Trầm Hạ vàTrầm Xuân tới đến phía tây phủ Tề Vương.

Nơi đây nơi vắng vẻ, cây cối rậm rạp tránh được tai mắt của thị vệ.

Trầm Xuân nghi ngờ không hiểu nói: "Tiểu thư, tại sao chúng ta phải trèo tường vào? Vì sao không từ cửa chính thông báo sau đó đi vào?"

Mộc Thất quan sát tường cao hai trượng, tay ôm ngực nói: "Trầm Hạ điều tra được, Mộc Nguyệt Tinh bị Nam Cung Trạm giam lỏng trong thiên viện, còn có dấu hiệu nổi điên. Nếu vào từ cửa chính, Nam Cung Trạm sẽ cản trở, lúc đó chỉ sợ chúng ta không thể gặp được Mộc Nguyệt Tinh rồi."

Trầm Hạ im lặng đứng một bên nói "Tề Vương phủ phòng vệ sâm nghiêm, thay vì bại lộ thân phận bị ám vệ dây dưa, không bằng thầm lẻn vào, trèo tường vào cũng được xem là một biện pháp."

Trầm Xuân như có điều suy nghĩ vỗ vỗ bả vai Trầm Hạ: "Ta nói Trầm Hạ, đầu óc của ngươi từ khi nào thì trở nên linh hoạt như vậy?"

Trầm Hạ nhìn nàng một cái, quay đầu không nói.

Mộc Thất nhàn nhạt nâng lên khóe môi: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng hành động thôi."

Ba người nhảy vào phủ Tề Vương, dọc đường đi gặp vài thị vệ đều bị Trầm Xuân đánh ngất, lột hết y phục ném vào góc.

Như vậy khi bọn họ tỉnh lại, nhìn thấy chính mình dáng vẻ nhết nhác, cũng không dám gây động tĩnh quá lớn.

Mộc Nguyệt Tinh bị giam lỏng ở phía bắc thiên viện, bốn phía đều là cỏ hoang, thê lãnh cực kì.

Mộc Thất đánh ngất xỉu một nha hoàn canh cửa, phân phó Trầm Hạ canh giữ bên ngoài.

Một hồi tiếng vang quỷ dị từ trong nhà truyền đến, Trầm Xuân nhận thấy có gì không đúng, ngăn Mộc Thất lại nói: "Tiểu thư, từ khi bước vào nơi này ta đều cảm thấy rất kì quái, loại tiếng vang này giống như một loại chú thuật của Miêu Cương, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Mộc Thất nắm chặt đạp tuyết kiếm trong tay, lấy Đản Hoa trong ngực nàng nén ra nói: "Đoàn người của Vi Quang đều ở khu săn bắn, nơi này làm sao có người tinh thông chú thuật của Miêu Cương? Trầm Xuân, ngươi ở cửa đợi ta...ta có vài lời muốn nói với Mộc Nguyệt Tinh."

Vân Chiến Viễn giao toàn bộ bí tịch võ công của Vân gia cho Mộc Nguyệt Tinh, Mộc Thất đương nhiên sẽ phòng bị nàng ta.

Chỉ là đối mặt với nguy hiểm một người so với ba người vẫn là có lợi hơn, Mộc Thất quyết định làm người mở đường.

"Tiểu thư, nếu như có dị dạng gì, người nhất định phải làm ra chút âm thanh...ta lập tức vọt vào!" Trầm Xuân ôm Đản Hoa khôn an phận trong ngực, lo lắng nói.

Đản Hoa chi chi nha nha muốn nói cái gì, lại bị một luồng lực từ bên trong truyền ra làm cho im lặng.....

Mộc Thất đi vào phòng, chỉ thấy chung quanh xốc xếch, cũng không thấy người, trên giường truyền đến một hồi tiếng vang.

Mộc Thất nhìn người trên giường nhàn nhạt hỏi "Nhị muội muội gần đây trôi qua tốt không?"

Một âm thanh phẫn hận truyền đến: "Người Vân gia chúng ta đều chết hết, nhưng ngươi còn sống, ta sao có thể trôi qua tốt!"

Mộc Nguyệt Tinh đi xuống giường, nàng mặc áo màu trắng, tóc khô héo, xương gò má ở dưới hốc mắt lõm xuống, hai mắt tinh hồng, xấu xí giống như ma quỷ.....

Còn đâu phong quang kiêu ngạo của nhị tiểu thư phủ thừa tướng?

Nàng giống như trong nháy mắt già đi hai mươi tuổi!

Mộc Nguyệt Tinh âm thanh khàn khàn: "Mộc Nguyệt Lương! Ngươi tới lấy tính mạng của ta sao? Ta cho ngươi biết, chỉ cần ngươi và Sở Vân Mộ còn sống, ta vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho bọn ngươi! Ngươi muốn giết ta? Ngươi giết không được ta, bởi vì ta vĩnh viễn sẽ không chết!"

Mộc Thất ngồi ở trên bàn, nhếch môi nói: "Ta không đến giết ngươi, ta cũng chỉ là nghe Trấn Nam Vương lời nói, tới đây hỏi ngươi vị trí kho bạc."

"Ngươi..... ngươi làm gì ông ngoại ta?" Mộc Nguyệt Tinh nhìn chằm chằm cặp mắt bổ nhào về phía nàng, giận hô: "Lúc đầu ta nên để cho mẫu thân giết chết ngươi cho rồi, để cho ngươi bị toàn bộ nam nhân bên ngoài vũ nhục, để cho chân chính trở thành tàn hoa bại liễu!"

Mộc Thất nhẹ nhàng trốn khỏi công kích của nàng ta, siết chặt hai quả đấm nói: "Ta sử dụng mấy chục loại độc với Vân Chiến Viễn, bây giờ toàn bộ

xương khớp đều vỡ nát."

"Nếu như ngươi không muốn phải chết thảm như vậy, ngoan ngoãn nói ra vị trí của kho bạc, nếu không, ta không ngại gậy ông đập lưng ông, để cho Tề Vương thấy được cảnh tượng ngươi tư thông với nam tử khác." Mộc Thất khóe môi dâng lên vẻ giảo hoạt.

"Tề vương..... hắn là trượng phu của ta, hắn ném ta ở nơi đây, chính hắn ở cùng một chỗ với hồ ly Mộc Nguyệt Ninh! Ta muốn giết nàng ta, giết hết bọn họ!" Mộc Nguyệt Tình chọt ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong miệng lập đi lặp lại câu mấy câu nói đó.

Mộc Thất có chút hoài nghi, không phải là Mộc Nguyệt điên thật rồi, chính là bị thù hận xông tâm, tang tâm bệnh cuồng!

"Mộc Nguyệt Tình, coi như ngươi giao kim khố cho Tề vương, sau khi hắn thành công cũng sẽ vứt bỏ ngươi! Chỉ cần ngươi nói tin tức cho ta biết, ta sẽ bảo vệ cho ngươi bình an rời khỏi đây, cả đời sống an ổn, áo cơm vô lo." Mộc Thất đứng ở trước mặt nàng nói.

Một tay nàng giữ lấy đạp tuyết kiếm, một tay siết chặt độc dược, chậm rãi nói: "Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn bị ta hành hạ đến chết, lúc ý thức tan rã không sợ không nói ra lời thật....."

Mộc Nguyệt Tình cúi thấp đầu, cả người giận đến phát run: "Mộc Nguyệt Lương, ngươi là yêu nữ độc ác!"

"Ta bị người gọi là yêu nữ cũng không phải một hai lần." Mộc Thất cười lạnh nói.

Vèo!

Một vệt sáng xanh từ trong miệng Mộc Nguyệt Tình bắn ra, tốc độ cực nhanh.

Mộc Thất không kịp né tránh, chỉ đưa tay ngăn trước mặt, lại nhìn một cái, thấy trên cánh tay xuất hiện hoa văn màu xanh, đẹp giống như hoa độc.....

Ngay sau đó là cảm giác đau đớn đến khắc cốt ghi tâm, đau nhức này cơ hồ muốn xé toạt nàng ra!

Mộc Thất dùng hết sức chế trụ cổ Mộc Nguyệt Tình, lạnh lùng nói: "Nói! Đây là vật gì?"

Trên mặt Mộc Nguyệt Tình tràn ngập nụ cười dữ tợn, "Đây là độc la hoa của Miêu Cương, trước khi mẫu thân bị ám hại giao đến cho ta, còn dạy ta chú thuật, giúp ta giết ngươi, cũng nói cho ta biết bí mật lớn nhất của ngươi....."

Mộc Nguyệt Tình giống như không cảm thấy đau đớn, cười to nói: "Ngươi trúng nguyền rủa, cuộc đời này sống không quá hai mươi lăm tuổi! Coi như ngươi đi đến dị thế, đổi thân thể, lại như cũ không thể cởi bỏ nguyền rủa! Độc hoa la này là điểm chí mạng của ngươi, ngươi tận tình hưởng thụ đi!"

Trong lòng Mộc Thất cả kinh, bí mật này đến tột cùng là ai nói cho Mộc Nguyệt Tình biết?

Nàng nhìn thấy hoa văn màu xanh đang phát triển với tốc độ kinh người, nhanh chóng lấy độc dược trong tay thoa lên gốc hoa.

Lấy độc trị độc có thể xem là một biện pháp!

Một giọng nói trống rỗng của nam nhân trong góc truyền đến: "Vô dụng, bổn tọa dùng thời gian hai mươi năm bồi dưỡng ra độc la hoa, làm sao có thể để ngươi dễ dàng bị độc chết?"

"Ngươi là ai?" Mộc Thất hất Mộc Nguyệt tình ra, vừa rút kiếm, vừa lấy đạn tín hiệu ra muốn triệu tập sát thủ của Trầm Hương cát.

"Từ lúc ngươi bước vào sân đã bước vào ảo cảnh của bổn tọa, trong phòng ngươi đã cách xa với thế giới bên ngoài, bọn họ không nghe được ngươi nói, ngươi cũng không ra được....." Cả người áo đen, nam tử tóc trắng đi đến.

"Hắn chính là quốc sư Miêu Cương, Ám Dạ. Mộc Nguyệt Lương, có quốc sư giúp ta báo thù, ngươi phải chết không thể nghi ngờ!" Mộc Nguyệt Tình cười nói.

Mộc Thất lui về phía sau mấy bước, nhổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tự nhiên nói: "Ngươi chẳng qua cũng chỉ là con rối trong tay hắn mà thôi, mục đích của hắn không ở chỗ này, đợi đến lúc kim khố đến tay hắn, hắn cũng sẽ không chút do dự diệt trừ ngươi!"

Mộc Nguyệt Tình ngẩn ra, chợt ôm lấy đầu nói: "Không, ta không cần biết các ngươi là người phương nào, ta sẽ không giao tài sản của Vân gia cho các ngươi!"

Mộc Thất cảm thấy, mộc Nguyệt Tình giống như là bị quốc sư khống chế, ý thức dần dần hỗn loạn, như vậy rất dễ đến một ngày nào đó sẽ nói vị trí kiếm vô cực nói cho hắn biết!

Mộc Thất giữ vững thân thể, rút kiếm đánh về phía Ám Dạ, nhiều chiêu ép sát, muốn đến gần Mộc Nguyệt Tình sau lưng hắn!

Nàng ở đáy lòng tính toán xong, hôm nay nếu như nàng không đi được, cũng không thể để kiếm Vô Cực rơi vào trong tay quốc sư.

Quốc sư Ám Dạ biết quá nhiều bí mật, hắn là uy hiếp lớn nhất của A Sở!

Vì A Sở, coi như dùng hết toàn lực, nàng cũng không thể để cho bất luận kẻ nào uy hiếp được hắn!

Mộc Thất vận đủ công lực, cũng không để ý nội thương cắn trả, một kiếm bổ về phía quốc sư.....

Nàng một cái tay khác nhét đan dược vào trong miệng Mộc Nguyệt Tình.

Đó là tỉnh não hộ thân ' Ngân Liên đan ',có thể làm cho Mộc Nguyệt Tình thoát khỏi sự khống chế của quốc sư trong vòng vài ngày.....

Nàng tin tưởng A Sở nhất định sẽ lấy được kim khố vị trí, hủy diệt Vô Cực kiếm!

Quốc sư nhìn thấy màng này, trong lòng giận dữ, một chưởng đánh vào ngực Mộc Thất.

Mộc Thất nửa quỳ trên mặt đất, loáng thoáng cảm thấy độc hoa la trong cơ thể không ngừng phát triển.....

Thân thể của nàng càng yếu, tốc độ phát triển của độc hoa càng nhanh, tiếp tục như vậy ý thức của nàng sẽ bị độc hoa nắm trong tay!

Quốc sư cầm một cái bình tiến lên, cười quỷ dị: "Uống xong nó, thân thể của ngươi thuộc về bổn tọa rồi....."

Mộc Thất lau đi vết máu trên khóe môi, cười lạnh.

Muốn lợi dụng nàng đối phó A Sở? Không thể nào!

Nàng sẽ không cho bất kì ai cơ hội đối phó hắn!

Mộc Thất mở ra nhẫn ưng vũ, bên trong có hóa thi đan làm cho cơ thể sau khi chết hóa thành vũng nước ——

Nàng dù có chết, cũng sẽ không để thân thể mình lại để quốc sư có cái uy hiếp A Sở!

Mộc Thất cười nhạt, trong lòng nói: A Sở, tha thứ cho ta rời khỏi chàng, này có ba năm có thể nắm chắt trong tay cũng không thể bồi chàng nữa.....

Chỉ là trước lúc nàng chết, nàng nên vì A Sở làm một chuyện cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Nói! Ngươi là ai?

Edit: Hoa Trong Tuyết

Chỉ là trước lúc nàng chết, nàng nên vì A Sở làm một chuyện cuối cùng!

Mộc Thất vận đủ hơi sức, lấy chưởng kích đứng dậy, sau một khắc bắt được cổ Mộc Nguyệt Tình, lấy hóa thi đan nhét vào trong miệng nàng ta.....

Nếu nàng không nói, Mộc Thất liền giết nàng trừ hậu hoạn!

Mộc Nguyệt Tình ôm cổ của mình, té xuống đất lăn qua lộn lại, nhưng mà nụ cười trên mặt càng quỷ dị hơn: "Ta nói rồi ta sẽ không chết! Mộc Nguyệt Lương, ngươi giết không được ta!"

Quốc sư từng bước một tiến tới gần Mộc Thất, trong tay hắn là nước có thể khiến người ta mất đi trí nhớ, trở thành con rối trong tay hắn!

Mộc Thất cười lạnh, nếu nơi này là ảo cảnh của hắn ta, nàng ngược lại muốn nhìn một chút nếu gây hỏa hoạn, hắn sẽ sẽ không vì sinh tồn mà phá vỡ ảo cảnh!

Mộc Thất dùng tay trái cầm kiếm, đốt một viên đạn lửa, vận đủ công lực dùng kiếm xuyên qua đạn lửa, thẳng tắp cắm ở trên màn trướng.....

Ngọn lửa nhanh chóng bốc cháy lên, hỏa đan uy lực cực lớn, một tiếng nổ mạnh, hỏa hoạn bên trong nhà đã đến trình độ không thể khống chế được.

Quốc sư lui lại mấy bước, ánh mắt rơi vào Mộc Nguyệt Tình đang quằn quại trong góc, vừa niệm chú ngữ, vừa rót dược vào trong miệng nàng ta.....

Thay vì khống chế Mộc Nguyệt Lương lực tự chủ cực mạnh, khống chế Nguyệt Tình trong lòng tràn đầy cừu hận dễ dàng hơn một chút.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút, Nhiếp Chính vương có thể nhận ra đâu là vương phi của hắn hay không?

Đôi tay Mộc Nguyệt Tinh ôm chặt mặt, âm thanh khàn khàn nói: "Đau quá..... mặt của ta..... mặt của ta..... Ám Dạ, ngươi làm gì với mặt của ta?"

"Bổn tọa nghĩ giúp ngươi phương pháp báo thù." Quốc sư đưa tay phất qua gương mặt của nàng, ánh mắt thâm thúy âm lãnh.

Mộc Nguyệt Tinh nghe được hai chữ ' báo thù ' lập tức cặp mắt sáng lên: "Chỉ cần có thể báo thù, phương pháp gì cũng có thể!"

"Rất tốt." trong lòng bàn tay của quốc sư tụ lại một luồng khí màu lam, mở cửa phòng ra, bóng dáng của hắn biến mất trong ngọn lửa.

Âm thanh của hắn vang lên trong không trung: "Hiện tại ngươi chính là Mộc Nguyệt Lương rồi, là ngươi duy nhất có thể đến gần Nhiếp Chính vương —— Nhiếp Chính Vương Phi....."

Mộc Nguyệt Tinh nhặt lên gương trên mặt đất, đột nhiên cười to không ngừng: "Trời cũng giúp ta!"

Dung nhan của nàng trở nên giống Mộc Nguyệt Lương như đúc.

' Mộc Nguyệt Lương' chỉ vào Mộc Thất trên mặt đất, trên mặt dâng lên nụ cười dữ tợn: "Yêu nữ, ta muốn để cho ngươi nhìn trượng phu của ngươi chết ở trong tay của ta, hơn nữa từ đầu đến cuối đều không rõ trắng đen, cho rằng là ngươi giết hắn! Ngươi nói cảnh tượng như vậy có phải rất buồn cười hay không?"

Mộc Thất lắc đầu một cái, đáp lại bằng nụ cười lạnh: "Ngươi, quá khinh thường hắn....."

Nàng và A Sở có quá nhiều bí mật, nhiều chi tiết như vậy, há có thể chỉ cần dùng mặt mũi giống nàng để lừa gạt!

Chỉ là bây giờ nàng biến thành bộ dáng này, nàng không muốn để cho A Sở thấy.....

Hỏa hoạn thiêu nướng Mộc Thất, để cho nàng cảm thấy độc hoa trong cơ thể nàng sắp khô héo, mà chính nàng cũng sắp khô héo bị thui đốt theo!

Nàng đẩy cửa sau ra, thả ra đạn tín hiệu cuối cùng trong tay.....

Đó là đạn tín hiệu liên lạc bí mật giữa nàng và Thập Lục, có thể truyền đi ngàn dặm, huống chi Thập Lục có dị năng di chuyển, nhất định có thể tìm được nàng!

Cửa sổ bị người phá vỡ, Thập Lục chém một kiếm rẽ ra thế lửa, đỡ Mộc Thất trên đất dậy.

"Thất tỷ!" Thập Lục thấy trên người Mộc Thất thậm chí còn hoa văn màu xanh, đáy lòng không khỏi chấn động!

Là ai làm nàng biến thành dáng vẻ này! Hắn nhất định phải đi giết hắn!

Mộc Thất phí sức mở hai mắt ra, cố hết sức mở miệng nói: "Dẫn ta đi ra ngoài tìm sư phụ, mau....."

Lúc Mộc Thất vẫn còn hôn mê, trong đầu chỉ có dáng vẻ của một người duy nhất là Sở Vân Mộ, rõ ràng khắc sâu như thế, thì ra mình vẫn không buông tay hắn được.....

Nàng giống như nghe được âm thanh của A Sở, hắn muốn nàng sống nữa!

Nàng muốn đối phó âm mưu của quốc sư, vạch trần mặt nạ của Mộc Nguyệt Tinh!

Thập Lục khống chế kích động muốn tự mình xông lên giết Mộc Nguyệt Tinh, ôm lấy Mộc Thất vọt ra khỏi biển lửa.....

**

Nhiếp Chính vương phủ.

Trầm Thu ba người giữ ở ngoài cửa, họ đều vì tiểu thư toát hết mồ hôi.

Thiên viện phủ Tề Vương nổi lên hỏa hoạn, cộng thêm chung quanh vốn nhiều cỏ khô, thế lửa không thể ngăn cản.

Nghe nói Mộc Nguyệt Tinh chết không rõ tung tích, cũng may tiểu thư bình yên vô sự đi ra, chỉ là không biết sao lại lâm vào hôn mê, vậy phải làm sao bây giờ?

"Ta muốn đi vào!" Trầm Thu không chịu được muốn xông vào trong phòng.

Nguyên Lẫm ngăn cản nàng: "Gia đang bồi Vương Phi, không có việc gì, Trầm Thu cô nương cứ yên tâm đi."

Trầm Thu hừ một tiếng ngồi một bên.

Nguyên Lẫm chú ý đến Trầm Hạ bên cạnh trên mặt không có chút biểu tình nào, nhìn thấy nàng siết chặc lòng bàn tay tràn đầy máu tươi, lập tức tiến lên đẩy tay của nàng ra.....

Nguyên Lẫm lấy ra thuốc trị thương giúp nàng bôi thuốc, dịu dàng nói: "Chuyện xảy ra được quá mức đột ngột, ngươi chỉ là nghe lệnh canh giữ ở cửa, coi như muốn cứu người cũng không kịp. Trầm Hạ, đừng quá tự trách."

Bên trong nhà, Sở Vân Mộ tựa bên giường, ngón tay thon dài vuốt ve gò má của 'Mộc Thất', ánh mắt rét lạnh như băng tuyết.

Sớm biết sẽ xảy tình trạng như vậy, hắn tuyệt không để cho Tiểu Thất mạo hiểm!

Đến tột cùng Nàng đã trải qua nguy hiểm gì..... suy nghĩ một chút hắn lại cảm thấy tim đau nhói.....

Hắn cúi đầu xuống, đang muốn hôn lên trán của nàng, thân thể đột nhiên dừng lại.....

Hắn từng tự tay giúp Tiểu Thất tắm rửa, hương liệu nàng sử dụng hắn không thể quen thuộc hơn, nhưng mùi hoa hồng nồng nặt từ trên cơ thể nàng tỏa ra là chuyện gì!

Sở Vân Mộ đưa tay sờ hai bên gò má' Mộc Thất', hoàn toàn không có dấu vết dịch dung.

Trong lòng của hắn còn có chút lo lắng, lập tức sờ lên cổ tay nàng muốn bắt mạch, lại phát hiện trên cổ tay nàng không có vết mai hồng!

Tiểu Thất ban đầu vì muốn cứu hắn lúc cửu tử nhất sinh, cuối cùng trên cổ tay sẽ để lại ấn ký hoa mai giống như hắn, làm sao có thể biến mất?

Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, bấm chặt cổ ' Mộc Thất', lạnh lùng mở miệng: "Nói! Ngươi là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Mộc Thất giả, A Sở phá trận

Editor: Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, bấm chặt cổ ' Mộc Thất ', lạnh lùng mở miệng: "Nói! Ngươi là ai?"

Người trên giường lông mi run rẩy, mới vừa mở mắt ra nói: "A Sở..... là ta a..... Ta là Mộc Nguyệt Lương, là vương phi của chàng!"

Nhìn thấy khuôn mặt khổ sở yếu đuối kia làm hắn đau nhói lòng, nhưng hắn biết, trong mắt Tiểu Thất của hắn chưa từng bao giờ xuất hiện ánh mắt mềm yếu khổ sở như vậy!

Cái người này từ ngoại hình tới linh hồn, đều không phải là Tiểu Thất!

Cho tới hiện tại Tiểu Thất thật sự còn không biết ở nơi nào, đối với người tổn thương nàng, hắn thật muốn tự tay chặt làm trăm mảnh.....

Sắc mặt Sở Vân Mộ vô thường, nhẹ nhàng đưa tay tới, nheo lại mắt phượng, lạnh nhạt nói: "Bổn vương cũng chỉ là đang trêu ghẹo ái phi thôi, hôm nay nàng ở trong phòng Mộc Nguyệt Tình gặp phải chuyện gì? Nguyên Lẫm báo trong nhà im ắng không hề phát ra xung đột gì, nhưng không ai xông vào được."

' Mộc Thất ' chớp mắt một cái, ho khan vài tiếng nói: "Mộc Nguyệt Tình nàng ta mời trợ thủ tới, người kia là pháp sư Miêu Cương, tinh thông vu cổ, cả phòng phòng bị hắn hạ chú ngữ, vì muốn đi ra ngoài, ta không thể không làm một cuộc hỏa hoạn....."

Sở Vân Mộ nâng lên khóe môi: "Vừa giết người vừa phóng hỏa, không hổ là thê tử của Bổn vương."

Hắn biết người ở trước mắt này vì tranh thủ tin tưởng của hắn, lời nói tất nhiên là thật.

Người phóng hỏa là Tiểu Thất của hắn.

Đản Hoa từ trong góc ' vụt ' chui lên giường, dáng vẻ như muốn dựa vào 'Mộc Thất' ôn nhu làm nũng.

Nhưng nó đánh hơi được hơi thở khác thường, hơi thở kia không chỉ có xa lạ, còn làm nó rất chán ghét!

Sở Vân Mộ hỏi dò: "Nguyệt Lương, nàng xem tiểu tử này giống như không quen biết nàng!"

"Làm sao lại như vậy?" ' Mộc Thất ' một tay lấy Đản Hoa ôm vào trong ngực, chột dạ nói.

Trong tay nàng đang có đan dược chứa cổ độc pháp sư Miêu Cương đưa, chỉ cần Sở Vân Mộ gần thêm nữa một chút, có chút không phòng bị, nàng thì

có cơ hội!

Cổ độc này sẽ làm cho hắn mất hết võ công, toàn bộ sẽ do nàng định đoạt!

Nụ cười trên mặt Sở Vân Mộ tắt dần, hắn không gọi Tiểu Thất hắn gọi' Nguyệt Lương', mà người này không có chút phản ứng nào.....

Theo như nàng từng nói, xem ra có thể nhất định là Mộc Nguyệt Tinh hoặc trợ thủ Miêu Cương mà nàng ta nói.

Cổ sư Miêu Cương đều là nam tử, như vậy không thể nghi ngờ người này là Mộc Nguyệt Tinh.

Đột nhiên, Đản Hoa xù lông, nhe răng phát ra tiếng kêu như muốn đe dọa lẫn tự vệ.

"A!"

' Mộc Thất ' cảm thấy ngón tay đau xót, hắn là bị Đản Hoa hung ác cắn một cái.

Máu của nàng ta cũng không phải mỹ vị giống như trước đây Đản Hoa đã uống, người này không phải chủ nhân!

Đôi mắt của Sở Vân Mộ trở nên thâm thúy, nhất Đản Hoa lên ném ra sau lưng, lấy ra một bình ngọc tinh xảo đặt lên trên tay nàng ta nói: "Tên tiểu tử này không biết phát cáu cái gì, bôi chút thuốc đi."

' Mộc Thất ' mở bình thuốc ra, một luồng hương thơm quanh quẩn ở chóp mũi, nhưng nàng nhận biết được loại thuốc này —— là đoạn trường tán!

Sở Vân Mộ làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy nhận ra nàng không phải Mộc Nguyệt Lương?

' Mộc Thất ' cười cười: "A Sở thật hồ đồ, sao có thể không phân biệt được đoạn trường tán với kim sán dược?"

Sở Vân Mộ cười lạnh nói: "Nhưng mà vương phi của bổn vương và Tề vương phi, Bổn vương vẫn còn phân biệt được....."

' Mộc Thất ' thất sắc cả kinh, nàng ta vận toàn bộ công lực nghĩ ra sức một lần, lại bị Sở Vân Mộ hóa giải, giữ chặt cổ tay ép lên cây cột.

Ánh mắt Sở Vân Mộ khát máu lại đầy chán ghét nhìn lên khuôn mặt giống Mộc Thất như đúc, hung hăng nói: "Nói! Mộc Nguyệt Lương ở đâu?"

' Mộc Thất ' cười to nói: "Ta chết cũng sẽ không nói cho ngươi biết, ngươi muốn biết nàng ở đâu! Hiện tại đoán chừng nàng đã bị chất độc công tâm, đi đời nhà ma rồi!"

Sở Vân Mộ nắm chặt nắm tay, không hề thương tiếc bẻ khớp cằm của nàng ta, chậm rãi nói: "Đừng tưởng rằng mấy trò xiếc cửa ngươi có thể làm tổn thương Bổn vương, Mộc Nguyệt Tinh, ngươi vĩnh viễn không bằng Tiểu Thất, Bổn vương gặp ngươi chỉ còn chán ghét!"

Hắn lại bổ sung: "Chắc hẳn Nam Cung Trạm cũng cảm thấy như vậy....."

Độc dược trong miệng Mộc Nguyệt Tinh rơi xuống mặt đất, nàng phẫn hận nhìn chằm chằm Sở Vân Mộ, ba chữ ' Nam Cung Trạm ' làm cho nàng cảm thấy thương tâm như lăng trì thiên đao vạn quả!

Nàng không nhận thua!

Nếu nàng thất bại, vậy cứ để tin tức về kho bạc biến mất trên thế gian đi!

Chắc hẳn Ám Dạ đã tra được một chút thông tin của kiếm vô cực, uy hiếp chân chính đối với Sở Vân Mộ vẫn còn ở phía sau!

Sở Vân Mộ chán ghét buông tay ra, phân phó cho ám vệ bên ngoài: "Người đâu! Mang nữ nhân này xuống, nhốt vào thủy lao!"

Trong lòng Nguyên Lẫm không khỏi kinh ngạc, không nhịn được hỏi nói: "Gia, Vương Phi nàng....."

"Người này là Mộc Nguyệt Tinh, không cần khách khí với nàng....."

Sở Vân Mộ bước ra khỏi phòng, bỏ lại một câu: "Chuẩn bị nước nóng, Bổn vương muốn tắm rửa."

Hắn không chịu được có bất kì nữ tử nào đến gần hắn trong phạm vi ba thước, trừ người duy nhất là Tiểu Thất.....

**

Nước Đại Lịch, Dược cốc.

Thập Lục sức đầu mẻ trán đi vòng quanh bên ngoài phòng, nhìn thấy Nhiên ông ra ngoài, lập tức hỏi "Trưởng lão, Thất tỷ như thế nào?"

Nhiên ông vuốt râu, nghiêm túc nói: "Lão phu dùng ba mươi năm tu vi che chở tâm mạch cát chủ, tạm thời nàng không có gì đáng ngại."

Hắn ánh mắt sâu mấy phần, tiếp tục nói: "Các chủ trúng độc hoa la của Miêu Cương, hoa này có kỳ độc, có thể ký sinh sống trong máu người. Thể chất ký chủ càng yếu, tốc độ sinh trưởng của độc hoa càng nhanh, khi độc hoa xâm nhập đến tim thì cũng là lúc người chết."

Thập Lục nhìn Nhiên ông nói: "Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết sao?"

Tay đang vuốt râu của Nhiên ông dùng một chút: "Phương pháp đương nhiên có, chỉ là cần đến núi Hắc Vân tìm cho được cóc ngũ sắc đã biến mất nhiều năm, sau đó phối với chín mươi chín vị cỏ độc, lấy độc trị độc, mới có thể loại bỏ hoàn toàn được độc la này."

Bên trong nhà, Mộc Thất đột nhiên mở hai mắt ra, nhảy xuống giường đi tới cửa.

"Thất tỷ, ngươi đã tỉnh!" Tản đá trong lòng Thập Lục cuối cùng cũng rơi xuống.

Nhiên ông lại gọi Mộc Thất: "Đồ đệ, ngươi muốn làm gì?"

"Giết người." Mộc Thất dùng khăn lụa che kín gò má lại, lạnh lùng nói.

Trong khoản thời gian Mộc Thất mê mang này, chỉ cần nghĩ bên cạnh A Sở có một nữ tử giống hệt như nàng quấn quít gần gũi, trái tim nàng liền ngứa ngáy khó chịu.

Sau khi nàng tỉnh lại chuyện đầu tiên muốn làm —— chính là giết Mộc Nguyệt Tình!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tiểu Thất, cùng ta về nhà (thổ lộ chân tình)

Editor: Hoa Trong Tuyết

Sau khi Mộc Thất tỉnh lại chuyện đầu tiên muốn làm —— chính là giết Mộc Nguyệt Tình!

Thập Lục duỗi hai tay ra vội vàng ngăn nàng lại: "Thất tỷ, chất độc trên người của tỷ còn chưa khỏi hẳn, nên nằm xuống nghỉ ngơi!"

"Thôi." Nhiên ông ôm hồ lô rượu khoát tay nói: "Tính tình đồ đệ này của lão phu, lão phu hiểu rõ nhất, mắt nhìn thấy người trong lòng ôm nữ tử khác, cho dù để nàng nằm trên giường, nàng cũng không khép được mắt....."

"A Sở không phải loại người như vậy!" Mộc Thất kiên định quay đầu lại, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén.

Nhiên ông cào đuôi tóc một cái, bĩu môi nói: "Ai, vi sư chỉ là nói tiểu tử kia một câu, ngươi liền muốn sử dụng ánh mắt giết vi sư, thật là con gái lớn không dùng được a!"

Mộc Thất nhìn đến hoa văn vặn vẹo trên cánh tay, lông mi khẽ run, nghiêm nghị hỏi "Sư phụ, độc trên người đồ nhi căn bản giải không được, đúng không?"

Nụ cười trên khuôn mặt Nhiên ông lập tức cứng đờ, giơ tay nói: "Suy nghĩ bậy bạ gì! Ngươi có sư phụ thần thông quản đại là ta, không lẽ không giải được chút độc hoa này?"

"Nhưng là, cóc năm màu đã mấy trăm năm chưa hiện thế, trong miệng người đời cũng chỉ là một truyền thuyết. Cóc năm màu thích máu người, người muốn bắt được nó phải dùng khí huyết dẫn dụ, huống chi coi như tìm được, trên người nó có kịch độc trong tức khắc sẽ làm chết người, muốn bắt được nó căn bản là không thể làm được....." Trên mặt Mộc Thất hiện lên vẻ cười lạnh tự giễu.

Nhiên ông đang ngồi trên một nhánh cây đôi tay ôm lấy cành cây đung đưa tới lui, đột nhiên hai chân ôm nhánh cây, cả người xoay ngược lại nói: "Người ta hay nói là thần tiên cũng khó tìm thấy hoa sen, Thiên Sơn tuyết tầm, không phải vi sư cũng đều tìm được hay sao? Thu thập những bảo bối hiếm thấy là sở thích của vi sư, cóc ngũ sắc này ngươi cũng không cần phải lo lắng, vi sư tự có biện pháp!"

Thập Lục giúp Mộc Thất phủ thêm áo choàng, vỗ vỗ bả vai của nàng nói: "Thất tỷ, coi như muốn ta từ bỏ năng lực di thuấn, ta cũng sẽ tìm được cóc ngũ sắc. Vì muốn chính tay mình xử lý cừu địch, ngươi nhất định phải giữ vững ý chí sinh tồn, những lời này là chính tỷ nói cho ta nghe!"

"Đúng đúng đúng!" Nhiên ông lớn tiếng nói: "Nếu như ngươi có chuyện bất trắc, tiểu tử Sở Vân Mộ kia nhất định náo đến loạn thiên hạ!"

Ánh mắt của lão vô ý liếc về hướng nơi xa, bỗng nhiên dừng lại: "Thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến....."

Mộc Thất cúi đầu, an tĩnh đi vào trong nhà.

Muốn ức chế độc hoa la phát triển biện pháp duy nhất là phải bình tĩnh không được tức giận, không động võ, tự thân vận công điều khí.

Nhưng nàng hiện tại biến thành bộ dáng này, A Sở nhìn thấy.....

"Tiểu Thất....." Âm thanh khàn khàn từ sau lưng Mộc Thất truyền đến.

Bóng dáng thon dài của Sở Vân Mộ xuất hiện ở dược cố, hắn khoát áo choàng màu đen, đáy mắt là tia máu hằn đỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ lại mang theo chút tiều tụy, vừa nhìn liền biết là trắng đêm chưa ngủ.

Hắn từ trước đến nay cực kỳ yêu thích sạch sẽ vậy mà giờ đây vạc áo nhiễm bụi bẩn cũng không hề phát giác, chỉ vì vội vàng tìm đến nơi này vì Tiểu Thất của hắn, trong lòng chỉ lo lắng nàng có bị thương hay không.....

Thân thể Mộc Thất chấn động, âm thanh này nàng không thể quen thuộc hơn được nữa, đó là A Sở của nàng.....

Nhiên ông giương cao giọng nói: "Dược cốc là trọng địa của Trầm Hương Các, người khác không được đi vào, nếu vương gia nhất định đi vào, đừng trách lão phu không khách khí!"

Thập Lục quan sát nam tử trước mắt, không ngờ hắn có thể lập tức nhìn ra sơ hở vương phi là giả, tìm được đến đây gặp Thất tỷ, xem ra tình cảm của hắn đối với Thất tỷ cũng không phải giống như loại tình cảm mà mình suy đoán.....

Hắn thật lòng yêu Thất tỷ!

Hai mắt Sở Vân Mộ nhìn chằm chằm bóng lưng người trước mặt, căn bản không nghe lời Nhiên ông nói: "Tiểu Thất, tại sao nàng không quay đầu lại nhìn ta? Ta đã nhận ra nữ nhân kia không phải nàng, nàng ta đã bị ta giam vào thủy lao, giữa chúng ta không xảy ra chuyện gì!"

Có lẽ ngay cả Sở Vân Mộ cũng không biết, khi hắn yêu nữ tử trước mặt, giọng nói âm lãnh trước sau như một kia đã tan thành mây khói từ lúc nào.

Hắn cũng sẽ giống như những người bình thường sẽ lo lắng, chỉ vì sợ mất đi tiểu nhân nhi kia.....

Mộc Thất nhắm nghiền hai mắt, nhưng không có xoay người lại.

Sở Vân Mộ từ phía sau bước lên ôm nàng vào ngực, ngửi thấy hương thơm đặt thù trên người nàng, chân mày mới giãn ra, cười khẽ một tiếng: "Nàng có rất nhiều điểm khác với nữ nhân kia, trên cổ tay nàng có lưu lại dấu vết ngày ấy cứu ta, trên người nàng có mùi hương ta yêu thích, trong mắt nàng có tia bất bại quật cường, lúc nàng cầm đũa có thói quen nâng ngót út lên, lúc nàng ngủ thường gối lên tay trái..... Giữa chúng ta có rất nhiều bí mật, làm sao một nữ nhân có dung mạo tương tự nàng có thể thay thế được!"

Đôi tay hắn lại siết chặt thêm mấy phần, trong giọng nói mang sự dịu dàng trước nay chưa từng có: "Tiểu Thất, cùng ta về nhà....."

Thân thể của Mộc Thất nhịn không được run run, nàng cảm thấy mũi mình chua xót, chính là muốn bật khóc.

"A Sở....." Nàng dùng đôi tay che kín khuôn mặt nói: "Ta không muốn cho chàng thấy dáng vẻ hiện giờ của ta, van cầu chàng....."

Sở Vân Mộ dùng tay xoay khuôn mặt người trong ngực về phía mình, khuôn mặt đầy những hoa văn màu xanh đập vào mắt hắn, cũng làm tim hắn nói lại.....

"Nàng là thê tử của ta, cho dù nàng biến thành bà lão, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng...ta đã nói qua ta muốn cùng nàng đối mặt tất cả, chẳng lẽ nàng đã quên sao?" Ánh mắt Sở Vân Mộ sáng quắt làm cho Mộc Thất không có đường trốn tránh.

Hắn cúi đầu xuống, đặt lên giữa trán nàng một nụ hôn, duỗi tay về phía nàng: "Cùng ta trở về vương phủ, mặc kệ nàng biến thành hình dáng gì, nữ chủ nhân của phủ Nhiếp Chính vương vĩnh viễn chỉ có một mình nàng, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách thay thế!"

Mộc Thất dựa vào trong lòng hắn, một giọt thanh từ khóe mắt nàng rơi xuống, nàng nhìn thấu trong mắt Sơ Vân Mộ không có một tia ghét bỏ nào.

Trên đời này, A Sở chính là người bao dung nàng nhất.

Cùng với hắn, nàng vĩnh viễn cũng không cảm thấy mệt mỏi, cùng với hắn, nàng sẽ luôn luôn an lòng.....

**

Trở lại vương phủ, Sở Vân Mộ làm giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, tự mình xuống bếp nấu cho Mộc Thất chút đồ ăn mà nàng yêu thích, cũng tự tay đút Mộc Thất ăn.....

Nhóm sát thủ thập tam sát nhịn không được bấm tỉnh chính mình, cho tới bây giờ gia mười ngón tay không dính nước xuân tâm tư cũng không ai hiểu được, hôm nay thế nhưng xuống bếp nấu ăn, trên mặt còn là tươi cười, cực kỳ vui mừng!

Bọn họ tuyệt không tin tưởng, cũng không dám tin tưởng!

Trên mặt Sở Vân Mộ mang theo nụ cười nhàn nhã, chỉ là, hắn vụng sai người vứt bỏ toàn bộ gương trong nhà, toàn bộ đồ có thể phản chiếu đều vứt

hết.....

Hắn nghĩ muốn cho Tiểu Thất không nghĩ đến cái độc hoa này nữa, cho dù là ngắn ngủi quên đi.

Hắn đã phái người tìm kiếm tung tích của quốc sư Miêu Cương, dù là mở rộng phạm vi đến Miêu Cương, lật tung cả Miêu lên, hắn cũng muốn tìm được người.

Về phần Mộc Nguyệt Tình trong thủy lao kia bị độc trùng và chất độc cắn nuốt, hắn chắc chắn muốn để cho nàng ta phải nếm trải được đau khổ nhất thế gian!

Chuyện quan trọng trước mắt, chính là giúp Tiểu Thất giải độc hoa la, vì nàng, hắn nguyện ý không tiếc bất cứ giá nào!

Mộc Thất đang nhìn chè táo đỏ chính tay Sở Vân Mộ làm, mắt chứa nụ cười nhìn mỹ nhân xốc xếch trước mặt, làm gì còn dáng vẻ uy nghiêm tàn nhẫn thường ngày?

Cũng càng lúc càng giống cô vợ nhỏ rồi!

"Canh này cho dù thế nào nàng cũng phải uống hết, Bổn vương vì làm nó, cũng đã luyện tốn không ít thời gian!" Sở Vân Mộ chỉ vào bát to trên bàn, trong con ngươi xẹt qua một tia thâm thúy.

Mộc Thất bất đắc dĩ nhìn Sở mỹ nhân như đứa bé, chỉ đành phải bưng bát to lên, vùi đầu uống xong.

Đột nhiên, cổ nàng đau xót, trước mắt tối đen như mực.....

Bên tai vang lên âm thanh như có như không, là Sở Vân Mộ đang nói: "Tiểu Thất, bây giờ ta sẽ đi Hắc Vân sơn tìm cóc ngũ sắt, đừng lo lắng, chờ ta trở lại....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Trừng trị Mộc Nguyệt Tình, A Sở trở về

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Phủ Nhiếp Chính vương.

Mộc Thất nâng kiếm đứng ở cửa, chỉ thẳng vào mặt Nguyên Giáng và Nguyên Lẫm đang đứng trước mặt, lớn tiếng nói: "Gia của các ngươi biến mất ba ngày, các ngươi không cảm thấy ra ngoài tìm hắn ý nghĩa hơn việc ở đây cả ngày canh ta sao! Nói! Gia các ngươi đi nơi nào hả?"

Nguyên Giáng biết Vương phi đang phẫn nộ, động chân khí thì kết quả của bọn hắn sẽ vô cùng thảm, nhưng gia nói câu kia ' nàng nếu bị thương một sợi tóc, các ngươi liền bị hoạn ' nói được là làm được.....

Còn không cho bọn hắn nói, đúng là hai mặt đều làm khó bọn hắn.....

Nguyên Giáng nhắm mắt chắp tay nói: "Thuộc hạ không biết gia hiện tại ở nơi nào, chỉ là gia phân bọn thuộc hạ bảo vệ an toàn cho Vương Phi, trươc khi gia trở về, xin Vương Phi ở trong phủ tĩnh dưỡng."

Mộc Thất ôm tay trước ngực, khẽ nheo lại hai mắt, dáng vẻ chất vấn vô cùng giống Sở Vân Mộ.

"Ngươi cho rằng bổn Vương Phi sẽ tin sao? Nguyên Giáng, ngươi chính là ' bà quản gia' thân cận nhất bên cạnh A Sở, còn có cái gì là ngươi không biết? Ta cho hai ngươi hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn tránh ra, hai là bị cung*." Mộc Thất nhỏ giọng nói tiếp: "Bổn Vương Phi sẽ phái Trầm Thu tự tay hạ đao, ngươi xem coi thế nào?"

** Cung = bị hoạn á.

Câu nói sau cùng..... thật khiến hai chân Nguyên Giáng mềm nhũn!

Vương Phi đúng là càng ngày càng giống vương gia, giọng điệu này, vẻ mặt này, chiêu bài này.....

Nguyên Giáng gạt kiếm quỳ xuống đất: "Vương Phi trên người bị thương không nên lên đường, muốn chém giết muốn róc thịt thuộc hạ tùy ý vương phi làm gì cũng được, chỉ là..... có thể đừng để Trầm Thu động thủ được không?"

Nguyên Lẫm nhịn cười đến muốn sốc hông, ho khan một cái nói: "Gia làm tất cả cũng là vì Vương Phi, huống chi xưa nay gia làm việc chững chạc,

Vương Phi không cần phải lo lắng."

Sau khi tỉnh lại, trong lòng Mộc Thất luôn dâng lên cảm giác bất an, nhưng nàng hiểu tính tình của A Sở, nếu hắn không muốn cho nàng tìm được hắn, cho dù nàng suy nghĩ vỡ đầu cũng không đoán được tâm tư của hắn, huống chi bây giờ nàng thân nhiễm độc la hoa, động chân khí càng làm cho nàng đến gần cái chết hơn.....

Mộc Thất hừ lạnh một tiếng, xoay người nói: "Mang bổn Vương Phi đi gặp Mộc Nguyệt Tinh."

Cửa thủy lao bị thị vệ mở ra, Mộc Thất từ trên cao nhìn xuống Mộc Nguyệt Tinh ngâm nửa người trong nước, người ngâm nửa người trong nước này mặt mũi thật giống mình làm nàng nhịn không được muốn buồn nôn!

"Dẫn nàng ra ngoài." Mộc Thất ngồi trên ghế trong phòng hành hình, vuốt vuốt đủ loại đạo cụ trên bàn.

Mộc Thất vẫn còn lo lắng đề phòng đối với vô cực kiếm kia, chỉ cần một ngày không tìm được nó, nàng liền một ngày không an tâm.

Lần này quốc sư Miêu Cương xuất hiện vô cùng kín đáo, thủ đoạn tàn nhẫn, tuyệt không phải là một nhân vật đơn giản, nàng không thể để cho hắn uy hiếp tới A Sở!

Mộc Nguyệt Tinh cả người đầy vết máu bị đưa đến trước mặt của Mộc Thất, Mộc Nguyệt Tinh giãy giụa khỏi tay thị vệ, khàn khàn nói: "Đừng chạm vào ta! Ta có Ngọc Hàn công hộ thể, các ngươi đều phải chết!"

Mộc Thất cười nhạt vài tiếng, đao nhọn trong tay cắm vào mặt bàn, lạnh nhạt nói: "Đừng si tâm vọng tưởng nữa! Ngươi cũng không luyện thành tâm pháp võ công của Vân gia, chắc chắc Ám Dã đã đánh tráo bí tịch võ công. Bị người tính kế mà không biết, cái này không biết có khiến lão già Vân Chiến Viễn kia chết không nhắm mắt hay không?"

Chắc chắn là Ám Dạ dạy Mộc Nguyệt Tinh chú pháp ngăn chặn tất cả, bí tịch võ công chân chính của Vân gia chắc hẳn nằm trong tay hắn!

Mộc Nguyệt Tinh ngồi chồm hỗm trên mặt đất, trên người tràn đầy vết thương, hơn nữa vì xà trùng độc, thân thể của nàng ta đã sưng thêm một vòng.

Mộc Thất chậm rãi đi lên trước, nhìn khuôn mặt giống y hệt mình, cười lạnh nói: "A Sở đương nhiên thật yêu thương ta, mới nương tay với khuôn mặt hàng giả này, chẳng qua ta cũng không giống vậy, chính là nữ nhân hiểu nữ nhân nhất, ta muốn để cho ngươi nếm thử một chút tư vị tuyệt vọng, sau đó ngoan ngoãn nói ra thông tin về kim khố và kiếm vô cực!"

Dứt lời, Mộc Thất lấy dao nhọn trong tay đưa cho Nguyên Lẫm, xoay người ngồi ở trên ghế: "Bới nát mặt của nàng ta, không cho phép khách khí....."

Mộc Nguyệt Tinh phẫn hận nhìn chằm chằm Mộc Thất, giống như muốn biến ánh nhìn thành lợi kiếm giết chết nàng!

Vèo!

Một viện độc dược từ trong miệng Mộc Nguyệt Tinh bay ra, đó là độc dược nàng ta chuẩn bị sẵn cho mình, nhưng nàng ta không cam lòng tự sát, nàng ta tình nguyện chịu đựng hình phạt cùng hắc ám vô tận, cũng không từ bỏ cơ hội giết chết Mộc Nguyệt Lương!

Nguyên Lẫm lanh tay lẹ mắt ném ra dao Mộc Thất vừa đưa chém nát viên độc dược.

Mộc Thất mang theo áo khoác ngoài có mũ trùm đầu, chất độc không chạm được vào người nàng.

"Độc la hoa không giết được ta...ta tự có biện pháp giải độc. Ngươi liên tục cố gắng nhưng đều thất bại, hiện tại phải chết là ngươi, Mộc Nguyệt Tinh!" Mộc Thất nhếch môi cười.

Mộc Nguyệt Tinh nổi điên cười to: "Không ngờ Vân gia ta lại bại trên tay yêu nữ nhà ngươi và gian thần Sở Vân Mộ, ta không cam lòng..... ta không cam lòng!"

"Không cam lòng cũng phải cam lòng, ta rất nhanh sẽ đưa ngươi đi gặp người của Vân gia....." Nụ cười của Mộc Thất sâu thêm mấy phần.

Mộc Thất thất lệnh cho thị vệ thắp sáng trăm ngọn đuốc ở hình phòng, làm cho bốn phía sáng rỡ, lại cho bố trí gương chiếu xung quanh Mộc Nguyệt Tinh.

Chỉ cần Mộc Nguyệt Tinh mở mắt ra, là có thể khắp nơi đều nhìn thấy dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ của mình.....

Đối với một nữ nhân mà nói, dung mạo và tình yêu của nam nhân mình thích chính là điều đáng để tâm nhất

Mộc Nguyệt Tinh nhìn khắp nơi đều nhìn thấy dáng vẻ đáng sợ của chính mình hoảng sợ la hét, "Đây không phải là ta! Đây không phải là ta!"

"Nhị muội muội, ngươi yên tâm, sau khi ngươi chết đi ta sẽ để cho Nam Cung Trạm đi theo ngươi." Mộc Thất mở miệng nói.

"Không..... không thể giết hắn! Ngươi không thể giết hắn!" Mộc Nguyệt Tinh tựa như điên nhào về phía Mộc Thất, lại đụng vào kính thủy ngân, thấy trong gương khuôn mặt dữ tợn của chính mình, lòng của nàng ta hoảng loạn phá vỡ.....

Mộc Thất lệnh cho người vẩy môt ít tro trước mặt Mộc Nguyệt Tinh, lạnh nhạt nói: "Biết đây là cái gì không? Đây là tro cốt của Vân Hồng Mai ....."

Mộc Nguyệt Tinh nhìn tro bụi trên đất càng điên cuồng gom lại, sau đó hô to một tiếng: "A ——!"

"Mẫu thân, người muốn nữ nhi làm gì nữ nhi đều làm, tại sao Tề vương Điện hạ còn chưa yêu ta, cừu địch còn chưa diệt được? Đại thù và kho báu của Vân gia chúng ta phải vĩnh viễn chôn vùi khỏi thế gian sao?" Mộc Nguyệt Tinh nằm ở trên đất, tìm kiếm tro bụi.....

"Không phải là ngươi đã nói vị trí kim khố và bí tịch võ công cho Ám Dạ hay sao?" Mộc Thất nhỏ giọng nói.

"Không!" Mộc Nguyệt Tinh cầm đồ vật trong tay ném về phía gương: "Ta làm sao có thể thật sự tin tưởng hắn? Ta đã mang bản đồ giấu vào xương tay, dù ta bị vứt xác nơi hoang dã, ta cũng sẽ không giao cho hắn! Ám vệ Vân gia sẽ tìm được thi thể của ta, lấy được kim khố, ta đã để hiệu lệnh, không lâu nữa sát thủ dưới trướng Vân gia sẽ tụ họp, Mộc Nguyệt Lương ngươi nhất định chết!"

"Mẫu thân, ngoại công, đại thù của chúng ta nhất định sẽ được báo, ha ha....." Mộc Nguyệt Tinh cười to nói.

Mộc Thất bóp ngón tay dừng một chút, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi mở miệng: "Người tới, lột xương tay của nàng ta, lấy bản đồ!"

**

Nguyên Lẫm lấy bản đồ dính đầy máu tươi cất vào kho, theo Mộc Thất đi ra khỏi thủy lao.

Hắn không thể không bội phục Vương Phi, nàng xuống tay vô cùng ác độc nhưng sắc mặt như thường, cùng gia thật là có mấy phần tương tự.

Nàng vừa xuất mã trong vòng một canh giờ đã lấy được bản đồ kim khố, không hổ là Vương Phi được gia chọn trúng!

Mộc Thất kéo chặt áo choàng, hình ảnh máu tanh vừa rồi khắc vào trong đầu nàng, thật ra thì nàng vốn là người sợ nhìn thấy những cảnh như vậy, chỉ là vì A Sở, nàng tình nguyện dốc hết toàn lực.....

Nhiên ông đột nhiên nhảy ra, kéo lấy Mộc Thất: "Thật là một đồ đệ không làm cho ta bớt lo, thân mình nhiễm độc hoa la lại đi đến nơi như thủy lao này! Mau theo vi sư loại bỏ độc chữa thương!"

Lòng Mộc Thất Tâm cả kinh, chẳng lẽ đã tìm thấy cóc độc ngũ sắt?

"Sư phụ, người làm sao bắt được cóc độc ngũ sắt này?" Mộc Thất gấp giọng hỏi.

Nhiên ông có chút bất đắc dĩ: "Không phải lão đầu ta, là tiểu tử Sở Vân Mộ kia....."

"Hắn trở lại? Ta muốn gặp hắn!" Mộc Thất lắc lắc Nhiên ông đến choáng váng.

Nguyên Trăn dừng một chút mới tiến lên phía trước nói: "Vương Phi, gia..... hiện tại không tiện gặp người....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Sở mỹ nhân ghen

Editor: Hoa Trong Tuyết

Nhiếp Chính vương phủ, cửa.

Thập Lục một mình canh giữ ở cửa, đối với cái người được gọi là Thất tỷ phu ấy, phủ đệ của đại gian thần lòng dạ độc ác quỷ quyệt như hồ ly này, hắn khinh thường đi vào.

"Tại hạ Tô Vọng Ngôn, có một vật rất quan trọng mong các hạ chuyển đến Mộc cô nương." Một âm thanh ưu nhã vang lên.

Thập Lục thoát khỏi thất thần, đã nhìn thấy trước mắt một người vóc dáng thon dài, nam tử lan chi ngọc thụ mặc y phục màu trắng.

"Ngươi biết..... Nhiếp Chính Vương Phi?" Thập Lục cau mày quan sát người trước mắt, trên mặt hắn mang theo nụ cười yếu ớt, nhưng trong con ngươi mang theo tia thâm thúy lạnh lùng không hề che giấu.

Tô Vọng Ngôn giao đồ vật đang giữ trên tay cho Thập Lục, lạnh nhạt nói: "Tại hạ coi như là có chút quen biết với Mộc cô nương, hôm nay đến đây không phải để gặp mặt, chỉ muốn giao vật này cho nàng, tại hạ tin tưởng, ngươi sẽ chuyển nó cho nàng, tại hạ cáo từ."

Trong lòng thập Lục tràn đầy nghi ngờ mở hộp ra, chỉ thấy bên trong là một khối Hàn Băng, mà chính giữa khối băng chính là cóc ngũ sắc!

Người này luôn miệng nói chỉ là có chút quen biết với Thất tỷ, vì sao lại rõ bệnh tình của Thất tỷ trong lòng bàn tay, ngay trong thời khắc mấu chốt mang đến cóc năm màu.

Rốt cuộc hắn có thân phận gì?

Lúc Thập Lục ngẩng đầu lên, cái người tên Tô Vọng Ngôn ấy đã dùng khinh công đi rất xa, hắn dùng khinh công vậy mà không hề có chút tiếng gió cũng không lay động lá rụng bên đường, võ công của hắn nhất định rất bí hiểm!

Thập Lục cúi đầu nhìn qua cóc năm màu trong tay, sau lại tự vỗ đầu ——

Sở Vân Mộ tự mình đi núi Hắc Vân để bắt cóc năm màu, nhưng mình lại nhận đồ Tô Vọng Ngôn đưa tới!

Nhưng mà dù sao thu cũng đã thu, không bằng mang đưa cho Nhiên ông điều chế thuốc cho Thất tỷ, dược tính của dược liệu sẽ tăng lên hiệu quả trị liệu sẽ nhanh hơn.....

Thập Lục bỗng nghe có âm thanh sau lưng, là giọng nói trong trẻo của nữ tử: "Các ngươi có nhìn thấy nghĩa đệ của Nhiếp Chính Vương Phi không?"

Mấy thị vệ thành thực gật đầu một cái, cùng nhau chỉ vào cửa miệng đang định nói: "Hắn đây này!"

Thập Lục thầm nói không tốt, Cửu công chúa truy tìm tung tích của hắn lâu như vậy, tại sao nhiệt tình không giảm chút nào, có thể tìm được hắn ở đây.....

Mũi của nàng so với cún nhỏ còn thính hơn!

Nghĩ tới kinh nghiệm ngày đó khi Thất tỷ bảo hắn bồi nàng ấy" dạo chơi", Thập Lục không khỏi rùng mình một cái.....

"Thập Lục ca ca, đừng chạy!" Nam Cung Tuyết nhìn thấy Thập Lục, chạy như bay về phía hắn.

Thập Lục vội vàng xoay người, chân đạp vách tường, nhẹ bước mấy bước, linh hoạt trèo tường vào vương phủ.

Nam Cung Tuyết ngại vì trên người mặc váy xòe phiền phức, không thể không dừng bước ở bên ngoài, chỉ vào tường hô lớn: "Bản công chúa nhất định sẽ bắt được ngươi, đừng hòng chạy!"

Ám vệ thập tam sát ẩn nấp xung quanh, cũng không khỏi rùng mình một cái.....

**

Trong vương phủ, Trầm Xuân, Trầm Hạ và Trầm Thu ở bên trong phòng giúp Mộc Thất dùng thuốc được chế ra từ chín mươi chín vị độc dược.

Sau khi ăn vào Nhiên ông sẽ lấy cóc năm màu làm thuốc dẫn để giải độc, hoa văn màu xanh trên người Mộc Thất dần dần biến mất, cuối cùng ngưng lại thành giọt máu đen trên đầu ngón tay Mộc Thất từ từ chảy ra.

Đọc hoa la trên người Mộc Thất thất rất khó hiểu, vả lại sau khi giải độc, da thịt của nàng trở nên trơn bóng như ngọc, vô cùng mịn màng, quả thật người như ngọc sứ!

Trầm Xuân thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình trắng bạch, lập tức đi ra ngoài tìm Nhiên ông.

Nhiên ông vuốt chòm râu, suy nghĩ chốc lát nói: "Có lẽ do dược tính của thuốc quá mạnh, bồi dưỡng một thời gia khí sắc sẽ trở nên tốt hơn, nhớ cho nó dùng nhiều đậu nành nấu với móng heo."

Trầm Xuân ho khan một cái nói: "Trưởng lão, đậu nành nấu với móng heo là món cho nữ tử ăn sau khi sinh đứa nhỏ....."

Nhiên ông hếch lên vuốt râu nói: "Tóm lại cũng không lo ngại, không cần lo lắng."

Đồ đệ của hắn sao có thể là người yếu đuối?

Chỉ là.....

Nhiên ông lại nghĩ đến cóc ngũ sắc Thập Lục vừa đưa đến bảo là của Tô Vọng Ngôn mang đến, làm sao hắn biết được tiểu Thất trúng độc?

Tiểu tử Sở Vân Mộ kia vì cóc ngũ sắc, cũng suýt nữa mất nửa cái mạng, vậy hắn làm sao có thể bắt được vật này?

Nhiên ông xách theo hồ lô rượu, tự nhủ: "Đồ đệ của lão đầu ta ngược lại có không ít vận đào hoa, thật có phong thái khi ta còn trẻ....."

Mộc Thất từ trên giường tỉnh lại, lập tức đứng dậy ra cửa, cũng không để trên người mình chỉ mặc trung y trắng, đi thẳng đi ra ngoài.

A Sở tự mình đi Hắc Vân sơn bắt cóc ngũ sắc rồi!

Hắn ở đâu? Có bị thương không?

Bảo rằng không tiện gặp nàng, đến tột cùng là có ý gì?

Mộc Thất vuốt vuốt đầu, su phụ vậy mà lợi dụng lúc nàng không chú ý làm nàng hôn mê!

"Tiểu thư, chất độc trên người của tiểu thư vừa mới được loại bỏ, không nên đi lại!" Trầm Thu bưng thức ăn vào, nhìn thấy Mộc Thất vội vã muốn đi ra ngoài.

Mộc Thất chạy thật nhanh ra ngoài, bỏ lại một câu: "Ta không sao, ta muốn đi tìm hắn!"

Dứt lời, bóng dáng của nàng đã biến mất ở ngưỡng cửa viện.

Mộc Thất tìm thấy Sở Vân Mộ ở Hòa Phong viện nơi hắn thường ngày xử lý chính sự, cho lui thị vệ canh giữ ở cửa.

Nàng chậm rãi đi tới cửa, hay tay đẩy cửa dừng lại một chút.....

Trong lòng Mộc Thất đang luống cuống, nàng sợ nhìn thấy A Sở bị thương nặng, nếu như thật sự hắn hôn mê bất tỉnh hay bị thương quá nặng, lòng của nàng sẽ đau như dao cắt.....

"Gia!" Trong nhà vang lên âm thanh bất đắc dĩ của Nguyên Giáng: "Thuốc này mặc dù khó uống, nhưng ngài phải uống chút đi!"

"Không uống." Một âm thanh lười biếng vang lên.

Nguyên Giáng xoay chuyển suy nghĩ, lớn mật nói: "Gia..... nghe nói hôm nay cửa vương phủ xuất hiện một nam tử mặc áo trắng, chỉ đính danh Vương Phi! Nếu ngài không uống thuốc dưỡng tốt thân thể, sao có thể quản được tình địch bốn phương tám hướng?"

Âm thanh lười biếng đó lập tức biến thành lạnh nhạt, đưa đây, một đôi thon dài trắng nõn từ bên trong màn trướng vươn ra, chậm rãi bưng chén thuốc lên.

Trong chốc lát, chén thuốc trống trơn đã trở lại trong tay Nguyên Giáng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Sinh hài tử cho Bản Vương

Editor: Hoa Trong Tuyết

A Sở đang uống thuốc?

Trong lòng Mộc Thất chấn động, đẩy cửa vào, cửa phòng mở ra vừa vặn đụng phải mũi Nguyên Giáng.

Nguyên Giáng bịt mũi hành lễ nói: "Tham kiến Vương Phi! Gia mới vừa nghỉ ngơi, hay là Vương Phi trước tiên cứ về trước....."

"Khụ khụ!" Ho khan không phải là Mộc Thất, mà là người trên giường không kềm nén được tính tình Sở Vân Mộ.

Nguyên Giáng quay đầu lại hai mắt giật giật, gia không phải nói muốn tha để bắt không phải sao?

Không phải gia nói muốn giả vờ bị thương, để chiếm toàn bộ quan tâm của Vương Phi sao, tránh cho tình địch thừa cơ lợi dụng lúc mình vắng nhà không phải sao? Nhưng phòng tuyến của gia trước mặt Vương Phi, luôn dễ dàng thất bại như vậy.....

Mộc Thất thấy Nguyên Giáng bưng chén thuốc, nhíu mày hỏi: "Vương gia bị thương?"

Nguyên Giáng thấy hai chân Vương Phi trần trụi chạy đến đây, nhất định là trong lòng lo lắng cho gia, hắn không khỏi có chút cảm thấy khó cả đôi đường, cắn răng nói: "Gia đúng là..... bị thương một chút, Vương Phi ngài cũng phải chú ý thân thể mình, thật ra gia bị động xương cốt nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, sức khỏe của gia đã sớm khôi phục....."

'Mỹ nhân' yếu đuối trên giường sắc mặt âm trầm, lạnh nhạt nói: "Còn dám nhiều lời, Bổn vương sai người lột sạch ngươi ném vào phòng nha đầu Trầm Thu bên cạnh Vương phi, như thế nào?"

Hai hàng máu mũi của Nguyên Giáng từ từ chảy xuống, hắn đưa tay lên miệng làm quẹt đi, ngoan ngoãn lui ra, thuận tiện khép cửa.

Để hắn trở thành con dê nhỏ lọt vào trong chén của Trầm Thu? Hắn không bị cắt thành tám khúc thì mới là lạ!

Bên trong nhà chỉ còn lại hai người là Mộc Thất và Sở Vân Mộ.

Mộc Thất cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm không ít, mới hai ngày ngắn ngủn, nàng lại có loại cảm giác kinh niên, giống như đã trải qua sanh ly tử biệt.

Lấy trực giác nhạy bén của một bác sỹ, nàng đã dò xét ra, người trên giường hơi thở vững vàng, tinh thần bình thường, toàn thân không có một chỗ bị thương.....

Sở Vân Mộ thấy người trước mắt hồi lâu cũng không có một tiếng động, vén mành trướng lên giương mắt nhìn, lại thấy nàng cả người mặc y phục trắng, tóc đen xõa dài.

Vội vàng đi tìm hắn, ngay cả giày nàng cũng không mang.....

Thấy nàng như vậy, ghen tức trong lòng Sở Vân Mộ tiêu tán hết, trong mắt dâng lên nhàn nhạt thương tiếc, kêu một tiếng: "Tiểu Thất, tới đây....."

Mộc Thất chậm rãi đi tới, ngẩng đầu lên cười lạnh giảo hoạt.

Đột nhiên, Mộc Thất đặt tay lên cảnh huyệt của Vân Mộ, trong tay có thêm ba viên độc dược.

"A Sở, chàng muốn giả vờ bị thương hù chết ta sao? Chàng có biết ta vừa nghĩ tới việc chàng mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đi núi Hắc Vân, trái tim ta cũng muốn nhảy ra ngoài! Thấy chàng vì ăn dấm mà giả bệnh, ba viên độc dược này liền cho chàng một viên....." Mộc Thất cười lạnh nói.

Sự phụ Nhiên ông là người quen cũ của các chủ tàng dược các, vả lại chủ nhân của tàng dược cát vốn ngưỡng mộ sư phụ nhiều năm, nàng tất nhiên tin tưởng sư phụ nhất định tìm được cóc ngũ sắt.

Ai ngờ không đợi nàng nói, Sở Vân Mộ đã chuốc nàng hôn mê, tự mình đi núi Hắc Vân bắt cóc ngũ sắc!

Nàng ở đây lo lắng cả ngày, vậy mà Sở Vân Mộ vì ghen tuông lại ở đây giả vờ bị thương!

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng né tránh, ném độc dược đến góc tường, vươn tay ra ôm Mộc Thất vào lòng, cúi người vuốt ve đôi chân lạnh ngắt của nàng, trong mắt mang theo nhu tình nhàn nhạt.

Tiểu Thất của hắn đang lo lắng vì hắn, trong lòng của nàng đều tràn ngập là hắn, hắn rất hài lòng.....

"Tiểu Thất, là vì phu không tốt." Hơi thở ấm áp của Sở Vân phun trên cổ Mộc Thất, "Nhưng đúng là vi phu bị sốt cao!"

Mộc Thất đưa tay đặt lên trán hắn, hơi nóng, lại đưa tay sờ lên mạch đập, cho ra kết luận chính xác—— hắn nhiễm phong hàn.

Sở Vân Mộ từng bị giam nhiều năm trong động băng, có thể hắn có thể chịu được rét lạnh đến cực hạn, vốn không dễ dàng bị thương hàn, trừ phi là nơi vô cùng lạnh lẽo.....

Hắn đi núi Hắc Vân chắc là chịu không ít đau khổ.....

Mộc Thất không cưỡng được tính trẻ con của Sở Vân Mộ, thở dài nói: "Được rồi, ta không trách chàng. Ta muốn nghe chàng kể lại chuyện đi bắt cóc ngũ sắc, không cho gạt ta."

Sở Vân Mộ ôm chặt người trong ngực, thõa mãn cọ xát tóc của nàng, đúng sự thật nói: " Bên trong núi Hắc Vân có một một dòng sông đóng băng quanh năm, trong đó có cóc ngũ sắc. Ta vốn quen thuộc với rét lạnh, thế gian sợ rằng chỉ có ta mới có thể vào dưới đáy sông băng, tìm được cóc ngũ sắc."

"A Sở, nơi đó nhất định rất tối rất lạnh, ta biết rõ chàng chán ghét nhất là bóng tối, cám ơn chàng." Mộc Thất chuyển người qua, tựa đầu trên lồng ngực của hắn, nghe được nhịp tim của hắn mạnh mẽ trầm ổn có lực, khóe môi nhàn nhạt cong lên.

Sở Vân Mộ xoa tóc của nàng nói: "Vi phu võ công cái thế bản lĩnh thông thiên không gì không làm được, nếu Tiểu Thất muốn cảm tạ vi phu, bây giờ vẫn chưa muộn tận lực một chút, vi phu tự nhiên sẽ bồi đến cùng....."

Sắc mặt Mộc Thất lập tức cứng đờ, nhéo ngang hông hắn một cái nói: "Sở Vân Mộ! Đầu óc của chàng đã để lại ở sông băng rồi sao? Sao chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới!"

Sở Vân Mộ nhịn đau, bĩu môi nói: " Nếu Vi phu không ở trên giường cố gắng chút, ngộ nhỡ ngày nào đó Tiểu Thất bị tình địch cố ý quyến rũ đi mất, vi phu đi nơi nào tìm phu nhân? Vi phu quyết định ra tay trước chiếm được lợi thế....."

Mộc Thất ho khan một cái, đẩy cánh tay giam cầm mình của Sở Vân Mộ ra nói: "Xem ra chàng là sốt đến hỏng đầu óc rồi, ta không quấy rầy chàng nghỉ ngơi."

Sở Vân Mộ lanh tay lẹ mắt ôm lấy nàng, lật người ngăn nàng lại, mắt phượng chau lên: "Tới nơi này, còn muốn đi?"

Mộc Thất nhìn cổ áo hở ra của Sở mỹ nhân, vội vàng nói sang chuyện khác: " Bản đồ kim khố ta đã lấy tới tay, không phải chàng rất có hứng thú với tài sản của Vân gia hay sao?"

"Đương nhiên cảm thấy hứng thú, chỉ là Bổn vương không thích làm việc chần chừ....." Sở Vân Mộ hôn lên đôi môi của Mộc Thất, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang lảm nhảm của nàng.

"Đúng lúc phải có con cháu thừa kế gia nghiệp của bổn vương rồi, Tiểu Thất, sinh đứa nhỏ cho bổn vương....." Sở Vân Mộ ở bên tai nàng thấp giọng nói, ngay sau đó kéo mành trướng, che kín một mảnh cảnh xuân.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Không có thói quen mặc quần lót

Editor: Hoa Trong Tuyết

Hai ngày sau đó, sát thủ thập tam sát dựa theo bản đồ tìm được vị trí của kim khố.

Kim khố kia cất giấu số lượng tài sản khổng lồ có khi còn vượt qua cả quốc khố, thật làm người ta sợ hãi.

Mộc Thất cầm lấy chiếc hộp chứa thanh kiếm dài ba thước Nguyên Giáng mang đến, chau chặt chân mày quan sát nó.

Hộp kiếm này nhìn qua khô ráo, nhưng phía trên hoa văn lộ ra giống như thủy ngân, chất liệu đặc biệt, giống như dùng đá tạo thành!

Chỉ là muốn mở hộp kiếm ra cũng không dễ dàng, phía trên là chín lớp khóa vô cùng phức tạp, xem ra cần bỏ chút công sức rồi.

Sở Vân Mộ híp mắt phượng, lạnh nhạt nói: "Phu quân của nàng đã gia sản bạc vạn, phú khả địch hai nước, ta lại thấy nàng đặt tinh lực lên một cái hộp, không bằng tới đây làm chút việc chính quan trọng hơn....."

"Chính sự gì?" Mộc Thất vừa tập trung đầu óc trên hoa văn, vừa thuận miệng mà hỏi.

Sở Vân Mộ để tấu chương xuống, đến bên cạnh Mộc Thất, nụ cười tối dần: "Dĩ nhiên là chính sự ở trên giường, Bổn vương quyết định phải có một đứa nhỏ để buộc tiểu Thất lại, tính tính toán toán ngày, mấy ngày nay gieo giống vừa vặn....."

Mặt của Mộc Thất vụt đỏ, chỉ vào Sở Vân Mộ: "Chàng có thể vô liên sỉ như vậy sao?"

"Nếu như nàng muốn, dĩ nhiên cũng có thể như vậy." Nam nhân nói như chuyện đương nhiên.

Mộc Thất tức giận nhìn chằm chằm nam nhân nào đó, hắn có biết hai chữ " ngượng ngùng" viết thế nào hay không?

Hắn xem nàng là vườn rau xanh sao? Sinh đứa bé cũng giống như" trồng rau" sao? Nghĩ đào hố liền đào hố, là cùng một loại sao.....

Lời từ miệng Sở Vân Mộ nói ra, thật là càng ngày càng không có giới hạn!

Vì vậy, Mộc Thất chuyển ra xa xa, phòng ngừa ' bàn tay quấy rối ' nhiễu loạn tinh thần của nàng.

Nàng phải nhanh chóng tìm cách mở hộp chứa vô cực kiếm ra, sau đó nghĩ biện pháp tiêu hủy nó, cho dù là ném vào đỉnh Không Động luyện thành dao nấu ăn cho Sở mỹ nhân nhà mình sử dụng.....

—— ném vào đỉnh Không Động đúc lại, đây cũng là một phương pháp xử lí tuyệt hảo!

Đỉnh Không Động là bảo vật sư phụ Mông Trần truyền cho nàng, vừa có thể luyện chế đan dược, vừa có thể mở ra không gian, nàng và Thập Lục chính là nhờ nó mới xuyên đến đây!

Đỉnh Không Động dung nạp tinh hoa của thế gian, tin tưởng nó nhất định có thể hàng phục kiếm Vô Cực!

"A Sở, ta muốn tìm biện pháp tốt nhất để tiêu hủy vật này!" Bởi vì cự ly quá xa, Mộc Thất không thể không làm cho Sở Vân Mộ rời đi sự chú ý của hắn.

Sở Vân Mộ nắm tấu chương trong tay, lập tức cúi đầu, khóe môi mang theo nụ cười, hồi lâu mới ngẩng đầu đáp một tiếng: "Oh."

Mộc Thất lần nữa lại gần, bộ mặt hồ nghi: "Đây chính là vũ khí rất lợi hại, nếu là rơi vào tay địch nhân chàng sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng! Nhưng sao

chàng giống như không có chút nào để ý vậy? Nói, ngươi có phải chàng lại làm gì rồi, để cho ta lãng phí thời gian?"

"Nàng nói cái gì?" Sở Vân Mộ để tấu chương xuống, lấy lại tinh thần nói: "Lại gần chút, vi phu vừa rồi tập trung xem quá nghiêm túc, không nghe thấy nàng nói cái gì."

Mộc Thất tới gần phía trước tiếp, lớn tiếng nói: "Ta nói..... trong hồ lô của chàng ruốt cuộc bán thuốc gì!"

Sở Vân Mộ lộ ra nụ cười như thực hiện được ý đồ, đột nhiên quay đầu hung ác trên bờ môi của nàng cắn một cái, như không có việc gì cúi đầu: "Bổn vương không cần nhúng tay, có phu nhân cực kì thông minh ở đây, cho nên không cần làm gì?"

Mộc Thất che đôi môi, đáng chết, lại bị hắn chiếm tiện nghi!

Mặc dù mỗi đêm thua thiệt vẫn là nàng, nhưng giữa ban ngày vẫn còn ở trước mặt sát thủ của thập tam sát, mặt mũi của nàng biết để nơi nào?

Mộc Thất giẫm giẫm hai chân, đưa tay nâng lên cằm nhọn tinh xảo của Sở mỹ nhân, nhìn vào đôi con ngươi của hắn, nhỏ giọng nói: "Vô Cực kiếm là uy hiếp lớn nhất đối với người xuyên không sống lại, dùng nó đối với chúng ta dễ hơn đối phó với người thường gấp trăm lần, chàng thật không tính toán tự tay xử lý nó?"

Sở Vân Mộ phất phất tay ý bảo người chung quanh xoay người, không chậm không chậm nói: "Không có ý định."

Hắn kéo kéo chéo quần Mộc Thất, che lại bắp chân đang lộ ra của nàng, ở bên tai nàng nói một câu: "Ái phi, lúc nàng làm động tác này, cũng đừng quên nàng mặc quần dài, hơn nữa nàng còn không có thói quen mặt quần lót....."

Mộc Thất ho khan vài tiếng, sửa sang xong váy rườm rà.

Ai nói nàng không mặc quần lót? Nàng không chỉ có mặc, còn mặc chính là quần lót nàng tự chế!

Vì theo tư tưởng phong kiến của cổ nhân, nàng còn cố ý cắt quần lót thành bốn mảnh!

Lúc Mộc Thất đang trở về chỗ ngồi, Sở Vân Mộ nhàn nhạt mở miệng nói: "Có Tiểu Thất ở đây, Bổn vương còn gì không yên lòng? Đã nhiều năm như vậy, nàng là người duy nhất cược tính mạng vì ta, cũng là người duy nhất."

Mộc Thất cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn vào mặt hồ an tĩnh ngoài cửa sổ.

Nàng cảm thấy, loại cảm giác mang tên hạnh phúc.

A Sở của nàng rất mạnh, sẽ không ai bảo vệ hắn, nàng là thê tử của hắn, tự nhiên muốn đối xử với hắn tốt nhất.....

Sát thủ thập tam sát ngoài những người còn đang đi lấy kim khố, còn lại đều ngồi trên ngọn cây bên cạnh mái hiên.....

Hơn nữa vừa nhìn chằm chằm vào hai vị chủ tử trong viện đã im lặng được một hồi lâu, vừa bát quái.

Nguyên Tuyết cắn ngón tay nói: "Vương Phi không phải chọc gia tức giận chứ? Thời điểm gia tức giận cũng không hiện lên mặt, ánh mắt lại lạnh đi giống như nén người ta vào động băng!"

Nguyên Trăn thuận thế ôm Nguyên Tuyết vào ngực trấn an nói: "Nói đúng lắm, Vương Phi gả cho gia của chúng ta, rõ là..... lá gan khá lớn....."

Nguyên Tuyết dùng một chiêu cầm nã thủ đè Nguyên Trăn ở dưới tay, hung ác nói: "Đừng nghĩ nhân cơ hội chiếm tiện nghi, nếu có lần sau, ta để cho ngươi thành nữ nhân!"

Nguyên Giáng đổi chiều trên chạc cây, phi thân ngồi lên: "Ta rõ ràng thấy Vương Phi chủ động hôn gia, có khuynh hướng đẩy ngã gia!"

"Nữ trên nam dưới?" Nguyên Tuyết trợn to hai mắt, trên mặt viết hai chữ sùng bái.

Nguyên Giáng gật đầu một cái nói: "Chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian rút lui đi, nếu làm ra động tĩnh quấy rầy gia cùng Vương Phi, hậu quả khó mà lường được....."

Lúc này, Nguyên Tái xách theo kiếm từ ngoài viện đi tới, khi thấy Nguyên Xuân bưng trà vào viện, không khỏi gào to một tiếng: "Xuân Xuân!"

Thống lĩnh anh tuấn thần vũ Nguyên Giáng đang chuẩn bị từ trên ngọn cây nhảy xuống, bị hắn làm cho giật mình, thẳng tắp ngã vào bụi hoa.....

**

Mộc Thất mất cả ngày, rốt cuộc đến khi mặt trời lặn đã mò ra được cơ quan, ghép hoa văn của chín cái khóa trên hộp thành một bức tranh, đó là một mãnh xa hung hãn có đôi cánh lớn.

Bùm!

Cái hộp phát ra tiếng động mở ra, Mộc Thất phản ứng nhanh chóng đưa miệng hộp về phía vách tường.

Mười một cây độc châm bắn vào vách tường, ước chừng sâu hơn hai tất, có thể thấy độc châm kia nếu ghim vào thịt, nhất định lập tức bị mất mạng!

Sở Vân Mộ nhanh như tia chớp xuất hiện, kéo Mộc Thất bảo hộ sau lưng.

"Nàng có bị thương không?" Hắn khẩn trương nói.

"Ta không sao, thợ khóa làm xiếc ta đã sớm có đề phòng, cái hộp lại lớn như vậy, hai cơ quan đã là cực hạn, sẽ không còn nguy hiểm." Mộc Thất ngước đầu nhìn hắn khẽ mỉm cười.

Mộc Thất đeo bao tay, cẩn thận từng li từng tí lấy Vô Cực kiếm ra.

Đây thật là thanh kiếm tốt!

Kiếm phong sắc bén, thổi lông nhưng đoạn, trên chuôi kiếm khảm nạm ' mật Phượng Hoàng' toàn thân kiếm đỏ như lửa, đầy đặn, hiếm có.

Truyền thuyết mật Phượng Hoàng có thể trừ vạn độc, nói vậy nếu có thanh kiếm này trong tay, khí độc khói độc xung quanh sẽ bị trừ khử!

Chỉ là tại sao Vân Chiến Viễn lại biết được bí mật của nàng và A Sở?

Huyền cơ của kiếm Vô Cực nằng ở đâu?

Mộc Thất chạm vào mật Phượng Hoàng trên chuôi kiếm, khi ' mắt phượng ' nhìn về phía nàng, trước mắt của nàng lại xuất hiện một bức phù đồ màu vàng!

Phù đồ này giống như bức phù đồ khi nàng và Thập Lục xuyên qua thấy được!

Một luồng lực cường đại như muốn xé rách không gian hút nàng đi vào, nàng vội vàng kéo chuôi kiếm về vị trí ban đầu.

Căn cứ theo suy đoán của nàng, kiếm Vô Cực có khả năng hút người vào bên trong!

Vừa rồi xém chút nữa nàng đã bị hút vào bên trong!

Thì ra huyền căn là ở chỗ này

Mà nàng và A Sở, bao gồm Thập Lục, bởi vì đã từng trải qua không gian biến đổi, cho nên dễ dàng bị hút vào trên trong hơn.

Đối với kẻ địch của bọn họ mà nói, để cho bọn họ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này thì không còn gì tốt hơn!

Nếu như không gian bên trong đổ vỡ, kết quả của bọn họ chính là tan thành mây khói.....

Phù phù!

Một thi thể gục ngay bên cạnh Mộc Thất, trường kiếm trong tay Sở Vân Mộ rỉ máu, xoay người lại mặt bình tĩnh nói: "Có thích khách, bảo vệ tốt đồ vật trong tay nàng."

Mộc Thất cất chuôi kiếm vào trong hộp, thuận tay cột cái hộp trước ngực, tút kiếm ra không chút lưu tình chém giết kẻ địch.

Nhưng những người áo đen này như ảo ảnh ùn ùn kéo đến!

Bọn họ giống như là từ trên trời giáng xuống, mục đích rất rõ ràng, chính là kiếm Vô Cực trong tay Mộc Thất.

Sở Vân Mộ vận đủ nội lực, kiếm phong hóa ra hình dạng cụ thể, từng lớp địch nhân hộc máu ngã xuống đất, sau một khắc lại hóa thành máu.....

Hắn vung áo choàng lên, tạo thành một trận gió cuồng đại ôm lấy Mộc Thất phi thân ra khỏi phòng.

Thập tam sát nhanh chóng lao đến, cùng người áo đen đánh thành một đoàn.

Mộc Thất nhận thấy có chút quái dị, những người này giống như là bị ai đó điều khiển, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được, sau khi chết thi thể lập tức biến mất, tốc độ còn nhanh hơn dùng độc hủy thi.

Những người này bị khống chế giống như con rối, bước đi đều giống nhau, xem ra sau lưng nhất định có người giật giây!

Mộc Thất trong lúc chém giết nhìn thấy ấn ký trăng khuyết trên trán những người này, nghe nói người Miêu Cương tín ngưỡng là mặt trăng, những thích khách này là người Miêu Cương!

"A Sở, bọn họ là người do quốc sư Miêu Cương phái tới!" Mộc Thất dựa lưng vào Sở Vân Mộ, nhỏ giọng nói.

Sở Vân Mộ lau đi mũi kiếm dính máu tươi, con ngươi âm lãnh đen nhánh.

Quốc sư Ám Dạ..... chính là có ý đồ dùng Mộc Nguyệt Tinh thay thế tiểu thất ám sát mình, chắc cũng là người hại tiểu thất trúng độc sao?

Rất tốt, ngày chết của hắn đến.....

Sở Vân Mộ lạnh giọng phân phó nói: "Đây là thuật khôi lỗi, trong mười người chỉ có một người là thật, còn lại đều là hình nhân, giết đúng người thì những người còn lại cũng sẽ chết, nhớ giết những người trên trán có ấn ký trăng khuyết!"

"Dạ!" thập tam sát cùng nhau trả lời.

Mặc ngân* do các sát thủ của thập tam sát cùng người áo đen lẫn vào nhau, người áo đen dần dần bị bạch ngân sắc thay thế.....

** Mặc ngân: đây là chỉ y phục của sát thủ thập tam sát y phục đen thêu hoa văn bạc trắng.

Sát thủ tập tam sat đều là tinh anh ngàn người chọn một, không quá một khắc, người áo đen đã bị chém giết gần hết.

Sở Vân Mộ nắm chặt tay Mộc Thất, âm thanh cực kỳ lạnh lùng nói: "Ám Dạ, ngươi hạ độc thê tử của bổn vương, không nên ra ngoài nhận cái chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Mùi vị thây băm thành trăm mảnh

Editor: Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ nắm chặt tay Mộc Thất, âm thanh cực kỳ lạnh lùng nói: "Ám Dạ, ngươi hạ độc thê tử của bổn vương, không nên ra ngoài nhận cái chết sao?"

Một luồng gió âm u thổi qua, Ám Giạ toàn thân mặc đồ đen quỷ mị xuất hiện trên mái nhà.

"Không nhìn ra Nhiếp Chính vương lại rất yêu thương vương phi của mình, chỉ là đáng tiếc a đáng tiếc, nàng sống không lâu, ha ha ha....." Trong đôi mắt Ám dạ lộ ra ánh mắt châm chọc, cười lạnh nói.

Ngón tay đang giữ chiếc hộp của Mộc Thất siết đến trắng bạch, cắn răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Ám Dạ, sắc mặt như thường: "A Sở, đừng nghe hắn nói bậy, hắn cũng chỉ là muốn lừa lấy kiếm Vô Cực trong tay ta!"

"Mộc Nguyệt Lương, ngươi chột dạ." Ám Dạ động động ngón tay điều khiển người trên mặt đất, ánh mắt nhìn vào hộp kiếm Mộc Thất ôm trước ngực.

"Ngươi từ nhỏ đã bị nguyền rủa, kết quả nhất định là chết trẻ, coi như ngươi đổi không gian, đổi thân thể, cũng không thể cởi bỏ nguyền rủa kia, ngươi bây giời chỉ còn thời gian ba năm, sau ba năm sẽ lập tức chết đi, chuyện này ngươi cũng biết, không phải sao?" Ám Dạ cười như không cười liếm máu tươi trên đầu ngón tay.

Hắn dừng một chút tiếp tục nói: "Muốn sống, ngươi có thể dùng kiếm Vô Cực trong tay ngươi trao đổi với ta. Trên đời này chỉ có bổn tọa mới có thể giải nguyền rủa trên người ngươi, bởi vì, bởi vì lúc đầu người thi triển nguyền rủa khi mẫu thân ngươi còn mang thai ngươi chính là bổn tọa....."

Mộc Thất tràn ngập hận ý, thì ra chính là y hại mình trúng nguyền rủa, làm hại mẫu thân vì cứu mình thành tội nhân thiên cổ, làm hại sư phụ Mông Trần phải cả một đời tự dối lòng, cuối cùng rơi cảnh bị người quên mất, anh niên tảo thệ(tuổi trẻ chết sớm)!

"Ngươi nói gì bổn vương phi cũng sẽ không trao đổi với ngươi! Nhưng bổn vương phi rất tò mò, tại sao ngươi lại hận mẫu thân ta như vậy, hận luôn đứa nhỏ trong bụng nàng. Để ta đoán một chút, có phải vì cầu mà không được nên sinh lòng ghen ghét?" Mộc Thất cố ý dùng phép khích tướng nói.

Một người đàn ông có thể hận một cô gái hai mươi mấy năm, tình huống như thế không phải huyết hải thâm thù thì chính là yêu không được nên sinh hận.

Thánh nữ vốn sống tại hoàng thành Tuyền Ki, cũng không tiếp xúc thế tục, là tượng trưng cho thần quyền, giết cả nhà ai đó là không có khả năng, cho nên nhất định là loại thứ hai!

Mộc Thất nhìn thấy Ám Dạ có hơi mất hồn, cười lạnh bóp vỡ viên độc châu màu đen trên khuyên tai, thoa độc lên trên ám tiễn, vận đủ công lực đâm về phía mi tâm của hắn.....

"Bổn tọa sao có thể yêu con tiện nhân kia?" Ám Dạ đặt tay lên trái tim của mình, lửa giận dâng lên trong đôi mắt.

Nàng vì cứu nam nhân kia, tự tay cắm chủy thủ vào ngực hắn, hắn thề phải làm cho nàng chết không có chỗ chôn, làm sao có thể yêu nàng!

Ám tiễn bay đến vạch trên khuôn mặt hắn một vết máu.

"Không ngờ ngươi và mẫu thân của ngươi đều giống nhau, đều là nữ nhân độc ác." Ám Dạ cầm ám tiễn, nghiền thành bụi phấn vỗ vỗ tay bụi phấn rơi lả tả.

Mộc Thất nhìn thẳng hắn: "Không, ta còn độc ác hơn nàng, trên tên có kịch độc."

Ám Dạ che ngực, một luồng huyết khí dâng trào, bị hắn cứng rắn ép xuống.

"Bảo vệ vương phi." Sở Vân Mộ bỏ lại một câu ra lệnh, sau một khắc nâng trường kiếm lên, đột nhiên nâng mũi chân nhảy lên,đánh về phía Ám Dạ.....

Hai mắt Sở Vân Mộ nổi lên tia máu, tóc đen tung bay ở phía sau, ánh mắt âm trầm quỷ mỵ: "Bổn vương không có hứng thú với chuyện xưa của người khác. Ngươi tổn thương thê tử của bổn vương, ngươi, phải chết!"

Trong tay Ám Dạ hiện ra luồng khí đen, thêm nhiều người áo đen xuất hiện, bao bọc xung quanh Sở Vân Mộ.

"Muốn giết bổn tọa, còn phải xem ngươi có khả năng ấy hay không!" Xung quanh Ám Dạ hiện ra rất nhiều khôi lỗi, quỷ dị khác thường.

Mộc Thất bảo vệ hộp kiếm, một tay ngự kiếm, nhưng như vậy muốn rời khỏi là không có biện pháp!

Chỉ cần Ám Dạ ở đây, những khôi lỗi này sẽ không ngừng xuất hiện, thể lực của bọn họ sẽ bị chúng làm cho hao phí!

A Sở sau khi đi núi Hắc Vân đã nhiễm phong hàn, tùy tiện vận công sẽ làm tổn thương thân thể của hắn.

Trước mắt chỉ có một biện pháp, chính là triệu hồi đỉnh Không Động nén kiếm Vô Cực vào bên trong luyện hóa ra, đập vỡ âm mưu của Ám Dạ.

Mộc Thất lui về phía sau mấy bước, tay phải kết thành Liên Hoa Ấn, ngưng thần tụ khí, tập trung ý thức.....

Một luồng sáng vụt qua, đỉnh Không Động xuất hiện xuất hiện trên đầu mọi người, bao phủ ánh trăng.

Sở Vân Mộ cùng Ám Dạ chiến mấy hiệp, quay đầu lại thấy Mộc Thất triệu hoán ra đỉnh Không Động, tức giận nói: "Tiểu Thất, chớ có hồ đồ!"

Lúc này chính là lúc Mộc Thất dễ dàng bị công kích nhất, sao nàng có thể triệu đỉnh Không Động vào lúc này?

Mộc Thất đâm lao thì phải theo lao, vọt người nhảy lên giữa không trung, niệm tử quyết, một lực cường đại từ đỉnh Không Động phát ra, làm cho toàn bộ người áo đen trên mặt đất đều ngã xuống.....

Ám Dạ thấy cảnh trước mắt, không ngờ tiểu nha đầu này thật không đơn giản!

Hắn hội tụ khôi lỗi trong tay, tập kích về phía Mộc Thất.....

Sở Vân Mộ ôm kiếm chặn giữa đường, cắt một vết trong bàn tay, máu rót vào thân kiếm, tròng mắt và đôi môi biến thành màu đen nhánh.....

Ám Dạ lui về phía sau nói: "Ngươi vì sao lại có ít nhất năm mươi năm tu vi?"

"Ngươi không cần biết, Bổn vương cũng không dài dòng với người chết!" Sở Vân Mộ giơ kiếm đánh về phía hắn, kiếm khí hóa thành màu đỏ rực, thiêu tất cả khôi lỗi thành tro tràn!

Sở Vân Mộ đúng vô cùng tức giận, nhìn hắn giống như đang bị tẩu hỏa nhập ma, hắn đang sử dụng độc công của Ma cung!

Theo vạt áo của Ám Dạ rơi xuống, còn kèm theo một cánh tay của y!

Sở Vân Mộ khát máu ánh mắt nhìn "con mồi" phía trước, trường kiếm trong tay kéo trên mặt đất tạo thành một vết rạch thật dài

Hắn gạt ra tóc dài tung bay, chậm rãi nói: "Bổn Vương muốn chém ngươi thành từng mảnh, để cho ngươi nếm thử cảm giác bị chém làm trăm mảnh....."

Mộc Thất quay đầu nhìn thấy Sở Vân Mộ khác thường, không được! Tiếp tục như vậy hắn sẽ nhanh chóng tẩu hỏa nhập ma!

Nàng không chút do dự nhảy về phía đỉnh Không Động, một mạch giết sạch những người áo đen muốn đoạt kiếm, ném kiếm Vô Cực vào đỉnh Không Động!

Ánh sáng bạc bao phủ bầu trời đêm, Mộc Thất phi thân tới sau lưng Sở Vân Mộ , ôm chặc hông của hắn, lo lắng nói: "A Sở, ngươi nhìn ta, ta là Tiểu Thất! Chúng ta lưu lại hắn còn hữu dụng, không cần vận công nữa, ngươi sẽ bị hỏa nhập ma đấy!"

Sở Vân Mộ cũng không trả lời nàng.

Mộc Thất nhắm hai mắt lại: "Ta nói rồi, nếu như chàng dám quên ta...ta sẽ lập tức gả cho người khác, hiện tại ta nói cho chàng biết, nếu như chàng quên mất ta, ta sẽ chết ngay trước mặt chàng!"

Đột nhiên, thân thể Sở Vân Mộ chấn động, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tiểu Thất..... Tiểu Thất....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: A Sở, chúng ta sinh đứa nhỏ đi!

Editor: Hoa Trong Tuyết

Đột nhiên, thân thể Sở Vân Mộ chấn động, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tiểu Thất..... Tiểu Thất....."

Tròng mắt của hắn dần dần khôi phục lại như bình thường, Mộc Thất đứng trước người hắn, trên cao nhìn xuống cánh tay của Ám Dạ trên mặt đất, phân phó nói: "Người tới, dẫn hắn đi xuống."

Ám Dạ chậm rãi đứng dậy, chợt cười to: "Ngươi cho rằng hiện tại như vậy sẽ kết thúc sao? Đây chỉ là bắt đầu!"

Đúng lúc sát thủ thập tam sát chuẩn bị động thủ, một luồng gió mạnh thổi đến, sau đó Ám Dạ đã biến mất.

Mộc Thất quan sát bốn phía, không có dấu vết của bất kỳ kẻ nào đến đây, đến tột cùng là người phương nào võ công cao thâm như vậy, có thể dưới tai mắt rất nhiều người, mang người đi như lấy đồ trong túi!

Kiếm Vô Cực bị ném vào đỉnh Không Động xao động bất an, Mộc Thất vận số thu vào không gian.

Hai khối " mật Phượng Hoàng" va chạm có khí tức tương đồng, nàng muốn lợi dụng đỉnh Không Động tự mình chế tạo cho A Sở một thanh kiếm, một thanh kiếm sắc bén nhất.

Dùng uy hiếp của kiếm Vô Cực trở thành lợi ích, tuyệt không lãng phí tài nguyên cực phẩm, đây mới là phong cách của Mộc Thất nàng.

Vừa mới suýt chút nhập ma Sở Vân Mộ cực kỳ mệt mỏi, tựa vào đầu vai Mộc Thất ngủ thật say.

**

"Tiểu Thất!" Sở Vân Mộ nằm trên giường tỉnh giấc, thấy Mộc Thất dựa vào bên giường xem sách thuốc, khóe miệng chậm rãi nâng lên, chân mày dãn ra.

"Chàng đã tỉnh?" Mộc Thất để sách xuống đưa tay lên trán hắn, nhiệt độ bình thường, sắc mặt cũng đã khôi phục hồng hào đẹp đẽ như bình thường.

"A Sở, chàng có biết thân mình nhiễm phong hàn lại vận ma công, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma! Nếu như chàng thấy dáng vẻ lúc tẩu hỏa nhập ma của mình đáng sợ như thế nào, nói không chừng sẽ phải núp trong phủ vài ngày bảo dưỡng nhan sắc gì đó đi....." Nàng đang muốn bước xuống giường bưng canh đến cho Sở Vân Mộ, lại bị hắn chặt chẽ giữ lại.

Sở Vân Mộ mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, mắt phượng tà mị khẽ híp lại, mở miệng nói: "Bản vương vẫn nhớ rõ, có người ôm chặt hông của bản vương, nói nếu Bản vương quên mất nàng ấy, thì nàng sẽ chết trước mặt bản vương. Có phải là nàng hay không, Tiểu Thất?"

Mộc Thất lúng túng ho khan vài tiếng: "Chàng nhớ lộn rồi."

"Nàng đây là xấu hổ mà không thừa nhận sao?" Sở Vân Mộ cúi đầu xuống, gương mặt tuyệt sắt phóng đại trước mắt Mộc Thất, cách đây không lâu mắt phượng tràn đầy sát khí bây giờ lại tràn ngập nhu tình.

Mộc Thất hít sâu một hơi, tránh ra khỏi lồng ngực cửa hắn, đôi tay chống nạnh nói: "Thừa nhận liền thừa nhận! Giờ sao? Lời kia là ta nói! Eo của chàng cũng là ta ôm! Chàng là người của ta, ngoại trừ ta ai cũng không có quyền ôm ấp nói lời ân ái với chàng!"

Vẻ mặt Mộc Thất dương dương tự đắt vô cùng có khí chất ngang ngược.

Sở mỹ nhân nằm trên giường bệnh thoi thóp yếu ớt, nhìn thế nào cũng rất có cảm giác" cam chịu".

Nụ cười trên khóe môi Sở Vân Mộ tối dần, thừa dịp Mộc Thất không chú ý, hắn kéo chặt cánh tay của nàng, ngẩng đầu lên ấn lên khóe môi nàng một nụ hôn, lạnh nhạt nói: "Tiểu Thất, nghe được nàng nói như vậy, ta rất vui vẻ, lúc ta vui vẻ sẽ đói!"

"Vậy ta sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn." Mộc Thất nói.

"Không, ta muốn ăn đồ chính tay nàng làm." Sở mỹ nhân thâm tình khẩn thiết nói.

Ánh mắt mong đợi khẩn thiết của đối phương vô cùng đán thương, Mộc Thất thật sự không lý do từ chối, cũng chỉ phải đồng ý.

Tài nấu nướng của nàng ngay cả chính mình cũng không dám khen tặng, Thập Lục đã từng đánh giá cơm chiên trứng mình làm mùi vị không khác xạ hương là mấy.....

Nàng sâu sắc cảm thấy Sở mỹ nhân phúc hắc này nếu như ăn sạch cơm nàng làm, ít nhất cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.....

Sau nửa canh giờ, Mộc Thất bộ vẻ mặt ác ý bê đồ ăn vào, vừa mặt mũi ác ý nói: "Mỹ nhân, tới đây nếm thử một chút đi, ta rất ít khi xuống bếp, hôm nay coi như chàng gặp may!"

Vừa gặp lúc này, Nguyên Giáng ôm một vật gõ cửa đi vào, trình lên nói: "Gia, vương phi, đây là đoạn áo người mang Ám Dạ đi lưu lại."

Sở Vân Mộ cầm vạt áo ở trong tay quan sát, thuận miệng nói: "Làm rất tốt, Bổn vương cho ngươi cơ hội thưởng thức tay nghề của vương phi."

Nguyên Giáng trong lòng đầu nghi hoặc, cầm đũa lên gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng.....

Nhất thời, sắc mặt của hắn vừa trắng vừa xanh, từ xanh biến tím, đôi đũa đột nhiên rơi xuống đất, chậm rãi nói: "Vương, phi, trù, nghệ, hảo....."

Đáy lòng của hắn thầm nói: ‘ trời ạ, chẳng lẽ đây là thịt người sao? Không, là độc dược gần đây vương phi mới luyện chế sao? ’

Nguyên Giáng mang sắc mặt như cà tím lao ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại hai người là Mộc Thất và Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ cầm lên đôi đũa đã được Mộc Thất lau mấy chục lần, không hiểu hỏi "Đây là cái gì?"

"Đây là hoành thánh." Mộc Thất đẩy cái bát lớn tới trước mặt Sở Vân: "Là ta tự tay vì chàng mà gói!"

Nàng cười híp mắt dáng vẻ vô cùng săn sóc nhìn Sở mỹ nhân.....

Sở Vân Mộ gắp một viên hoành thánh, ưu nhã tỉ mỉ nhai, hồi lâu, lại gắp một viên.....

Mộc Thất có chút khiếp sợ nhìn hắn lạnh nhạt ăn, rốt cuộc không nhịn được hỏi "A Sở, ta làm món ăn khó ăn như vậy, chàng..... ăn không vô cũng không cần ăn, ta bảo phòng ăn chuẩn bị thức ăn khác!"

"Không cần, đây là lần đầu tiên Tiểu Thất vì ta xuống bếp, đây chính là món ngon nhất đời này mà ta được ăn." Sở Vân Mộ cười yếu ớt vén tóc bên tai Mộc Thất.

Mộc Thất đột nhiên cảm thấy mũi cay xè, quay đầu đi: "Mấy lời tâm tình như vậy mà chàng cũng nói được đến mức mặt không đỏ tim không đập!"

Khuôn mặt tuyệt sắc đưa tới gâng tựa vào đầu vai nàng, đôi tay Sở Vân Mộ vòng quanh eo của nàng, trầm tư hồi lâu nói: "Tiểu Thất, nàng một mực giấu diếm ta chuyện bị nguyền rủa, vẫn uông lén uống thuốc ngừa thai vì sợ sẽ truyền sang hài tử..... tại sao không nói cho ta? Tại sao không để cho ta và nàng cùng nhau gánh vác?"

Bị hắn phát hiện rồi!

Mộc Thất không biết đáp lại như thế nào, hắn vẫn muốn đứa nhỏ, muốn cho đứa nhỏ hưởng được vui vẻ ấm áp mà khi còn nhỏ hắn không được hưởng.

Nhưng nàng lo lắng đứa nhỏ sinh ra sẽ giống như chính mình, cũng bị nguyền rủa.....

Nàng chưa từng buông tha việc tìm kiếm giải pháp, nhưng vẫn không cởi bỏ được lời nguyền, vì ngày nàng không còn bên cạnh A Sở tính toán.....

Nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ là một nữ nhân, cũng có một mặt yếu đuối lo được lo mất của nữ nhân.....

"Tiểu Thất, tin tưởng ta, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, tuyệt không làm cho nàng rời bỏ ta." Sở Vân Mộ nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, nhàn nhạt nói: "Ta còn muốn mỗi ngày ăn thức ăn nàng nấu, làm sao cam lòng để nàng rời bỏ ta? Có ta ở đây, không có việc gì."

Mộc Thất cảm thấy mũi mình chua xót: "A Sở, ta có quan trọng không?"

"Quan trọng hơn tất cả." Sở Vân Mộ để nàng dựa vào lòng ngực của mình, giúp nàng chỉnh lại y phục vì xuống bếp nấu ăn bị xốc xếch.

"A Sở, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi." Mộc Thất cọ xát trong lòng hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Họ Sở, đều tại chàng!

Editor: Hoa Trong Tuyết.

"A Sở, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi." Mộc Thất cọ xát trong lòng hắn nói.

Sở Vân Mộ hơi ngẩn ra, khóe môi nâng lên nụ cười, xoa xoa tóc của nàng nói: "Thời điểm Tiểu Thất nhu thuận như vậy, không phải là say đang say rượu thì chính là trong lòng đang tính toán gì đó, hiện tại không phải là loại thứ hai....."

"Ta là nghiêm túc! Ta muốn sinh con cho chàng!" Mộc Thất ngắt lời hắn, đứng lên nhìn thẳng vào đôi con ngươi tĩnh mịch dịu dàng của hắn.

Để tỏ rõ quyết tâm, Mộc Thất nâng cằm Sở Vân Mộ lên, nhắm mắt lại nhẹ nhàng chạm lên môi của hắn.

Sự việc lần này A Sở suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, Mộc Thất sợ sẽ có lúc hắn lại rơi vào bóng tối vô biên, nàng muốn chính mình mang hắn đến nơi tràn ngập ánh nắng mặt trời, cũng muốn vĩnh viễn bảo vệ hắn!

Nàng muốn sinh đứa nhỏ để ngày ngày có thể quấn bên chân hắn, A Sở của nàng đáng giá sống những ngày tháng yên bình.....

Chợt, Sở Vân Mộ giữ hông của nàng lại, ôm nàng vào trong ngực, nhiệt tình hôn sâu đáp lại, hận không được muốn nhét cốt nhục của mình vào người nàng, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia cách.

Hắn ghé người hơi nóng thổi vào bên tai Mộc Thất, âm thanh hơi khàn khàn nói: "Nếu Tiểu Thất đã nói như vậy, Bổn vương không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tòng mệnh."

Mặt của Mộc Thất không tự chủ được đỏ lên, nàng lấy hết dũng khí, gật đầu một cái, nhưng mà trong nội tâm lại có chút lo lắng cùng hốt hoảng.

Sở Vân Mộ hiếm khi thấy được người trong lòng cuối mặt thẹn thùng, cong cong khóe miệng, ôm nàng đi tới giường.....

"Đợi chút, A Sở!" Mộc Thất đưa tay chạm vào lồng ngực nơi trái tim đang đập loạn nhịp: "Ta nghĩ trước tiên nên tìm hiểu mảnh áo kia trước, nhanh chóng tìm ra người đứng sau lưng Ám Dạ, trừ đi hậu hoạn?"

Mộc Thất trong lòng lẩm bẩm, nàng và Sở Vân Mộ cũng không phải lần đầu tiên, vì sao hiện tại khẩn trương như thế?

Chẳng lẽ vì mình vừa chủ động nói muốn sinh con cho hắn sao?

—— nàng nếu như muốn so độ da mặt dày với Sở Vân Mộ, quả nhiên vẫn cần luyện tập thêm rất nhiều!

Sở Vân Mộ ôm nàng khẽ đặt lên giường, híp mắt phượng lạnh nhạt nói: "Vải này khá đặt biệt, chỉ có ở Miêu Cương, tin tưởng lúc chúng ta lên đường đi đến Miêu Cương, người giật giây chắc chắn sẽ hiện thân. Tiểu Thất, thời điểm làm chuyện gì đó đều phải chuyên tâm chút! Nhất là lúc này....."

Mộc Thất nhìn gương mặt tuyệt sắc phóng đại trước mặt, đôi mắt phượng hẹp dài chứa đầy nhu tình như nước, vội vàng nắm chặt cổ áo của mình, cảm giác mặt mình nóng đến sắp bỏng, sắp thở không được!

"A Sở, chúng ta có thể đợi một chút đươc không? Ta..... ta còn chưa chuẩn bị xong đấy....." Mộc Thất nghiêng mặt, há miệng từng ngụm từng ngụm hút lấy không khí.

Hương sen nồng đậm bao bọc lấy Mộc Thất, bởi vì nàng muốn tránh cũng không tránh được.

"Nàng không cần phải chuẩn bị." Sở Vân Mộ xoay đầu Mộc Thất lại, hạ mí mắt quan sát một lúc lâu.

Nhanh chóng tháo xuống trâm cài tóc của Mộc Thất, ôn hòa nói: "Bổn vương cảm thấy dáng vẻ xấu hổ của Tiểu Thất rất đẹp mắt....."

Dứt lời, hắn đánh ra một chưởng đánh bay Đản Hoa đang bám vào rèm che trên giường xem náo nhiệt, cuối người thưởng thức tư vị của đóa hoa đang vì hắn nở rộ.....

**

Ngày mai chính là thời hạn sứ giả Miêu Cương rời đi, đồng thời cũng là lúc sứ thần Đại Lịch đi đến Miêu Cương đi sứ.

Mộc Thất để cho Vi Quang vương tử chọn mình làm sứ giả, tự nhiên cũng sẽ xuất hiện trong đội ngũ đi sứ Miêu Cương, ít ngày nữa cũng sẽ cùng nhau đi đến Miêu Cương ra mắt Miêu Cương vương.

Mấy ngày nay Mộc Thất đều bận rộn trong thiên viện, nàng muốn hoàn thành món quà sinh nhật tốt nhất cho A Sở trước khi đến sinh nhật của hắn.

Vô Cực Kiếm Kinh được tôi luyện trong đỉnh Không Động, dị lực đã hoàn toàn biến mất, bước kế tiếp chính là rèn kiếm.

Nàng dùng máu của mình hòa với Mật Phương Hoàng, như vậy binh khí luyện ra có thể nghe theo lời nàng!

Nhiên Ông ngồi ở trong viện thưởng thức rượu‘ túy sinh mộng tửu ’, chép chép miệng, chợt mở miệng hỏi "Ta nói đồ đệ, có phải tiểu tử Sở Vân Mộ kia tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, mấy ngày làm cho ngươi chịu không nổi? Nếu không ngươi như thế nào....."

Dứt lời, Nhiên Ông chỉ chỉ mặt của Mộc Thất, trên mặt nổi lên nụ cười xấu xa.

Mộc Thất nhìn theo hướng ngón tay Nhiên Ông chỉ, chỉ thấy dưới mũi có hai dòng ấm áp chảy ra —— nàng lại chảy máu mũi rồi!

"Người trẻ tuổi nha, không cần phải ngại ngùng, sư phụ vẫn có thể hiểu được, để vi sư mang cho ngươi chút thuốc thanh nhiệt tiêu hỏa, đảm bảo ngươi uống xong bốn bề xuân phong, tinh khí đầy đặn!"

Nhiên Ông lắc đầu bất đắc dĩ, nâng hồ lô đeo ở hông, suy nghĩ một chút vừa quay đầu nói: "Khụ khụ, loại chuyện như vậy vẫn nên tiết chế một chút mới thỏa đáng, cũng không thể tùy ý tiểu tử kia như vậy. Có cần vi sư dạy ngươi một vài biện pháp hay không? Bảo đảm thu hắn thập hắn ngoan ngoãn!"

Sắc mặt Mộc Thất đầy vạch đen nói: "Ý tốt của sư phụ đồ nhi xin lĩnh nhận, đồ nhi đã để Trầm Xuân đi nấu thuốc rồi!"

Nhìn thấy Nhiên Ông ụ cười đến bím tóc bay lên trời, Mộc Thất gõ gõ trên đỉnh, nói lầm bầm: "Họ Sở, đều tại ngươi! Đều tại ngươi!"

Từ sau khi nàng nói muốn sinh cho hắn đứa nhỏ, nội thương phong hàn của hắn cũng biến mất không còn một mảnh!

Ngược lại tinh thần vô cùng phấn chấn, như rồng như hổ, nhưng nàng đây?

Nàng mang theo quầng thâm trên mắt, mỗi ngày bị chảy máu mũi, người trong phủ Nhiếp Chinh vương không biết còn tưởng nàng xảy ra chuyện gì!

Không Động đỉnh đột nhiên phát ra ánh sáng, Mộc Thất vội vàng thu hồi chân khí, nàng đã luyện thành!

Vì để hòa hợp với hàn thể của Sở Vân Mộ, Mộc Thất đả để thêm trong đỉnh Thiên Sơn hàn thiết bí truyền của Trầm Hương cát.

Hôm nay nàng cầm trên tay thanh kiếm phát ra ánh sáng màu xanh lam, mật Phượng Hoàng trên chui kiếm đã biến thành màu xanh đậm.

Dưới ánh mặt trời, kiếm quang rực rỡ, khí thế bức người, giống như đóa sen vàng nở rộ giữa địa ngục!

Mộc Thất không thể kềm nén tâm tình vui mừng, nhanh chóng bỏ thanh kiếm vào trong hộp, cẩn thận gói lại.

Nàng muốn chờ đến sinh nhật A Sở sẽ tặng cho hắn, hắn nếu ngoan ngoãn nghe lời để cho nàng ở phía trên, nàng liền hôn hắn.

Nếu hắn kiêu ngạo bá đạo còn đòi hỏi vô độ, nàng liền.....

Trong đầu Mộc Thất gạt bỏ những hành động ngoan độc, cuối cùng nói: "Bản Quận chủ liền cạo…chân mày của hắn!"

"Hả? Tiểu Thất muốn cạo chân mày của Bổn Vương?" Người kia chẳng biết đã đứng trước của tự lúc nào, đôi tay ôm ngực, ánh mắt lười biếng nhìn về phía nàng.

"Không! Nhất định là chàng nghe lầm!" Mộc Thất để cái hộp xuống nhanh chóng bước ra ngoài.

"Bổn vương rất tò mò đây là cái gì?" Sở Vân Mộ nhấc chân ngăn ở trên khung cửa, nhíu mày nói.

"Chẳng có cái gì cả....." Mộc Thất nghiêm trang nói: "Đây là chút đồ nữ nhi chúng ta hay dùng, chàng không cần quan tâm!"

"Khởi bẩm gia, phu nhân, Dương công công báo lại, Hoàng Thượng tổ chức yến tiệc trong cung để tiễn các vị sứ giả, muốn mời hai vị cùng vào cung." Nguyên Lẫm đứng ngoài cửa bẩm báo.

Sở Vân Mộ thu chân về, giữ lấy tay của Mộc Thất: "Bổn vương để cho nàng cất giữ, đi, Bổn vương dẫn nàng ra ngoài dạo dạo."

"Chúng ta không đi dự tiệc sao?" Mộc Thất ngắt tay của hắn nói.

"Bổn vương không muốn đi liền không đi, thế nào, nàng rất muốn nhìn thấy cái người nhã nhặn Nam Cung Triệt kia phải không, còn có hoàng tử Miêu Cương kia?" Con ngươi của Sở Vân Mộ lạnh lạnh, giọng nói đầy mùi giấm chua.

Mộc Thất nhìn Sở mĩ nhân ngạo kiều trước mặt, ngoại trừ bất đắt dĩ cũng chỉ còn bất đắt dĩ, nắm ống tay áo của hắn làm nũng nói "A Sở, chúng ta chỉ là đi ăn chực một bữa, cứ như đi như vậy cũng không được sao?"

Sở Vân Mộ quan sát dáng vẻ giả vờ của Mộc Thất, váy xanh lam tràn đầy bụi bậm, đầu tóc rối bời buộc sau lưng, trên mặt còn mang theo vài vết đen.

Hắn hừ một tiếng nói: "Nàng mặt như vậy mà đi không phải là làm Bổn vương mất hết mặt mũi hay sao?"

Mộc Thất nhấc váy xông ra, ném xuống một câu: "Ta lập tức trở lại!"

Cung yến này nàng nhất định phải đi, bởi vì nàng muốn biết rõ những ai đi cùng, biết được lai lịch của bọn họ, như vậy gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Không tới một khắc sau, Mộc Thất đã thay bộ y phục váy xòe màu đỏ nhạt, cùng với búi tóc tinh xảo xuất hiện trước mặt Sở Vân Mộ.

Khi hai người đến hoàng cung, chỉ thấy bách quan đều đã đến đủ, nhìn thấy Sở Vân Mộ cùng Mộc Thất đều rối rít hành lễ nói: "Hạ quan tham kiến Nhiếp Chính vương, Nhiếp Chính vương phi!"

Sắc mặt Mộc Thất như thường thong dong đi tới, ngồi xuống ghế, lại bắt gặp ánh mắt phẫn nộ của Nam Cung Trạm.

Nàng cười cười, chậm rãi nói: "Nghe nói mấy ngày trước phủ Tề Vương bị hỏa hoạn, ngược lại Bổn Vương phi vô cùng lo lắng cho hai vị muội muội!"

Trong lòng Nam Cung Trạm không khỏi sinh ra hận ý, nhưng chỉ có thể ẩn nhẫn đáp lại: "Các nàng ấy không có gì đáng ngại, đa tạ Vương phi quan tâm."

Tất nhiên Nam Cung Trạm hiểu rõ, Mộc Nguyệt Tinh rơi vào trong ta nàng và Sở Vân Mộ, kho báu của Vân gia cũng rơi vào trong túi Nhiếp Chính vương!

Chỉ là hắn không hiểu, vì sao Mộc Thất phải một lòng giúp Sở Vân Mộ nắm giữ đại quyền?

Rõ ràng hắn đã biểu lộ tâm ý của mình, nhưng vì sao nàng cũng không lĩnh tình?

Nữ nhân này làm cho hắn vừa yêu vừa hận, nhìn nàng rơi vào tay người khác, hắn hận không được muốn phá hủy nàng!

"Như thế bổn vương phi liền yên tâm, lần sau Tề vương chớ quên mang Nhị muội muội đi cùng, để mọi người biết, Nhị muội muội xinh đẹp khuynh quốc cũng không phải là giả....." Mộc Thất cười như không cười chú ý từng cử động của Nam Cung Trạm .

Xem ra hắn vẫn còn canh cánh trong lòng kho báu của Vân gia, hắn là nhi tử Hoàng Đế coi trọng nhất, nói không chừng tương lai sẽ trở thành thái tử, người này tuyệt đối phải đề phòng!

Hoàng Đế cùng Thái hậu đi tới trên ghế chủ tọa, Hôm nay Hoàng Đế tâm tình rất tốt, cười to nói: "Hôm nay trẫm không chỉ vì các khanh làm tiệc tiễn biệt, còn phải vì một người đón gió tẩy trần, tuyên Trung Thư Lệnh!"

Chúng đại thần ở trong đáy lòng rối rít nghị luận: "Chính là vị xử ba tham án mà dương danh ở Giang Nam, Tuổi trẻ mà đã được đặt cách vào triều nhận chức Trung Thư Lệnh sao?"

Một người vội vàng nói: "Chính là vị này! Vị Trung Thư Lệnh này dung mạo tuấn mỹ, tuổi trẻ tài cao, nghe nói không ít nữ tử vì hắn khuynh tâm, nhưng hắn vẫn không lấy vợ!"

Về người này Mộc Thất cũng biết chút ít, nghe nói người này tên là Tô Sách, vốn nhận chức thị lang ở Tô Châu, sau đó trong vài ngày ngắn ngủi phá được vài cái huyết án, cuối cùng đào ra được hung thủ đứng sau lưng, lật đổ ba vị đại quan, cứu giúp được rất nhiều dân chúng bị thuế má hà khắc ở địa phương, được dân chúng ở Giang Nam đặt biệt gọi là " quan phụ mẫu".

Lúc này Hoàng Đế triệu hắn hồi cung, ý tứ rất rõ ràng ——

Hắn đang lôi kéo lòng trung thành của triều thần đối với mình, hôm nay A Sở tài khả địch quốc, quyền khuynh triều dã, Hoàng Đế tự nhiên sẽ nghĩ tới biện pháp bo bo giữ mình, một mặt áp chế quyền lợi của A Sở, một mặt tìm cơ hội tước đoạt tài phú và quyền thế trong tay A Sở!

Nếu vị Tô Sách này đứng về phía Hoàng Đế, thì đối với A Sở của nàng đúng là có uy hiếp không nhỏ!

"Tuyên Trung Thư Lệnh Tô Sách!" Giọng Dương công công the thé vang lên.

Mộc Thất bưng ly trà, chuyển hướng nhìn ra cửa cung, chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, gương mặt đó dịu dàng như mưa bụi Giang Nam, qua bao lâu cũng không thay đổi nhẹ nhàng mỉm cười.....

Hắn là..... Tô Vọng Ngôn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 30: A Sở sinh nhật vui vẻ

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Mộc Thất bưng ly trà, chuyển hướng nhìn ra cửa cung, chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, gương mặt đó dịu dàng như mưa bụi Giang Nam, qua bao lâu cũng không thay đổi nhẹ nhàng mỉm cười.....

Hắn là..... Tô Vọng Ngôn!

Ly trà trong tay nàng khẽ run lên, suýt nữa rớt xuống, liền được Sở Vân Mộ đón lấy vững vàng cầm trong tay.

"Phu nhân không phải là nhìn hắn đến mất hồn đi?" Hơi thở ấm áp của Sở Vân Mộ phun bên tai Mộc Thất, lôi suy nghĩ của nàng trở về.

Sở Vân Mộ liếc Tô Sách một cái, khóe miệng co quắp, gằn từng chữ: "Vi phu ăn giấm....."

Hắn không phải là người gặp mặt tiểu Thất trong thanh lâu sao, không phải là tiểu tử bị mình nổi giận dạy dỗ một trận hay sao!

Không ngờ lại tới thêm một tình địch!

Trong lòng Sở Vân Mộ âm thầm tính toán, nhất định là lão Hoàng Đế muốn cho Tô Sách cùng đi sứ Miêu Cương, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ người này.....

Mộc Thất bất đắc dĩ ngắt lòng bàn tay của Sở mỹ nhân, nhỏ giọng nói: "Ta chỉ là đang suy nghĩ hắn tới đến đây có mục đích gì, A Sở, ngươi ghen cũng nên có giới hạn một chút!"

"Hừ!" Sở Vân Mộ kiêu ngạo bỏ qua hành động của nàng, quay đầu đi.

"Cũng may Bổn vương có dự kiến trước, một mực chú ý đến nàng, nếu không chỉ sợ thê tử của Bổn vương cũng đã bị lừa đi mất!" Hắn dùng truyền âm bí thuật nói.

Đúng là A Sở muốn đi cùng nàng,nhưng không dùng thân phận Nhiếp Chính Vương, mà để Nguyên Giáng an bài một chức quan văn.

Nếu như tin Nhiếp Chính vương rời kinh truyền ra, tất nhiên sẽ khiến kẻ địch lợi dụng cơ hội, cho nên hắn mới đổi thân phân đi vào đội ngũ, minh tranh ám đấu đối phó kẻ địch, vụng trộm nắm đại quyền trong triều trong lòng bàn tay.

Tô Vọng Ngôn cung kính hành lễ, Hoàng Đế mặt mày hớn hở nói: "Tô ái khanh tuổi trẻ tài cao, rất hợp ý trẫm, trẫm mệnh cho ngươi cùng đi sứ Miêu Cương, có ý kiến gì không?"

"Vi thần cẩn tuân thánh mệnh!" Tô Vọng Ngôn chắp tay nói.

Trong lúc vô tình ánh mắt của hắn liếc về phía Mộc Thất, trong con ngươi hiện lên nhu quang nhàn nhạt.

Tô Vọng Ngôn ngồi đối diện Mộc Thất, hắn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, đáp lại bằng mỉm cười lễ độ.

Sắc mặt Sở Vân Mộ âm lãnh nắm tay Mộc Thất, nhất định phải đổi vị trí với nàng, Mộc Thất chỉ đành đáp ứng.

Tô Vọng Ngôn lại nâng đầu lên thì ánh mắt hơi ngẩn ra, lại nhìn thấy sát khí ẩn ẩn trong đôi mắt của Nhiếp Chính vương.....

Thiết yến kết thúc, Mộc Thất bị người ở phía sau gọi lại, xoay người thấy Cửu công chúa Nam Cung Tuyết nâng váy chạy tới, mặt ủy khuất kéo nàng qua một bên, ôm nàng nhỏ giọng nói: "Mộc tỷ tỷ, ta..... ta có việc muốn thỉnh giáo tỷ....."

"Cửu công chúa muốn hỏi việc gì?" Mộc Thất nhẹ giọng hỏi.

"Ta theo đuổi Lục ca ca đã rất lâu, tại sao hắn cứ né tránh ta, không để ý tới ta?" Nam Cung Tuyết nói xong, nước mắt lại đảo quanh hốc mắt.

Mộc Thất bật cười, vỗ vỗ bả vai của nàng: "Cửu công chúa, ta cũng chỉ có một đệ đệ này, người thật tâm thích hắn sao?"

Nam Cung Tuyết hăng hái gật đầu, siết quả đấm nói: "Đúng! Bản công chúa đời này không phải hắn thì không gả! Nhưng có phải hắn chán ghét ta hay không? Tại sao không dám gặp ta?"

Mộc Thất cười cười, tất nhiên biết nàng tất, Thập Lục chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, mặc dù dáng vẻ đã trưởng thành thành một mỹ nam tử, nhưng hắn trong lòng vẫn đơn thuần giống như thiếu niên.

Hắn đang tránh né không có nghĩa hắn ghét Cửu công chúa, nói không chừng là vì hắn không muốn đối mặt với tâm tư của chính mình thôi.

"Được, ta chỉ cho công chúa một biện pháp, chỉ người làm theo lời ta nói, nhất định hắn sẽ không lẩn trốn người nữa." Mộc Thất nói mấy câu bên tai Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết che miệng, có chút giật mình: "A! Làm như vậy được thật không?"

"Nếu công chúa muốn thành công, cứ dựa theo lời ta nói làm đi." Mộc Thất ý vị sâu xa nói lại thở dài: "Ta đây chỉ có một đệ đệ nhưng không giống như những nam tử khác, có một số việc nếu như ngươi không nói rõ, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu....."

"Được! Ta nghe theo Mộc tỷ tỷ!" Sau đó Nam Cung Tuyết vội chào Mộc Thất, vén ống tay áo lên phân phó cho thị nữ sau lưng: "Chuẩn bị nhà bếp cho bản công chúa, bản công chúa muốn học nấu ăn!"

Mộc Thất xoay người muốn đi thì đụng phải Tô Vọng Ngôn.

"Bệnh của Vương phi đã khỏi hẳn rồi sao?" Tô Vọng Ngôn quan sát nàng một phen, thấy khí sắc của nàng tốt hơn nhiều, mắt phượng an tâm lộ ra vài phần ý cười.

"Đã không còn đáng ngại, đa tạ Tô đại nhân quan tâm." Mộc Thất lễ độ trả lời.

Nàng đi vài bước, quay đầu lại nói: " Thuốc hôm đó..... đa tạ ngươi."

"Một cái nhấc tay." Tô Vọng Ngôn nhìn nàng từng bước từng bước đi cách xa mình, đưa tay nắm lấy tay Nhiếp Chính vương, trong lòng chợt có cảm giác hoảng hốt trống rỗng.....

Đến trên xe ngựa, đôi môi Mộc Thất liền bị dày xéo một trận vì Sở mỹ nhân ghen tuông.

Cho đến khi gò má nàng hồng hồng, Sở Vân Mộ mới thả nàng ra, quay đầu đi nói: "Bổn vương ghét tên Tô Sách kia, nàng sau này không được gặp hắn nữa!"

"A Sở,chàng vẫn còn ở ghen sao?" Mộc Thất bất đắt dĩ nói.

"Không có!" Người nào đó như tiểu tức phụ ấm ức nói.

"Nghe nói chúng ta phải ngồi thuyền lên đường, không bằng an bài cho Tô Sách phòng đối diện đi, dù sao hắn cũng là quan viên đi theo....." Mộc Thất nhàn nhã tìm một vị trí nằm xuống, lười biếng huýt sáo.

Sở Vân Mộ đột nhiên cúi người đè nàng dưới thân, con ngươi sâu thẳm nhìn nàng chằm chằm, hung hăng nói: "Nàng dám!"

"Ta có cái gì không dám?" Mộc nói.

"Nếu như nàng dám cùng hắn ở cùng một chỗ, bỏ lại bổn vương, ta liền tuyên bố nàng mang thai, cần ở vương phủ dưỡng thai, đi sứ để cho Nguyên Đạt đến đi thay nàng....." Sở Vân Mộ nói thầm vài câu bên tai nàng, khóe miệng khơi lên tà mị mỉm cười.

Mộc Thất đỏ mặt đẩy hắn ra, lại bị hắn giam cầm vào trong ngực, không thể động đậy.

Chiếm hữu của A Sở đối với nàng, giống như đứa bé vĩnh viễn chưa trưởng thành!

Nhưng để hắn ghen cũng tốt, nàng muốn chờ đến thời điểm sinh nhật hắn cho hắn một kinh hỉ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Vi phu lấy thân báo đáp

Editor: Hoa Trong Tuyết

Hôm sau, mặt trời rực rỡ, chính là ngày sứ thần Miêu Cương và sứ thần Đại Lịch cùng nhau khởi hành đến Miêu Cương.

Trời vừa sáng Sở Vân Mộ sờ sờ vị trí bên cạnh đã thấy trống trơn, sờ đến chăm đệm lạnh lẽo, tay của hắn dừng một chút.

Không biết Mộc Thất dậy từ lúc nào, đáy lòng của hắn có chút trống rỗng, lại chọn lúc hắn ngủ say rời đi.

Sau hai canh giờ, Mộc Thất bưng một khay trà bánh tinh xảo xuất hiện trước mặt hắn.

"Đây là cái gì?" Sở Vân Mộ sau khi dịch dung nâng nâng chân mày khẽ hỏi.

Mộc Thất nhìn thấy hắn sau khi dịch dung thành một nam nhân xa lạ, kết hợp với vẻ mặt lãnh ngạo của Sở mỹ nhân, trong lòng bỗng dưng không hiểu sao có cảm giác không khỏe.

Nàng không nhịn được bật cười, mở miệng nói: "Đây là bánh ngọt do chính t làm, ta làm vài chục lần, cũng đã nếm qua, đây chính là mùi vị tốt nhất. A Sở, mau tới đây nếm thử một chút đi!"

Trên sống mũi của nàng vẫn còn dính mồ hôi, nét mặt tươi cười như hoa nhìn hắn.

Hôm nay là sinh nhật A Sở, nàng định cho hắn một kinh hỉ lớn ——

Lúc nàng ở trong huyễn cảnh trên núi Côn Lôn xem huyễn cảnh của A Sở khi còn nhỏ cho nên mới biết được ngày sinh nhật của hắn.

A Sở chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, cũng chưa từng nói đến quãng thời gian khi còn bé, đoạn thời gian kia đối với hắn chính là những năm tháng bóng tối giá rét kéo dài.....

Nếu hắn không muốn nhắc tới, nàng tuyệt không hỏi đến.

Nàng đã chuẩn bị chờ đến lúc thích hợp sẽ tặng quà cho hắn, cho nên trước ngày ấy nàng cứ giả vờ không biết.

Mãt phượng của Sở Vân Mộ dâng lên ánh sáng dịu dàng nhàn nhạt, cầm một miếng bánh ngọt hình trái tim, ưu nhã bỏ vào trong miệng.

Hương vị trong veo tan trong miệng, tụ lại ở đáy lòng, giống như một đóa hoa nhỏ, rơi vào trong tim hắn.

"Ta phải dùng hoa tươi nhất vào sáng sớm để làm, thế gian tuyệt không có cái thứ hai!" Mộc Thất tự hào vẩy vẩy đầu tóc rối bời, giảo hoạt cười nói: "Ăn xong bánh ngọt này, chàng phải gọi ta là vương phi rồi, Sở đại nhân."

"Vậy thì thế nào?" Sở Vân Mộ lười biếng tựa vào trên đùi của nàng, chọt đứng dậy chạm khẽ vào môi nàng, sâu xa nói: "Bản đại nhân vẫn có thể vào mỗi đêm lẻn vào phòng nàng, ngược lại như vậy không phải còn kích thích hơn hay sao, không biết Tiểu Thất có hoài niệm đêm trước ngày thành thân, Bổn Vương cũng ôm nàng như vậy, hả?"

Trước ngày thành thân?

Mộc Thất giựt giựt khóe miệng, mỗi đêm đều bị một mỹ yêu tinh tâm tình bất định ôm, nửa đêm còn phải đề phòng lo lắng không biết đến khi nào nàng sẽ bị ăn đến mẩu xương cũng không chừa lại, nghĩ lại vẫn còn thấy lạnh lẽo.....

Sở Vân Mộ chọt ngồi dậy, nhìn bánh ngọt trong tay một lúc lâu, khóe miệng hơi nhếch lên: "Tiểu Thất, đây là bánh ngọt ngon nhất mà ta từng ăn, cám ơn nàng....."

Khó khi nghe được A Sở khen ngợi, Mộc Thất tự hào vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Nếu chàng thích ăn như vậy, mỗi ngày ta sẽ làm cho chàng ăn!"

"Thật?"

"Dĩ nhiên!"

Sở Vân Mộ hả hê cười cười, híp con ngươi nói: "Về sau mỗi ngày giờ dần ta sẽ gọi nàng dậy vì bổn vương mà làm bánh, không cho phép ngủ nướng....."

Nghe nói như thế, Mộc Thất có cảm giác đang bị bánh ngọt đè ép.....

**

Vị Nhiếp Chính vương này của Mộc Thất mỗi khi ra cửa là phải mang theo mười mấy chiếc xe ngựa đựng đồ dùng và vật phẩm, kéo xe ít nhất cũng phải là hãn huyết bảo mã, nhưng lần này là theo hầu bên cạnh Mộc Thất, hiếm khi hắn có được một lần"nhẫn nhục cầu toàn", lấy thân phận một quan văn bình thường đi theo, làm cho Mộc Thất không khỏi thở dài thật sâu.....

Đoàn người ngồi thuyền đi về phía Miêu Cương, ở trên thuyền tất nhiên khó tránh khỏi chạm mặt hai người là Vi Quang vương tử và Tô Vọng Ngôn.

Vi Quang nhìn Mộc Thất nhìn thế nào cũng cứ có cảm giác trước đây đã từng quen biết nàng, muốn mời nàng thưởng thức rượu Miêu Cương.

Điều này cũng hợp ý của Mộc Thất, nàng vốn muốn tìm hiểu một số tin tức về cổ độc của Miêu Cương từ hắn, có thể giúp nàng trừ bỏ nguyền rủa trên người.

Vèo!

Một cơn gió mạnh thổi qua, chân trái của Vi Quang không biết bị cái gì đánh trúng, làm cho hắn lăn xuống cầu thang!

Mộc Thất bất đắt dĩ nhìn lại vị trí boong tàu, chỉ thấy Sở Vân Mộ đang cười như không cười nhìn mặt nước, mà ly trà trong tay hắn đã sớm hóa thành phấn vụn, theo gió bay xuống lòng sông.....

Vi Quang được người đỡ vào phòng nghỉ ngơi, Tô Vọng Ngôn đi lên phía trước lạnh nhạt nói: "Lộ trình dài sẽ có chút không thú vị, không biết Quận chúa có thể cùng tại hạ đánh một ván cờ?"

Mộc Thất đối với Tô Vọng Ngôn cũng có rất nhiều nghi ngờ, vì muốn dò xét hắn có thể gây ra nguy hiểm cho A Sở hay không, nàng gật đầu nói: "Được."

Trước giờ Tô Vọng Ngôn luôn cho người ta cảm giác an tĩnh như nước, bên trong hiện lên gợn sóng, từ tài đánh cờ của hắn là nhìn ra được, hắn xuống tay ổn chuẩn ngoan, lấy lui làm tiến, nhưng cũng không bỏ sót cơ hội có thể chiếm thế thượng phong.

Mộc Thất đặt một con cờ màu trắng xuống, đùa nói: "Huynh đúng là thật sự thần bí, ta đi đến đâu cũng có thể thấy cửa hàng của huynh, hôm nay còn biết được, huynh còn là một vị quan trẻ thanh liêm không sợ quyền thế, thật làm cho người kính nể không thôi."

"Những cửa hàng kia cũng chỉ là gia sản của tổ tiên thôi, cũng chỉ là có chút thành tựu, không đáng giá nhắc tới." Giọng nói của Tô Vọng Ngôn nhẹ như nước chảy, hắn đưa ngón tay dài vuốt ve con cờ đen, vững vàng vây cờ trắng lại.

"Gia nghiệp huynh khổng lồ như vậy, không biết là gia tộc nào nổi danh ở Đại Lịch?" Mộc Thất thử thăm dò mở miệng hỏi.

Tay Tô Vọng Ngôn dừng lại, nụ cười trên mặt biến mất trong chốc lát, lại nâng lên khóe môi nói: "Gia tộc của tại hạ vì có biến cố mà suy yếu, chỉ còn sót lại chút ít sinh ý như vậy thôi, những thứ này đều là chuyện đã qua."

Hắn không nói, Tô gia bọn họ mười mấy năm trước phải chịu một án oan sáu trăm mười bảy người cứ như vậy bị xử trảm nhà cửa gia sản đều bị tịch biên, mà chỉ có mỗi mình hắn thân mang huyết hải thâm cừu còn sống.

Tất cả gia nghiệp của Tô gia đều được hắn đoạt lại, mà hiện tại hắn lên triều đình, chính là muốn trả thù cho Tô gia!

Mộc Thất biết thân thế của hắn nhất định có vấn đề, Tô Vọng Ngôn càng không nói, thì càng nói rõ bên trong có ẩn tình.

Nàng nắm con cờ trong tay dừng một lát, chợt, thân thuyền rung rung, tay của nàng chạm phải tay của Tô Vọng Ngôn.....

Cạch!

Ly trà trong tay Sở Vân Mộ rơi xuống mặt đất, nói đúng ra, là một chưởng phong tạo ra một cái lỗ thủng trên bàn.....

Mộc Thất nhanh chóng rút tay về, nghĩ quay đầu lại nhìn A Sở một chút xem hắn có phải là đang tức giận hay không, lại sợ làm như vậy sẽ lộ thân phận của hắn, chỉ là mặt không kinh hãi cười nói: "Ta xưa nay rất ít đi thuyền, không biết còn có lúc bị như vậy."

Tô Vọng Ngôn có chút cứng đờ rụt lại cánh tay vừa bị nàng chạm phải, rũ con ngươi nói: "Đi thuyền sẽ rung lắc hơn một chút so với đi đường bộ, Quận chúa cẩn thận."

"Bẩm báo đại nhân!" Một võ quan hành lễ nói.

"Chuyện gì?"

"Khởi bẩm đại nhân, Quận chúa, trước mặt bị đá lớn ngăn cản, thuyền của chúng ta không thể nào chạy tới, chúng ta quay trở về hay phải làm sao?" Võ quan nói.

Tô Vọng Ngôn ngẩng đầu quan sát hai bên bờ sông, núi non trùng điệp, đều là ngọn núi cao chót vót, căn bản không thể đổi xe đi đường bộ.

Mà trời gần sụp tối, đội tàu nếu muốn trở về đường cũ, vậy nhất định phải đi ngược dòng, vả lại sẽ đi qua đoạn đường thường xuyên có đạo tặc hoành hành, rất có thể gặp phải nguy hiểm.....

"Trở về đường cũ." Tô Vọng Ngôn xoay người lại nói.

Vị trí hiện tại cực kỳ bất lợi cho bọn họ, nếu gặp phải phục kích bất ngờ, bọn họ sẽ bị vậy chặt ba mặt, hậu quả khó lường được!

Ngón tay Sở Vân Mộ vịn lan can, dáng vẻ giống như đang xem náo nhiệt, hắn muốn xem tiểu tử này có mấy phần bản lĩnh.

Thừa dịp mọi người bận rộn, Mộc Thất nhìn Sở Vân Mộ chớp chớp mắt, ý bảo hắn đi theo mình.

Mộc Thất lôi kéo hắn đi tới góc thuyền, bỗng nhiên trong tay lại có thêm một cái hộp hẹp dài.

"Tiểu yêu tinh, nàng đây là không nhẫn nại được, muốn tìm vi phu làm chuyện mờ ám sao?" Sở Vân Mộ kéo dài âm thanh nói.

"Không sai!" Mộc Thất nhón chân lên, nặng nề đè lên môi Sở Vân Mộ đặt xuống một nụ hôn, trên mặt lộ ra nụ cười: "A Sở, sinh nhật vui vẻ!"

Thân thể Sở Vân Mộ hơi chấn động.....

"A Sở, ta không quan tâm quá khứ của chàng, điều ta muốn chính là cùng chàng làm bạn cả đời. Đây là sinh nhật đầu tiên của chàng ta cùng chàng trải qua, tất cả sinh nhật sau này của chàng ta đều sẽ cùng chàng trải qua." Mộc Thất vỗ vỗ bờ vai của hắn nói.

Sở Vân Mộ lẳng lặng nhìn người trước mặt, mắt nàng hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, sáng ngời giống như sao đêm.

Kể từ khi nàng xuất hiện, trong lúc vô tình tim của hắn đã được nàng chiếu sáng.

Những lúc có hắn, nàng ở trước mặt hắn đã khóc, đã giận, đã làm nũng.....

Nhưng khi hắn không ở bên cạnh, nàng so với tất cả những người khác đều kiên cường hơn.

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng ôm Mộc Thất vào lòng, lạnh nhạt nói: "Đừng động, để cho ta ôm nàng một lát."

Mộc Thất ôm cái hộp trong tay có chút khó khăn, nàng chuẩn bị tặng cái hộp cho hắn, ai ngờ thân thuyền rung lắc, tay của nàng buông lỏng ——

Hộp kiếm rơi vào trong nước sông!

"Không được!" Mộc Thất thấy cái hộp rơi vào trong nước, trong lòng trầm xuống, không để ý tới những thứ khác, nhảy lên lan can nhảy xuống nước.....

Đó là thanh kiếm đầu tiên nàng chế tạo, cũng là quà sinh nhật đầu tiên nàng muốn tặng cho A Sở!

Nàng hít sâu một hơi nhìn xuống dưới nước tìm kiếm, nước sông lạnh lẽo thấm vào y phục.

Bọn thị vệ phát hiện có người rơi xuống nước, nhìn kỹ, thì thấy là Trăn Dương quận chúa!

"Tô đại nhân, không xong! Quận chúa rơi vào trong nước rồi!"

Con ngươi của Tô Vọng Ngôn căng thẳng, khi nhìn thấy mặt sông hiện lên vẻ âm u, nàng gặp nguy hiểm!

"Nhanh, đi xuống cứu người!" Tô Vọng Ngôn nắm chặt nắm tay phân phó nói.

Đột nhiên, một bóng dáng màu đen nhảy xuống nước, người này chính là Thượng Thư ' Sở Phù Phong '.

Mộc Thất ở dưới nước liều mạng lặn xuống, rốt cuộc chộp được hộp kiếm, nhưng vào lúc này, trong đầu của nàng bỗng dương hiện lên suy nghĩ!

Mặt nước dưới sông có ánh sáng yếu ớt xuyên qua, xem ra đá trên sông cũng không phải do tự nhiên hình thành, mà có người cố ý bố trí ở chỗ này để cản đường.

Như vậy, chỉ cần nghĩ biện pháp đánh nát tảng đá, tự nhiên nó sẽ chìm vào sông, thuyền cũng có thể thuận lợi đi qua!

Nàng ôm hộp kiếm bơi về phía thượng du, chợt bị người kéo chân —— dưới nước có người!

Dưới tình thế cấp bách, Mộc Thất rút đạp tuyết kiếm bên hông ra, nhưng lại có thêm mấy bóng đen đánh úp lại, dưới nước căn bản không có không khí, cảm giác không thể hít thở xuất hiện.....

Đột nhiên, hông của nàng căng thẳng, bị người ôm vào lồng ngực, sức lực quen thuộc như vậy chính là Sở Vân Mộ!

Sở Vân Mộ vận đủ chân khí, một chưởng quét qua, trận gió đánh lui những người chuẩn bị tiến tới ra xa.

Hắn cúi đầu che miệng Mộc Thất lại, truyền hơi cho nàng, ôm lấy nàng bơi về phía mặt nước.

Tay Mộc Thất vẫn giữ thật chặt chiếc hộp, nàng nhớ lại những bóng đen vừa mới xuất hiện, bọn họ là được huấn luyện nghiêm chỉnh, rút lui cũng có trật tự, có thể ở dưới nước ẩn núp lâu như vậy, nhìn dáng dấp không phải là sát thủ bình thường!

Đến tột cùng những người này là ai phái tới?

Bọn họ hình như một mực ẩn núp, chờ cơ hội xuống tay với nàng!

Mộc Thất bình yên vô sự trở lại trên thuyền, để cho phù hợp với thân phận Sở Phù Phong, Sở Vân Mộ cũng không có cử chỉ thân mật nào với nàng.

"Ta có biện pháp mở ra đường đi!" Mộc Thất vội vàng nói: "Lấy đuốc đốt nóng mặt trên của tảng đá, sau đó lấy nước lạnh của sông dội lên, cứ như vậy lặp lại nhiều lần, tảng đá sẽ không chịu nổi, sau đó đánh nát tảng đá cũng không phải việc gì khó. Đợi tảng đá chìm vào đáy sông, đội thuyền của chúng ta có thể an toàn chạy qua!"

Tô Vọng Ngôn khâm phục quan sát nàng trong chốc lát, phân phó nói: "Cứ dựa theo lời Quận chúa nói mà làm!"

Thấy cả người Mộc Thất ướt nhẹp, Tô Vọng Ngôn có chút đau lòng: "Ta đưa ngươi trở về phòng nghỉ ngơi....."

"Không cần!" Mộc Thất lập tức cự tuyệt, nhẹ giọng nói: "Không cần làm phiền ngươi, ta có mang theo Trầm Xuân Trầm Hạ, hai người ấy sẽ giúp ta."

Dứt lời, nàng nhìn nét mặt " bổn vương muốn giết chết Tô Vọng Ngôn" của Sở Vân Mộ, cười cười: " Xiêm áo Sở đại nhân cũng ướt, không bằng trở về khoang thuyền thay đổi y phục cẩn thận bị cảm lạnh!"

Trong lòng Mộc Thất thầm nói: Sở Vân mộ, ngươi nha lại ghen phát cáu!

Khi mọi người đang xử lý mấy tảng đá thì Mộc Thất lên vào phòng Sở Vân Mộ, mở hộp kiếm ra để trên bàn, chân đạp lên ghế nói: "Mỹ nhân, đây vốn là quà tặng sinh nhật bản Quận Chúa muốn tặng cho chàng, thế gian chỉ có một cái này, chàng chớ cô phụ tâm ý của bản Quận Chúa!"

Cả người chỉ mặc một bộ y phục màu trắng, tóc đen xõa trên vai Sở mỹ nhân xuất hiện sau lưng nàng, môi mỏng chạm lên tai của nàng, sâu xa nói: "Vì không cô phụ tâm ý của Tiểu Thất, vi phu quyết định..... lấy thân báo đáp....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Chàng không mặc đồ Lót rất biến thái!

Edit Hoa Trong Tuyết

Cả người chỉ mặc một bộ y phục màu trắng, tóc đen xõa trên vai Sở mỹ nhân xuất hiện sau lưng nàng, môi mỏng chạm lên tai của nàng, sâu xa nói: "Vì không cô phụ tâm ý của Tiểu Thất, vi phu quyết định..... lấy thân báo đáp....."

Ngón tay thon dài của hắn vươn ra hơi nâng cằm của Mộc Thất lên, sợi tóc hơi ướt rơi trên đầu vai, dính trên gò má Mộc Thất.

Hiện tại chỉ có một khuôn mặt yêu mị tuyệt sắt phóng đại trong mắt nàng.....

Móng tay của Mộc Thất cắm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn giúp nàng phục hồi lại tinh thần.

Có ' giai nhân ' thương yêu mà trong lòng vẫn không loạn, nàng phải có tính tự chủ cực lớn.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm mặc hắn quấy rối, xung quanh nơi này đều có tai mắt của Tô Vọng Ngôn, nàng không thể ở trong phòng " Sở Phù Phong" quá lâu, tránh bị người hoài nghi.

"A Sở....." Mộc Thất ngẩng đầu nhìn vào đôi con ngươi sáng quắt kia, thật sự không đành lòng nói ra lời cự tuyệt.

Trong đầu động một chút, nói sang chuyện khác: "A Sở, thanh kiếm này ta đã rèn lại, không còn là Vô Cực kiếm trước đây, trong kiếm này có máu của ta, sau này chỉ để chàng sử dụng. Chàng còn chưa đặt tên cho nó!"

Quả nhiên Sở Vân Mộ ngẩng đầu lên, cầm thanh kiếm phát ra ánh sáng lạnh từ trong hộp ra, lau thân kiếm, một luồng hơi thở truyền đến, mang theo cảm giác vô cùng quen thuộc.

Thanh kiếm này mang theo hơi thở của nàng, kiếm phong sắc bén, so với tất cả những thanh kiếm trước đây của hắn đều tiện tay hơn.

Hơn nữa, đây là món quà đầu tiên nàng tặng hắn, là sinh nhật đầu tiên nàng ở cạnh hắn.....

Sở Vân Mộ hơi nâng khóe môi, nhàn nhạt mở miệng: "Vân Thất, thanh kiếm này gọi là Vân Thất."

"Vân Thất?" trong lòng Mộc Thất có cảm giác rất kì lạ, tên gọi này nghe thế nào cũng thấy rất..... đặc biệt?

Làm ơn, Sở đại nhân người đặt tên có sử dụng đầu óc hay không đây? Không phải là nghĩ giống như đặt nhũ danh cho hài tử càng xấu thì càng dễ nuôi hả?

Kiếm một tay nàng luyện ra thế nào trong tên gọi lại có một từ liên quan đến kẻ địch của nàng!

Về tên kiếm, nàng nghĩ ít ra phải nghe oai phong một chút, giống như Kim Dung từng đặt như Ỷ Thiên kiếm, Đồ Long đao, hay ít ra tên kiếm cũng mang chút ý thơ, giống như kiếm sư phụ cho nàng Đạp Tuyết kiếm.

Nhưng ' Vân Thất kiếm ' cái tên này, đúng là tên của một bảo khí tuyệt thế của binh gia.....

"Từ tên của ta và nàng lấy mỗi tên lấy một chữ, Vân Thất, có gì không ổn?" Sở Vân Mộ híp con ngươi nói.

"Ổn! Ổn! Thanh kiếm này là của chàng, tên gì cũng được chàng vui là được rồi....." Mộc Thất tìm hướng cửa chậm rãi lui về phía sau.

Chợt, Sở Vân Mộ giống như một trận gió ập đến, một tay chống tường, vây Mộc Thất giữa vách tường và lồng ngực của mình, lười biếng mở miệng nói: "Tiểu Thất muốn chạy sao?"

"Ta đi chuẩn bị bánh ngọt cho chàng, sinh nhật cần ăn bánh ngọt, đốt nến, ước nguyện!" Mộc Thất quay đầu đi, bịt mũi nói.

Sau khi tắm cả người đại mỹ nhân tỏa ra hương sen thơm ngát, yêu mỵ cực kì, nàng thật sự sợ mình không cầm cự được, chảy máu mũi.

"Chuyện quá phiền phức thì không cần thiết, ta quyết định lấy thân báo đáp nàng, không bằng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính đi. Nàng đang nghĩ gì? Chẳng lẽ một lòng nhớ tới cái người tên Tô Vọng Ngôn ngoài kia? Hắn so với bổn vương đẹp mắt hơn sao?" Một tay khác của Sở Vân Mộ chặn ngay trước người Mộc Thất, cúi đầu ngăn lại tầm mắt của nàng nói.

Thân thể của đại mỹ nhân thật sự là.....

Mộc Thất cắn chặt hàm răng, ý cười đầy mặt nói: "Sao ta lại nghĩ đến hắn? Trong nhà có phong hoa tuyệt đại Nhiếp chính vương, ta làm sao có tâm tư nhớ tới những người bình thường khác?"

Con ngươi u ám của Sở Vân Mộ dần sáng lên, rất hài lòng ôm eo Mộc Thất, đi tới giường.

"Nếu trong lòng tiểu Thất chỉ có mình vi phu, vi phu xem như nàng đang mời vi phu thưởng thức....." Nói xong, hắn buông mành trướng xuống.

"A Sở, không được! Nếu bây giờ chúng ta không đi ra ngoài sẽ làm cho người khác hoài nghi!" Mộc Thất nắm chặt cổ áo của Sở Vân Mộ, ai ngờ cổ áo của hắn khá lỏng lẻo, bị nàng lôi kéo như vậy.....

Áo trắng nương theo lực kéo của nàng tuột xuống đầu vai.....

Ánh mắt của Mộc Thất nhìn từ trên xuống dưới quan sát lồng ngực cường tráng của Sở mỹ nhân, hơi trợn tròn cặp mắt, nữa dần dần trượt xuống, nàng nhịn không được há to miệng.

—— Sở Vân mộ, chàng đúng là cuồng biến thái đến đồ lót cũng không mặc! Mộc Thất cắn răng nghiến lợi ở trong lòng oán thầm.

"Không cần lo lắng, vi phu sẽ rất nhanh." Một luồng hơi thở ấm áp phun bên tai Mộc Thất, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân của nàng.

Bùm!

Mộc Thất giống như nghe được âm thanh sụp đổ của phòng tuyến trong lòng mình, cả người trầm luân vào trong sự dịu dàng của hắn, ngay cả thở dốc cũng rất tốn sức.....

"Chàng..... chàng nói..... không cho phép gạt ta....." Mộc Thất mơ hồ không rõ thầm nói.

"Được, tiểu Thất của ta....." Nơi khóe mắt của Sở Vân Mộ lóe lên giống như hồ ly giảo hoạt vừa thực hiện được ý đồ.

.....

**

Ảnh vệ Nguyên Tái bên ngoài đang vẽ vòng tròn, trời đã tối rồi, gia tại sao còn chưa ra ngoài?

Nửa canh giờ đi qua, "Sở đại nhân" tinh thần sáng sủa xuất hiện ở cửa, khóe miệng mang theo ý cười, thản nhiên đi đến phòng nghị sự.

"Đại nhân!" Nguyên Tái hành lễ nói.

"Nguyên Tái, tối nay ngươi không cần giữ cửa." Sở Vân Mộ tâm tình cực tốt mở miệng nói.

Lại một lát sau, Mộc Thất sắc mặt mệt mỏi đứng ở cửa, nàng kéo lại cổ áo, che kín những dấu vết trên cổ.

"Quận chúa." Trên mặt Nguyên Tái mang theo ý cười, không cần suy nghĩ cũng biết gia và phu nhân vừa làm cái gì, không trách được trên mặt gia giống như là.....

Mộc Thất liếc Nguyên Tái một cái, vịn tường bước từng bước nhỏ đi về một hướng khác.

—— Hừ! Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Sở Vân Mộ và người bên cạnh hắn đều không phải là người tốt lành gì!

Mộc Thất kéo chân đau nhức, ở đáy lòng giày xéo hắn trăm ngàn lần.

Nhưng nàng dường như quên mất mình cũng là một trong những người bên cạnh Sở Vân Mộ, còn là người thân mật nhất.....

Trên boong thuyền, Tô Vọng Ngôn sai người dùng cây gỗ đánh vào tảng đá, bọn lính lấy dầu hỏa đốt tảng đá, sau đó lại dội nước sông lạnh lẽo lên.

Trước sau nơi này đều là mênh mông trùng điệp núi non và nước sông bát ngát, trên sông lại là chỗ hẹp nhất, chỉ có thể để một chiếc thuyền đi qua.

Cho nên, giải quyết những tảng đá này chính là biện pháp nhanh nhất đi đến Miêu Cương!

Âm thanh ầm ầm của tiếng tảng đá vỡ truyền đến, nhóm binh lính không cần dùng quá nhiều sức lực, dùng rìu đập xuống tảng đá.

Dần dần, tảng đá có chút đã dãn ra, rơi vào trong nước.

"Không mất nhiều thời gian lắm, bây giờ có thể dùng thuốc nổ giải quyết chướng ngại." Đứng ở sau lưng Tô Vọng Ngôn Mộc Thất thừa dịp ánh lửa xem xét tình hình trước mắt, gật đầu nói.

Tô Vọng Ngôn quay đầu lại nhìn nữ tử sau lưng, ánh lửa đổ ngầu chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, trong sáng đẹp tựa kinh vân tuế nguyệt, lay động giống như tuyết bay trong gió.

Tròng mắt của hắn ngừng lại một chút, khắc sâu hình ảnh này trong lòng mình.

"Được, người tới, đặt thuốc nổ lên trên tảng đá, đội tàu rút lui ba dặm!" Hắn quay đầu, âm thanh mạnh mẽ vang lên.

Trong chốc lát, khi một tiếng nổ rung trời vang lên, khói bụi dày đặt dần tản đi, trước mặt đội tàu đã hiện lên một con đường thông thoáng.

"Quận chúa rất thông minh!" Đoàn người rối rít tán dương Mộc Thất.

Mộc Thất cười nhạt một tiếng, gió trên mặt nước chảy nhẹ, nhưng hai chân cùng eo bủn rủn làm cho nàng phải chống vào mạn thuyền.

Sưu sưu!

Một bóng trắng thoáng qua, Đản Hoa miệng ngậm một con quạ nhìn qua còn lớn hơn nó vài phần ngồi xổm trước mặt Mộc Thất.

Nó tranh công tự đắt khoa tay múa chân giống như muốn kể mình nhanh nhẹn thông minh như thế nào để bắt được gian tế này.....

Quạn đen bị Đản Hoa cắn đứt cổ mà chết, Mộc Thất kiểm tra chân của nó, phía trên cũng không có buộc thư.

Huống chi người Trung Nguyên cho rằng quạ đen rất xúi quẩy, là loài vật thuộc về âm tà, trước giờ truyền tin vẫn dùng bồ câu.

Đản Hoa hít hà nhìn quạ đen trước mặt, lại dùng móng vuốt chỉ chỉ đoàn người vi Quang Vương tử trong khoang thuyền.

Mộc Thất ôm lấy nó nâng trong lòng bàn tay, cau mày nói: "Đản Hoa, ý của mày là, con quạ này có chỗ nào đó giống giống với nhóm người Miêu Cương hả?"

Đản Hoa hít hà, cực lực gật đầu.

"Là mùi vị? Mùi máu?" Mộc Thất lại hỏi.

Kể từ khi đi theo nàng, Đản Hoa yêu thích sạch sẽ tính tình lại càng giống với Sở Vân Mộ, cho tới hiện tại chỉ cảm thấy hứng thú với máu của nàng và thuốc bạc hà do nàng chế ra.

Mấy ngày trước đây lúc thập tam sát đánh nhau với nhóm người mặt áo đen có dính chút máu của nhóm người đó lên trên lớp lông trắng, vậy mà nó lăn lộn trong hồ sen suốt một đêm, mặc cho Trầm Xuân gọi thế nào cũng không đi ra ngoài.....

Cho nên nhìn thấy Đản Hoa cắn đứt động mạch của con quạ này làm cho nàng suy nghĩ —— Đản Hoa muốn chứng minh cho nàng thấy, máu của con quạ này khác thường!

Tô Vọng Ngôn vẹt một chút máu trên cổ quạ đen đưa lên mũi ngửi, chậm rãi nói: "Thất tâm cổ."

"Là cái gì?" Mộc thất quay đầu hỏi.

"Một loại vu cổ của Miêu Cương, người trúng loại cổ này sẽ bị mất đi tâm trí, hoàn toàn bị người thi cổ khống chế, loại cổ này có thể sống trong mạch máu." Tô Vọng Ngôn nói: "Trong cung biến trước đây Miêu Cương vương từng sử dụng loại cổ này, hạ cổ trong nguồn nước gần trại phản quân, trong một đêm không tốn chút sức tàn sát mấy vạn người....."

"Xem ra có người không chỉ muốn giết chúng ta, còn muốn lợi dụng chúng ta biết được chút tin tức." Mộc Thất ném con quạ đã chết vào trong nước, ánh mắt thâm thúy mấy phần.

Đúng vào lúc này, Triệu Tà mặc cả người y phục màu đen xuất hiện trên boong tàu, mũ trùm đầu che khuất đôi mắt của hắn, lúc này không ai nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

"Vu sư tới thật đúng lúc, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo vu sư." Mộc Thất nhàn nhạt mở miệng.

"Xin hỏi vu sư có biết loại cổ nào tên là thất tâm cổ không?"

Triệu Tà im lặng khoanh tay bước lên phía trước một trượng, gật đầu một cái: "Thất tâm cổ là cổ thuật của Miêu Cương, chỉ có vu sư hoàng gia mới có tư cách sử dụng."

Khứu giác của hắn nhạy cảm, rất nhanh sẽ ngửi được mùi máu trong không khí.

"Chẳng lẽ Quận chúa hoài nghi ta sử dụng thất tâm cổ với người trong đội tàu?" Âm thanh lạnh lẽo của Triệu Tà vang lên: "Ta nếu muốn giết toàn bộ người trên thuyền, đại khái có thể ra tay lúc đội tàu mới lên đường có thể chiếm được lợi thế, hoặc là lúc gần đến Miêu Cương để có thể tranh công với Miêu vương, cần gì phải xuống tay ở chỗ này?" Hắn quan sát bốn phía một phen, chậm rãi nói.

"Lời của vu sư nói ta đương nhiên hiểu rõ, ta chỉ muốn hỏi, ở Miêu Cương, có bao nhiêu người có tư cách sử dụng loại cổ này?" Mộc Thất hỏi.

"Bảy vị thánh đàn vu sư và quốc sư có thể sử dụng." Triệu Tà nói, xoay người đi vào khoang thuyền.

Quốc sư Ám Dạ.....

Mộc Thất nắm chặt tay, kể từ khi Ám Dạ được người cứu đi, nàng vẫn lo lắng trong lòng.

Hôm nay trong sông nàng suýt chút nữa bị người áo đen làm cho chết chìm, liệu có chút liên quan nào tới Ám Dạ hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Sở mỹ nhân phát uy

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Sở Vân Mộ đi tới một góc khoan thuyền, đột nhiên dừng bước chân, ánh mắt khẽ nhìn về phía sau —— có người sau lưng!

Hắn như cười như không nâng khóe miệng, mắt phượng dâng lên sát khí lạnh thấu xương, lật tay, một chưởng thật mạnh đánh về phía sau ——

Chỉ nghe một tiếng kêu đau, một nam tử từ trong góc tối ngã ra, sắc mặt của hắn trắng bệch như tờ giấy, đã chết từ lâu.

Sau lưng thi thể đó, có một người mặc y phục thị vệ nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, máu tươi từ trong miệng trào ra.

Sở Vân Mộ thấy người nọ ngẩng đầu lên, có dung nhan giống Tiểu Thất như đúc!

Không ngờ ở dưới mắt hắn, còn có người dám đánh chủ ý lên Vương Phi của hắn, thật là không muốn sống yên bình rồi.....

Sở Vân Mộ chậm rãi bước đến, phất tay tháo xuống mặt nạ da người trên mặt người kia, niết thành phấn vụn, lạnh lùng nói: "Các ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định, trong ngày đại hôn mang Vương Phi của Bổn Vương đi, Bổn Vương còn chưa tính sổ, hôm nay dám cả gan theo tới tới đây. Bổn Vương đã từng nói, nếu như để cho Bổn Vương thấy các ngươi ra tay với Vương Phi của Bổn Vương, Bổn Vương nhất định khiến thánh nữ giáo biến mất khỏi thế gian, xem ra ngày này sắp đến rồi....."

Hắn chú ý đến vật trong tay người kia, tiến lên một bước nói: "Ngươi đã muốn tìm cái chết, Bổn Vương sẽ tự mình giải quyết ngươi."

Sau khi tháo mặt nạ xuống ' thị vệ' này lộ ra là khuôn mặt nữ tử, mày rậm mắt to, chính là hộ pháp của thánh nữ giáo nước Tuyền Ki A Nguyệt Lạp!

Nàng ta nhìn nam tử tuyệt sắt trước mặt, tự biết đánh không lại hắn, liền tụ mười phần công lực trong tay, muốn tiêu hủy đồ vật trong tay.

Sở Vân Mộ tuyệt đối không phải là một nhân vật dễ đối phó, nếu lần nữa làm hắn tức giận, nhất định nàng sẽ chết không có chỗ chôn!

Vèo!

Một khuyên tai ngọc bay ra từ trong tay Sở Vân Mộ, trực tiếp phá hủy tính toán của A Nguyệt Lạp!

Xưa nay Sở Vân Mộ luôn chán ghét người đến gần mình, trừ một ngoại lệ chính là Tiểu Thất của hắn.

Đến gần nữ nhân này làm cho hắn cảm thấy rất ghê tởm, nhất là nữ nhân này còn muốn dả dạng thành dáng vẻ của tiểu Thất.....

Hắn dùng chưởng lực mở cái hộp trong tay nàng ta ra, con ngươi lạnh lẽo sâu thêm mấy phần.

—— trong hộp chính là hoa kim xà loại hoa này có khả năng xóa đi ký ức của con người, một khi trúng kỳ độc, sẽ quên hết mọi thứ, không có thuốc nào chữa được!

Sở Vân Mộ nháy mắt với Nguyên Tái, ý bảo hắn canh giữ ngoài cửa.

Sau hai tiếng thảm thiết trầm thấp, cánh tay A Nguyệt Lạp buông thõng xuống, hiện tại nàng ta đến cả hơi sức tự sát cũng không có.

Sở Vân Mộ nghịch ám tiễn trong tay, đó là đồTiểu Thất thường mang bên người, hôm nay lại dùng trên người nữ nhân hắn vô cùng chán ghét, thật là không đáng.

"Thánh nữ giáo phái ngươi tới làm cho Tiểu Thất mất trí nhớ, nhân cơ hội đưa nàng đi đến chỗ các ngươi sao, sau đó phái ngươi giả dạng thành nàng, là ai đứng sau lưng sai khiến ngươi, hả?" Ánh mắt bén nhọn của Sở Vân Mộ nhìn chằm người quỳ trên mặt đất.

A Nguyệt Lạp trầm mặc không nói, theo tin tức của thám tử báo lại, quận chúa của nước Đại Lịch theo đoàn người Tô Sách đi sứ đến Miêu Cương, đi cùng còn có hoàn tử Đạt Cửu Vi Quang của Miêu Cương.

Quận chúa Trăn Dương một mình đến đây, cho nên nàng ta cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để ra tay. Chỉ cần A Nguyệt Lạp nàng mang đầu của Sở Vân Mộ và nữ nhi của thánh nữ về cho Hoàng Thượng, nhất định Hoàng Thượng sẽ phong nàng là quốc sư!

Đây chính là nàng mơ ước nhiều năm qua của nàng ta, mắt thấy đã sắp thành công!

Nhưng..... Nhiếp Chính vương Sở Vân mộ, tại sao hắn lại ở chỗ này?

"Không nói?" Sở Vân Mộ cười lạnh, tay vung ra ám tiễn đâm vào chân trái của nàng ta.

A Nguyệt Lạp nhịn đau, mở miệng nói: "Là Hoàng Thượng phái ta tới, Nhiếp Chính vương hẳn biết, Hoàng Thượng mê luyến thánh nữ thần vu hai mươi mấy năm, hôm nay cầu cũng không được, cho nên đánh chủ ý lên con gái người. Không chiếm được thánh nữ thần vu, Hoàng Thượng muốn có được con gái của thánh nữ! Ta là thủ hạ của thánh nữ, đương nhiên sẽ không hại Vương Phi."

Nhìn thấy trầm tư trong mắt Sở Vân Mộ, A Nguyệt Lạp tiếp tục nói: "Không bằng chúng ta làm một giao dịch, ta tiết lộ kế hoạch của Hoàng Thượng cho ngươi biết...ngươi thả ta rời đi."

Sở Vân Mộ ngồi trên ghế, ly trong tay hắn bị bóp vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu tươi từ lòng bàn tay chảy ra, trong lòng hắn dâng lên vô hạn thù hận.....

Khi mẫu phi hắn ở trước mặt hắn bị lột da róc thịt, xương cốt bị mài vụn làm thành hạt châu, hình ảnh máu thịt be bét, chính là ác mộng quấn lấy hắn hằng đêm!

Người bị giết là Hoàng Hậu nước Tuyền Ki, chỉ còn mỗi lão hoàng đế được giữ lại, để cho hắn bị dày vò trong ốm đau và khổ sở khi bị mất đi người thân.

Loại đau đớn khổ sở này còn hơn cả cái chết, một người không thể chịu đựng nhất là khi phải trải qua cô độc trong thời gian dài, mà Sở Vân Mộ từng trải qua sự cô độc này đến hai đời.....

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu, không bao lâu nữa hắn sẽ nắm giữ nước Tuyền Ki trong tay mình, khiến lão hoàng đế nếm thử mùi vị nước mất nhà tan.....

Sở Vân Mộ ngước mắt nhìn: "Ngươi cho rằng Bổn Vương không biết chút nào sao? Ngươi nghĩ hết biện pháp lấy lòng lão hoàng đế, cũng chỉ muốn có được địa vị cao hơn. Giao dịch? Chuyện Bổn Vương ghét nhất chính là giao dịch, nhất là làm giao dịch với một người không còn tác dụng, ngươi không có tư cách bàn giao dịch với Bổn Vương!"

"A ——!" Vẻ mặt A Nguyệt Lạp dữ tợn, đùi phải của nàng ta cũng bị ám tiễn đâm xuyên qua!

"Đây là nợ ngươi phải trả cho Bổn Vương, tâm tình tốt đẹp vào ngày cưới của Bổn Vương chính là bị các ngươi làm hỏng." Sở Vân Mộ nắm lấy một ám tiễn khác, lần này đâm vào xương bả vai của nàng ta.

"Đây là tội của ngươi gây ra cho Tiểu Thất, ngươi hại nàng ở trong động băng một ngày một đêm, tội đáng chết vạn lần....." Sở Vân Mộ ưu nhã nói.

Con ngươi âm lãnh của hắn nhìn chằm chằm A Nguyệt Lạp, khóe môi nâng lên lộ vẻ khát máu: "Trước đây ngươi bắt tiểu Thất của Bổn Vương đi, muốn dùng thần vu đã mất hòng khuyên nàng trở về nhận lấy vị trí thánh nữ, đáng tiếc Tiểu Thất không có ngốc như vậy, không để mình bị đẩy vào trong bẫy của ngươi. Sau đó ngươi lại muốn trà trộn vào đây, nghĩ biện pháp giết chết Bổn Vương, muốn lần nữa mang Tiểu Thất đi. Ý nghĩ của ngươi thật hoàn mỹ, chỉ là hôm nay bị Bổn Vương bắt gặp, yên tâm, Bổn Vương nhất định sẽ cho ngươi chết không được tử tế....."

Hắn sao có thể bỏ qua cho người muốn tổn thương tiểu Thất của hắn!

Trong tay Sở Vân Mộ bỗng dưng có thêm một viên thuốc màu xanh đậm, con ngươi lạnh nhạt hơi nâng lên: "Đây chính là hạt giống của dây mây quỷ, ăn nó đi, hạt giống này sẽ nhanh chóng nảy mầm trong cơ thể ngươi, cắn nuốt da thịt của ngươi, cuối cùng ngươi sẽ trở thành một quái vật ăn thịt dữ tợn, dây mây sẽ mọc ra dưới chân ngươi, cho đến khi máu thịt hòa thành một thể với dây mây..... đến lúc ấy ngươi chỉ còn lại lớp da người....."

A Nguyệt Lạp run rẩy liên tiếp lui về phía sau, người này quá đáng sợ!

Thủ đoạn của hắn tàn nhẫn cực điểm, y nhất định chính là ma quỷ!

"Chỉ là trước đây, Bổn Vương muốn dùng gậy ông đập lưng ông, trước tiên để ngươi nếm thử mùi vị của hoa kim xà."

Sở Vân Mộ cười lạnh khoát tay, hai ám vệ nghe lệnh đi vào.

"Không..... van cầu ngươi, đừng!" A Nguyệt Lạp trừng lớn đôi mắt, bị ám vệ ép nuốt vào hai viên thuốc.....

Cảm giác đau nhức truyền đến, ngay cả hơi sức kêu la nàng ta cũng không còn, nàng không cam lòng, rõ ràng chỉ kém một bước nữa nàng ta sẽ trở thành quốc sư nước Tuyền Ki!

Tại sao!

"Ngươi sai là bởi vì ngươi dám tính kế với thê tử của Bổn Vương." Sở Vân Mộ cười lạnh nói.

"Tặng nàng ta đến hoàng cung Tuyền Ki, một quái vật cả người đều là máu, cso một hộ pháp xấu xí như yêu quái, lão hoàng đế nhất định sẽ rất kinh ngạt." Sở Vân Mộ lạnh lùng bỏ lại một câu, ưu nhã phẩy tay áo bỏ đi.....

**

Mộc Thất như có điều suy nghĩ trở về phòng, trong đầu có quá nhiều để nàn phải nghi ngờ.

Ban đầu ở Nhiếp Chính vương phủ, Ám Dạ bị thập tam sát bao vây tầng tầng, đến tột cùng là người nào dưới tình huống như vậy có thể cứu Ám Dạ đi?

Mà hôm nay khi dưới nước xuất hiện người mặc áo đen lẫn quạ đen máu có chứa thất tâm cổ, làm cho Mộc Thất cảm thấy giống như có người ở khắp nơi đang theo dõi mình.

Như có người luôn sẵn sàng bao vây bất cứ lúc nào cũng có thể dồn mình vào chỗ chết.....

Những người này là uy hiếp đối với nàng và A Sở nhất định phải nhanh chóng moi ra!

"Nước nóng đã chuẩn bị xong rồi, bên trong có thêm mấy vị thảo dược an thần , hôm nay tiểu thư bị lạnh, đi vào tắm ngăm nước nóng thôi." Trầm Hạ nhìn Mộc Thất vuốt cằm nói.

"Tiểu thư, sắc mặt của người kém như vậy, có phải do người không quen đi thuyền? Ta đi tìm đại phu xem giúp tiểu thư một chút!" Trầm Xuân nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía, không khỏi lo lắng.

"Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là được." Mộc Thất vỗ vỗ ả vai Trầm Xuân: "Lại nói ta chính là một đại phu, đối với mình thân thể của mình rất rõ ràng, ta có chút mệt mỏi, các ngươi đi về trước đi."

Mộc Thất vuốt vuốt đầu, hôm nay nhảy vào nươc sông lạnh lẽo một lúc lâu, lại bị A Sở giằng co một lúc, thân thể chịu không nổi.

Nàng khép cửa phòng lại, đi tới sau tấm bình phong cởi vạt áo xuống, chỉ mặc áo lót, vấn tóc lên đỉnh đầu, đang định bước về phía thùng nước tắm.....

Đột nhiên, đôi tay từ phía sau đặt lên hông của nàng, hương sen thoang thoagr làm nàng gỡ bỏ đề phòng.

Sở Vân Mộ cúi đầu tựa vào vai Mộc Thất, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Mộc Thất sờ sờ tóc hắn vẫn còn ướt, khóe môi mang theo vài phần nụ cười, mặc hắn ôm mình như vậy.

Nàng còn nhớ mình lần đầu nhìn thấy A Sở chính là lúc bị người của hắn trói lại mang đến Vân Từ sơn trang.

Thời điểm đó Sở Vân Mộ là một người kiêu ngạo không ai bì nổi, nhưng sau đó nàng mới dần dần phát hiện ra, sự mạnh mẽ cường đại của hắn chỉ là lớp vỏ bao bọc cho một nôi tâm mềm mại.

"Tiểu Thất." Sở Vân Mộ vùi đầu vào tóc của Mộc Thất, nhẹ giọng kêu.

"Ừ."

"Tiểu Thất."

"Hả?"

"Tiểu Thất..... Bổn Vương không cho phép nàng rời khỏi ta!" Sở Vân Mộ giống như bá đạo ra lệnh.

Mộc Thất bị hắn gọi không hiểu ra sao, cười cười từ một bên lấy một cái khăn lông, giúp hắn lau tóc, cười nói: "A Sở nhà chúng ta từ khi nào thì lại giống như nàng dâu nhỏ, ta tới Miêu Cương, chàng cũng theo đến Miêu Cương, ta ở ngay trước mắt chàng, có thể chạy đi đâu?"

Sở Vân Mộ mới vừa đụng phải A Nguyệt Lạp, đã ngâm trong thùng tắm một lúc lâu khi cảm thấy khá hơn mới bước ra ngoài.

Hắn không muốn nói chuyện này cho Tiểu Thất biết, Tiểu Thất có hắn là đủ rồi, chuyện của thánh nữ thần vu mang đến cho nàng phiền phức, chắc chắn hắn sẽ vì nàng giải quyết toàn bộ.

"Bổn Vương chỉ sợ tên Tô Sách kia ở trước mặt Tiểu Thất phát sáng đủ lâu, ngày nào đó lại có thể xông vào lòng của nàng." Sở Vân Mộ híp mắt phượng nói.

Mộc Thất cười khúc khích, nhà nàng A Sở ghen dáng vẻ thật là đáng yêu.....

Nàng mở bàn tay thon dài của Sở Vân Mộ ra, ngón tay ở trong không khí quơ quơ, giống như là thả thứ gì đó vào lòng bàn tay của hắn.

"Đây chính là chìa khóa mở tâm của bản quận chúa, hiện tại giao cho mỹ nhân ngươi, hiện tại trong lòng bản quận chúa chỉ có một người là ngươi, có thể chứ?" Mộc Thất cười nói.

Sở Vân Mộ nhìn bàn tay trắng thuần nhỏ bé đặt trong tay mình, khóe miệng chậm rãi nâng lên.

Tiểu Thất của hắn, là bảo bối của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Chân tâm của Cửu công chúa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Một đêm này, Sở Vân Mộ ôm cơ thể nhỏ nhắn ấm áp của Mộc Thất ngủ đặc biệt an ổn ——

Vô số ngày đêm trước đây, hắn đều bị cơn ác mộng máu tươi đầm đìa dây dưa, trong mộng ánh mắt tuyệt vọng và không cam lòng của mẫu phi giống như băng nhọn, ghim sâu trong lòng hắn.....

Tối nay trong mộng, hắn mơ thấy dung nhan rực rỡ của tiểu Thất.

Lúc mới gặp nàng, nàng giống như ánh mặt trời chiếu sáng, dần dần, băng giá lạnh lẽo trong lòng hắn tan ra, cho đến cuối cùng ngàn dặm hàn băng cũng hóa thành hồ nước…...

Trời chưa sáng, Sở Vân Mộ hơi hí ra mắt phượng, nâng lên khóe môi, nhẹ nhàng nhìn ngắm dung nhan đang ngủ của Mộc Thất, giúp nàng dịch góc chăn, mới chậm rãi ra khỏi phòng.

Ám vệ canh giữ ở cửa ngạc nhiên phát hiện, gia vì không muốn làm kinh động đến Vương Phi đang ngủ, thế nhưng dùng khinh công bay ra khỏi phòng!

Hôm sau giờ Thìn, đội ngũ đi sứ của nước Đại Lịch đã đến Miêu Cương.

Dân chúng Miêu Cương đứng hai bên bờ sông chào đón, hại vị vu sư tượng trưng cho vương quyền đều đến đây đón.

Ánh mắt của Mộc Thất không ngừng quan sát hai người mặc áo tím, trên mặt mang theo mặt nạ, nàng nhận thấy ánh nhìn nguy hiểm từ ánh mắt của hai người kia mang đến.

Nàng lưu ý tay của hai vị phù thủy, một cánh tay của Ám Dạ bị A Sở chặt đứt, người mất đi một cánh tay rất dễ nhận biết, mà hai người này đều không phải là hắn.

Nhưng nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua với vu sư Miêu Cương, trừ Ám Dạ, nàng với những người này không cừu không oán, theo lý thuyết chỉ có Ám Dạ khi nhìn nàng mới có ánh mắt thù hận như vậy.

Như vậy hai vị vu sư này là ai?

Bọn họ nhất định có quan hệ không tầm thường với Ám Dạ, không thể không phòng.....

Sở Vân Mộ khẽ ra dấu một cái, Nguyên Tái lập tức nhẹ nhàng biến mất trong nhóm người, đi điều động nhân thủ trong phân đàn của thập tam sát ở Miêu Cương.

Thủ hạ thập tam sát của Nhiếp Chính Vương phân bố khắp bốn nước, phụ trách thăm dò tin tức và thi hành ám sát, hàng động của bốn nước đều nằm trong lòng bàn tay của Sở Vân Mộ.

Đến vương cung, một nữ tử mặc trang phục dị tộc, nữ tử cao gầy thanh lệ dẫn đầu một nhóm người hành lễ nói: "Tham kiến chư vị sứ giả đại nhân, hoan nghênh Vi Quang Vương Tử trở về. Ta là ngự tiền nữ quan Vân Lăng, vương thượng bị bệnh liệt giường, không thể nghênh đón, cử ta đến đưa mọi người về nơi nghỉ ngơi, xin mời đi theo ta."

Chỗ ở của sứ thần được an bài ở nơi có vị trí tốt nhất trong vương cung.

Mộc Thất lặng lẽ đụng đụng, lại đụng đụng, ở cùng một khu với Sở Vân Mộ chỉ cách nhau một bức tường

Vừa đặt chân, Vân Lăng chợt gọi Mộc Thất, cung kính hỏi "Trăn Dương quận chúa, vương thượng sớm nghe nói về y thuật vi diệu của quận chúa, có thể cải tử hoàn sinh, cho nên hôm nay phái ta tới muốn mời quận chúa xem bệnh cho vương thượng, không biết quận chúa có đồng ý hay không?"

Mộc Thất xoay xoay ly trà trong tay, trước đây chưa từng nghe thấy tin tức Miêu Cương vương bị bệnh, tại sao vừa đến Miêu Cương đã nghe được tin hắn bị bệnh?

Ngược lại nàng rất tò mò, trong hồ lô của Miêu Cương vương bán thuốc gì…..

"Được, Trăn Dương cung kính không bằng tuân mệnh." Mộc Thất cười nhạt một tiếng.

Trong sân bên cạnh, Sở Vân Mộ uy nghiêm lãnh ngạo dựa vào chỗ ngồi, mắt phượng khẽ nheo lại.

Một nam tử tướng mạo tuấn tú quỳ xuống hành lễ: "Thuộc Nguyên Nhạc, tham kiến gia!"

"Đứng lên đi." Sở Vân Mộ mở mắt ra: "Ngươi ở Miêu Cương lâu nay, có thể thăm dò ra động tĩnh gì của Miêu Cương vương không?"

"Khởi bẩm gia, Miêu Cương vương những năm gần đây trọng dụng vu sư, xây dựng thánh đàn, một lòng theo đuổi trường sinh bất lão." Nguyên Nhạc nói.

Sở Vân Mộ đặt tay lên bàn, ngừng một chút nói: "Gần đây có tin tức của quốc sư Ám Dạ hay không?"

"Quốc sư mấy ngày nay biến mất trong vương cung, cũng không ai biết hắn đi đâu, chỉ là trong ngày thường quốc sư cũng thường hay xuất cung, từ chỗ Miêu Cương vương cũng không có đầu mối gì."

Nguyên Tái canh giữ trên nóc nhà bỗng đi vào nói: "Gia, Miêu Cương vương lấy lý do chuẩn bệnh muốn mang vương phi đi."

Sắc mặt của Sở Vân Mộ lạnh xuống, "Phái người theo sau, nếu Miêu Cương vương dám đụng tới một sợi tóc của nàng, lập tức động thủ!"

"Vâng" Nguyên Tái thấy vẻ mặt âm trầm của Sở Vân Mộ, chỉ có việc liên quan đến vương phi, mới khiến vương gia để tâm đến

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Sinh nhật của Thập Lục, quý trọng người trước mắt

Editor: Hoa Trong Tuyết

Thập Lục lấy thuốc trị thương từ trong ngực ra, chăm chú nhìn nữ tử trước mặt trong mắt nhiều thêm mấy tia đau lòng: "Tới đây, ta giúp ngươi băng bó. . . . ."

Nam Cung Tuyết dấu đôi tay sau lưng, vội vã nói: "Không được, nến sắp cháy hết, trước tiên ngươi phải ước nguyện đã!"

Thập Lục nhìn bánh ngọt tinh xảo trên bàn, thật sự không thể cãi lại nàng, chỉ có thể gật đầu.

Hắn ngồi bên cạnh Nam Cung Tuyết, nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực ——

Những năm gần đây, mỗi khi Thất tỷ làm sinh nhật cho hắn, Thất tỷ đều nói với hắn, nên vì mình mà ước nguyện.

Nhưng hắn nghĩ không ra mình thật sự mong muốn điều gì, hắn chỉ là một sát thủ, giống như rất nhiều người xem trọng hắn, nhưng với hắn mà nói những người này cũng không có mấy liên quan. . . . . .

Nhưng tại sao hôm nay khi hắn nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Cửu công chúa dung nhan như hoa nụ cười sán lạn?

Thế gian này, người quan tâm đến hắn nhiều như vậy, trừ Thất tỷ, cũng chỉ có nàng. . . . . .

Nghĩ tới đây, trong vô thức khóe môi Thập Lục cong lên một đường cong rất nhỏ.

Hắn lặng lẽ ước nguyện: hi vọng nữ tử này mãi là một người thiên chân vô tà, hi vọng cuộc sống của nàng luôn vui vẻ hạnh phúc

Nam Cung Tuyết chống cằm đến gần Thập Lục, nhân lúc ánh nến sáng rõ lẳng lặng nhìn dáng vẻ của hắn: sống mũi của hắn rất cao, mặt mày như vẽ, mi như lông vũ cong vút lên, rất đáng yêu, gương mặt ửng đỏ, nhất là miệng của hắn, thật mỏng mềm nhũn, giống như là cánh hoa, không biết khi sờ lên sẽ có cảm giác gì. . . . . .

Không ngờ khi hắn cười lên lại đẹp như vậy, Mộc tỷ tỷ đã từng nói với nàng, chỉ cần nàng thật tâm chờ đợi, nhất định một ngày nào đó Thập Lục sẽ buông bỏ những boăn khoăn trong lòng đến bên cạnh nàng.

Như vậy, nhất định nàng sẽ chờ đến ngày ấy, cho dù năm năm, mười năm. . . . . .

Nam Cung Tuyết nhẹ nhàng nâng tay phải lên, đầu ngón tay chạm vào cánh môi môi của Thập Lục, giống như chạm phải luồng điện người lập tức nhảy lên!

Nàng nhìn chằm chằm ngón tay của mình, thì ra môi hắn giống như nàng tưởng tượng, sờ rất thoải mái.

Gương mặt nàng nóng lên, tim đập nhanh hơn, đây là chuyện gì xảy ra?

Thập Lục bị nàng chạm vào, lập tức mở mắt, đập vào mắt là hình ảnh Cửu công chúa như con mèo nhỏ đang xù lông.

"Cửu công chúa, xảy ra chuyện gì?" Thập Lục không rõ chân tướng hỏi.

"Không có. . . . . không có việc gì." Nam Cung Tuyết cúi đầu, dưới chân vẽ vài vòng.

Thập Lục thổi tắt ngọn nến, cầm tay của nàng lên nói: "Nguyện vọng cũng ước xong rồi, có thể để ta giúp ngươi băng bó được chưa?"

Nam Cung Tuyết đỏ mặt không nói lời nào, kinh ngạc nhìn chằm chằm Thập Lục đang giúp nàng bôi thuốc lên vết thương trên tay, ngón tay của hắn thon dài, mang theo hơi lạnh, chạm vào bàn tay nàng, giống như xoa đi toàn bộ đau đớn.

"Đau không?" Thập Lục không cẩn thận dùng nhiều sức, vội vàng hỏi.

"Không đau chút nào, ta mong sao vết thương lâu lành một chút, như vậy mỗi ngày Thập Lục ca ca có thể giúp ta bôi thuốc!" Nam Cung Tuyết mở lớn hai mắt nói.

Thập Lục dừng tay lại, cười cười, thuận miệng nói: "Thuốc này dùng để khép miệng vết thương rất tốt, ngày mai đã có thể kết vảy. Cửu công chúa muốn cùng ta cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng làm ra việc tổn thương tới mình."

"Thật?" Nam Cung Tuyết lên trước cọ xát, ngẩng đầu lên nhìn Thập Lục, trong con ngươi tràn đầy vui mừng: "Thập Lục ca ca đồng ý cùng với ta? Thật tốt quá, cho dù là một ngày cũng tốt, ta muốn dẫn ngươi đi đến những nơi tốt nhất!"

Trong mắt Thập Lục mang theo vài tia cưng chiều, cười tươi như hoa: "Được, ngày mai ta nhất định sẽ thực hiện đúng ước hẹn với Cửu công chúa."

"Một lời đã định!"

"Một lời đã định. . . . . ."

Nam Cung Tuyết nhào vào trong ngực Thập Lục, vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn, nhìn trên trời ánh trăng sáng rõ, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. . . . . .

Thập Lục lần đầu bị nữ hài tử ôm, tay của hắn mất tự nhiên lửng lơ trong không khí, không biết nên để nơi đâu.

Vài sợi tóc của nàng rơi trên mặt hắn, ấm áp mềm mại, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Hắn cười nhạt một tiếng, đôi tay dần dần đặt ở trên lưng của nàng.

Ngày hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của hắn, hắn học xong ôm, và biết quý trọng một người. . . . . .

**

Ngay đêm đó, Thập Lục đưa Nam Cung Tuyết trở về, sâu đó một mình trở lại nơi mình ở.

Trước mặt xuất hiện một người mặc y phục màu đen, nữ tử đứng ở cửa tóc đen nhánh bới thành búi cao trên đỉnh đầu, quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lẽo nhiều năm qua vẫn không thay đổi.

"U, đây không phải là thống lĩnh Trầm Đông sao? Thống lĩnh Trầm Đông nhiều năm chưởng quản mật thám của Trầm Hương cát, xưa nay cực ít lộ diện, cơn gió nào đưa ngươi đến đây?" Thập Lục vòng hai tay trong ngực người dựa vào tường, nghênh ngang cười nói.

Trầm Đông nháy mắt, trong tay Thập Lục bỗng có thêm một mật hàm, không chút biểu cảm nói: "Đây là tin tức thám tử ở Miêu Cương thăm dò được, quốc sư Ám Dạ trở đã trở lại vương cung Miêu Cương, lúc nào cũng có thể tạo ra uy hiếp voi cát chủ. Bốn vị trưởng lão mệnh ta nhắn nhủ cho ngươi, lập tức chạy tới vương cung Miêu Cương tìm được Ám Dạ, vì phải giải trừ nguyền rủa trên người cát chủ, cần phải giữ lại tính mệnh của hắn."

Dứt lời, Trầm Đông như một cái bóng trong đêm tối, biến mất trước mắt Thập Lục

Nàng là người lớn tuổi nhất trong bốn tỷ muội, mười mấy năm trước cùng nhau gia nhập Trầm Hương cát thì các trưởng lão phải chọn một người trong số họ trở thành mật thám.

Mật thám có chức trách nặng nhất, cũng nguy hiểm nhất, huấn luyện cực kỳ tàn khốc, phụ trách thi hành nhiệm vụ bí ẩn nhất, không lộ diện trước mặt người khác.

Trưởng tỉ như mẹ, làm đại tỷ trong bốn tỷ mụi, Trầm Đông cùng ba muội muội ra mắt trưởng lão, trở thành mật thám của Trầm Hương Các.

Từ đó về sau, Trầm Đông chưa từng gặp lại ba người các nàng.

Biết các nàng an ổn ở bên cạnh các chủ, nàng cũng yên tâm.

Cho nên, nàng không hối hận về chọn lựa nhiều năm trước của mình. . . . . .

Thập Lục mở mật hàm ra, bên trong có ghi chép chi tiết bản đồ vương cung của Miêu Cương có bố trí địa cung và ám vệ, còn có vị trí của thủ hạ thật ra chính là Ám Dạ xuất hiện.

Trên bản đồ điểm đỏ dày đặc nhất là nơi phía dưới là một địa cung, như vậy bên dưới chính là hang ổ của Ám Dạ. . . . . .

Xưa nay trí nhớ của Thập Lục rất tốt, chỉ trong chốc lát, hắn đã ghi nhớ bản đồ trong đầu mình.

Sau đó vận nội lục trên đầu ngón tay, thiêu bản đồ thành tro tàn.

Hắn có khả năng di thuấn, chỉ trong chốc lát đã có thể tiến vào vương cung Miêu Cương. . . . . .

Thừa dịp ban đêm, Thập Lục đã đi đến vương cung của Miêu Cương vương.

Ám Dạ đã hiện thân, sự xuất hiện của hắn ta sẽ uy hiếp rất lớn đến Thất tỷ, không thể không trừ!

Vương cung của Miêu Cương vương vô cùng nguy hiểm, nhiệm vụ lần này của hắn chỉ có thể thành công, bởi vì hắn đã đồng ý với Cửu công chúa, ngày mai gặp ở Lan Đình, quyết không thể thất tín!

--- ------ BỔ SUNG THÊM --- ------

☆, Chương 35: Sinh nhật của Thập Lục, quý trọng người trước mắt.

Editor: Hoa Trong Tuyết

Thập Lục lấy thuốc trị thương từ trong ngực ra, chăm chú nhìn nữ tử trước mặt trong mắt nhiều thêm mấy tia đau lòng: "Tới đây, ta giúp ngươi băng bó. . . . . ."

Nam Cung Tuyết dấu đôi tay sau lưng, vội vã nói: "Không được, nến sắp cháy hết, trước tiên ngươi phải ước nguyện đã!"

Thập Lục nhìn bánh ngọt tinh xảo trên bàn, thật sự không thể cãi lại nàng, chỉ có thể gật đầu.

Hắn ngồi bên cạnh Nam Cung Tuyết, nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực ——

Những năm gần đây, mỗi khi Thất tỷ làm sinh nhật cho hắn, Thất tỷ đều nói với hắn, nên vì mình mà ước nguyện.

Nhưng hắn nghĩ không ra mình thật sự mong muốn điều gì, hắn chỉ là một sát thủ, giống như rất nhiều người xem trọng hắn, nhưng với hắn mà nói những người này cũng không có mấy liên quan. . . . . .

Nhưng tại sao hôm nay khi hắn nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Cửu công chúa dung nhan như hoa nụ cười sán lạn?

Thế gian này, người quan tâm đến hắn nhiều như vậy, trừ Thất tỷ, cũng chỉ có nàng. . . . . .

Nghĩ tới đây, trong vô thức khóe môi Thập Lục cong lên một đường cong rất nhỏ.

Hắn lặng lẽ ước nguyện: hi vọng nữ tử này mãi là một người thiên chân vô tà, hi vọng cuộc sống của nàng luôn vui vẻ hạnh phúc

Nam Cung Tuyết chống cằm đến gần Thập Lục, nhân lúc ánh nến sáng rõ lẳng lặng nhìn dáng vẻ của hắn: sống mũi của hắn rất cao, mặt mày như vẽ, mi như lông vũ cong vút lên, rất đáng yêu, gương mặt ửng đỏ, nhất là miệng của hắn, thật mỏng mềm nhũn, giống như là cánh hoa, không biết khi sờ lên sẽ có cảm giác gì. . . . . .

Không ngờ khi hắn cười lên lại đẹp như vậy, Mộc tỷ tỷ đã từng nói với nàng, chỉ cần nàng thật tâm chờ đợi, nhất định một ngày nào đó Thập Lục sẽ buông bỏ những boăn khoăn trong lòng đến bên cạnh nàng.

Như vậy, nhất định nàng sẽ chờ đến ngày ấy, cho dù năm năm, mười năm. . . . . .

Nam Cung Tuyết nhẹ nhàng nâng tay phải lên, đầu ngón tay chạm vào cánh môi môi của Thập Lục, giống như chạm phải luồng điện người lập tức nhảy lên!

Nàng nhìn chằm chằm ngón tay của mình, thì ra môi hắn giống như nàng tưởng tượng, sờ rất thoải mái.

Gương mặt nàng nóng lên, tim đập nhanh hơn, đây là chuyện gì xảy ra?

Thập Lục bị nàng chạm vào, lập tức mở mắt, đập vào mắt là hình ảnh Cửu công chúa như con mèo nhỏ đang xù lông.

"Cửu công chúa, xảy ra chuyện gì?" Thập Lục không rõ chân tướng hỏi.

"Không có. . . . . không có việc gì." Nam Cung Tuyết cúi đầu, dưới chân vẽ vài vòng.

Thập Lục thổi tắt ngọn nến, cầm tay của nàng lên nói: "Nguyện vọng cũng ước xong rồi, có thể để ta giúp ngươi băng bó được chưa?"

Nam Cung Tuyết đỏ mặt không nói lời nào, kinh ngạc nhìn chằm chằm Thập Lục đang giúp nàng bôi thuốc lên vết thương trên tay, ngón tay của hắn thon dài, mang theo hơi lạnh, chạm vào bàn tay nàng, giống như xoa đi toàn bộ đau đớn.

"Đau không?" Thập Lục không cẩn thận dùng nhiều sức, vội vàng hỏi.

"Không đau chút nào, ta mong sao vết thương lâu lành một chút, như vậy mỗi ngày Thập Lục ca ca có thể giúp ta bôi thuốc!" Nam Cung Tuyết mở lớn hai mắt nói.

Thập Lục dừng tay lại, cười cười, thuận miệng nói: "Thuốc này dùng để khép miệng vết thương rất tốt, ngày mai đã có thể kết vảy. Cửu công chúa muốn cùng ta cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng làm ra việc tổn thương tới mình."

"Thật?" Nam Cung Tuyết lên trước cọ xát, ngẩng đầu lên nhìn Thập Lục, trong con ngươi tràn đầy vui mừng: "Thập Lục ca ca đồng ý cùng với ta? Thật tốt quá, cho dù là một ngày cũng tốt, ta muốn dẫn ngươi đi đến những nơi tốt nhất!"

Trong mắt Thập Lục mang theo vài tia cưng chiều, cười tươi như hoa: "Được, ngày mai ta nhất định sẽ thực hiện đúng ước hẹn với Cửu công chúa."

"Một lời đã định!"

"Một lời đã định. . . . . ."

Nam Cung Tuyết nhào vào trong ngực Thập Lục, vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn, nhìn trên trời ánh trăng sáng rõ, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. . . . . .

Thập Lục lần đầu bị nữ hài tử ôm, tay của hắn mất tự nhiên lửng lơ trong không khí, không biết nên để nơi đâu.

Vài sợi tóc của nàng rơi trên mặt hắn, ấm áp mềm mại, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Hắn cười nhạt một tiếng, đôi tay dần dần đặt ở trên lưng của nàng.

Ngày hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của hắn, hắn học xong ôm, và biết quý trọng một người. . . . . .

**

Ngay đêm đó, Thập Lục đưa Nam Cung Tuyết trở về, sâu đó một mình trở lại nơi mình ở.

Trước mặt xuất hiện một người mặc y phục màu đen, nữ tử đứng ở cửa tóc đen nhánh bới thành búi cao trên đỉnh đầu, quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lẽo nhiều năm qua vẫn không thay đổi.

"U, đây không phải là thống lĩnh Trầm Đông sao? Thống lĩnh Trầm Đông nhiều năm chưởng quản mật thám của Trầm Hương cát, xưa nay cực ít lộ diện, con gió nào đưa ngươi đến đây?" Thập Lục vòng hai tay trong ngực người dựa vào tường, nghênh ngang cười nói.

Trầm Đông nháy mắt, trong tay Thập Lục bỗng có thêm một mật hàm, không chút biểu cảm nói: "Đây là tin tức thám tử ở Miêu Cương thăm dò được, quốc sư Ám Dạ trở đã trở lại vương cung Miêu Cương, lúc nào cũng có thể tạo ra uy hiếp voi cát chủ. Bốn vị trưởng lão mệnh ta nhắn nhủ cho ngươi, lập tức chạy tới vương cung Miêu Cương tìm được Ám Dạ, vì phải giải trừ nguyền rủa trên người cát chủ, cần phải giữ lại tính mệnh của hắn."

Dứt lời, Trầm Đông như một cái bóng trong đêm tối, biến mất trước mắt Thập Lục

Nàng là người lớn tuổi nhất trong bốn tỷ muội, mười mấy năm trước cùng nhau gia nhập Trầm Hương cát thì các trưởng lão phải chọn một người trong số họ trở thành mật thám.

Mật thám có chức trách nặng nhất, cũng nguy hiểm nhất, huấn luyện cực kỳ tàn khốc, phụ trách thi hành nhiệm vụ bí ẩn nhất, không lộ diện trước mặt người khác.

Trưởng tỉ như mẹ, làm đại tỷ trong bốn tỷ mụi, Trầm Đông cùng ba muội muội ra mắt trưởng lão, trở thành mật thám của Trầm Hương Các.

Từ đó về sau, Trầm Đông chưa từng gặp lại ba người các nàng.

Biết các nàng an ổn ở bên cạnh các chủ, nàng cũng yên tâm.

Cho nên, nàng không hối hận về chọn lựa nhiều năm trước của mình. . . . . .

Thập Lục mở mật hàm ra, bên trong có ghi chép chi tiết bản đồ vương cung của Miêu Cương có bố trí địa cung và ám vệ, còn có vị trí của thủ hạ thật ra chính là Ám Dạ xuất hiện.

Trên bản đồ điểm đỏ dày đặc nhất là nơi phía dưới là một địa cung, như vậy bên dưới chính là hang ổ của Ám Dạ. . . . . .

Xưa nay trí nhớ của Thập Lục rất tốt, chỉ trong chốc lát, hắn đã ghi nhớ bản đồ trong đầu mình.

Sau đó vận nội lục trên đầu ngón tay, thiêu bản đồ thành tro tàn.

Hắn có khả năng di thuấn, chỉ trong chốc lát đã có thể tiến vào vương cung Miêu Cương. . . . . .

Thừa dịp ban đêm, Thập Lục đã đi đến vương cung của Miêu Cương vương.

Ám Dạ đã hiện thân, sự xuất hiện của hắn ta sẽ uy hiếp rất lớn đến Thất tỷ, không thể không trừ!

Vương cung của Miêu Cương vương vô cùng nguy hiểm, nhiệm vụ lần này của hắn chỉ có thể thành công, bởi vì hắn đã đồng ý với Cửu công chúa, ngày mai gặp ở Lan Đình, quyết không thể thất tín!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Quỷ kế của Miêu Cương vương

Editor: Hoa Trong Tuyết

"Cô biết trong tay quận chúa có một thần đỉnh luyện đan, Cô đang tìm kiếm phương pháp trường sinh bất lão, cần quận chúa giúp một tay. Nếu chuyện thành, cô sẽ giúp ngươi giải nguyền rủa, quân vô hí ngôn. . . . . ." Miêu Cương vương vuốt ve một lò lửa nhỏ màu đen trong tay, chậm rãi nói.

Mộc Thất cười lạnh, chậm rãi mở miệng: "Nhưng mà, cam kết loại này, ta nghĩ tận mắt nhìn thấy mới tin được."

"Quận chúa quả nhiên là một người thông minh." Miêu Cương vương có nhiều ý vị vuốt râu, nâng tay phải lên, lúc này, lúc này một người cả người mặc y phục màu đen từ sau lưng hắn bước ra.

Người này chính là —— quốc sư Ám Dạ!

Mộc Thất chú ý tới hai tay của hắn, rõ ràng hoàn hảo như thường, nhưng rõ ràng trước đây A Sở đã chặt đứt một cánh tay của hắn!

"Quốc sư Ám Dạ, tham kiến Trăn Dương Quận chúa. . . . . ." Ám Dạ khẽ nâng lên khóe môi, ánh mắt âm mị rơi trên người Mộc Thất, mang theo vài phần giảo hoạt.

Miêu Cương vương lấy ra một quyển tơ lụa, đẩy tới trước mặt Mộc Thất nói: "Quốc sư chính là người duy nhất trên cõi đời này có thể cởi được nguyền rủa trên người ngươi, chỉ cần ngươi có thể giúp Cô luyện ra thuốc trường sinh bất lão, Cô chắc chắn nói được làm được, để hắn giúp ngươi cởi bỏ nguyền rủa. Miêu Cương ta có một khế ước với vu sư, chỉ cần ngươi để máu của mình rơi vào trên cuốn lụa này, sau đó từng người nói ra lời thề, sẽ có hiệu lực với vu sư. Nếu thất tín cơ thể sẽ bị vạn độc cắn nuốt, cho đến khi không chịu nổi khổ sở đau đớn chết đi, cũng không có thuốc nào chữa được."

Hắn nhẹ nhàng mở mảnh lụa ra, sâu xa nói: "Dùng cổ này làm chứng, Quận chúa cảm thấy thế nào?"

Mảnh lụa mày xanh hiện đến trước mặt Mộc Thất, mảnh lụa giống như có thể di chuyển, phát ra ánh sáng nhạt, giống như hồ nước nhộn nhạo dưới bóng đêm.

Dùng cổ trùng cộng sinh với một vật, Mộc Thất đã từng nhìn thấy trong sách cổ, hôm nay tận mắt nhìn thấy, không ngờ thật sự có thể làm được như vậy. . . . . .

Miêu Cương vương muốn dùng cái này kiềm chế nàng, để hắn có thể tùy ý sai khiến nàng, nhưng cố tình nàng lại là người vô cùng chán ghét khi bị kẻ khác điều khiển!

Mộc Thất ngồi đối diện Miêu Cương vương, chọt vẩy về phía mảnh lụa một nắm bột màu đỏ, mảnh lụa màu xanh lá dập dềnh như mặt nước gặp phải bột đỏ thì mãnh liệt động đậy, cuối cùng biến thành màu đen.

Độc dược sư phụ Nhiên Ông cho nàng quả nhiên khắc được trăm loại cổ trong thiên hạ!

Mộc Thất cười nhạt, phất phất bụi bặm trên người nói: "Loại vật này giống như dây thừng, trói chặt người cũng sẽ làm ảnh hưởng đến khả năng của người ta."

Miêu Cương Vương tức giận vỗ án: "Trăn Dương, ngươi như vậy là muốn cùng Cô đối địch sao?"

"Vương thượng xin bớt giận." Mộc Thất để ly trà xuống, nhàn nhã mở miệng nói: "Nếu tin tức Vương Thượng buộc ta luyện ra thuốc trường sinh truyền ra ngoài, đối với Miêu Cương cũng là chuyện tốt. . . . . ."

Miêu Cương vương tất nhiên hiểu được, nếu người trong thiên hạ đều biết, Miêu Cương vương trầm mê tìm trường sinh bất lão, không để ý quốc sự.

Trên mặt Ám Dạ là vẻ thong dong giống như đã đoán trước được kết quả, hắn ta đoán được dạng hồ ly giảo hoạt như Trăn Dương quận chúa sao có thể dễ dàng mắc câu như vật, cũng may hắn đã chuẩn bị thủ đoạn tiếp theo để đối phó.

Ám Dạ dừng một, ánh mắt tà mị đầy thù hận ghim chặt Mộc Thất, hận không thể chém nàng thành trăm mảnh.

Ngay lúc ấy gậy chống của hắn dâng lên một màn sương trắng, trong màn sương hiện lên một bóng người, hắn cười lạnh nói: "Quân chúa có biết đây là người phương nào không?"

Mộc Thất khẽ liếc, chỉ thấy trong màn sương mờ ảo có một bóng người uyển chuyển bước đến, mặc dù nhìn không rõ, nhưng nàng biết được, bóng người kia chính là nàng!

Đầu Mộc Thất Tâm căng thẳng, nàng biết nhất định Ám Dã đã nghĩ ra được biện pháp đối phó nàng, nhưng A Sở còn không biết!

Mình chính là điểm yếu của A Sở, nếu Ám Dạ dùng vu cổ tạo ra một Mộc Thất giả đi thương tổn hắn, nhất định rất dễ dàng thực hiện!

Trên mặt Mộc Thất vẫn là biểu cảm nhẹ nhàng, cười cười nói: "Không ngờ quốc sư lại có ham mê đối với bản quận chúa như vậy, chẳng lẽ ngươi thầm yêu bản quận chúa sao? Đáng tiếc ta đã có chủ rồi."

Sắc mặt Ám dạ tối sầm lại, nhếch môi cười lạnh nói: "Này là huyễn hình có dáng vẻ giống y hệt quận chú, lúc quận chúa giúp vương thượng chế thuốc, nó sẽ thay thế quận chúa, quận chúa có nghe lời hay không sẽ ảnh hưởng đến việc nó có làm tổn thương người xung quanh hay không. . . . . ."

Dứt lời, hắn đột nhiên bóp thủ trượng.

Bóng dáng giống Mộc Thất nhanh chóng bay đến, mang theo lệ khí mãnh liệt——

Mộc Thất rút đạp tuyết kiếm từ bên hông ra lại bị lệ khí bất ngờ ép lui mấy bước. . . . . .

Vừa lúc này, hào quan của ảo ảnh từ phía trên Mộc Thất đè xuống, tốc độ nhanh đến mức đến cơ hội cho nàng né tránh cũng không có!

Vèo!

Một bóng đen thoáng qua, trong mơ hồ Mộc Thất bị một lực thật mạnh kéo đi, vọt ra khỏi nội điện.

"Vương phi, đắc tội." Nguyên Trăm buông lỏng Mộc Thất ra, phất tay gọi mấy trăm sát thủ đến, chém giết với ám vệ bên cạnh Miêu Cương vương.

Sát thủ của thập tam sát tại sao lại ở đây?

Mộc Thất có chút giật mình, nhiều sát thủ như vậy, cũng không thể tự nhiên xuất hiện, A Sở thế nhưng vì nàng mà chuẩn bị rất nhiều!

"Miêu Cương vương kiêng kỵ nước Đại Lịch, vốn không định gây ra động tĩnh lớn, vương phi không cần phải lo lắng, xin mời đi theo ta." Nguyên Trăm nghiêm trang quay đầu lại nói.

Mộc Thất thu hồi kiếm, gật đầu một cái.

Trên nóc nhà, Sở Vân Mộ thản nhiên nhìn tình cảnh phía dưới, nói với sát thủ sau lưng: "Mang Ám Dạ đến, tối nay bổn vương ở đây chính là đợi hắn. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Kết giới Thủy Mạc

Editor: Hoa Trong Tuyết.

"Miêu Cương vương kiêng kỵ nước Đại Lịch, vốn không định gây ra động tĩnh lớn, vương phi không cần phải lo lắng, xin mời đi theo thuộc hạ." Nguyên Tái nghiêm trang quay đầu lại nói.

Mộc Thất theo sau lưng Nguyên Tái, không chế kinh công bay về nơi ở của sứ thần.

"Gia phân phó thuộc hạ đưa vương phi an toàn rời khỏi nơi này, mọi việc còn lại cứ giao cho gia là được rồi." dưới mặt nạ khuôn mặt Nguyên Tái hiện lên nụ cười thản nhiên, quay đầu lại hả hê nói.

Ánh mắt Mộc Thất nhìn về phía trước, giống như mơ hồ nhìn thấy một kết giới màu tím nhẹ nhàng lưu động. . . . . .

"Nguyên Tái, mau dừng lại!" Mộc Thất hình như nhận thấy có gì không đúng, lập tức kêu Nguyên Tái ——

Nhưng chân trước của Nguyên Tái đã bước vào bên trong vách tường như có như không kia, trong nháy mắt bị hút vào!

Ánh mắt Mộc Thất căng thẳng, muốn tiến lên phía trước kéo hắn về, lại có một luồng lực cực đại kéo nàng vào. . . . . .

Đây là kết giới Ám Dạ bày ra, chắc hẳn bọn họ đã vào ảo cảnh!

Trước mặt Mộc Thất và Nguyên Tái xuất hiện cảnh sắc màu trắng mờ, tất cả những đồ vật trong này đều mơ hồ, bọn họ sờ bốn phía giống như bị tường rào bao vây!

"Không nên cử động lung tung!" Mộc Thất nói khi nhìn thấy Nguyên Tái chém ra một kiếm: "Trong ảo cảnh này mỗi bước đi đều có thể đưa người vào chỗ chết, cẩn thận vẫn hơn."

Nguyên Tái tháo mặt nạ ném qua một bên, cả giận nói: " Ám Dạ đáng chết, chuyên dùng ám chiêu đùa giỡn!"

Đột nhiên, từ hư không bốn phía nhảy ra mấy trăm người áo đen, cùng nhau giơ đao chém về phía Mộc Thất.

Mộc Thất rút kiếm cùng Nguyên Tái đối lưng nghênh địch, nhưng kẻ địch giống như vô cùng đông làm cho bọn họ giết bao nhiêu vẫn không hết. . . . . .

**

Trên nóc một cung điện, một ám vệ nói thầm vài câu vào tai Sở Vân Mộ, Sở Vân Mộ nhíu chặt mày, siết chặt quả đấm khanh khách vang dội.

Tiểu Thất mất tích trong vương cung của Miêu Cương vương!

Nhất định có liên quan đến Ám Dạ kia. . . . . .

"Truyền lệnh xuống, dừng toàn bộ kế hoạch, toàn bộ rút lui đi tìm tung tích vương phi!" Sở Vân Mộ lạnh lùng hạ lệnh.

Đối với Mộc Thất Ám Dạ có uy hiếp cực kỳ lớn, hắn xuống tay tuyệt đối sẽ không lưu tình!

Con ngươi Sở Vân Mộ hiện lên tia khát máu tinh hồng, nếu vì vậy mà làm hắn mất đi Tiểu Thất, hắn nhất định huyết tẩy Miêu Cương vương cung, khiến thiên hạ máu chảy thành sông. . . . . .

"Dạ!" Nguyên Lẫm dùng đạn tín hiệu bắn lên không trung, sát thủ của thập tam sát lập tức tập hợp thành nhóm, nhanh chóng rút lui.

Miêu Cương vương núp sau lưng thị vệ nhìn thấy như vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to: "Thế nào? E ngại đế vệ của Cô rồi hả ? Đã muộn! Cô nhất định phải bắt các ngươi lại để răn đe!"

Dứt lời, hắn phất tay ý bảo bọn thị vệ tiến lên bọc đánh, tuyệt không cho thích khách có cơ hội chạy trốn.

Đang lúc Miêu Cương vương hài lòng, sát thủ hàng cuối cùng rút lui nhanh bón ném ra một viên đạn mê.

Khói mê này chính là bí dược vương phi chế ra, có thể làm cho người ta tạm thời mất đi trí nhớ, hoàn toàn không còn năng lực phản kháng!

Đợi mọi khi người phản ứng lại, nhóm thích khách đã biến mất khỏi tầm mắt, nếu không phải có những thị vệ bị thương rất nặng, giống như những sát thủ này chưa từng xuất hiện qua. . . . . .

Ở đình thủy tạ trong nội cung, Tô Vọng Ngôn đang luyện chữ nghe ám vệ bẩm báo Mộc Thất mất tích, động tác trong tay dừng lại, đầu bút trên giấy ấn xuống một vệt mực thật đậm.

Rắc rắc!

Bút lông trong tay Tô Vọng Ngôn gãy thành hai đoạn, sắc mặt của hắn vẫn như thường, nhưng đáy lòng đang giống như dời sông lấp biển.

Nàng gặp nguy hiểm!

"Cẩm Tô, phái ám vệ, đi tìm tung tích Trăn Dương quận chúa!" Tô Vọng Ngôn nói với nam tử đứng sau lưng.

Cẩm Tô hơi ngẩn ra, vội vàng nói: "Chủ tử, ám vệ bên người là để bảo vệ an nguy của người, không thể điều đi!"

"Đến lời chủ tử nói ngươi cũng không nghe?" con ngươi Tô Vọng lạnh xuống, trong ánh mắt tràn đầy sát khí.

"Thuộc hạ không dám!" Cẩm Tô nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói.

"Vậy thì theo như mệnh làm việc, không được sai sót!" Tô Vọng Ngôn trầm giọng nói.

Tay hắn ấn lên ngực chính mình, nếu nàng không có ở đây, nơi này của hắn vĩnh viễn sẽ trở nên trống rỗng, cảm giác giống như cho dù hắn có làm gì cũng sẽ thấy không còn ý nghĩa. . . . . .

Đêm đã khuya, Sở Vân Mộ vẫn không có tin tức của Mộc Thất.

Hắn không kềm chế được tính tình, không để ý tới những thứ khác, lập tức cầm kiếm xông ra ngoài ——

Hoặc là, hắn tìm được Trăn Dương quận chúa bình an vô sự, hoặc là, sẽ để cho quốc sư Miêu Cương và toàn bộ vu sư chôn theo!

Sở Vân Mộ quen thuộc mùi vị trên người Mộc Thất, đó chính là hương liệu hắn tự tay điều chế cho nàng, chỉ cần nàng còn một hơi thở cũng không thoát khỏi khứu giác của hắn!

‘ Vân Thất ’ được Mộc Thất dùng máu tươi của mình trộn lẫn với mật phượng hoàng luyện thành, cũng có thể cảm nhân được sự tồn tại của Mộc Thất .

Sở Vân Mộ đi lại con đường Mộc Thất đã từng đi qua để tìm kiếm, đến một góc cung điện, hơi thở của Mộc Thất đột nhiên biến mất không còn tung tích, ở chỗ này ‘Vân Thất’ sau khi vòng quanh cũng bất động.

Hắn phi thân nhảy xuống, đập vào mắt hắn chính là Thủy Mạc kết giới. . . . . .

Hay cho Ám Dạ, dại dám xuống tay với Tiểu Thất, hắn nhất định băm y thành trăm mảnh!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Vậy thì đi chết đi

Editor: Hoa Trong Tuyết.

Trong huyễn cảnh, người áo đen trước mặt Mộc Thất ngày càng nhiều, hình như giết mãi không hết.

"Vương phi, cái huyễn cảnh này lập đi lập lại liên tục, chúng ta làm thế nào để đi ra ngoài?" Nguyên Tái cầm kiếm ra tay vừa chuẩn vừa ngoan(độc), tuy nhiên lại không có nửa giọt máu rơi xuống.

Bởi vì những người này do Ám Dạ dùng ảo cảnh tạo ra, căn bản không hề tồn tại!

Mộc Thất nhíu chặt chân mày, Nguyên Tái nói không sai, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, những người này sẽ không cho bọn họ cơ hội tìm được lối ra.

Ánh mắt của nàng quét bốn phía, chỉ thấy trong nhóm người áo đen có một người có khắc hình xăm quỷ ưng màu đỏ trên trán.

Nàn biết hình xăm này, trước đây khi giao chiến với Ám Dạ, nàng cũng nhìn thấy trên cổ tay của hắn xuất hiện hình xăm như vậy!

Nghe nói vu sư Miêu Cương khi tạo ảo cảnh trong tình huống đặt biệt có thể đặt biệt tạo ra ảo cảnh tương thông với huyết mạch của chính mình, dùng cái này điều khiển người trong ảo cảnh.

Vậy người có hình xăm quỷ ưng trên trán chính là người có sinh mạch của Ám Dạ!

Mộc Thất nâng lên khóe miệng, nói với người sau lưng: "Nguyên Tái, ngươi hỗ trợ cho ta!"

Dứt lời, Mộc Thất vận khinh công nhảy lên, đạp vào bả vai người áo đen nhanh chóng bước qua.

Nàng vận đủ nội lực, đạp tuyết kiếm trong tay bỗng nhiên dài thành hai thước, xuất chiêu tạo ra kiếm khí, kiếm khí hóa hình thể xông tới——

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, Mộc Thất cảm thấy có một luồng lực thật lớn đang chống đỡ, làm cho nội lực của nàng tăng thêm vài phần.

Sau tiếng nổ, tất cả ảo cảnh trước mắt biến mất khôi phục lại hình dáng giống như trước khi nàng và Nguyên Tái bước vào.

Nàng phá trận!

Mộc Thất giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một thanh bảo kiếm ánh lên ánh sáng lạnh lẽo cắm vào trong tường —— là ' Vân Thất '!

"Tiểu Thất. . . . ." Không đợi Mộc Thất di chuyển, đôi cánh tay cường thế đã cuốn lấy nàng ôm vào trong ngực.

Nhánh tóc đen mềm mại xuất hiện trong mắt Mộc Thất, mang theo hương sen thơm nhàng nhạt, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng.

Mộc Thất nghe được âm thanh Sở Vân Mộ thở phào nhẹ nhõm, dùng sức ôm nàng chặt thêm mấy phần.

"A Sở, ta không sao." Mộc Thất khẽ quay đầu lại nói.

"Đừng nói chuyện, để cho ta ôm nàng một chút." Sở Vân Mộ vùi đầu vào tóc nàng, chợt có loại cảm giác mất đi rồi lại tìm thấy.

Vì nữ tử hắn yêu thương, dĩ nhiên hắn phải lo sợ!

Hắn sợ Tiểu Thất lọt vào ảo cảnh nguy hiểm giống như trước đây, hắn sợ sẽ không còn nhìn thấy nụ cười ấm áp của nàng. . . . .

Mộc Thất vỗ vỗ đôi tay thon dài lạnh lẽo của Sở Vân Mộ, A Sở của nàng ——

Người đời đều nói nhiếp chính vương nước Đại Lịch lòng dạ ác độc vô tình, nhưng e rằng trên đời này không có nam tử nào có thể si tình hơn hắn. Hắn không dễ dàng động tâm, một khi động tâm thì toàn bộ nhu tình một đời cũng chỉ dành trọn cho một người.

Nàng có thể gặp được một nam tử tốt đẹp đến nhường này, chính là phúc khí lớn nhất đời này của nàng. . . . . .

Một lát sau, Sở Vân Mộ ngước mắt, nắm chặt tay Mộc Thất, lạnh lùng nói: "Truyền lệnh xuống, trước lúc hừng đông, huyết tẩy vây cánh của Ám Dạ, phá tan hang ổ của hắn!"

"Đợi đã nào...!" Mộc Thất bỗng nhiên nói: "Ta muốn tự tay làm thịt Ám Dạ, ném thi thể của hắn vào sông làm mồi cho cá ăn!"

"Dạ!" Nguyên Lẫm và Nguyên Tái cùng nói.

Xem ra lần này vương gia và vương phi đều nổi giận rồi, hậu quả cũng không thể tưởng tượng được . . . .

Tối nay ánh trăng đỏ thẫm, nhất định là một đêm máu tanh huyết tẩy!

Bên kia, Tô Vọng Ngôn từ trong lời nói của Cẩm Tô biết Mộc Thất đã an toàn, nắm tay siết chặt cuối cùng cũng thả lỏng, trong lòng bàn tay tràn ướt đẫm mồ hôi.

"Với tính tình của nàng, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Miêu Cương Vương và quốc sư, không quậy cho vương cung Miêu Cương náo loạn nhất định nàng sẽ không để yên." Khóe miệng Tô Vọng Ngôn hiện lên nụ cười dịu dàng, trong đầu tràn nhập dáng vẻ mỹ lệ của Mộc Nguyệt Lương.

Hắn nhớ rất rõ bóng dáng lanh lợi hoạt bác trước đây của nàng khi nàng phẫn nam trang, cho dù là một cái nhăn mày một nụ cười, cũng khắc thật sâu trong lòng hắn. . . . . .

Trong đêm tối, thập tam sát giống như mị ảnh bao vây vương cung Miêu Cương, tất cả người có liên quan với quốc sư Ám Dạ, bao gồm thủ hạ của Miêu Cương vương là bảy đại vu sư, đều bị diệt khẩu hủy thi, không ai thoát khỏi.

Thập tam sát rất nhanh đã đào ra được hang ổ của Ám Dạ—— thánh đàn địa cung!

Thám tử đưa đến tin tức, quốc sư Ám Dạ cũng không có rời khỏi vương cung, mà núp ở thánh đàn dưới lòng đất, nơi đó có rất nhiều tai mắt của hắn.

Bên ngoài thánh đàn có rất nhiều cơ quan, người bình thường rất khó đến gần nơi đó.

Chỉ cần không cẩn thận chạm vào cơ quan, nước thủy ngân sẽ phun trào, coi như khinh công tốt đến đâu cũng trốn không kịp, sẽ bị độc chết ở đó!

Mộc Thất tỉ mỉ nhìn bản đồ trong tay ngẫm nghĩ, bất kỳ cơ quan nào cũng sẽ có khuyết điểm, cho dù có phải đào sâu ba thước đất nàng cũng nhất định diệt sạch đồng đảng của Ám Dạ!

Đúng vào lúc này, Trầm Xuân vội vã báo: "Tiểu thư, Miêu Cương vương bị thích khách tấn công, hắn phái một nhóm binh lính đến tẩm điện của tiểu thư! Nếu lúc này người không có mặt trong tẩm điện, nhất định hắn sẽ vu cho người tội danh cấu kết với thích khách? Chúng ta nhất định không thể để lão già kia bắt được nhược điểm!"

Mộc Thất cười lạnh, xem ra kế hoạch thứ hai của Miêu Cương vương là để cho Ám Dạ vây nàng trong ảo cảnh, sau đó úp tội danh cấu kết với thích khách lên đầu nàng, dùng lý do này uy hiếp nàng luyện thuốc trường sinh cho hắn.

Nếu nàng không đồng ý, Miêu Cương vương sẽ tung tin tức này ra ngoài, như vậy nàng sẽ đắt tội cả hai nước Đại Lịch và Miêu Cương, đến lúc đó không thể không quy thuận Miêu Cương, để cho hắn sử dụng.

Mà Ám Dạ lại có tính toán khác, hắn nghe mệnh Miêu Cương vương chỉ là tùy cơ ứng biến, thật ra điều hắn thật sự muốn là có thể trừ bỏ Mộc Thất và nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, nhìn trận pháp hắn bày trong ảo cảnh cũng đủ biết được, hắn không hề có ý nương tay với Mộc Thất.

Trầm Xuân vừa mới dứt lời, ngẩng đầu đã thấy nữ tử trước mắt biến mất không dấu vết.

"Mở cửa, vương thượng có lệnh, điều tra kỹ trong cung, tìm ra tung tích thích khách!" Một đám binh lính gấp gáp đập của phòng Mộc Thất, chỉ thấy ánh nến trong phòng chậm rãi sáng lên, bóng dáng nhỏ nhắn uyển chuyển nhanh chóng hiện rõ trước mắt mọi người.

Trong lời đồn dung mạo của Trăn Dương quận chúa như thiên tiên quả thật không sai, dung nhan so với mỹ nhân Miêu Cương đẹp hơn gấp trăm lần!

Bọn binh lính nghĩ đi nghĩ lại, máu nóng không khỏi sục sôi. . . . . .

Ken két!

Cửa mở rộng, một chưởng lực mạnh mẽ quét qua, tát vào mặt một hàng binh lính đứng đầu.

Trầm Hạ phất tay, lãnh ngạo đứng ở trước cửa, trầm giọng nói: "Càn rỡ! dung mạo của Quận chúa thứ phàm phu tục tử các ngươi có thể mơ ước!"

"Thôi, Trầm Hạ, đừng phí lời với những người này." Mộc Thất mặc áo khoát ngoài đứng ở cửa, nhẹ nhàng mở lư hương trong tay ra.

Một làn khói màu xanh nhạt nương theo hướng gió len lỏi trong nhóm binh lính, động tác của mọi người chợt cứng ngắc, giống như tay chân không còn nghe theo sai khiến của bản thân!

"Đây là nhiếp hồn hương, phàm người trúng phải hương này, đều phải ngoan ngoãn nghe lệnh của bản quận chủ, nếu không, máu huyết sẽ lạnh băng mà chết." Mộc Thất nhẹ nhàng mở miệng, cầm chày ngọc nhẹ đảo lư hương.

"Vương thượng của các ngươi giăng bẫy bản quận chủ khắp nơi, không bằng bản quận chủ sẽ đưa hắn một phần đại lễ." Ánh mắt Mộc Thất lạnh dần, miệng nhếch lên một đường cong giảo hoạt.

"Mấy người các ngươi, ngay lập tức xếp hàng chạy đến ao nước trong tẩm cung của Miêu Cương vương, lột sạch quần áo nhảy xuống nước, không được phép ngừng lại!" Mộc Thất cười một tiếng, chập rãi mở miệng nói: "Đúng rồi, vừa nhảy còn phải vừa kêu ‘ ta là cầm thú ’."

Cái gì? Bọn lính cả kinh, bắt bọn họ phải lột sạch quần áo trước mặt vương thượng thật sự rất xấu hổ? Bọn họ đường đường nam tử nếu làm ra chuyện như vậy, làm sao còn mặt mũi gặp người đời?

Nhưng không chờ bọn họ kịp phản ứng, thân thể đã không tự chủ được chạy về phía tẩm cung Miêu Cương vương. . . . . .

"Không cần a!" Mấy trăm tên lính chạy như bão tố quét qua, vừa chạy vừa lột sạch quần áo, người này nối tiếp người kia nhảy vào trong ao.

Nữ nhân này. . . . . nữ nhân này thật sự là ma quỷ, quá đáng sợ!

Miêu Cương vương bị tiếng ồn ào do vật nặng rơi vào trong nước làm ảnh hưởng đến quá trình ‘ thải âm bổ dương’, nhất thời giận tím mặt.

Hắn đứng dậy khoác món áo, vén màn trướng lên, bộ mặt không vui nhìn thị vệ gác cửa hỏi “xảy ra chuyện gì?"

"Khởi bẩm vương, bên ngoài. . . . . bên ngoài. . . . . ." Thị vệ gác cửa ấp úng không biết dùng từ nào để miêu tả lại tình cảnh hiện tại đang diễn ra.

"Đồ vô dụng!" Miêu Cương Vương đẩy mạnh cửa ra, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạt ngẩn ra. . . . . .

Đế vệ của hắn thế nhưng đang lột sạch quần áo, nhảy vào ao tắm trước mắt hắn, còn tự động gọi mình là ‘ cầm thú’!

Lửa giận tràn ngập trong lòng làm Miêu Cương vương phun ra một ngụm máu tươi, che ngực nói: "Người đâu! Mang bọn chúng xuống cho Cô, nhốt vào địa lao, lăng trì xử tử!"

"Vương thượng tha mạng. . . . . là Trăn Dương chúa. . . . . ." Mọi người hô.

Miêu Cương vương cắn răng nghiến lợi, một quyền đánh vào cây cột: "Ngươi được đấy Trăn Dương, dám nhục nhã Cô, Cô nhất định làm cho ngươi không có đường ra khỏi lãnh thổ Miêu Cương!"

**

Ở trong tẩm điện, cuối cùng Mộc Thất cũng nghĩ ra được biện pháp tiến vào địa cung

các cơ quan trong địa cung đều chứa thủy ngân, theo nàng biết, lưu huỳnh gặp thủy ngân sẽ hóa thành bột phấn, mất đi kịch độc.

Nàng vẽ trên địa đồ một đường vòng màu hồng, chỉ cần đi theo hướng này, có thể tránh khỏi va chạm với thủy ngân.

Hơn nữa nếu như gặp phải cơ quan có thủy ngân, có lưu huỳnh trong tay, bọn họ cũng sẽ không có nguy hiểm.

Sở Vân Mộ chọn lựa ra năm mươi sát thủ tinh anh, cùng mình và Mộc Thất xông vào thánh đàn.

Binh sĩ canh gác bên trong thánh đàn chưa kịp kêu đã mất mạng, theo tuyến đường Mộc Thất vẽ ra, đoàn người không tốn chút sức nào tiến vào bên trong cung điện dưới lòng đất.

Tại tầng sâu nhất của địa cung, Mộc Thất thấy được diện mạo dữ tợn của Ám Dạ trên đỉnh thánh lò.

Bên trong lò lửa cháy bùng lên ngọn lửa màu tím đen, chiếu sáng bốn phía nhìn giống như luyện ngục.

Sở Vân Mộ lạnh lùng trong con ngươi hiện sát khí, siết chặt kiếm trong tay, hận không thể một đao chém đến đỉnh đầu Ám Dạ

Đứng ở đỉnh thánh lò Ám Dạ gạt áo choàng ra, lộ ra gương mặt bị hủy dung, trên gương mặt đầy hoa văn quỷ dị, giống như độc hoa la trên mặt nàng trước đây.

Xem ra Ám Dạ dùng loại đồ này trong lúc trọng thương để duy trì tính mạng, hơn nữa khiến cánh tay bị chém đứt mọc ra!

Hắn nhìn Mộc Thất cười lạnh: "Biết tại sao ngươi không giải được nguyền rủa trên người mình không? Bởi vì trươc đây bổn tọa dùng nguyền rủa ác độc nhất của vu sư, lấy tánh mạng chính mình làm tiền đánh cuộc, hạ nguyền rủa trên người thần vu, nguyền rủa đứa bé của nàng và nam nhân kia, đời đời kiếp kiếp không được chết tử tế!"

Trong ánh mắt của hắn chiếu lên ngọn lửa, tràn đầy tức giận và ghen ghét.

"Là cha mẹ ngươi hại bổn tọa mất đi tất cả, luân lạc thành dáng vẻ ngày hôm nay! Cho dù bổn tọa có chết đi, cũng sẽ mang các ngươi chôn theo! Khi lửa trong thánh lò này cháy thành màu đen, chính là ngày ôn dịch bộc phát! Bổn tọa muốn chính cả Miêu Cương, thậm chí cả tứ quốc, đều sẽ chôn cùng bổn tọa!"

Mộc Thất lãnh tĩnh nhìn hắn, vì sao hắn lại hấn thấu xương cha mẹ của mình, có phải chỉ có hắn mới biết thân thế cha mình?

"Cha của ta. . . . . là ai ? Đến tột cùng thuốc giải nguyền rủa ở đâu?" Bả vai Mộc Thất khẽ run, hung hăng nhìn chằm chằm người trước mắt.

Ám Dạ cười lớn: "Bổn tọa quên, ngươi ngay cả cha ruột mình là ai cũng không biết! Ha ha ha ha. . . . . Nhưng đáng tiếc a, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không sẽ biết. . . . . ."

Sở Vân Mộ siết chặt đốt ngón tay khanh khách vang dội, người này lại dám thương hại Tiểu Thất của hắn, hắn hận không được nghiền xương người này thành tro!

Nhưng Mộc Thất đưa tay ngăn cản hắn, giờ phút này bọn họ nếu có một chút cử động, chắc chắn Ám Dạ sẽ nhảy vào thánh lò, lấy thù hận tế lò lửa, làm cho ôn dịch nhuốm đầy cừu hận như mãnh thú tiến ra, không người nào ngăn chặn được!

Sở Vân mộ tập trung chưởng lực trong lòng bàn tay, chuẩn bị tùy thời đánh úp về phía Ám Dạ, nhưng ở chỗ tối có một bóng đen giao động lọt vào mắt hắn.

Chẳng lẽ còn có người điều khiển sau lưng Ám Dạ?

"Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói hay là không?" Đạp tuyết kiếm trong tay Mộc Thất cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

"Muốn biết điều bí mật này, đời sau đi!" Ám Dạ nổi điên nghiên thân nhảy xuống thánh lò, cuối cùng nói một câu: "Ha ha, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được cổ mẫu nguyền rủa. . . . . ."

Bởi vì lúc hắn thi triển nguyền rủa, đã đặt cổ mẫu trên người mà bọn họ không thể ngờ được. . . . . .

Bọn họ vĩnh viễn sẽ không tìm được!

Nhìn thấy Ám Dạ muốn nhảy vào trong hỏa lò, Sở Vân Mộ và Mộc Thất đồng thời phóng người lên, nhưng lại có một luồng lực cực lớn cuốn tới, rõ ràng muốn ngăn cản bọn họ!

"Vèo" một tiếng, một thanh kiếm sắc xuyên qua bả vai ám dạ, gim hắn trên vách tường.

Có thể trong nháy mắt xuất hiện ở đây còn có thể xuyên qua kết giới, chính là Thập Lục!

"Ngươi. . . . . ." Ám Dạ trợn to hai mắt, kế hoạch của hắn sao có thể thất bại?

Không chờ hắn nói trọn lời, Sở Vân Mộ đã vận đủ lực, một kiếm bổ đôi thánh lò, khí lạnh vô cùng khiến ngọt lửa tím đen trong thánh lò bị dập tắt. . . . . .

Mộc Thất cười lạnh một tiếng, một kiếm đâm vào cổ họng ám dạ, nhếch môi nói: "Nếu như ngươi cái gì cũng không chịu nói, vậy thì. . . . . đi chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất cười lạnh một tiếng, một kiếm đâm vào cổ họng Ám Dạ, nhếch môi nói: "Ngươi cái gì cũng không chịu nói, vậy thì..... đi chết đi!"

Ám Dạ trợn tròn đôi mắt, không ngờ đến cuối cùng hắn lại chết trong tay con gái của thuần vu, thật là số mạng trêu ngươi!

Hắn yêu nữ tử kia hai mươi mấy năm, cũng hận nàng ấy hai mươi mấy năm, hôm nay cuối cùng cũng nên có một kết thúc.....

Hắn còn món quà cuối cùng muốn tặng cho tiểu nha đầu này ——

Rầm!

Địa cung đột nhiên bắt đầu sụp đổ, mặt đất dưới chân Mộc Thất lay động kịch liệt, giống như lúc nào cũng có thể chôn vùi trong lòng đất.

Mộc Thất bị văng ra, thân thể đập về phía vách tường, được Sở Vân Mộ đón lấy ôm vào trong ngực.

Sở Vân Mộ xoay mấy vòng, nhưng không buông người trong ngực ra, phân phó cho thuộc hạ: "Không được chậm trễ, lập tức xông ra!"

"Dạ!" Năm mươi sát thủ vọt người nhảy lên, trong tay phóng ra thiên tàm ti tạo thành một tấm lưới lớn, chắn đất đá đang rơi xuống.

Thập Lục vẫn không nhúc nhích, bởi vì hắn thấy phía dưới thánh lò đang dần sụp đổ trồi lên vật gì đó —— là một quyển sách cổ!

Sở Vân Mộ cũng nhạy bén nhận thấy quyển sách cổ kia không tầm thường, nhưng phía dưới quá mức nguy hiểm, còn có người đang ẩn núp, hắn không muốn Tiểu Thất gặp nguy hiểm dù chỉ là một chút.

"A Sở, thả ta xuống, Thập Lục vẫn còn ở phía dưới!" Mộc Thất vùng vẫy nói.

"Đừng lo lắng, có vi phu ở đây." Sở Vân Mộ hơi nhếch lên khóe môi, cười như không cười điểm huyệt đạo của Mộc Thất, giao nàng cho ám vệ.

"Chăm sóc tốt cho vương phi, nếu không, đưa đầu tới gặp!" Sở Vân Mộ lạnh giọng phân phó, dứt lời nâng kiếm nhảy xuống địa cung tối đen không thấy đáy.....

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Bản sách cổ hiện lên khi địa cung dưới lòng đất của Miêu Cương vương sụp đổ, nhất định đã có từ rất lâu, chắc chắn có liên quan đến những vu thuật thần bí nhất Miêu Cương!

Theo truyền vu thuật này do đại quốc sư đầu tiên của Miêu Cương luyện thành vô cùng lợi hại, nhưng sau đó lại bị kẻ xấu lợi dụng, quậy cho thiên hạ đại loạn, đại quốc sư biết tội lỗi nặng nề, tự tay làm vu thuật phong ấn, không bao giờ mở ra nữa.

Không ngờ cuối cùng vu thuật này lại bị Ám Dạ luyện được, trở thành thủ đoạn để hắn hại người báo thù!

Mộc Thất không thể động đậy, nhìn bóng dáng hắn nhảy xuống dưới, hắn tóc đen bay tán loạn trên không trung giống như gấm mực.

—— A Sở, không được xảy ra chuyện gì!

Thập Lục chém một đao gạt đi vật chắn trước mặt, lanh tay lẹ mắt bắt được sách cổ bị vùi lấp theo thánh lò.

Chợt, một bóng đen từ trong góc lao ra, phi tiêu trong tay phóng thẳng vào tay Thập Lục, sau đó nhanh chóng cướp lấy quyển sách cổ!

Sở Vân Mộ sớm đoán được kẻ ẩn núp trong bóng tối nhất định có mục đích khác, lập tức cầm kiếm tiến lên tiếp chiêu đối phương, mắt phượng nhìn đến vết thương trên tay Thập Lục, lạnh lùng nói: "Nơi này không cần ngươi, đi lên!"

Thập Lục che cánh tay chảy máu, trong lòng vẫn không cam lòng, quyển sách cổ này nhất định có ghi chép lại những vu thuật xấu xa nhất của Miêu Cương, Thất tỷ cần nó!

Nếu hắn để một mình nhiếp chính vương ở dưới này, làm sao có thể ăn nói với Thất tỷ!

"Không muốn vùi thân nơi này, nhanh đi lên!" Sở Vân Mộ lạnh giọng nói.

Dứt lời, hắn vung tay đánh ra một chưởng, một luồng gió lớn cuốn Thập Lục văng ra mấy trượng.

Thập Lục là đệ đệ tiểu Thất quan tâm nhất, hắn là phu quân của Tiểu Thất, có trách nhiệm phải bảo vệ nàng và những người nàng quan tâm!

"Tỷ phu, cẩn thận!" Thập Lục lần đầu tiên thừa nhận Sở Vân Mộ là tỷ phu của mình, cũng là lần đầu tiên gọi hắn như vậy.

Nam tử này vì Thất tỷ có thể hi sinh mọi thứ, Thất tỷ không nhìn lầm hắn!

Khóe miệng Sở Vân Mộ thoáng hiện lên nụ cười, kiếm trong tay không chút lưu tình đánh úp về phía người bịt mặt.

Trên thánh đàn, Mộc Thất dùng hết sức lực vận công giải khai huyệt đạo, không để ý đến cảm giác ngai ngái dâng lên trong cổ họng, lập tức muốn xông về phía cửa động đang sụp đổ.

"Vương phi, gia có lệnh, không thể để vương

phi gặp nguy hiểm, người không thể đi xuống!" Nguyên
Lẫm vung kiếm cản đường Mộc Thất.

"Tránh ra!" hai mắt Mộc Thất đỏ ngầu, tay cầm kiếm đặt trên cổ Nguyên Lẫm.

Nguyên Lẫm nhắm hai mắt lại, mặt không sợ hãi nói: "Vương phi muốn đi, vậy cứ bước qua thi thể của nhóm thuộc hạ!"

Ầm!

Địa cung sụp đổ ngày càng nhanh, lòng Mộc Thất co quắt, trượng phu và đệ đệ của nàng vẫn còn ở phía dưới!

Ngay lúc địa cung sắp sụp đổ, Thập Lục từ cửa địa cung vọt ra, ôm cánh tay phải nửa quỳ trên mặt đất, máu tươi từ trên tay của hắn chảy ra thành dòng.

Mộc Thất hoảng hốt nhìn cửa địa cung hoàn toàn sụp đổ, nhất thời trong lòng cảm thấy giống như trời đất tiêu tán thành một mảnh tro tàn. . . . . .

"A Sở, sẽ không có chuyện gì!" Mộc Thất cảm thấy đôi mắt khô khốc, một giọt nước mắt cũng không thể rơi.

"Thất tỷ, là ta vô dụng, ở thời khắc mấu chốt di thuấn không sử dụng được, nếu ta có thể đoạt được quyển sách ấy, tỷ phu cũng sẽ không vì ta mà lâm vào cảnh nguy hiểm. . . . . ." Thập Lục suy sụp quỳ trên mặt đất nhận tội.

"Thập Lục, chuyện này cũng không trách được đệ, ta tin tưởng A Sở, chàng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì." Giọng nói của Mộc Thất mang theo tỉnh táo trước nay

chưa từng có.

Ánh mắt của nàng rơi vào cánh tay nhuộm máu đỏ tươi của Thập Lục, kéo hắn đứng lên nói: "Phi tiêu này có độc, phải xử lý ngay lập tức, ta giúp đệ băng bó."

Hiện tại cửa ra vào đã bị bịt kín nàng cũng không có biện pháp đi xuống tìm Á Sở, bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Hoa Trong Tuyết
jiendanlequydon.com

Nàng phải đợi hắn trở lại. . . . . .

Bên trong địa cung, người bịt mặt công lực thâm hậu, tay nắm chặt sách cổ, không nhường cho Sở Vân Mộ dù chỉ một phần.

"Đồ bỏn vương muốn lấy, chưa từng để rơi vào tay kẻ khác!" Sở Vân Mộ cười lạnh, hai mắt dần dần chuyển thành đen nhánh như màn đêm, trên trán hiện lên hoa văn màu đỏ thẫm.

Hoa Trong Tuyết
diendanlequydon.com

Bóng dáng của hắn như du long bay vút lên, kiếm phong hóa ra hình dáng cụ thể, giống như thái sơn đánh về phía người bịt mặt.

Người bịt mặt chống đỡ không được kiếm khí của Sở Vân mộ, bị kiếm khí ép liên tục lui về phía sau, phun một ngụm máu tươi thật lớn lên mặt đất.

Trên khuôn mặt tà mị của Sở Vân Mộ dâng lên nụ cười lạnh, mũi kiếm trên mặt đất kéo lê thành một đường rãnh sâu.

Hoa Trong Tuyết
diendanlequydon.com

Ma công hắn tu luyện mỗi khi kích phát ra công lực sẽ mạnh hơn bình thường rất nhiều lần, nhưng lúc này nhận

mạnh hơn vương thất nhiều lần, nhưng lúc này nhân tính cũng sẽ biến mất, chỉ còn khát máu và chém giết. . . . . .

Bùm!

Kẻ bịt mặt nếu như không kịp lúc lui về phía sau, hắn sẽ giống như những tản đá bên cạnh vỡ vụn thành tro bụi!

Đang lúc Sở Vân Mộ đánh ra một kiếm kia, mặt đất chợt nứt ra một khe hở, khí lạnh bên trong tràn ra.

Trong nháy mắt cả tòa địa cung bị khí lạnh bao trùm.

Sở Vân Mộ trước đây đã có thói quen sống trong động băng, loại rét lạnh này đối với hắn cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng người bịt mặt đã hao hết nội lực, ngay cả máu chảy ra cũng bị đông lại!

Sở Vân Mộ vận công đánh ra một chưởng giật lại quyển sách vào tay, nhưng trong khe hở kia lại hiện ra ánh sáng nhất thời làm hắn phân tâm.

Người bịt mặt không chịu được rét lạnh, xoay người theo địa đạo ra khỏi địa cung, cuối cùng hạ độc thủ đóng địa đạo lại. . . . . .

Đôi mắt Sở Vân Mộ dần chuyển sang màu sắc bình thường, hắn chậm rãi đến gần khe hở trên mặt đất, nhìn xuống dưới, thấy bên dưới có một quan tài làm bằng băng.

Người trong quan tài mặc đồ của vu sư, mặt mũi giống

như nam tử trẻ khoản hai mươi tuổi, nhưng râu tóc đều bạc trắng.

Chắc hẳn người này là đại quốc sư đầu tiên của Miêu Cương!

Một luồng sáng màu đỏ thẫm từ nơi lồng ngực nam tử phát ra, giống như ngọn đèn bình thường lúc sáng lúc tối.

Sở Vân Mộ chuẩn bị tốt, vật này giống như Thi cổ, chỉ là không biết tại sao lại lớn như vậy mà còn ở trên người đại quốc sư?

Vật này có khí tức tương tự như khí tức trên người tiểu Thất, có thể đây chính là cổ mẫu của cổ tử trên người tiểu Thất!

Ám Dạ đến chết cũng không ngờ, cổ mẫu ẩn nấp sâu như vậy lại bị Sở Vân Mộ tìm thấy!

"Umh?" Trong quan tài băng phát ra một âm thanh trong trẻo, chỉ thấy một cái đầu nhỏ từ bên trong quần áo của đại vu sư lộ ra, chăm chú nhìn người trước mặt.

Sở Vân Mộ nhíu nhíu mày, kéo xuống một đoạn vạt áo gói mẫu cổ lại, một kiếm chẻ đôi tảng đá lớn, xông ra ngoài.

Mộc Thất bị một tiếng vang thật lớn làm chấn động, chỉ thấy một bóng dáng màu đen xuất hiện tại đỉnh chóp, tóc đen bay tán loạn trên đầu vai, trường kiếm trong tay phát ra ánh sáng.

Hoa Trong Tuyết diendanlequydon.com

"A Sở!" Mộc Thất không chút do dự nhào vào ngực của hắn.

Không biết sao, mũi nàng chợt cay xè, nước mắt không ngừng được rơi xuống, phát tiết ra toàn bộ lo âu và tuyệt.

Sở Vân Mộ đau lòng vuốt vuốt trên mặt Mộc Thất, ấn thật chặt đầu nàng vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng.

"Thật xin lỗi, vi phu đã để ngươi lo lắng. . . . . " Sở Vân Mộ vuốt nhẹ lên tóc nàng, dịu dàng nói.

Mộc thất cảm cảm giác được khí lạnh trên người hắn, vội vàng hỏi: "Thân thể của chàng tại sao lạnh như vậy? Chàng lại sử dụng ma công rồi phải không!"

"Ta không sao, tiểu Thất." Sở Vân Mộ xoa tóc Mộc Thất, trong ánh mắt mang theo tràn đầy cưng chiều.

Tiểu Thất của hắn trước giờ đều là một nữ tử kiên cường, nhưng chỉ là lúc không có hắn ở bên cạnh.

Ôn nhu của nàng, nàng làm nũng, toàn bộ thuộc về một mình hắn.

Hắn thật hận không thể hòa nàng vào trong xương tủy, đời đời kiếp kiếp, sẽ không chia lìa. . . . . .

Sở Vân Mộ hơi thấp đầu xuống, dán lên bờ môi mềm mại của nàng, môi của nàng mềm mại như hoa đào, giống như vị bánh ngọt nhất thế gian.

Hoa Trong Tuyết
dienvanlequydon.com

Mộc Thất bỗng nhiên vươn tay ôm lấy Sở Vân Mộ, nhón chân lên làm sâu thêm nụ hôn.

Những sát thủ xung quanh đều cúi đầu, ai cũng không dám ngẩng đầu nhìn hai vị chủ tử đang quang minh chính đại thân mật trước mặt mọi người. . . . . .

"Cứu mạng nha! Ngộp chết ta!" Một luồng âm thanh bén nhọn từ trong tay áo của Sở Vân Mộ truyền ra.

Hai người đang hôn sâu đều chấn động. . . . . .

**

Tại Lan Đình ở ngoại ô, Nam Cung Tuyết ngồi trước cây cột đợi suốt một ngày đêm, giờ tí đã sắp qua, Thập Lục ca của nàng sao còn chưa đến?

"Công chúa, Thập Lục công tử sợ là bận việc gì, trời đêm giá rét, ngài mau trở về nghỉ ngơi đi, để bị ốm thì phải làm sao?" Cung nữ lại giúp nàng phủ thêm áo choàng, cầu khẩn nói.

"Không, chờ một chút, hắn nhất định sẽ tới!" Nam Cung Tuyết cố mỉm cười, xoa xoa đôi bàn tay, cuộn thân thể thành một khối.

Một bóng dáng màu đen chẳng biết lúc nào xuất hiện sau lưng nàng.

Thấy bóng lưng nhỏ nhắn của nàng đang phát run, trong lòng Thập Lục muốn lăng trì chính mình mấy ngàn lần.

. . . . .

Hoa Trong Tuyết
diendanlequydon.com

"Cửu công chúa. . . . . " Thập Lục gọi nàng một tiếng.

Nam Cung Tuyết trợn to hai mắt, lòng tràn đầy vui vẻ nói: "Thập Lục ca ca!"

"Ừ, là ta. . . . . " Thập lục giấu cánh tay bị thương sau lưng, đưa tay trái ra ôm lấy đầu vai của nàng.

"Ta đã nói, gọi ta là Tiểu Tuyết rồi mà." Nam Cung Tuyết nhìn chằm chằm mắt to ngập nước, chợt có chút kích động muốn hôn hắn, chỉ là không dám thực hiện.

"Được, Tiểu Tuyết." Thập Lục cười nhạt một tiếng, sức lực ôm lấy bả vai nàng lại tăng thêm vài phần. . . . . .

Xem thêm tại: http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3442753#p3442753

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.